JEFFREY ARCHER

FIICA RISIPITOARE

JEFFREY ARCHER

FIICA RISIPITOARE

Traducere şi note de DOINA CERĂCEANU
Titlul original: The Prodigal Daughter 1982

Prolog

— Preşedinte al Statelor Unite, a răspuns ea.

— M-aş putea gândi la câteva căi ceva mai profitabile de a mă ruina cu propria-mi mână, i-a spus tatăl ei în timp ce-şi împingea ochelarii sub formă de semilună spre vârful nasului ca să-şi privească mai bine fiica pe deasupra ziarului.

— Nu te ţine de glume, tată. Preşedintele Roosevelt ne-a dovedit că nu poate fi nici o profesie mai importantă decât aceea de a te afla în serviciul public.

— Singurul lucru pe care l-a dovedit Roosevelt... a început tatăl ei. Apoi s-a oprit şi s-a întors la ziarul lui dându-şi seama că fiică-sa va considera remarca lui superficială.

Fata a continuat de parcă ar fi ştiut prea bine gândurile care îi treceau prin minte tatălui ei:

— Îmi dau seama că n-ar avea nici un rost să nutresc o asemenea ambiţie dacă n-aş avea sprijinul tău. Faptul că nu sunt bărbat este o piedică destul de mare fără a mai pune la socoteală dezavantajul originii mele poloneze.

Brusc ziarul care era ca o barieră între tată şi fiică a fost dat la o parte.

— Niciodată să nu-i vorbeşti de rău pe polonezi, a spus el. Istoria a dovedit că suntem un popor demn de respect, care nu şi-a călcat niciodată cuvântul dat. Tatăl meu a fost baron...

— Da, ştiu, el a fost şi bunicul meu, dar acum nu-l am lângă mine ca să mă ajute să ajung preşedinte.

— Mare păcat, mai cu seamă că, fără nici o îndoială, el ar fi fost un mare conducător al poporului nostru.

— Atunci nepoata lui de ce n-ar reuşi?

— N-ar exista absolut nici un motiv, a spus el uitându-se ţintă în ochii verzi ca oţelul ai unicului său copil.

— Deci, tată, ai să mă ajuţi? Nu pot spera că voi izbuti, dacă nu am suportul tău financiar.

Tatăl a şovăit înainte de a răspunde, şi-a împins din nou ochelarii spre vârful nasului şi a împăturit încet ziarul The Chicago Tribune.

— Draga mea, am să fac un târg cu tine; la urma urmelor, asta este politica. Dacă rezultatul alegerilor preliminare din New

Hampshire se dovedeşte a fi mulţumitor, am să te susţin până la capăt. Dacă nu, va trebui să renunţi definitiv la gândul ăsta.

— Ce înţelegi prin mulţumitor? a venit imediat replica.

Din nou bărbatul a ezitat cântărindu-şi cuvintele:

— Dacă câştigi preliminariile sau obţii peste treizeci la sută din voturi, am să merg cu tine tot drumul până la Convenţie, chiar dacă asta mă va ruina.

Pentru prima oară în timpul acestei conversaţii, fata s-a relaxat.

— Mulţumesc, tată. Mai mult decât atât n-aş fi putut să-ţi cer.

— Nu, cu siguranţă nu, i-a răspuns el. Acum dă-mi pace să văd cum au putut Bobocii să piardă în faţa Tigrilor în cel de-al şaptelea set?

— Fără îndoială că au fost mai slabi, de vreme ce scorul a fost 9 la 3.

— Domnişoară, n-ai decât să crezi că ştii un lucru sau două despre politică, dar te asigur că habar nu ai de baseball, a spus bărbatul în timp ce soţia lui intra în cameră. Şi-a îndreptat ochelarii cu rame grele spre ea. Fiica noastră vrea să candideze la preşedinţia Statelor Unite. Ce părere ai despre treaba asta?

Fata şi-a înălţat privirile spre mama ei nerăbdătoare să afle răspunsul.

— Am să-ţi spun ce părere am, a zis mama. Cred că trebuia de mult să fie în pat şi tu eşti de vină că o ţii trează până la ora asta.

— Da, cred că ai dreptate, a spus soţul. Hai, piciule, şterge-o la culcare.

A venit lângă tatăl ei, l-a sărutat pe obraz şi i-a spus în şoaptă:

— Mulţumesc, tată.

Bărbatul şi-a urmărit cu privirea fiica în timp ce ieşea din cameră şi a observat că degetele de la mâna dreaptă îi erau strânse formând un pumn micuţ, şi încleştat, aşa cum se întâmpla întotdeauna când era furioasă sau foarte hotărâtă. Bănuia că de data asta era şi una şi alta, dar şi-a dat seama că n-avea rost să încerce să-i explice soţiei sale că unicul lor copil nu semăna cu ceilalţi copii. Renunţase de multă vreme la gândul de a-şi implica soţia în propriile lui ambiţii şi, cel puţin, era mulţumit că nu încerca să pună stavilă ambiţiilor fiicei lor.

Şi-a reîntors atenţia spre Bobocii din Chicago şi a trebuit

să admită că fiica lui s-ar fi putut să aibă dreptate chiar şi în această problemă.

Timp de douăzeci şi doi de ani Florentyna Rosnovski n-a mai revenit niciodată asupra acestei conversaţii, a făcut-o doar atunci când a considerat că, într-adevăr, venise timpul ca tatăl ei să-şi ţină promisiunea. La urma urmelor, polonezii sunt o naţie care nu-şi calcă niciodată cuvântul dat.

TRECUTUL
1934 -1968

1

Nu fusese o naştere uşoară, dar nimic până atunci n-a fost uşor pentru Abel şi Zaphia Rosnovski şi, în felul lor, amândoi ajunseseră la înţelepciunea de a lua viaţa aşa cum era. Abel îşi dorise un fiu, un moştenitor, care într-o bună zi avea să fie preşedintele grupului de hoteluri Baron. Abel era sigur că, atunci când va veni vremea ca fiul său să preia conducerea, numele de Baron va sta alături de Ritz şi Statler, iar reţeaua de hoteluri Baron va fi cea mai largă din lume. Abel străbătea în sus şi în jos coridorul cenuşiu al spitalului St. Luke aşteptând să audă primul strigăt, iar uşorul său şchiopătat devenea tot mai pronunţat cu fiecare oră ce trecea. Din când în când răsucea brăţara de argint de la încheietura mâinii şi se uita lung la numele gravat atât de clar pe ea. S-a răsucit pe călcâie ca să măsoare din nou holul cu paşii când l-a văzut pe doctorul Dodek îndreptându-se spre el.

— Felicitări, domnule Rosnovski, i-a spus medicul.

— Mulţumesc, i-a răspuns Abel nerăbdător.

— Aveţi o fată superbă, a adăugat doctorul când a ajuns lângă el.

— Mulţumesc, a repetat Abel cu o voce slabă încercând să nu-şi trădeze dezamăgirea.

L-a urmat apoi pe obstetrician spre capătul coridorului până în holul din faţa salonului nou născuţilor. Dincolo de geam era un şir de chipuri boţite. Doctorul a făcut semn spre unul din ele, primul născut al lui Abel. Spre deosebire de ceilalţi, degetele-i micuţe erau strânse într-un pumn foarte încleştat. Abel citise undeva că un copil cu greu ar putea să facă asta înainte de a împlini cel puţin trei săptămâni. A zâmbit plin de mândrie.

Mama şi fiica au rămas la spitalul St. Luke încă şase zile şi Abel le-a vizitat în fiecare dimineaţă, dar îşi părăsea hotelul numai după ce se servea ultimul mic dejun, iar după-amiaza aştepta până pleca ultimul client de la prânz. Telegrame, flori şi felicitările recent intrate în modă înconjurau patul cu tăblii de fier al Zaphiei, aducând o dovadă în plus că şi ceilalţi se bucurau de

naşterea copilului. În cea de a şaptea zi mama şi fetiţa, care încă nu avea un nume – Abel se gândise la şase nume de băieţi – s-au reîntors acasă.

Când fiica lor a împlinit două săptămâni s-au hotărât să-i spună Florentyna, după sora lui Abel. După ce fetiţa a fost instalată în camera copiilor amenajată la ultimul cat, Abel petrecea ore în şir uitându-se la ea, veghindu-i somnul şi deşteptările, ştiind de acum înainte că trebuie să lucreze şi mai mult decât în trecut spre a asigura viitorul copilului. Era hotărât ca Florentyna să pornească în viaţă mai bine decât el. Să nu aibă parte de mizeriile şi privaţiunile copilăriei lui sau de umilinţa de a sosi pe coasta de est a Americii ca imigrant cu doar câteva ruble ruseşti lipsite de valoare, cusute în căptuşeala hainei de la unicul său costum.

Se va îngriji ca Florentyna să primească toată educaţia care lui îi lipsise, nu atât pentru că el s-ar plânge prea mult din cauza asta. Franklin D. Roosevelt locuia la Casa Albă, iar micul grup hotelier al lui Abel părea că va supravieţui depresiunii economice. America fusese bună faţă de acest imigrant.

Ori de câte ori stătea singur cu fiica lui în camera copiilor de la catul de sus obişnuia să mediteze la trecutul lui şi să viseze la viitorul ei.

Când sosise pentru prima oară în Statele Unite îşi găsise o slujbă într-o mică măcelărie, în partea de est a New York-ului, unde a lucrat doi ani buni până a fost angajat ca picolo la hotelul Plaza. Chiar din prima zi, Sammy, bătrânul maître d'hotel, îl tratase ca pe cea mai de jos specie de viaţă. După patru ani, un negustor de sclavi ar fi fost impresionat de munca şi orele suplimentare de neimaginat pe care această „cea mai de jos specie de viaţă” le făcuse pentru a se ridica la rangul atât de înalt de ajutor al lui Sammy şi ospătar şef în Salonul de Stejar. În timpul acelor ani îndepărtaţi Abel petrecea cinci zile din săptămână aplecat asupra cărţilor la Universitatea Columbia, iar serile, după ce se termina cu servitul cinei, citea până la miezul nopţii,

Rivalii lui se întrebau dacă mai avea timp să doarmă.

Abel nu era sigur cum îl va ajuta diploma recent obţinută, de vreme ce el era tot ospătar la mesele din Salonul de Stejar de la Hotelul Plaza. Răspunsul l-a dat în locul lui un texan cu numele Davis Leroy, care-l urmărise pe Abel timp de o săptămână cum îşi servea clienţii plin de zel. Apoi, domnul Leroy, proprietar a

unsprezece hoteluri, i-a oferit slujba de director adjunct la Richmond Continental din Chicago, având ca unică responsabilitate conducerea restaurantelor.

Abel a fost trezit din visare şi readus la prezent de Florentyna care s-a răsucit şi a început să lovească în plasa pătuţului ei de copil. El i-a întins un deget pe care fiica lui l-a înhăţat ca pe un colac de salvare aruncat de pe un vas ce se scufundă. Şi a început să-i muşte degetul cu ceea ce ea îşi imagina că ar fi dinţii...

Când a sosit pentru prima oară în Chicago, Abel a găsit Richmond Continental prost condus şi în declin. Nu i-a trebuit mult să descopere de ce. Directorul, Desmond Pacey, falsifica registrele şi, din câte îşi putea da seama Abel, probabil că asta dura de treizeci de ani. Noul director adjunct şi-a petrecut primele şase luni adunând dovezile necesare pentru a-l prinde pe Pacey şi apoi i-a prezentat patronului său un dosar cu toate faptele. Când Davis Leroy a văzut ce se petrecuse în spatele lui l-a concediat imediat pe Pacey, înlocuindu-l cu noul său protejat. Aceasta l-a îndemnat pe Abel să muncească şi mai mult şi să ajungă la convingerea că ar putea să schimbe situaţia financiară a grupului Richmond. Aşa că, atunci când sora mai mare a lui Leroy a scos la vânzare cele douăzeci şi cinci de procente ce le deţinea din acţiunile societăţii, Abel a pus la bătaie toţi banii pe care îi avea şi le-a cumpărat. Davis Leroy a fost impresionat de ataşamentul faţă de societate al tânărului său director şi l-a numit director general al întregului grup.

Din acel moment ei au devenit parteneri, iar legătura profesională s-a transformat într-o strânsă prietenie. Abel avea să fie primul care va înţelege cât de greu îi venise texanului să-l recunoască pe polonez ca egalul său. Pentru prima oară de când se stabilise în America se simţea în siguranţă şi asta s-a întâmplat când şi-a dat seama că texanii erau la fel de mândri ca polonezii.

Abel, totuşi, nu putea să accepte ceea ce s-a petrecut după aceea. Dacă Davis ar fi avut încredere în el, dacă i-ar fi spus măcar despre întreaga gravitate a problemelor financiare cu care se confrunta grupul – cine nu avea probleme în timpul Depresiunii? – amândoi ar fi putut găsi o soluţie. La vârsta de şaizeci şi doi de ani Davis Leroy fusese informat de bancherii săi că suma cu care s-a depăşit contul din bancă nu mai era acoperită de valoarea hotelurilor sale, aşa că aveau nevoie de

noi garanţii pentru a încuviinţa plata salariilor pe luna viitoare. Ca răspuns la ultimatumul băncii, Davis Leroy servise cina în tăcere cu fiica lui şi se retrăsese în apartamentul prezidenţial de la etajul al doisprezecelea cu două sticle de bourbon. Apoi deschisese fereastra şi sărise. Abel n-avea să uite niciodată cum a stat pe Michigan Avenue, la colţul străzii la patru dimineaţa, pentru a identifica un cadavru pe care nu l-a putut recunoaşte decât după jacheta pe care mentorul său o purtase în seara precedentă. Locotenentul care cerceta împrejurările morţii menţionase că era cea de a şaptea sinucidere petrecuta în Chicago în ziua aceea. Asta nu a ajutat la nimic. Cum ar fi putut poliţistul să ştie cât de mult făcuse Davis Leroy pentru el sau cât de hotărât era el să-i răsplătească prietenia pe viitor? Într-un testament făcut în grabă Davis lăsase restul de şaptezeci şi cinci de procente din stocul de la Richmond Group directorului său adjunct, scriindu-i lui Abel că, deşi acum nu mai aveau nici o valoare, totuşi, devenind proprietarul în proporţie de sută la sută al societăţii, ar putea să aibă şanse mai mari când va negocia noii termeni cu banca.

Florentyna şi-a deschis ochii şi a început să ţipe. Abel a luat-o în braţe cu dragoste, ca imediat să-şi regrete gestul când i-a simţit funduleţul rece şi umed. A schimbat-o rapid ştergând-o cu grijă şi a înfăşat-o în scutecul pliat sub formă de triunghi, care-i permitea să nu recurgă la nici un ac de siguranţă. Orice moaşă ar fi fost nevoită să-i recunoască îndemânarea. Florentyna şi-a închis ochii şi şi-a reluat somnul cu capul sprijinit pe umărul tatălui.

— Plod nerecunoscător, a murmurat el plin de tandreţe, sărutând-o pe obraz.

După funeraliile lui Davis Leroy, Abel fusese la Kane şi Cabot, banca grupului Richmond din Boston şi l-a rugat stăruitor pe unul din directori să nu scoată la vânzare cele unsprezece hoteluri. A încercat să-l convingă că, dacă banca îl va susţine, el va putea cu timpul să ajungă la o balanţă pozitivă. Dar tânărul spilcuit şi glacial, aşezat la biroul scump s-a dovedit inabordabil. „Trebuie să acţionez în interesele băncii”, se scuzase el. Abel n-avea sa uite niciodată umilinţa la care fusese supus, trebuind să i se adreseze unui tânăr de vârsta lui cu „sir” şi să plece de la el cu mâinile goale. Omul, probabil, că avea sufletul unui registru de plăţi, de vreme ce n-a înţeles câtă lume va fi afectată de hotărârea lui. Abel şi-a promis, pentru a o suta oară, că într-o zi i-

o va plăti domnului William Kane, din „Ivy League”[1].

Abel s-a înapoiat în aceeaşi noapte la Chicago gândindu-se că un alt rău în viaţă nu i se va mai întâmpla ca, odată ajuns, să afle că Richmond Continental a ars până în temelii, iar poliţia îl acuza că el ar fi autorul focului. Până la urmă s-a dovedit că incendiul a fost pus la cale de Desmond Pacey din răzbunare. Când a fost arestat, acesta şi-a recunoscut repede vina, dat fiind că singurul lucru care-l interesa era doborârea lui Abel. Pacey ar fi reuşit dacă n-ar fi intervenit Societatea de Asigurări care l-a salvat pe Abel. Până să se limpezească lucrurile el se întreba dacă n-ar fi fost de preferat să se afle iarăşi în lagărul de prizonieri din Rusia din care evadase, ca mai apoi să se îmbarce pentru America. Dar norocul i-a surâs din nou când un protector anonim, despre care Abel ajunsese la concluzia că trebuie să fi fost domnul David Maxton de la hotelul Stevens, a cumpărat grupul Richmond şi i-a oferit lui Abel vechiul post de director executiv şi şansa de a dovedi că poate conduce societatea cu profit.

Abel şi-a reamintit cum o reîntâlnise pe Zaphia, fata atât de sigură pe ea şi pe care o cunoscuse pe vaporul ce-i adusese în America. Cât de ageamiu îl făcuse ea să se simtă atunci, dar nu şi când s-au văzut din nou, după ce el a descoperit că ea era ospătăriţă la Stevens.

Trecuseră doi ani de atunci şi, deşi grupul de hoteluri care acum se numeau Baron nu reuşise să aibă un profit în 1933, ei pierduseră doar douăzeci şi trei de mii de dolari, mai ales datorită aniversării unui secol de la înfiinţarea oraşului Chicago, prilej cu care fusese vizitat de peste un milion de turişti dornici să participe la târgul internaţional.

După ce Pacey a fost condamnat pentru incendiere, Abel n-a făcut altceva decât să aştepte să-şi primească banii de la Societatea de Asigurări, după care s-a apucat să reconstruiască hotelul din Chicago. A folosit timpul ce-l avea la îndemână spre a vizita celelalte zece hoteluri din grup, concediind personalul care manifesta aceleaşi metehne pecuniare ca Desmond Pacey şi înlocuindu-l cu alţii aleşi din şirurile nesfârşite de şomeri răspândiţi pe tot cuprinsul Americii.

Zaphia a început să fie tot mai supărată din pricina numeroaselor călătorii ale lui Abel, de la Charleston la Mobile, de

[1] Grup de universităţi renumite din sud-estul S.U.A. .

la Houston la Memphis, verificându-şi în permanenţă hotelurile din sud. Dar Abel şi-a dat seama că, dacă voia să-şi ţină promisiunea faţă de susţinătorul său anonim, nu-i rămânea decât foarte puţin timp să stea pe lângă casă, oricât de mult şi-ar fi adorat el fiica. I se acordaseră zece ani ca să-şi plătească împrumutul de la bancă; dacă reuşea, o clauză din contract prevedea că i se va permite să cumpere restul de şaizeci la sută din stocul societăţii cu trei milioane dolari. Zaphia îi mulţumea în fiecare seară lui Dumnezeu pentru ceea ce deja agonisiseră şi-şi implora soţul să se mai domolească, dar Abel nu putea fi oprit cu nimic în încercarea sa de a-şi atinge ţelul.

— Cina e gata, a strigat Zaphia cât a putut de tare. Abel s-a făcut că nu aude şi a continuat să se uite lung la fiica lui care dormea.

— Nu mă auzi? Masa este gata.

— Poftim? Da, dragă. Iartă-mă. Vin imediat.

Abel s-a ridicat în picioare, fără tragere de inimă, ca să ia cina cu soţia. Plapuma roşie aruncată de Florentyna zăcea pe jos, lângă pătuţ. Abel a ridicat-o şi a pus-o cu grijă peste scutecul în care era înfăşată Florentyna. Nu voia ca ea să simtă vreodată frigul. Florentyna zâmbea în somn. Visa, oare, primul vis? s-a întrebat Abel în timp ce stingea lumina.

2

Botezul Florentynei a fost ceva de care toţi care au participat aveau să-şi amintească – cu excepţia Florentynei care a dormit tot timpul. După slujba din catedrala Holy Name de pe North Wabash, invitaţii s-au îndreptat spre hotelul Stevens. Abel a rezervat un salon pentru cei peste o sută de oaspeţi. Prietenul său cel mai bun, George Novak, polonezul care ocupase patul de deasupra lui pe vaporul cu care veniseră din Europa, avea să fie naşul, iar naşa una din verişoarele Zaphiei, Janina.

Musafirii au devorat cele zece feluri de mâncare tradiţionale, între care nelipsitele piroşti, iar Abel a stat în capul mesei primind darurile în numele fiicei sale. Printre ele au fost: o morişcă de argint, bonuri de valoare US, un exemplar din *Huckleberry Finn* şi cel mai frumos din toate, un superb inel vechi, cu smarald, de la binefăcătorul necunoscut al lui Abel. Spera ca acestuia să-i fi făcut tot atâta bucurie în a-l dărui pe cât i-a făcut fiicei sale mai târziu când l-a primit.

Spre a marca evenimentul, Abel i-a adus Florentynei un mare urs maroniu, cu ochi roşii.

— Seamănă cu Franklin D. Roosevelt, a spus George ridicând ursul în sus spre a fi văzut de toţi. Se impune un al doilea botez: F.D.R.

Abel a închinat paharul şi a toastat: „Pentru Domnul Preşedinte”, nume cu care ursul a rămas pentru totdeauna.

Petrecerea s-a terminat în cele din urmă în jurul orei trei dimineaţa, când Abel a trebuit să ia un cărucior de transportat lenjeria de la hotel pentru a duce toate darurile acasă. George a fluturat mâna spre Abel în timp ce acesta a apucat-o spre North Michigan Avenue împingând căruciorul.

Fericitul tată a început să fluiere şi cu ochii minţii revedea fiecare moment al fericitei seri. Numai când „Domnul Preşedinte” a căzut pentru a treia oară de pe cărucior şi-a dat el seama cât de sinuos trebuie să-i fi fost drumul când cobora spre Lake Shore Drive. A ridicat ursul, l-a vârât mai bine printre daruri şi era pe punctul să încerce să meargă ceva mai drept când o mână l-a bătut pe umăr. Abel s-a răsucit gata să apere cu preţul vieţii primele cadouri ale Florentynei. A rămas cu ochii pironiţi pe chipul unui tânăr poliţist.

— Presupun că-mi puteţi da o explicaţie de ce împingeţi

un cărucior de la hotelul Stevens pe Michigan Avenue la ora trei dimineaţa.

— Da, domnule ofiţer, a răspuns Abel.

— Ei bine, deci să începem cu ce este în pachete.

— Nu pot fi sigur de nimic altceva în afară de Franklin D. Roosevelt.

Poliţistul l-a arestat imediat pe Abel, suspectându-l de furt. În timp ce posesoarea darurilor dormea fără griji sub plăpumioara roşie din camera copiilor de la catul de sus al casei din Rig Street, tatăl ei a petrecut o noapte fără să închidă un ochi pe o pătură ponosită, din păr de cal, într-o celulă din puşcăria locală. Dimineaţa, la prima oră, George şi-a făcut apariţia la tribunal spre a confirma povestea lui Abel.

Ziua următoare Abel a cumpărat un Buick vişiniu, cu patru uşi, de la Peter Sosnkowski, care vindea maşini vechi în cartierul polonez.

Lui Abel a început să nu-i mai placă să plece din Chicago şi să se despartă de prea iubita lui Florentyna nici chiar pentru câteva zile temându-se că n-ar putea fi martor la primul ei pas, la primul ei cuvânt şi la primul din orice altceva. De la naşterea fetei, el supraveghease îndeaproape tot ceea ce avea legătură cu ea, nepermiţând să se vorbească vreodată poloneza în casă. Era hotărât să nu se simtă nici cel mai vag accent polonez în rostirea ei ca mai târziu să nu aibă complexe în societate.

Abel aşteptase cu înfrigurare să-i audă primul cuvânt sperând că avea să fie „tata”, în vreme ce Zaphia se temea că ar putea fi vreo vorbă poloneză, care ar da la iveală faptul că, atunci când rămâneau singure, ea nu vorbea în engleză cu primul ei născut.

— Fiica mea este americancă, îi explicase Abel Zaphiei, deci trebuie să vorbească englezeşte. Prea mulţi polonezi continuă să vorbească în propria lor limbă, aşa că, în mod sigur, copiii lor îşi vor petrece întreaga viaţă în partea de nord-vest a oraşului Chicago fiind numiţi „polonezi proşti” şi vor fi bătaia de joc a tuturor.

— Cu excepţia compatrioţilor noştri care încă vor mai simţi în ei un dram de loialitate faţă de imperiul polonez, răspundea Zaphia luându-le apărarea.

— Imperiul polonez? În ce secol te găseşti, Zaphia?

— Al douăzecilea, răspundea ea ridicând vocea.

— Laolaltă cu Dick Tracy şi „Faimoasele nostimade”, fără

îndoială, nu-i aşa?

— Halal atitudine pentru cineva al cărui ţel este să se întoarcă în Varşovia ca primul ambasador de origine poloneză.

— Ţi-am spus să nu vorbeşti despre asta niciodată, Zaphia. Niciodată.

Zaphia, a cărei engleză va rămâne iremediabil stâlcită, nu i-a răspuns, dar mai târziu l-a bârfit cu verii ei şi a continuat să vorbească în poloneză când Abel nu era acasă. Ea n-a fost impresionată cu nimic de faptul atât de des menţionat de Abel că cifra de afaceri a firmei General Motors era mai mare decât bugetul Poloniei.

Prin 1935 Abel era convins că America depăşise criza şi că Depresiunea era un lucru care aparţinea trecutului, aşa că a hotărât că sosise timpul să construiască noul Chicago Baron pe locul fostului Richmond Continental. A angajat un arhitect şi a început să-şi petreacă tot mai mult timp în Windy City[2] şi tot mai puţin pe drumuri, pentru că ţinea cu tot dinadinsul ca hotelul să fie cel mai bun din Mid-West.

Chicago Baron a fost terminat în mai 1936 şi a fost inaugurat de primarul democrat Edward J. Kelly. Ambii senatori de Illinois erau dornici să-i intre în graţii lui Abel fiind mult prea conştienţi de puterea pe care acesta începuse s-o aibă.

— Pare de un milion de dolari, a spus J. Hamilton Lewis, senatorul mai în vârstă.

— Nu aţi greşit prea mult, i-a răspuns Abel, în timp ce admira saloanele cu covoare groase, plafoanele înalte, cu stucatură şi decoraţiile în nuanţe de verde.

Ultimele finisări fuseseră B-urile în relief, de un verde închis, care ornau totul, de la prosoapele din baie până la steagul care flutura pe acoperişul clădirii de patruzeci şi două de etaje.

— Hotelul acesta poartă deja pecetea succesului, a spus J. Hamilton Lewis adresându-se unui auditoriu de două mii de invitaţi, pentru că, dragii mei, este omul nu clădirea care va fi cunoscut ca Baronul din Chicago.

Abel a fost încântat de ropotul de aplauze şi a zâmbit în sinea lui. Consilierul său în probleme de relaţii cu publicul îi sugerase această frază pe la începutul săptămânii celui care îi scria discursurile senatorului.

Abel începuse să se simtă în largul lui printre marii oameni

---

[2] Chicago.

de afaceri şi senatorii de vază. Totuşi, Zaphia nu se adaptase schimbării condiţiei sociale a soţului său, era o prezenţă ştearsă, se mişca printre invitaţi cu nesiguranţă, a băut, poate, un pic mai multă şampanie ca, în cele din urmă, înainte ca masa să fie servită, să se retragă aproape neobservată pretextând vag că vrea să vadă ce face Florentyna, dacă nu cumva s-a trezit din somn. Într-o tăcere iritată Abel şi-a condus soţia îmbujorată spre uşa batantă. Zaphia nici nu se sinchisea şi nici nu înţelegea succesul la aceleaşi dimensiuni ca Abel şi prefera să ignore noua lume în care se învârtea. Atâta doar că era foarte conştientă că asta îl deranja foarte mult pe Abel aşa că, în timp ce el o expedia într-un taxi, n-a putut să reziste să nu-i spună: „Nu te grăbi spre casă”.

— N-o să mă grăbesc, i-a răspuns el uşii batante împingând-o atât de tare încât aceasta s-a mai balansat de vreo trei ori după trecerea lui.

S-a reîntors în foaierul hotelului unde l-a găsit pe Alderman Henry Osborne care-l aştepta.

— Acesta, pesemne, că este punctul culminant al vieţii tale, a remarcat consilierul municipal.

— Punctul culminant? Abia am împlinit treizeci de ani, a spus Abel.

A sclipit un bliţ în timp ce-l cuprindea cu braţul pe politicianul înalt, bine făcut şi smead. Abel a zâmbit spre aparatul de fotografiat, făcându-i plăcere să fie tratat ca o celebritate şi a spus asta suficient de tare ca să fie auzit de cei care trăgeau cu urechea.

— Am de gând să deschid hoteluri Baron în toată lumea. Vreau să fiu pentru America ceea ce a fost Cesar Ritz pentru Europa. Fii alături de mine, Henry, şi o să-ţi placă cursa. Consilierul municipal şi Abel s-au îndreptat spre restaurant şi, atunci când nu mai puteau fi auziţi de nimeni, Abel a adăugat: Henry, dacă ai vreme, vino mâine să iei prânzul cu mine. Aş vrea să discut ceva cu tine.

— Cu plăcere, Abel. Un simplu consilier municipal este liber întotdeauna pentru Baronul din Chicago.

Amândoi au râs din toată inima, deşi nici unul din ei nu găsea remarca deosebit de hazlie.

Pentru Abel a fost o nouă noapte care s-a prelungit până târziu. Când s-a întors acasă, s-a dus direct în camera de oaspeţi ca să n-o trezească pe Zaphia – sau asta a fost explicaţia pe care

i-a dat-o a doua zi dimineaţa.

*
* *

Când Abel a venit în bucătărie ca să ia micul dejun cu Zaphia, Florentyna era aşezată în scaunul ei înalt mâzgălindu-se toată, plină de entuziasm, cu poorridge-ul din bolul plin şi muşcând aproape din toate lucrurile ce-i cădeau în mână, chiar dacă nu erau de mâncare. A sărutat-o pe frunte, singurul loc ce părea a fi rămas curat şi s-a aşezat în faţa unui platou cu scovergi îmbibate în sirop de arţar. După ce a terminat de mâncat, Abel s-a ridicat de la masă şi i-a spus Zaphiei că va lua prânzul cu Henry Osborne.

— Nu-mi place omul ăsta, a spus Zaphia cu ostilitate.

— Nici eu nu mă dau în vânt după el, i-a răspuns Abel. Dar nu trebuie uitat că este bine plasat la primărie şi ne poate face multe favoruri.

— Dar şi mult rău.

— Nu-ţi face griji din asta. Lasă-l pe mâna mea pe Alderman Osborne, a spus Abel mângâindu-şi soţia pe obraz şi dând să plece.

— Preşedunt, s-a auzit o voce şi amândoi părinţii s-au întors cu ochii mari spre Florentyna care gesticula spre duşumea unde Franklin D. Roosevelt, de opt luni, zăcea cu faţa la pământ.

Abel a râs, a ridicat mult îndrăgitul ursuleţ şi l-a aşezat pe scaunul înalt, pe locul pe care Florentyna i-l lăsase lângă ea.

— Pre-şe-dinte, a spus Abel rar şi cu fermitate.

— Preşedunt, a repetat cu încăpăţânare Florentyna.

Abel a râs iar şi l-a mângâiat pe Franklin D. Roosevelt pe cap. Aşa că lui F.D.R. i se datora nu numai noua politică economică a administraţiei americane ci şi prima declaraţie politică a Florentynei.

Abel a ieşit din casă şi şi-a găsit şoferul aşteptându-l lângă noul cadillac. Pe măsură ce maşina pe care şi-o putea permite s-o cumpere era tot mai scumpă, pentru Abel şofatul devenea tot mai dificil. Când a cumpărat cadillac-ul, George l-a sfătuit să-şi ia un şofer. În dimineaţa asta, pe când se apropiau de Gold Coast, l-a rugat pe şofer să meargă mai încet. Abel nu-şi mai dezlipea privirile de pe geamurile care străluceau în soare ale hotelului Chicago Baron şi se gândea plin de uimire că nu există un alt loc

pe pământ în care să poţi realiza atât de mult într-o perioadă atât de scurtă. Ceea ce chinezii ar fi fost fericiţi să înfăptuiască cu eforturi mari de-a lungul a zece generaţii, el obţinuse în mai puţin de cincisprezece ani.

A ieşit din maşină dintr-un salt, înainte ca şoferul să poată ajunge să-i deschidă uşa, a intrat cu paşi repezi în hotel şi a luat liftul rapid, folosit doar de conducere, până la etajul patruzeci şi doi, unde şi-a petrecut toată dimineaţa verificând orice problemă cu care se confrunta noul hotel: unul din lifturile pentru oaspeţi nu funcţiona cum trebuie; doi ospătari au fost implicaţi într-o încăierare cu cuţite în bucătărie şi George i-a concediat înainte de sosirea lui Abel; lista cu stricăciunile după recepţia de inaugurare părea suspect de încărcată, aşa că Abel trebuia să verifice dacă ceea ce fusese înregistrat ca spargeri nu erau cumva obiecte furate de ospătari. La nici unul din hotelurile sale nu lăsa nimic la voia întâmplării, începând cu persoana care ocupa apartamentul prezidenţial până la preţul a opt mii de chifle proaspete de care avea nevoie săptămânal departamentul de aprovizionare. Şi-a petrecut toată dimineaţa cu rezolvări de probleme şi luări de decizii şi s-a oprit doar atunci când secretara l-a introdus în birou pe Alderman Osborne.

— Bună ziua, baroane, i s-a adresat Henry cu condescendenţă, făcând aluzie la rangul familiei Rosnovski.

În tinereţe, pe când era ajutor de ospătar la Plaza, în New York, titlul i se pronunţa în derâdere în faţă. La Richmond Continental, unde era director adjunct, se făceau glume în şoaptă şi pe la spate pe aceeaşi temă. Mai târziu toţi îi rosteau titlul cu respect.

— Bună ziua, Alderman, a spus Abel aruncându-şi ochii spre ceasul de pe birou. Era unu şi cinci. Mergem să luăm masa?

Abel l-a condus pe Henry în sufrageria de alături. Chiar şi pentru un observator superficial, Henry Osborne nu părea să aibă nimic în comun cu Abel. Fusese educat, după cum ţinea să-i amintească mereu lui Abel, la Choate şi apoi la Harvard, ca, după aceea, în timpul Războiului Mondial, să-şi facă stagiul ca tânăr locotenent la Marina Militară. Înalt de şase picioare[3], cu un păr bogat, negru, uşor înspicat, arăta mai tânăr decât ai fi crezut din istorisirile despre trecutul lui pe care le spunea cu insistenţă.

Cei doi se întâlniseră prima oară ca urmare a incendierii

---

[3] 1 picior = 30,479 cm.

vechiului Richmond Continental. Pe atunci Henry lucra la societatea de asigurări Great Western la care Grupul Richmond era asigurat. Abel fusese luat prin surprindere când Henry îi sugerase că i-ar putea facilita, contra unei sume derizorii, în bani gheaţă, o circulaţie mai rapidă a hârtiilor spre conducerea societăţii. În acele vremuri, Abel nu poseda „o sumă derizorie, în bani gheaţă”, totuşi, în cele din urmă, hârtiile îşi croiseră drum unde trebuia, pentru că şi Henry credea în viitorul lui Abel.

Atunci aflase Abel pentru prima oară despre oamenii care puteau fi cumpăraţi.

Când Henry Osborne a fost ales consilier în consiliul municipal al oraşului Chicago, Abel *şi-a putut* permite o sumă derizorie, în bani gheaţă şi cererea sa pentru construirea noului hotel Baron a trecut prin consiliul municipal ca pe roate. Când, mai târziu, Henry a anunţat că va candida pentru Camera Reprezentanţilor din Congresul S.U.A. pentru districtul nouă din Illinois, Abel a fost printre cei dintâi care a trimis un cec cu o sumă considerabilă pentru campania electorală. În timp ce Abel, personal, rămânea foarte rezervat în ceea ce îl privea pe noul său aliat, el recunoştea, totuşi, că un politician care să-i fie îndatorat ar putea constitui un mare ajutor pentru hotelurile Baron. Abel a avut grijă ca micile plăţi cu bani gheaţă – la care, nici chiar în sinea lui, nu se gândea ca mituiri – să nu apară în nici un registru şi era convins că va putea pune cruce acestei relaţii în modul în care şi atunci când va dori el.

Sufrageria era decorată în aceleaşi tonuri discrete de verde ca restul hotelului, dar nicăieri în încăpere nu apărea nici un B în relief. Mobilierul era din secolul al XIX-lea şi numai din stejar. Pe pereţi, de jur împrejur atârnau portrete în ulei din aceeaşi perioadă, aproape toate importate. Dacă închideai uşa te puteai imagina într-o altă lume, departe de forfota unui hotel modern.

Abel a luat loc în capul unei mese la care ar fi putut sta comod opt musafiri, dar, în ziua aceea, nu erau puse tacâmuri decât pentru două persoane.

— Oarecum parcă am fi în vechea Anglie, a spus Henry măsurând cu privirea camera.

— Ca să nu mai vorbim de Polonia, a răspuns Abel, în timp ce un ospătar în uniformă îi servea cu somon afumat şi un altul le turna în pahare Bouchard Chablis.

Ochii lui Henry au zăbovit asupra platoului plin din faţa lui.

— Acum înţeleg de ce te-ai îngrăşat atât de mult, baroane.

Abel s-a încruntat şi a schimbat rapid subiectul.

— Te duci mâine la meciul Bobocilor?

— De ce-aş face-o? Scorul lor de acasă este mai prost decât al republicanilor. Nu că absenţa mea va descuraja ziarul *The Tribune* de a descrie meciul ca o luptă strânsă care n-a avut nici o legătură cu scorul şi că, dintru cu totul alte motive, Bobocii vor fi obţinut o faimoasă victorie.

Abel a râs.

— Un lucru este sigur, a continuat Henry, n-ai să vezi niciodată un meci în nocturnă pe Wrigley. Inovaţia aceea oribilă de a juca la lumina reflectoarelor n-o să prindă în Chicago.

— La fel ai spus şi despre berea la cutie anul trecut.

Acum a fost rândul lui Henry să se încrunte.

— Abel, tu nu m-ai invitat la masă ca să-mi auzi părerile despre baseball sau berea la cutie, aşa că spune-mi ce mică afacere ai pus la cale de data asta la care să te pot ajuta?

— E simplu. Vreau să-ţi cer sfatul asupra a ceea ce ar trebui să fac în privinţa lui William Kane.

Henry a părut a chicoti. „Neapărat să vorbesc cu bucătarul şef, în somonul afumat nu trebuie să existe nici un os”, a reflectat în sinea lui Abel înainte de a continua:

— Henry, cândva mi-ai povestit cu lux de amănunte ce s-a întâmplat când drumurile tale şi ale domnului Kane s-au intersectat şi cum el, în cele din urmă, te-a escrocat de bani. Ei bine, Kane mi-a făcut un rău şi mai mare. În timpul crizei l-a strâns cu uşa pe Davis Leroy, partenerul şi prietenul meu cel mai bun, şi el a fost cauza directă a sinuciderii lui Leroy. Spre a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, Kane a refuzat să mă susţină atunci când am vrut să preiau conducerea hotelurilor şi când am încercat să pun întregul grup pe picioare din punct de vedere financiar.

— Până la urmă cine te-a ajutat? L-a întrebat Henry.

— Un investitor particular de la trustul Continental. Directorul nu mi-a spus-o niciodată explicit, dar eu am fost întotdeauna convins că a fost David Maxton.

— Proprietarul hotelului Stevens?

— Exact.

— Ce te face să crezi că a fost el?

— Când am făcut nunta şi apoi botezul Florentynei la Stevens, nota de plată a fost achitată de binefăcătorul meu.

— Asta nu prea spune cine ştie ce.

— De acord, dar eu sunt sigur că este Maxton pentru că el mi-a oferit cândva şansa de a conduce hotelul Stevens. I-am spus că aş fi interesat mai degrabă să găsesc pe cineva care să mă susţină pentru grupul de hoteluri Richmond şi într-o săptămână banca lui mi-a oferit bani de la cineva a cărui identitate nu putea fi dezvăluită pentru că ar fi afectat afacerile lor cotidiene.

— Asta pare ceva mai plauzibil. Dar spune-mi ce ai de gând cu William Kane? I-a întrebat Henry în timp ce se juca cu paharul de vin şi aştepta ca Abel să continue.

— Ceva care să nu-ţi răpească prea mult timp, Henry, dar care s-ar putea să-ţi aducă şi unele foloase financiare, de vreme ce şi tu îl ai la inimă pe Kane tot atât de mult pe cât îl am şi eu personal.

— Te ascult, a spus Henry fără să-şi ridice privirile de pe pahar.

— Aş vrea să pun mâna pe o parte substanţială din acţiunile lui Kane de la banca din Boston.

— Asta n-o să-ţi fie uşor, a spus Henry. Mai tot stocul este deţinut de familie şi nu poate fi vândut fără aprobarea lui personală.

— Pari foarte bine informat, a spus Abel.

— Sunt lucruri la îndemâna oricui, a răspuns Henry.

Abel nu i-a dat crezare.

— Deci, să începem prin a afla numele fiecărui acţionar de la Kane şi Cabot şi să vedem dacă vreunul din ei este interesat în a renunţa la acţiuni la un preţ cu mult deasupra parităţii.

Abel l-a urmărit pe Henry cum i s-au luminat ochii când a început să calculeze cât ar putea câştiga din această tranzacţie dacă ar face târgul cu ambele părţi.

— Dacă va ajunge vreodată ceva la urechile lui, va juca foarte dur, a spus Henry.

— N-o să afle nimic, i-a răspuns Abel. Şi chiar dacă s-ar întâmpla, noi am fi cu două mutări înaintea lui. Crezi că poţi să te ocupi de treaba asta?

— Pot să încerc. Ce ai în minte?

Abel şi-a dat seama că Henry încerca să afle la cât s-ar fi putut ridica plata lui, dar el încă nu terminase.

— Vreau în prima zi a fiecărei luni un raport scris cu toate acţiunile lui Kane din orice societate, cu toate tranzacţiile lui şi

orice amănunt pe care-l poţi afla privind viaţa lui personală. Vreau să fiu la curent cu tot ceea ce descoperi, oricât de trivial ar putea să pară.

— Îţi repet, asta nu va fi uşor, a spus Henry.

— O mie de dolari pe lună îţi va face sarcina mai puţin dificilă?

— O mie cinci sute cu siguranţă, a răspuns Henry.

— O mie de dolari pe lună în primele şase luni. Dacă dovedeşti că-i meriţi, voi ridica cifra la o mie cinci sute.

— Ne-am înţeles, a spus Henry.

— Bine, a spus Abel în timp ce-şi scotea portofelul din buzunarul de la haină şi-i întindea un cec deja semnat pentru o mie de dolari.

Henry a studiat cecul.

— Ai fost foarte sigur că o să accept, nu-i aşa?

— Nu, nu absolut sigur, i-a răspuns Abel şi a scos un al doilea cec din portofel şi i l-a arătat lui Henry. Era completat cu o mie cinci sute de dolari. Dacă în primele şase luni ai să-mi vii cu rezultatele scontate, n-ai să pierzi decât trei mii de dolari.

Au râs amândoi.

— Acum să trecem la un subiect mai plăcut, a spus Abel. Ai de gând să câştigi?

— Te referi la Boboci?

— Nu, la alegeri.

— Bineînţeles. Sunflower[4] din Kansas nu poate spera să-l înfrângă pe F.D.R., a spus Henry. Aşa după cum ne-a amintit preşedintele, acea floare specială este galbenă, are inima neagră, se foloseşte drept hrană pentru papagali şi moare înainte de noiembrie.

Abel a râs din nou.

— Dar tu personal, ce şanse ai?

— Nu-mi fac griji. Locul a fost mereu în siguranţă pentru democraţi. Lucrul dificil a fost întotdeauna desemnarea candidatului, nu alegerile.

— Aştept cu nerăbdare să ajungi în Congres, Henry.

— Sunt convins de reuşită, Abel, iar eu aştept cu nerăbdare ca să-ţi fiu de folos, atât ţie cât şi celorlalţi alegători.

Abel l-a privit amuzat.

— Eu sper că mă voi bucura de prioritate, a comentat el în

---

[4] Floarea soarelui (engl.).

timp ce era servit cu un muşchiuleţ de vacă la grătar ce acoperea aproape toată farfuria şi un alt pahar îi era umplut cu un Côte de Beaune, producţie 1929.

Restul prânzului l-au petrecut discutând despre problemele cu care se confrunta Gabby Hartnett, despre cele patru medalii de aur ale lui Jesse Owens la jocurile olimpice de la Berlin şi despre eventualitatea ca Hitler să invadeze Polonia.

— Niciodată, a spus Henry şi a început să-şi depene amintiri legate de curajul polonezilor de la Mons din timpul Primului Război Mondial.

Abel n-a comentat faptul că nici un regiment polonez nu participase în luptele de la Mons.

La două şi treizeci şi şapte de minute Abel era înapoi la biroul lui ocupându-se de problemele apartamentului prezidenţial şi de cele opt mii de chifle proaspete.

N-a ajuns acasă decât la ora nouă când a găsit-o pe Florentyna deja dormind. Dar ea s-a trezit imediat când tatăl ei a intrat în cameră şi i-a zâmbit.

— Preşedunt, preşedunt, preşedunt.

Abel a surâs.

— Eu n-am să ajung niciodată. Tu, probabil, da, dar eu nu.

Şi-a luat fiica în braţe, a sărutat-o pe obraz şi s-a aşezat într-un fotoliu în timp ce ea repeta iar şi iar singurul cuvânt ce-l avea în vocabular.

3

În noiembrie 1936 Henry Osborne a fost ales în Camera Reprezentanţilor pentru districtul al nouălea din Illinois cu o majoritate ceva mai mică decât predecesorul său, fapt ce putea fi atribuit doar indolenţei sale pentru că Roosevelt era susţinut de toate statele în afară de Vermont şi Maine, iar republicanii aveau în Congres cu şaptesprezece senatori şi o sută trei deputaţi mai puţin. Dar pentru Abel nu conta decât faptul că omul lui avea un loc în Cameră, aşa că i-a oferit imediat postul de preşedinte al Comitetului de Planificare al Grupului Baron. Henry l-a acceptat plin de recunoştinţă.

Abel şi-a canalizat toată energia în a ridica din ce în ce mai multe hoteluri – cu ajutorul congresmanului Osborne care părea a fi capabil să obţină autorizaţii de construcţie pentru orice loc în care se dorea Baronul. Abel întotdeauna se achita faţă de Osborne pentru aceste favoruri cu obişnuitele cecuri. Habar nu avea despre ce făcea Henry cu banii, dar era evident că o parte din ei ajungeau acolo unde trebuie, iar pe el nu-l interesa câtuşi de puţin să cunoască detalii.

În ciuda deteriorării relaţiei sale cu Zaphia, Abel încă îşi dorea un fiu şi a fost cuprins de disperare când a văzut că soţia lui nu rămâne gravidă. La început a învinuit-o pe Zaphia, care era tot atât de dornică să aibă al doilea copil. Până la urmă, Zaphia l-a convins să consulte un medic. Abel s-a simţit umilit când a aflat că avea un număr mic de spermatozoizi. Doctorul considera că aceasta se datora malnutriţiei din copilărie şi i-a spus că era puţin probabil să mai fie din nou tată. Din acel moment subiectul a fost închis iar Abel şi-a revărsat toată afecţiunea şi şi-a pus toate speranţele în Florentyna, care creştea precum firul de buruiană. Singurul lucru din viaţa lui Abel care se dezvolta mai repede era Grupul Baron. A mai construit un hotel în nord şi altul în sud, iar pe cele vechi le-a modernizat făcându-le cât mai funcţionale.

La vârsta de patru ani Florentyna a fost dată la grădiniţă. Ea a insistat ca Abel şi Franklin D. Roosevelt s-o însoţească la festivitatea de deschidere. Mai toate celelalte fetiţe erau însoţite de femei despre care Abel a aflat cu surprindere că nu întotdeauna erau mamele lor, ci cel mai adesea dădaca, ba, într-un caz, aşa cum a fost corectat cu amabilitate, era o guvernantă.

În seara aceea i-a spus Zaphiei că dorea să angajeze pentru Florentyna o persoană cu o calificare similară.

— Pentru ce? I-a întrebat Zaphia tăios.

— Pentru că nu vreau ca nimeni din şcoala aceea să pornească din start cu un avantaj asupra fiicei noastre.

— Eu cred că este o risipă prostească de bani. Ce-ar putea o astfel de persoană să facă pentru ea, iar eu să nu fiu în stare?

Abel nu i-a răspuns, dar în dimineaţa următoare a dat un anunţ în *The Chicago Tribune, The New York Times* şi *The Times* din Londra pentru un post de guvernantă, formulând clar condiţiile pe care le oferea. Au venit sute de răspunsuri din toată ţara, de la femei cu o pregătire superioară, care doreau să lucreze pentru preşedintele Grupului Baron. Au sosit scrisori de la colegiile Radcliffe, Vassar şi Smith; una a fost chiar de la Casa de Corecţie Federală pentru Fete din Alderson din Virginia de Vest. Dar scrisoarea care l-a intrigat cel mai mult a fost de la o doamnă care, categoric, nu auzise niciodată în viaţa ei de Baronul din Chicago.

Presbiteriul Much Hadham
Hertfordshire
12 septembrie 1938

Dragă Domnule,

Ca răspuns la anunţul apărut pe prima pagină a ziarului **The Times** *de astăzi, aş dori să-mi ofer serviciile pentru postul de guvernantă a fiicei dumneavoastră.*

Am treizeci şi doi de ani, sunt celibatară, din parohia Much Hadham din Hertfordshire. În momentul de faţă predau la şcoala primară din localitate şi-l ajut pe tatăl meu în munca sa de vicar.

Am învăţat la Colegiul de Fete Cheltenham, unde am studiat latina, greaca, franceza şi engleza, după care am obţinut o bursă la Colegiul Newnham din Cambridge. Am absolvit cu brio limbile modeme, dar nu deţin o diplomă de Bachelor of Arts pentru că, prin statutul universităţii, aceasta nu se acordă femeilor.

Sunt disponibilă oricând spre a fi intervievată şi aş fi încântată să am şansa să lucrez în Lumea

Nouă.

Cu deosebit respect,
Slujitorul Vostru devotat
W. TREDGOLD

Lui Abel i-a venit greu a crede că există o asemenea instituţie precum Colegiul de Fete Cheltenham sau un loc ca Much Hadham şi era mai mult ca sigur că nu poate fi vorba despre o absolvire cu brio fără diploma de rigoare.

I-a cerut secretarei să-i facă legătura cu Washington-ul. Când, în cele din urmă, a găsit persoana căutată, i-a citit scrisoarea în întregime. Aceasta i-a confirmat că fiecare afirmaţie este plauzibilă şi că nu are nici un motiv să se îndoiască de ceva.

— Sunteţi, într-adevăr, sigură că există o şcoală care să se numească Colegiul de Fete Cheltenham? a insistat Abel.

— Sunt foarte sigură, domnule Rosnovski. Eu însămi mi-am făcut acolo studiile, i-a răspuns secretara ambasadorului britanic.

În seara aceea Abel a mai citit încă o dată scrisoarea, de data aceasta Zaphiei.

— Tu ce părere ai? a întrebat-o, deşi el deja luase hotărârea.

— Nu-mi inspiră încredere, a răspuns Zaphia fără să-şi ridice ochii de pe revista pe care o citea. Dacă chiar trebuie să luăm pe cineva, de ce nu angajezi o americană?

— Gândeşte-te la avantajul pe care l-ar avea Florentyna cu o guvernantă englezoaică. Abel a făcut o pauză. Ea ar putea să-ţi ţină şi ţie tovărăşie.

De data asta Zaphia şi-a ridicat ochii de pe revistă.

— De ce? Speri c-o să mă educe şi pe mine?

Abel nu i-a răspuns.

În dimineaţa următoare a trimis o telegramă la Much Hadham oferindu-i domnişoarei Tredgold slujba de guvernantă.

Trei săptămâni mai târziu, când Abel s-a dus la gara La Salle Street ca s-o întâmpine, a ştiut imediat că a luat hotărârea care trebuia. Aşa cum stătea singură pe peron, înconjurată de trei valize de mărimi diferite, nu putea fi altcineva decât domnişoara Tredgold. Era înaltă, subţire, cu un aer uşor arogant, iar cocul din creştetul capului o făcea să pară cu un lat de palmă

mai înaltă decât patronul ei.

Zaphia a tratat-o pe domnişoara Tredgold ca pe un intrus care a venit să-i submineze poziţia de mamă şi, când a însoţit-o în camera fiicei ei, Florentyna nu era nicăieri. Doi ochi iscodeau suspicioşi de sub pat. Domnişoara Tredgold a fost prima care a descoperit-o şi s-a lăsat imediat în genunchi.

— Mă tem că n-o să-ţi pot fi de mare folos, dacă ai să rămâi acolo, copilă. Sunt mult prea lungă ca să pot trăi sub pat.

Florentyna a izbucnit în râs şi a ieşit de-a buşilea afară.

— Ce voce nostimă aveţi, a spus ea. De unde sunteţi?

— Din Anglia, a răspuns domnişoara Tredgold aşezându-se lângă ea pe pat.

— Unde vine asta?

— Cam la o săptămână de drum.

— Da, dar cât este de departe?

— Asta depinde de mijlocul de locomoţie cu care te deplasezi. În câte feluri ai putea parcurge o distanţă atât de lungă? Poţi să-mi enumeri trei?

Florentyna a căzut pe gânduri.

— De la mine de acasă aş pleca cu bicicleta şi când aş ajunge la capătul Americii aş lua...

Nici unul din ei n-a observat că Zaphia părăsise încăperea.

N-au trecut decât câteva zile şi domnişoara Tredgold a devenit pentru Florentyna fratele şi sora pe care nu-i va avea niciodată.

Florentyna îşi petrecea ceasuri în şir ascultând cu nesaţ fiecare vorbă a noii sale prietene şi Abel o urmărea cu mândrie pe celibatara trecută de prima tinereţe – niciodată nu se putea gândi la ea ca având propria lui vârstă: treizeci şi doi de ani – cum o învăţa pe fiica lui de patru ani o serie de lucruri despre care şi lui însuşi i-ar fi plăcut să ştie mai multe.

Într-o dimineaţă Abel l-a întrebat pe George dacă îi poate numi cele şase soţii ale lui Henric al VIII-lea; în cazul în care nu este în stare s-o facă, poate că ar fi mai înţelept să mai angajeze două guvernante de la Colegiul de Fete Cheltenham înainte ca Florentyna să ajungă să ştie mai multe decât ei; Zaphia nici n-a vrut să audă nici despre Henric al VIII-lea, nici despre soţiile lui, rămânând la convingerea că Florentyna ar trebui crescută după simpla tradiţie poloneză, dar renunţase demult în a-l convinge pe Abel asupra acestui subiect. Zaphia îşi organiza în aşa fel activitatea încât s-o evite pe guvernantă aproape mai toată ziua.

În schimb, domnişoara Tredgold fusese educată în spiritul de disciplină al unui ofiţer din Garda de Grenadieri şi al învăţăturii Mariei Montessori. Florentyna se scula la ora şapte şi, cât rămânea în cameră pentru micul dejun, era învăţată cum să se comporte în timpul mesei şi cum să stea pe scaun, cu spatele drept, fără a atinge spătarul scaunului. Între şapte şi jumătate şi opt fără un sfert domnişoara Tredgold alegea două sau trei articole din *The Chicago Tribune*, le citea cu voce tare şi le comenta, iar după o oră o chestiona pe Florentyna asupra lor. Florentyna a început imediat să fie foarte interesată de ceea ce făcea preşedintele, pesemne pentru că părea a-şi fi luat numele după ursuleţul ei. Domnişoara Tredgold şi-a dat seama că trebuia să-şi facă timp spre a se pune la punct cu ciudatul sistem american de învăţământ ca să fie sigură că nici o întrebare pe care i-ar putea-o pune pupila sa nu va rămâne fără răspuns.

De la ora nouă la douăsprezece Florentyna şi F.D.R. erau la grădiniţă unde participa cu elan la toate activităţile colegilor de generaţie. Când domnişoara Tredgold venea s-o ia în fiecare după-amiază era uşor să-şi dea seama dacă în acea zi Florentyna se îndeletnicise cu huma, plastilina şi foarfecele sau pictase cu degetele. Când aveau ore de joacă la şcoală, era dusă direct acasă ca să facă baie şi i se schimbau hainele cu exclamaţii de genul „Vai, vai!” şi, din când în când, câte un „Pur şi simplu, nu înţeleg!”

După-amiaza, domnişoara Tredgold şi Florentyna porneau în câte o expediţie pe care domnişoara Tredgold o planifica cu grijă fără ştirea Florentynei – deşi asta n-o oprea pe Florentyna să încerce să afle dinainte ce pusese la cale guvernanta ei.

„Ce-o să facem astăzi?” sau „Unde mergem?” obişnuia Florentyna să întrebe.

— Ai răbdare, copilă.

— Dacă plouă, mai putem pleca?

— Vom vedea atunci. Dar, dacă nu putem, fii sigură că am un plan pentru orice eventualitate.

— Ce este un plan pentru orice ‘telualitate? întreba Florentyna nedumerită.

— O soluţie pe care s-o ai la îndemână când ceea ce ai plănuit nu mai este posibil, îi explica domnişoara Tredgold.

Printre aceste expediţii de după-amiază erau plimbările prin parc, vizite la grădina zoologică şi uneori un drum cu autobuzul, care pentru Florentyna reprezenta ceva cu totul

special. Domnişoara Tredgold folosea asemenea prilejuri spre a-i da primele cunoştinţe de limba franceză şi a fost plăcut surprinsă când a descoperit că pupila sa avea aptitudini înnăscute pentru limbile străine. Când se întorceau acasă, Florentyna petrecea o jumătate de oră cu mama ei, înainte de ceai, apoi urma o nouă baie, după care, la ora şapte, mergea la culcare. Domnişoara Tredgold citea apoi câteva rânduri din Biblie sau din Mark Twain – între cele două americanii nu păreau a face vreo diferenţă, aşa cum s-a exprimat domnişoara Tredgold într-un moment de „frivolitate” cum l-a numit ea – după care stingea lumina şi rămânea în cameră până pupila ei şi F.D.R. adormeau.

Acest tipic era urmat întocmai, intervenind unele schimbări în ocazii foarte rare, precum o zi de naştere sau sărbători naţionale, când domnişoara Tredgold îi permitea Florentynei s-o însoţească la Teatrul Artiştilor Reuniţi din West Randolph Street ca să vadă filme precum *Albă ca zăpada şi cei şapte pitici*, dar nu înainte de a fi fost verificate în prealabil de către domnişoara Tredgold, care voia să fie sigură că sunt potrivite pentru pupila ei. Walt Disney a intrat în selecţia domnişoarei Tredgold, la fel şi Laurence Olivier care-l juca pe Heathcliff alături de Merle Oberon în *La răscruce de vânturi*, film pe care l-a văzut în trei joi consecutive, în după-amiaza ei liberă, la un preţ de douăzeci de cenţi spectacolul. Dar n-a fost greu să se autoconvingă că filmul a meritat şaizeci de cenţi; la urma urmelor, *La răscruce de vânturi* era o operă clasică.

Domnişoara Tredgold n-a încercat niciodată s-o oprească pe Florentyna de a pune întrebări despre nazişti, despre New Deal[5] şi chiar despre baseball, deşi uneori, era evident că ea nu înţelegea răspunsurile. Tânăra fată a descoperit curând că mama ei nu putea să-i satisfacă întotdeauna curiozitatea, iar domnişoara Tredgold, uneori, era nevoită să dispară în camera ei spre a consulta *Enciclopedia britanică* pentru a nu-i da răspunsuri inexacte.

La cinci ani Florentyna a trecut la grădiniţa de pe lângă Şcoala Latină de Fete din Chicago, dar, după o săptămână, a fost mutată într-o clasă superioară pentru că depăşea cu mult cunoştinţele celor de o vârstă cu ea. În lumea ei totul părea minunat. O avea pe mama, îi avea pe tata, pe domnişoara

---

[5] Legislaţie introdusă în perioada 1933-41 de către preşedintele S.U.A., F.D. Roosevelt pentru a atenua efectele crizei economice.

Tredgold şi pe Franklin D. Roosevelt, iar pentru ea nimic nu părea de neobţinut.

La Şcoala Latină îşi trimiteau copiii numai „cele mai bune familii” cum le zicea Abel şi pentru domnişoara Tredgold a fost un fel de şoc când a invitat la ceai câteva din prietenele Florentynei, dar invitaţia a fost refuzată în mod politicos. Prietenele cele mai bune ale Florentynei, Mary Gill şi Susie Jacobson, veneau frecvent pe la ea, dar părinţii altor fete întotdeauna găseau scuze vagi spre a se eschiva, aşa că în curând domnişoara Tredgold şi-a dat seama că, deşi Baronul din Chicago înfrânsese barierele sărăciei, tot nu era acceptat în cele mai bune case din Chicago. Zaphia nu-l ajuta cu nimic, nu făcea nici un efort spre a-i cunoaşte pe ceilalţi părinţi, cât despre a fi într-un comitet de caritate sau de conducere a vreunui spital sau club, aşa cum erau mulţi dintre ei, nici nu voia să audă.

Domnişoara Tredgold făcea tot ce-i stătea în puteri s-o poată suplini, dar, cum pentru cei mai mulţi părinţi ea nu era decât un servitor al casei, sarcina ei nu era uşoară. Se ruga Cerului ca Florentyna să nu afle despre aceste discriminări – dar n-a fost să fie aşa.

Florentyna a terminat prima clasă descurcându-se mai mult decât onorabil şi numai statura ei amintea tuturor că este cu un an mai mică decât ceilalţi.

Abel era prea ocupat cu clădirea propriului său imperiu ca să se mai gândească la poziţia sa socială sau la alte probleme cărora domnişoara Tredgold trebuia să le facă faţă. Grupul dădea semne de progrese certe şi în 1938 Abel părea a fi ajuns la o poziţie destul de solidă încât foarte curând să-şi poată achita împrumutul acordat de binefăcătorul său. De fapt, Abel se aştepta să aibă un profit de două sute cincizeci de mii de dolari, în ciuda ambiţiosului său program de construcţii.

Adevăratele lui griji nu se aflau în camera pentru copii sau în hoteluri, ci la aproape cinci mii de mile depărtare, în mult iubita sa ţară. Temerile cele mai mari au pus stăpânire pe el la 1 septembrie 1939, când Hitler a invadat Polonia iar două zile mai târziu Marea Britanie a declarat război Germaniei. Odată cu izbucnirea acestui nou război, Abel a început să se gândească serios să lase controlul asupra întregului Grup Baron lui George care se dovedea un locţiitor demn de încredere iar el să plece la Londra spre a se alătura armatei poloneze în exil. George şi Zaphia l-au convins să renunţe la idee, aşa că el şi-a concentrat

toate eforturile în a strânge bani şi a-i trimite Crucii Roşii Britanice şi în a-i determina pe cei din Partidul Democrat să intre în război alături de Anglia.

— F.D.R. are nevoie de toţi prietenii pe care-i poate strânge acum, l-a auzit Florentyna pe tatăl său declarând într-o dimineaţă.

*

* *

În ultimul trimestru al anului 1939, Abel cu ajutorul unui mic împrumut de la First City Bank din Chicago a devenit proprietar deplin al Grupului Baron. În raportul său anual prezicea pentru anul 1940 un profit de peste o jumătate de milion de dolari.

Franklin D. Roosevelt – cel cu ochi roşii şi blană lăţoasă, maronie – rareori se despărţea de Florentyna, chiar şi în cel de al doilea an de grădiniţă. Domnişoara Tredgold a considerat că venise vremea ca F.D.R. să rămână acasă. În împrejurări normale ea ar fi insistat şi, probabil, că ar fi fost câteva lacrimi, însă problema ar fi fost rezolvată; dar, în pofida propriului său raţionament, a lăsat decizia în seama copilului. Această hotărâre avea să fie una din puţinele greşeli ale domnişoarei Tredgold.

În fiecare luni băieţii de la Şcoala Latină făceau ora de limbă franceză cu fetele, având-o ca profesoară pe domnişoara Mettinet care preda limbile moderne. Pentru toţi, cu excepţia Florentynei, aceste prime lecţii de iniţiere erau chinuitoare. În timp ce clasa repeta după domnişoara Mettinet *boucher, boulanger* şi *épicier* [6], Florentyna, mai mult din plictiseală decât din bravadă, a început o conversaţie în franceză cu F.D.R. Colegul ei de bancă, un băiat înalt, destul de leneş, cu numele de Edward Winchester, care părea a nu putea face diferenţa între *le* şi *la*, s-a aplecat spre Florentyna şi i-a spus să înceteze să-şi mai dea aere. Florentyna s-a făcut roşie ca mărul.

— Încercam doar să-i explic lui F.D.R. diferenţa între masculin şi feminin.

— Chiar aşa? a spus Edward. Ei bine, am să-i arăt eu diferenţa, domnişoară Ştie-Tot.

Şi, într-o clipă de furie, l-a înşfăcat pe F.D.R. şi, cu toată

[6] Măcelar, brutar, băcan (fr.).

forţa pe care o avea, i-a smuls un braţ. Florentyna a rămas înţepenită pe locul ei, într-o stare de şoc, în timp ce Edward şi-a scos călimara cu cerneală din pupitru şi a răsturnat-o peste capul ursului.

Domnişoara Mettinet, care n-a fost niciodată de acord să aibă în aceeaşi clasă fete şi băieţi, a ţâşnit spre băncile din spatele clasei, dar era prea târziu. F.D.R. deja ajunsese albastru din cap până-n picioare şi zăcea pe duşumea înconjurat de rumeguşul împrăştiat din braţul rupt. Florentyna şi-a ridicat prietenul favorit, lacrimile amestecându-i-se cu cerneala. Domnişoara Mettinet l-a dus pe Edward la director şi le-a cerut celorlalţi copii să stea liniştiţi până se întoarce.

Florentyna se târa de-a buşilea pe duşumea încercând, fără succes, să adune rumeguşul din braţul lui F.D.R. şi să-l pună la loc, când o fată cu părul blond, pe care Florentyna n-o plăcuse niciodată, s-a aplecat deasupra ei şi i-a şuierat:

— Aşa-ţi trebuie, poloneză proastă.

Clasa a început să chicotească şi unele dintre fetiţe i-au ţinut isonul:

— Poloneză proastă, poloneză proastă, poloneză proastă!

Florentyna s-a agăţat de F.D.R. şi s-a rugat în gând să se întoarcă domnişoara Mettinet.

Păreau a se fi scurs ceasuri, deşi nu trecuseră decât câteva minute până ce profesoara de franceză a reapărut, urmată de Edward, care arăta destul de plouat. Corul s-a oprit în momentul în care domnişoara Mettinet a intrat în clasă, dar Florentyna n-a putut nici măcar să-şi înalţe privirile. În tăcerea nefirească ce se aşternuse, Edward s-a îndreptat spre Florentyna şi şi-a cerut iertare cu o voce pe cât de anemică, pe atât de neconvingătoare. S-a reîntors în banca lui şi s-a hlizit spre colegii de clasă.

Când domnişoara Tredgold a venit în după-amiaza aceea să-şi ia pupila de la şcoală n-a putut să nu observe că faţa-i era roşie de plâns şi că mergea cu capul în pământ ţinându-l pe albăstritul F.D.R. de braţul care-i mai rămăsese. Până să ajungă acasă, domnişoara Tredgold a izbutit să scoată de la Florentyna întreaga poveste. Apoi i-a dat mâncarea ei favorită, hamburger şi îngheţată, două porţii, cu care în mod normal nu era de acord, şi a dus-o în pat devreme sperând că va adormi repede. După o oră de încercări zadarnice de a-l spăla pe ursuleţ cu peria de unghii şi cu săpun, domnişoara Tredgold a trebuit să se dea

bătută. În timp ce aşeza animalul jilav lângă Florentyna, o voce anemică s-a auzit de sub cuvertură:

— Vă mulţumesc, domnişoară Tredgold. F.D.R. are acum nevoie de toţi prietenii săi.

Când Abel a venit acasă puţin după ora zece – îşi luase obiceiul de a se întoarce târziu aproape în fiecare seară – domnişoara Tredgold i-a cerut o convorbire în particular. Abel a fost surprins de solicitarea ei şi a condus-o imediat în birou. În timpul celor optsprezece luni de când era angajata lui, domnişoara Tredgold îi aducea la cunoştinţă progresele fiecărei săptămâni duminică dimineaţa, între zece şi zece şi jumătate, vreme în care Florentyna se afla cu mama ei la slujbă, la catedrala Holy Name. Întotdeauna rapoartele domnişoarei Tredgold erau clare şi la obiect; poate că avea o uşoară tendinţă de a subestima progresele copilului.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Tredgold? a întrebat Abel încercând să nu-şi arate îngrijorarea.

O asemenea abatere de la rutina obişnuită l-a făcut să creadă că ea ar dori să plece. Domnişoara Tredgold i-a relatat ce s-a întâmplat la şcoală.

Pe măsură ce povestea înainta, Abel se făcea din ce în ce mai roşu la faţă şi, când domnişoara Tredgold a terminat, era stacojiu.

— Asta nu e de tolerat, a fost prima sa propoziţie. Florentyna trebuie mutată imediat de acolo. Mâine dimineaţă am s-o văd personal pe domnişoara Allen şi am să-i spun exact ce cred despre ea şi şcoala ei. Sunt sigur că eşti de acord cu hotărârea mea, domnişoară Tredgold.

— Nu, domnule, nu sunt, i-a răspuns guvernanta pe un ton neobişnuit de tranşant.

— Poftim? a spus Abel fără să-şi creadă urechilor.

— Cred că şi dumneavoastră sunteţi tot atât de mult de învinuit ca şi părinţii lui Edward Winchester.

— Eu? a întrebat Abel. De ce?

— Dumneavoastră trebuia să-i vorbiţi fiicei dumneavoastră cu mult timp în urmă despre ceea ce înseamnă să fii polonez şi cum trebuie să tratezi orice problemă care s-ar putea ivi din această cauză. Ar fi trebuit să-i explicaţi prejudecăţile adânc înrădăcinate la americani faţă de polonezi, prejudecăţi care, după părerea mea sunt la fel de condamnabile ca atitudinea englezilor faţă de irlandezi şi nu se deosebesc prea

tare de comportamentul barbar al naziştilor faţă de evrei.

Abel a rămas tăcut. De mult nu-i mai spusese cineva că se înşela asupra vreunei chestiuni.

— Mai aveţi să-mi spuneţi ceva? a întrebat-o el când şi-a revenit.

— Da, domnule Rosnovski. Dacă o mutaţi pe Florentyna de la Şcoala Latină eu îmi voi da imediat demisia. Dacă la prima confruntare a copilului cu o problemă alegeţi să daţi bir cu fugiţii, cum pot eu să mai sper că am s-o învăţ să lupte cu viaţa? După ce am văzut cum propria-mi ţară se află în război pentru că ne-am încăpăţânat să credem că Hitler este un om rezonabil, sau cel puţin prost sfătuit, nu vreau să transmit acelaşi mod greşit de a judeca lucrurile şi Florentynei. Mi se va rupe inima dacă o voi părăsi. Dacă ar fi fost propriul meu copil n-aş fi putut s-o iubesc pe Florentyna mai mult, dar nu pot fi de acord să-i ascundeţi realitatea pentru că aveţi suficienţi bani ca să ţineţi sub tăcere adevărurile care nu vă convin. Domnule Rosnovski, trebuie să-mi cer scuze pentru francheţea mea şi-mi dau seama că am mers prea departe, dar nu pot să condamn prejudecăţile altora atâta vreme cât vi le trec cu vederea pe ale dumneavoastră.

Abel s-a aşezat mai bine în fotoliu înainte de a răspunde.

— Domnişoară Tredgold, dumneata ar fi trebuit să fii ambasador, nu guvernantă. Bineînţeles că ai dreptate. Ce mă sfătuieşti să fac?

Domnişoara Tredgold, care stătea tot în picioare – niciodată n-ar fi conceput să stea jos în prezenţa patronului ei, numai dacă nu era cu Florentyna – a şovăit.

— În luna următoare copilul trebuie să se scoale cu o jumătate de oră mai devreme în fiecare dimineaţă şi să i se explice istoria Poloniei. Ea trebuie să ştie că Polonia este o naţie mare şi de ce polonezii au vrut să se împotrivească puternicei Germanii când era la mintea oricui că singuri nu puteau spera niciodată într-o victorie. Numai aşa ea va reuşi să facă faţă, în cunoştinţă de cauză şi nu prin ignoranţă, acelora care se leagă de strămoşii ei.

Abel a privit-o drept în ochi.

— Am înţeles ce-a vrut să spună George Bernard Shaw când a declarat că trebuie să cunoşti o guvernantă englezoaică spre a putea înţelege de ce Marea Britanie este ceea ce este.

Amândoi au râs.

— Domnişoară Tredgold, sunt surprins că nu ai ambiţii mai

mari în viaţă, a spus Abel, dându-şi brusc seama că aceasta ar putea să pară o insultă.

Dacă chiar a fost, domnişoara Tredgold n-a schiţat nici un gest spre a da de înţeles că fusese ofensată.

— Tatăl meu are şase fete. Îşi dorise un băiat, dar n-a avut parte de el.

— Ce este cu celelalte cinci?

— Toate sunt căsătorite, a răspuns fără nici o amărăciune în glas.

— Şi dumneata?

— Cândva el mi-a spus că eu sunt născută spre a fi profesoară şi că Dumnezeu ne are pe toţi în planurile sale, aşa că, probabil, eu voi învăţa pe cineva care, într-adevăr, are un destin de împlinit.

— Să sperăm că aşa va fi, domnişoară Tredgold.

Abel ar fi dorit să i se adreseze cu numele mic, dar habar nu avea care putea fi. Tot ce ştia era că ea se semnase „W, Tredgold” într-un asemenea mod că nu te invita să faci şi alte cercetări. I-a zâmbit.

— N-ai vrea să bei un pahar cu mine, domnişoară Tredgold?

— Mulţumesc, domnule Rosnovski. Puţin vin de Xerex ar fi foarte nimerit.

Abel i-a turnat un pahar de Xerex iar el a luat un whisky mare.

— Cât de rău se prezintă F.D.R.?

— Mă tem că mutilat pe tot restul vieţii, dar asta îl va face să fie şi mai iubit de copii. Am hotărât ca pe viitor F.D.R. să rămână acasă şi nu va călători decât atunci când voi fi şi eu prezentă.

— Începi să semeni tot mai mult cu Eleanor Roosevelt când vorbeşti despre preşedinte.

Domnişoara Tredgold a râs şi a sorbit o înghiţitură de vin.

— Pot să vă mai dau un sfat în privinţa Florentynei?

— Bineînţeles, a spus Abel care începuse să pună mare preţ pe recomandările domnişoarei Tredgold.

Când şi-au terminat de băut cel de al doilea pahar, Abel îşi dăduse deja încuviinţarea.

— Bun, a spus domnişoara Tredgold. Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, mă voi îngriji de asta cu prima ocazie.

— Bineînţeles, a repetat Abel. În ceea ce priveşte acele lecţii de dimineaţă, s-ar putea să n-am cum să mă ocup de ele zi de zi, timp de o lună. Domnişoara Tredgold era pe punctul să-i răspundă, când Abel a adăugat: Sunt întâlniri pe care nu le pot reprograma într-un interval atât de scurt, cred că mă înţelegi.

— Domnule Rosnovski, trebuie să procedaţi aşa cum credeţi că este mai bine şi, dacă ceva este mai important decât viitorul fiicei dumneavoastră, sunt sigură că ea va fi prima care va înţelege.

Abel ştia când era înfrânt. A amânat toate întâlnirile ce le avea în alte oraşe pentru o lună de zile şi s-a sculat în fiecare dimineaţă cu o jumătate de oră mai devreme. Chiar şi Zaphia a fost de acord cu sugestia domnişoarei Tredgold.

În prima zi Abel i-a povestit Florentynei despre naşterea sa într-o pădure din Polonia şi cum a fost adoptat de familia unui vânător, ca mai târziu să fie ajutat de un mare baron care l-a luat în castelul său din Slonim ce se afla la hotarul dintre Polonia şi Rusia.

— El m-a tratat ca pe propriul său fiu, i-a spus Abel.

În zilele următoare Abel i-a povestit fiicei lui cum l-a însoţit la castel şi sora lui, Florentyna, după numele căreia au botezat-o şi pe ea şi cum a descoperit că baronul era tatăl lui.

— Ştiu, ştiu cum ai aflat, a exclamat Florentyna.

— Cum poţi tu să ştii, gâgâlice mică?

— El avea un singur mamelon, a spus Florentyna. Asta trebuie să fie, asta trebuie să fie. Te-am văzut în baie. Tu ai un singur mamelon aşa că tu trebuie să fii fiul lui. Abel şi domnişoara Tredgold se uitau la ea fără să-şi creadă urechilor, aşa că Florentyna a continuat... dar dacă eu sunt fiica ta, eu de ce am două?

— Pentru că se transmite doar de la tată la fiu, iar la fiice aproape că nu se întâlneşte deloc.

— Nu este drept. Eu vreau să am numai unul.

Abel a început să râdă.

— Ei bine, dacă o să ai un fiu, probabil că va avea numai unul.

— Este timpul să-ţi faci codiţele şi să te pregăteşti pentru şcoală, i-a spus domnişoara Tredgold.

— Dar abia ce devenise foarte interesant.

— Fă cum ţi se spune, copilă.

Cu părere de rău Florentyna l-a părăsit pe tatăl său şi s-a

dus în baie.

— Ce credeţi că o să se întâmple mâine, domnişoară Tredgold? a întrebat-o în drum spre şcoală.

— Habar nu am, copilă, dar aşa cum spunea domnul Asquith, aşteaptă şi ai să vezi.

— A fost şi domnul Asquith în castel cu tata?

*
* *

În zilele următoare Abel i-a vorbit despre viaţa din lagărul din Rusia şi cum a ajuns să şchiopăteze. A continuat apoi cu poveştile pe care i le spusese baronul în temniţă în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Florentyna asculta poveştile despre eroul legendar Tadeusz Kosciuszko şi despre toate celelalte figuri importante din istoria Poloniei ajungând până în zilele noastre, în vreme ce domnişoara Tredgold localiza punctele pe o hartă ce fusese atârnată pe peretele camerei de joacă.

În cele din urmă, i-a povestit fiicei sale cum a ajuns în posesia brăţării de argint pe care o purta întotdeauna pe mână.

— Ce scrie pe ea? a întrebat Florentyna scrutând literele minuscule gravate pe brăţară.

— Încearcă să citeşti cuvânt cu cuvânt, piciule, a spus Abel.

— Bar-on Ab-el Ros-nov-ski, a bâiguit ea. Dar ăsta e numele tău, a insistat ea.

— A fost şi al tatălui meu.

După alte câteva zile, Florentyna putea să răspundă la toate întrebările tatălui său, dar el nu ştia întotdeauna să răspundă la ale ei.

La şcoală, Florentyna se aştepta în fiecare zi ca Edward Winchester să se mai lege de ea, dar el părea a fi uitat incidentul şi odată chiar s-a oferit să împartă un măr cu ea.

Totuşi, nu toţi din clasă uitaseră întâmplarea şi mai ales o fată, grasă şi destul de prostuţă, simţea o plăcere cu totul specială în a rosti în şoaptă dar suficient de tare să poată fi auzită: „Poloneză proastă”.

Florentyna nu i-a plătit poliţa imediat, dar a aşteptat câteva săptămâni până când la testul de istorie fata a ieşit ultima din clasă iar Florentyna prima, rezultat pe care fata l-a comentat astfel: „Măcar eu nu sunt poloneză”. Edward

Winchester s-a încruntat, dar câţiva din clasă au chicotit.

Florentyna a aşteptat să se facă tăcere după care a spus:

— Este adevărat. Tu nu eşti poloneză, eşti la a treia generaţie de americani, cu o istorie ce nu depăşeşte o sută de ani. Istoria neamului meu poate fi urmărită pe o mie de ani, de aceea tu eşti ultima la istorie iar eu sunt prima.

Nimeni din clasă nu a mai abordat vreodată acest subiect. Când domnişoara Tredgold a auzit povestea în drum spre casă, a zâmbit.

— Să-i spun şi lui tăticu' în seara asta? a întrebat-o Florentyna.

— Nu, draga mea. Mândria n-a fost niciodată o virtute. Sunt împrejurări în care este mai înţelept să păstrezi tăcere.

Fetiţa de şase ani a dat gânditoare din cap înainte de a întreba:

— Credeţi că un polonez ar putea vreodată să ajungă preşedintele Statelor Unite?

— Bineînţeles, dacă poporul american poate să-şi depăşească propriile prejudecăţi.

— Şi cum rămâne cu catolicismul?

— Chiar eu am să apuc ziua când nu va mai conta.

— Dar o femeie? a adăugat Florentyna.

— Asta ar putea să dureze ceva mai mult, copilă.

*

* *

În seara aceea domnişoara Tredgold i-a spus domnului Rosnovski că lecţiile sale şi-au arătat roadele.

— Şi când o să-ţi aduci la îndeplinire partea a doua a planului, domnişoară Tredgold? a întrebat-o Abel.

— Mâine, i-a răspuns ea zâmbind.

În după-amiaza următoare domnişoara Tredgold o aştepta pe pupila sa la colţul străzii ca s-o ia de la şcoală. Florentyna a început să turuie şi abia după ce au depăşit vreo trei blocuri şi-a dat seama că nu apucaseră drumul obişnuit spre casă.

— Unde mergem, domnişoară Tredgold?

— Ai răbdare, copilă şi ai să vezi.

Domnişoara Tredgold zâmbea în timp ce Florentyna îi povestea cât de bine s-a descurcat la testul de engleză în dimineaţa aceea. Era mai mult un monolog care a durat tot

timpul până în Menomonee Street, unde domnişoara Tredgold a început să fie mai atentă la numerele caselor decât la succesele Florentynei, reale şi imaginare.

În cele din urmă, s-au oprit în faţa unei uşi vopsite în roşu, cu numărul două sute optsprezece. Domnişoara Tredgold a ciocănit de două ori cu mâna-i înmănuşată. Florentyna stătea lângă ea, gura tăcându-i pentru prima oară de când plecase de la şcoală. Au trecut câteva clipe până ce uşa s-a deschis şi a apărut un bărbat îmbrăcat într-un pulover gri şi pantaloni albaştri.

— Am venit pentru anunţul din *The Sun Times*, a spus domnişoara Tredgold înainte ca omul să apuce să scoată vreo vorbă.

— A, da, a răspuns el. Vreţi, să poftiţi înăuntru?

Domnişoara Tredgold a intrat în casă urmată de nedumerita Florentyna. Au fost conduse printr-un hol îngust, cu pereţii acoperiţi cu fotografii şi rozete multicolore, după care au ajuns la uşa din spate care dădea în curte.

Florentyna i-a văzut imediat. Se aflau într-un coş de nuiele în celălalt capăt al curţii. Şase pui de labrador cuibăriţi lângă mama lor. Unul din ei a părăsit căldura clanului, a coborât din coş şi s-a îndreptat şchiopătând spre Florentyna.

— Acesta e şchiop, a spus Florentyna ridicând imediat căţelul şi cercetându-i piciorul.

— Da, mă tem că da, a recunoscut crescătorul. Dar mai sunt încă cinci în perfectă stare din care puteţi alege.

— Ce se va întâmpla cu ea dacă n-o va lua nimeni?

— Cred, a spus crescătorul şovăind, cred că i se vor da somnifere.

Florentyna se uita disperată spre domnişoara Tredgold strângând la piept căţeluşul care-i lingea de zor faţa.

— Îl vreau pe acesta, a spus Florentyna fără şovăire, temându-se de reacţia domnişoarei Tredgold.

— Cât costă? a întrebat domnişoara Tredgold în timp ce-şi deschidea poşeta.

— Nu costă nimic, doamnă. Sunt bucuros că merge la nişte oameni buni.

— Vă mulţumesc, a spus Florentyna. Vă mulţumesc.

Coada căţeluşului s-a mişcat tot drumul către noua lui casă, în timp ce, spre surpriza domnişoarei Tredgold, gura Florentynei a amuţit. De fapt, ea nu s-a mai dezlipit de noul ei

favorit până nu s-a văzut în siguranţă în bucătărie. Zaphia şi domnişoara Tredgold l-au privit pe micul labrador cum se îndreaptă şchiopătând spre castronaşul cu lapte cald de pe duşumea.

— Îmi aminteşte de tăticu', a spus Florentyna.

— Să nu fii impertinentă, copilă, a spus domnişoara Tredgold.

Zaphia şi-a înăbuşit un zâmbet.

— Ei bine, Florentyna, ce nume ai de gând să-i dai?

— Eleanor.

4

Florentyna a candidat pentru prima oară pentru postul de preşedinte al S.U.A. în 1940 la vârsta de şase ani. Domnişoara Evans, profesoara ei de la grupa cea mare, a hotărât să organizeze cu copiii aşa-zise alegeri. Au fost invitaţi băieţii de la Şcoala Latină să ia parte la competiţie, iar Edward, pe care Florentyna nu l-a putut ierta niciodată pentru că a turnat cerneală peste ursuleţul ei, a fost ales să candideze în postura lui Wendell Willkle. Bineînţeles, Florentyna îl reprezenta pe F.D.R.

S-a stabilit ca fiecare candidat să ţină o cuvântare de cinci minute în faţa celor douăzeci şi şapte de copii din cele două clase. Domnişoara Tredgold, fără a avea vreo intenţie de a o influenţa pe Florentyna, i-a ascultat discursul de treizeci şi unu ori – sau a fost de treizeci şi două? – aşa cum i-a relatat ea domnului Rosnovski duminică dimineaţa înainte de ziua alegerilor.

Florentyna îi citea în fiecare dimineaţă cu voce tare domnişoarei Tredgold articolele politice din *The Chicago Tribune* căutând orice informaţie pe care ar fi putut-o adăuga asupra discursului său. Kate Smith părea a cânta pretutindeni „Dumnezeu să binecuvânteze America”, iar indicele Dow Jones ajunsese pentru prima oară la 150: indiferent ce ar fi însemnat asta, părea să favorizeze poziţia candidatului care deja deţinea postul de preşedinte. Florentyna a mai citit, de asemenea, despre mersul războiului în Europa şi despre lansarea la apă a navei americane *Washington*, de 36.600 tone, prima navă de război pe care o construise America în nouăsprezece ani.

— De ce construim o navă de război, dacă preşedintele a promis că poporul american nu va intra niciodată în război?

— Cred că este cel mai bine pentru propria noastră apărare, a sugerat domnişoara Tredgold, care împletea furioasă ciorapi pentru compatrioţii ei. Doar pentru eventualitatea în care nemţii s-ar hotărî să ne atace.

— N-au să îndrăznească, a spus Florentyna.

În ziua în care Trotsky a fost asasinat în Mexic, domnişoara Tredgold nu i-a arătat ziarul pupilei sale, iar într-o altă dimineaţă nu i-a putut explica prea clar ce erau ciorapii de nylon şi de ce primele 72.000 de perechi se epuizaseră în opt ore, magazinul văzându-se nevoit să limiteze vânzarea la două

perechi de persoană. Domnişoara Tredgold care, de obicei, purta ciorapi bej, din bumbac, a studiat articolul din ziar încruntându-se, după care a declarat:

— Sunt sigură că n-am să port niciodată ciorapi de nylon.

Şi, într-adevăr, n-a purtat.

Când a venit ziua alegerilor, capul Florentynei era burduşit cu cifre şi fapte, unele dintre ele nu le înţelegea, dar îi dădeau un sentiment de încredere în victorie, singura problemă care încă o mai îngrijora fiind aceea că Edward era mai înalt decât ea. Şi cum Florentyna citise că douăzeci şi şapte din cei treizeci şi doi de preşedinţi ai Statelor Unite fuseseră mai înalţi decât rivalii lor, îşi imagina că, în mod cert, aceasta va constitui un handicap pentru ea.

Cei doi concurenţi au dat cu banul pentru a stabili ordinea în care vor fi ţinute discursurile.

Florentyna a câştigat şi a hotărât să vorbească prima, greşeală pe care n-o va mai repeta niciodată în viaţa ei. A păşit în faţa clasei, micuţă şi firavă, şi, amintindu-şi ultimele sfaturi ale domnişoarei Tredgold: „Stai drept, copilă. Ia aminte, că nu eşti un semn de întrebare”, când a ajuns în mijlocul podiumului ridicat lângă catedra domnişoarei Evans, şi-a tras brusc umerii spre spate şi a aşteptat să i se spună că poate începe. Primele propoziţii au ieşit gâtuite de emoţie. Şi-a explicat politica pe care o va duce pentru a menţine o situaţie financiară stabilă în ţară, promiţând în acelaşi timp că Statele Unite nu vor intra în război.

— Nu este nevoie să moară nici un american pentru că naţiunile Europei nu vor să trăiască în pace, a declarat ea – o frază pe care o luase dintr-un discurs al domnului Roosevelt şi pe care o ştia pe dinafară.

Mary Gill a început să aplaude, dar Florentyna nu i-a dat nici o atenţie şi a continuat să vorbească netezindu-şi cu un gest nervos rochia cu palmele care i se umeziseră. Ultimele câteva propoziţii le-a rostit dintr-o răsuflare şi s-a întors la locul ei întâmpinată cu aplauze şi zâmbete.

Edward Winchester s-a ridicat în picioare spre a o urma şi câţiva băieţi din clasa lui l-au ovaţionat în timp ce se îndrepta spre tablă. A fost pentru prima oară când Florentyna şi-a dat seama că, cel puţin câteva voturi fuseseră hotărâte înainte de ţinerea discursurilor. Spera doar ca acest lucru să fie valabil şi în ceea ce o privea. Edward le-a spus colegilor lui că a câştiga un meci de fotbal înseamnă să câştigi pentru ţara ta şi, în orice caz,

Willkie era în favoarea tuturor acelor lucruri în care părinţii lor credeau. Vor ei să voteze împotriva dorinţelor taţilor şi mamelor lor, pentru că, dacă îl vor sprijini pe F.D.R., vor pierde totul. Această frază a fost întâmpinată cu un ropot de aplauze, aşa că a mai repetat-o. La sfârşitul discursului şi Edward a fost răsplătit cu ovaţii şi zâmbete, dar Florentyna şi-a zis că n-au fost nici mai puternice, nici mai numeroase ca ale ei.

După ce Edward s-a întors la locul lui, domnişoara Evans i-a felicitat pe ambii candidaţi şi le-a cerut celor douăzeci şi şapte de electori să ia o foaie de hârtie din caiete şi să scrie fie numele Florentynei, fie al lui Edward, alegându-l pe cel care cred ei că este mai bun ca preşedinte. Peniţele s-au cufundat furioase în călimări şi au început să zgârie hârtia. Foile au fost împăturite şi date domnişoarei Evans. După ce a primit şi ultima foaie, profesoara a început să le despăturească şi le-a aşezat în faţa ei în două grămezi separate, proces care părea să dureze la nesfârşit.

În tot timpul numărătorii voturilor, clasa a rămas tăcută, ceea ce nu prea se întâmpla de obicei. Domnişoara Evans după ce le-a numărat cu atenţie le-a mai verificat o dată.

— Rezultatul aşa-ziselor noastre alegeri – Florentyna şi-a ţinut respiraţia – pentru funcţia de preşedinte al Statelor Unite ale Americii este: treisprezece voturi pentru Edward Winchester... Florentyna mai-mai să strige de bucurie că a câştigat – ... şi douăsprezece voturi pentru Florentyna Rosnovski. Două foi au fost date goale, deci sunt două abţineri. Florentynei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ca atare, îl declar pe Edward Winchester, alias Wendell Willkie, noul preşedinte.

A fost singura alegere pe care a pierdut-o în acel an F.D.R., dar Florentyna n-a putut să-şi ascundă dezamăgirea şi a alergat la vestiarul fetelor ca să n-o vadă nimeni plângând. Când a ieşit de acolo le-a găsit pe Mary Gill şi Susie Jacobson care o aşteptau.

— N-are importanţă, le-a spus Florentyna încercând să braveze. Cel puţin ştiu că voi amândouă m-aţi susţinut.

— N-am putut.

— De ce n-aţi putut? le-a întrebat Florentyna fără să-i vină să creadă.

— N-am vrut ca domnişoara Evans să afle că nu ştim să-ţi scriem numele, a răspuns Mary.

În drum spre casă, după ce domnişoara Tredgold a

ascultat de şapte ori povestea, a vrut să vadă dacă Florentyna trăsese vreun învăţământ din această întâmplare.

— O, da, i-a răspuns Florentyna cu emfază. Am să mă mărit cu un bărbat cu un nume foarte simplu.

În seara aceea, când a auzit povestea, Abel a râs şi i-a relatat-o ziua următoare lui Henry Osborne la cină.

— Henry, ai face bine să fii cu ochii pe ea, pentru că n-o să treacă mult şi o să-ţi vâneze locul în Congres.

— Trebuie să mai treacă cel puţin cincisprezece ani până o să poată vota şi atunci voi fi gata să-i predau circumscripţia mea electorală.

— Ce faci ca să-i convingi pe cei din comisia de relaţii internaţionale că ar trebui să intrăm în acest război?

— F.D.R. nu va întreprinde nimic până nu este cunoscut rezultatul alegerilor. Toţi sunt conştienţi de asta, inclusiv Hitler.

— Dacă este aşa, atunci mă rog lui Dumnezeu ca britanicii să nu piardă războiul înainte de a intra şi noi, pentru că America va trebui să aştepte până în noiembrie ca F.D.R. să fie ales preşedinte.

*
* *

În timpul acelui an Abel a selectat arhitecţii pentru încă două hoteluri, în Washington şi în San Francisco, şi a început primul său proiect în Canada, Baronul din Montreal. Deşi gândurile sale rareori erau absorbite de altceva în afară de succesul grupului, mai era încă ceva ce-i frământa mintea.

Ţinea neapărat să ajungă in Europa, dar nu ca să construiască hoteluri.

*
* *

La sfârşitul trimestrului de toamnă Florentyna a primit prima palmă. Mai târziu, în viaţă, întotdeauna o va asocia cu zăpada. Clasa ei a hotărât să facă un uriaş om de zăpadă şi fiecare trebuia să aducă câte ceva ca să-l împodobească. În final, omul de zăpadă s-a ales cu ochii din stafide, un morcov în loc de nas, urechi din cartofi, la care s-au mai adăugat o pereche de mănuşi pentru grădinărit, vechi, o ţigară şi o pălărie adusă de

Florentyna. În ultima zi a trimestrului toţi părinţii au fost invitaţi să vadă omul de zăpadă şi mulţi dintre ei i-au remarcat pălăria. Florentyna strălucea de mândrie, dar n-a durat decât până în clipa în care şi-au făcut apariţia părinţii ei. Zaphia a izbucnit în râs, însă Abel n-a fost deloc încântat când şi-a văzut jobenul elegant pe capul omului de zăpadă ce rânjea cu o gură până la urechi.

Când s-au întors acasă Florentyna a fost chemată în biroul tatălui ei care i-a vorbit îndelung despre iresponsabilitatea asumării unor lucruri ce nu-ţi aparţin. Abel a aşezat-o apoi pe genunchi şi i-a aplicat trei lovituri zdravene cu peria de cap.

Acea noapte de sâmbătă ea n-avea s-o uite niciodată.

Dimineaţa de duminică va fi aceea pe care America n-o va uita niciodată.

Soarele a răsărit deasupra lui Pearl Harbour purtat pe aripile unui avion duşman care a paralizat flota de război a S.U.A., fiind distrusă complet întreaga bază de aici şi fiind omorâţi 2.403 americani. Statele Unite au declarat război Japoniei în ziua următoare şi Germaniei trei zile mai târziu.

Abel l-a chemat imediat pe George spre a-i aduce la cunoştinţă că el se va alătura forţelor americane ce vor naviga spre Europa. George a protestat, Zaphia l-a implorat să-şi schimbe hotărârea şi Florentyna a plâns. Domnişoara Tredgold nu şi-a exprimat nici o părere.

*

* *

Abel ştia că înainte de a părăsi America, mai avea o singură problemă de pus la punct. L-a chemat la el pe Henry.

— Ai văzut anunţul din *The Wall Street Journal*, Henry? Eu eram gata să nu-l bag în seamă din cauza veştilor despre Pearl Harbor.

— Te referi la fuziunea dintre băncile Lester's şi Kane şi Cabot, pe care eu o anticipam în raportul meu din luna trecută? Da, deja am detalii amănunţite. Henry i-a dat lui Abel un dosar. Presupun că pentru asta ai vrut să mă vezi.

Abel a frunzărit dosarul până a dat de articolul cu pricina, subliniat cu roşu de Henry. A citit paragraful de două ori şi apoi a început să bată darabana cu degetele pe masă.

— Este prima greşeală pe care o face Kane.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, i-a spus Henry.

— Ţi-ai meritat cei cincisprezece mii de dolari pe lună, Henry.

— Poate că a venit timpul să-i ridici la douăzeci.

— De ce?

— Din cauza articolului 7 din Regulamentul băncii.

— Ce l-a determinat să-l insereze? a întrebat Abel.

— Spre a se apăra. Este clar că nu i-a trecut prin minte domnului Kane că s-ar putea ca cineva să încerce să-l distrugă, dar schimbând toate acţiunile sale Kane şi Cabot în acţiuni Lester's el a pierdut controlul asupra unei bănci fără a-l deţine asupra celei nou create, pentru că banca Lester's este mult mai mare. Întrucât deţine opt procente din acţiunile de la noua bancă, el a insistat asupra acelei clauze spre a se asigura că poate opri orice tranzacţie timp de trei luni, inclusiv numirea noului preşedinte.

— Aşa că tot ce trebuie să facem este să obţinem opt procente din capitalul Lester's şi să folosim clauza inserată de el împotriva lui atunci când ne va pica bine. Abel a făcut o pauză. Nu-mi fac iluzii că va fi uşor.

— De aceea ţi-am cerut o mărire.

*

*   *

Abel a descoperit că spre a fi acceptat în armată era mult mai dificil decât îşi imaginase. Cei de la biroul de recrutări n-au fost prea politicoşi în privinţa aspectului său, a greutăţii, a inimii, într-un cuvânt, asupra condiţiei sale fizice. Numai după ce a tras nişte sfori a reuşit să fie acceptat ca şef al intendenţei în Armata a cincea, condusă de generalul Mark Clark care aştepta să plece în Africa. Abel s-a repezit asupra singurei şanse de a fi implicat în război şi a dispărut la şcoala de pregătire a ofiţerilor. Până la plecarea lui din Rigg Street, domnişoara Tredgold nu şi-a dat seama cât avea să-i lipsească Florentynei tatăl său. A încercat s-o convingă că războiul nu va dura mult, dar nici ea nu-şi credea propriile cuvinte. Domnişoara Tredgold citise prea multă istorie.

Abel s-a întors de la şcoala de ofiţeri cu gradul de maior şi arătând mai tânăr şi mai suplu, dar Florentynei nu-i plăcea să-şi vadă tatăl în uniformă pentru că ştia că toţi cei în uniformă vor pleca din Chicago şi, probabil, nu se vor mai întoarce niciodată.

În februarie Abel şi-a luat rămas bun şi a părăsit New York-ul la bordul vaporului *S.S. Borinquen*. Florentyna, care nu avea decât şapte ani, era convinsă că a fost un „la revedere” pentru totdeauna. Mama a asigurat-o că tatăl ei se va întoarce foarte curând.

Dar, la fel ca domnişoara Tredgold, nici Zaphia n-o credea – şi de data asta nici Florentyna.

*

* *

Florentyna a ajuns în clasa a patra şi a fost numită secretara clasei – ceea ce însemna că în fiecare săptămână ţinea un raport în faţa colegilor ei. Când îşi citea raportul săptămânal, nimeni din clasa a patra nu arăta un interes deosebit, dar, în căldura şi praful Algeriei, Abel, sfâşiat între râs şi lacrimi, savura fiecare rând despre munca făcută cu sârg de fiica sa, de parcă ar fi fost cel mai recent bestseller. Ultimul capriciu al Florentynei, foarte aprobat de domnişoara Tredgold, a fost intrarea în grupa de cercetaşi, ceea ce îi permitea să poarte uniformă, la fel ca tatăl ei. Nu numai că îi plăcea să se îmbrace în uniforma maro, elegantă, dar în curând a descoperit că putea să-şi acopere manşetele cu tot felul de insigne divers colorate în funcţie de activităţile practicate, începând cu ajutatul la bucătărie până la colectarea de timbre ştampilate. Florentynei i se dădeau insignele cu o aşa de mare repeziciune încât domnişoara Tredgold era tot timpul ocupată ca să le coase şi să găsească un loc pentru fiecare. Au urmat rând pe rând: îngrijirea animalelor, bucătărie, lucru manual, gimnastică, timbre, excursii.

— Ar fi fost mai simplu dacă erai caracatiţă, i-a spus domnişoara Tredgold.

Dar victoria finală a fost a guvernantei când pupila ei a câştigat o insignă pentru cusut şi a trebuit să-şi coase singură pe manşetă micul triunghi galben.

*

* *

Când Florentyna a trecut în clasa a cincea şi clasele de fete şi de băieţi făceau foarte multe ore împreună, Edward Winchester a fost numit preşedintele clasei sale, mai cu seamă

datorită agerimii pe terenul de sport, iar Florentyna deţinea postul de secretar, cu toate că avea cele mai bune note, chiar şi decât ale lui Edward. Singurele ei insuccese erau geometria şi aranjatul camerei, unde venea pe locul al doilea. Domnişoarei Tredgold întotdeauna îi plăcea să recitească rapoartele Florentynei şi gusta observaţiile profesoarei de arte plastice: „Dacă Florentyna ar pune mai multă vopsea pe hârtie şi nu pe obiectele din jur, ar putea ajunge un artist mai degrabă decât un decorator sau un zugrav”.

Dar fraza pe care domnişoara Tredgold o cita ori de câte ori era întrebată despre realizările Florentynei la şcoală era cea a profesoarei care supraveghea pregătirea temelor pentru acasă: „Copila asta nu trebuie să plângă când iese pe locul al doilea”.

*

* *

Pe măsură ce lunile treceau, Florentyna devenea tot mai conştientă de faptul că mulţi dintre colegii ei aveau taţii plecaţi la război. Curând a descoperit că familia ei nu era singura care trebuia să suporte despărţirea de cei dragi. Domnişoara Tredgold a înscris-o pe Florentyna la balet şi pian spre a o ţine mereu ocupată cu ceva. Chiar i-a permis s-o ducă pe Eleanor la clubul canin; dar labradorul a fost trimis acasă pentru că era şchiop. Florentyna ar fi vrut să se procedeze la fel şi cu tatăl ei. Când a venit vacanţa de vară domnişoara Tredgold, cu aprobarea Zaphiei, a extins zona investigaţiilor spre New York şi Washington, în ciuda restricţiilor de călătorie impuse de război. Zaphia a profitat de absenţa fiicei sale pentru a participa la unele adunări în scopuri caritabile în vederea strângerii de ajutoare pentru soldaţii polonezi întorşi de pe front.

Florentyna a fost emoţionată de prima ei călătorie la New York, deşi îi părea rău că a trebuit s-o lase pe Eleanor acasă. Aici erau zgârie-norii, marile magazine, Central Park şi atât de mulţi oameni cum nu mai văzuse ea niciodată; dar în ciuda emoţiei provocate, Washington-ul era cel pe care dorea cel mai mult să-l vadă. Excursia a însemnat pentru Florentyna primul zbor cu avionul, la fel şi pentru domnişoara Tredgold şi, în timp ce avionul ateriza pe aeroportul din Washington, Florentyna rămăsese cu privirile aţintite în jos spre Casa Albă, spre monumentul Washington şi memorialul Lincoln şi spre clădirea

Jefferson încă neterminată. Se întreba dacă va fi un memorial sau un monument şi a rugat-o pe domnişoara Tredgold să-i explice diferenţa dintre cele două. Domnişoara Tredgold a şovăit, apoi i-a spus că va trebui să caute cuvintele în Dicţionarul Webster când se vor reîntoarce la Chicago pentru că nu ştia sigur dacă era vreo diferenţă. A fost pentru prima oară când Florentyna şi-a dat seama că domnişoara Tredgold nu ştia chiar totul.

— Este exact ca în poze, a spus ea pe când se uita prin mica fereastră a avionului către Capitoliu.

— La ce te aşteptai? a întrebat-o domnişoara Tredgold.

Henry Osborne le-a aranjat o vizită la Casa Albă, obţinându-le permisiunea de a asista la lucrările Senatului şi Camerei. Când au ajuns la galeria Senatului, Florentyna a fost atât de captivată de felul cum se desfăşurau luările de cuvânt încât domnişoara Tredgold cu mare greutate a izbutit s-o scoată afară de la dezbateri, de parcă ar fi fost un băiat la un meci de fotbal. Aceasta însă n-a împiedicat-o să-i pună lui Henry Osborne din ce în ce mai multe întrebări. El a fost surprins de cunoştinţele fetiţei de nouă ani, chiar dacă ea era fiica Baronului din Chicago.

Florentyna şi domnişoara Tredgold şi-au petrecut noaptea la hotelul Willard. Tatăl ei încă nu construise un Baron în Washington, deşi congresmanul Osborne le asigurase că obţinerea autorizaţiilor era în curs de desfăşurare; de fapt, adăugase el, locul deja fusese punctat.

— Ce înseamnă „punctat”, domnule Osborne?

Florentyna n-a primit un răspuns mulţumitor nici de la Henry Osborne, nici de la domnişoara Tredgold, aşa că a hotărât să caute singură cuvântul în Dicţionarul Webster.

În noaptea aceea domnişoara Tredgold, după ce a văzut-o pe Florentyna în patul imens al hotelului, a părăsit încăperea gândind că pupila ei va adormi imediat, dat fiind programul foarte încărcat al zilei. Florentyna a mai aşteptat câteva minute, apoi a aprins din nou lumina şi a scos de sub pernă Ghidul Casei Albe. F.D.R., într-o manta neagră, o privea de pe ultima copertă. „Nu există nici o profesie mai importantă decât aceea de a te afla în serviciul public” era tipărit cu aldine sub numele lui. A citit broşura de două ori, dar ultima pagină era cea care o fascina cel mai mult. A început s-o înveţe pe dinafară şi a adormit după câteva minute, lumina rămânând aprinsă.

În timpul zborului spre casă Florentyna a studiat din nou

foarte atentă ultima pagină în timp ce domnişoara Tredgold citea despre mersul războiului în *The Washington Time-Herald*. Italia capitulase, dar Germania încă mai credea că poate câştiga războiul. Florentyna nu i-a întrerupt deloc lectura domnişoarei Tredgold între Washington şi Chicago şi aceasta se întreba dacă nu cumva excursia o obosise prea mult, altfel copila n-ar fi stat atât de liniştită. Ajunse acasă, a lăsat-o pe Florentyna să meargă devreme la culcare, dar nu înainte de a-i scrie o scrisoare de mulţumire congresmanului Osborne. Când domnişoara Tredgold a vrut să stingă lumina, Florentyna încă mai studia Ghidul Casei Albe.

Era exact zece şi jumătate când domnişoara Tredgold a coborât în bucătărie să-şi facă ceaşca de cacao pe care obişnuia s-o bea înainte de a merge la culcare. Când a revenit sus a auzit ceva ce suna ca o incantaţie. A mers pe vârful picioarelor spre uşa de la dormitorul Florentynei şi a ascultat cu atenţie cuvintele rostite în şoaptă, dar cu fermitate: „Unu, Washington; doi, Adams; trei, Jefferson; patru, Medison”. Florentyna enumera toţi preşedinţii S.U.A. fără nici o greşeală. „Treizeci şi unu, Hoover; treizeci şi doi, F.D.R.; treizeci şi trei, Necunoscut; treizeci şi cinci, treizeci şi şase, treizeci şi şapte, treizeci şi opt, treizeci şi nouă, patruzeci, patruzeci şi unu, Necunoscut; patruzeci şi doi...” A urmat o scurtă pauză după care: „Unu, Washington; doi, Adams; trei, Jefferson...”. Domnişoara Tredgold a plecat tot în vârful picioarelor spre camera sa şi o vreme a rămas trează, cu privirea pironită în tavan, cacaua rece şi neatinsă lângă ea, gândurile fiindu-i duse spre cuvintele tatălui ei: „Tu eşti născută să fii profesoară şi Dumnezeu ne are pe toţi în planurile sale, aşa că tu, probabil, ai să înveţi pe cineva care are, într-adevăr, un destin de împlinit”. Preşedintele Statelor Unite ale Americii, Florentyna Rosnovski? Nu, şi-a zis domnişoara Tredgold, Florentyna avea dreptate. Ea trebuie să se căsătorească cu cineva care are un nume simplu.

A doua zi dimineaţa, după ce s-a sculat şi i-a spus domnişoarei Tredgold *bonjour*, Florentyna a dispărut în baie. A hrănit-o apoi pe Eleanor, care acum părea să mănânce mai mult decât ea, după care a citit în *The Chicago Tribune* că F.D.R. şi Churchill au făcut un schimb de păreri despre capitularea necondiţionată a Italiei şi i-a spus bucuroasă mamei sale că aceasta însemna că tatăl ei se va întoarce în curând.

Zaphia i-a spus că speră să aibă dreptate şi a comentat cu

domnişoara Tredgold cât de bine arată Florentyna.

— Şi cum ţi-a plăcut Washington-ul, draga mea?

— Foarte mult, mamă. Cred că într-o bună zi am să locuiesc acolo.

— De ce, Florentyna? Ce-ai să faci acolo?

Florentyna şi-a înălţat privirile şi a întâlnit ochii domnişoarei Tredgold. A şovăit câteva secunde, după care i-a răspuns mamei:

— Nu ştiu. Pur şi simplu, m-am gândit că Washington-ul este un oraş frumos. Vreţi, vă rog, să-mi daţi gemul, domnişoară Tredgold?

5

Florentyna nu putea şti câte din scrisorile pe care le trimitea săptămânal ajungeau la tatăl ei, pentru că mai întâi trebuiau să treacă pe la un centru de verificare din New York, care apoi le expedia, indiferent unde se afla la acea dată maiorul Rosnovski.

Răspunsurile veneau cu intermitenţe, uneori Florentyna primea trei scrisori într-o săptămână ca apoi trei luni să nu mai sosească nici una. Dacă trecea o lună întreagă fără nici o scrisoare, ea începea să creadă că tatăl ei fusese omorât. Domnişoara Tredgold îi explica mereu că nu poate fi aşa, pentru că armata întotdeauna trimitea o telegramă familiei dacă cineva cădea pe front sau era dat dispărut. În fiecare dimineaţă Florentyna era prima care cobora la parter ca să cerceteze poşta căutând neliniştită scrisul tatălui ei sau teribila telegramă. Când, în sfârşit, primea vreo epistolă, deseori găsea unele cuvinte tăiate cu cerneală neagră. La micul dejun încerca să ţină scrisorile în dreptul luminii, dar tot nu putea descifra ce fusese şters. Domnişoara Tredgold i-a explicat că se proceda astfel pentru propria siguranţă a tatălui ei, dacă el scrisese cumva din neatenţie unele lucruri pe care duşmanul le-ar fi putut folosi, în cazul în care scrisoarea ajungea la inamic.

— De ce i-ar interesa pe nemţi că eu sunt a doua la geometrie? întreba Florentyna.

Domnişoara Tredgold se făcea că nu aude şi o întreba dacă a mâncat suficient.

— Aş mai vrea o bucată de pâine prăjită.

— O felie, copilă, o felie. O bucată este ceva ce pui în gura unui cal.

*
* *

La fiecare şase luni domnişoara Tredgold îşi ducea pupila însoţită de Eleanor în Monroe Street ca s-o aşeze pe un scaun înalt, cu câinele alături într-un coş, în faţa aparatului de fotografiat, pentru ca maiorul Rosnovski să-şi vadă, din fotografii, fiica şi labradorul crescând.

— N-o să-l lăsăm să nu-şi recunoască propriul copil când

se va întoarce acasă, nu-i aşa? declara ea.

Florentyna trecea pe spatele fiecărei fotografii vârsta ei şi a câinelui şi într-o scrisoare separată îi povestea despre progresele sale la şcoală, despre cât de mult îi plăcea să meargă la tenis şi la înot vara, iar iarna la fotbal şi baschet. De asemenea, îi mai scria despre rafturile bibliotecii ticsite cu vechile lui cutii de trabucuri, pline acum cu fluturii prinşi cu plasa pe care mama i-o făcuse cadou de Crăciun. Mai adăuga că domnişoara Tredgold îi clasificase cu grijă înainte de a fi fixaţi cu ace şi etichetaţi fiecare cu numele lui în latină; îi mai povestea cum mama sa intrase în unele comitete de caritate şi începuse să se intereseze de Liga Femeilor Poloneze; cum începuse nu demult să cultive legume în grădină, cum nici ei, nici labradorului nu-i plăcea criza de carne şi era înnebunită după budincă, în vreme ce Eleanor prefera biscuiţii crocanţi. Fiecare scrisoare şi-o încheia întotdeauna cu cuvintele: „Te rog, vino mâine acasă”.

Războiul a continuat şi în 1944, iar Florentyna urmărea progresele Aliaţilor în *The Chicago Tribune* sau asculta la radio ştirile transmise de Edward R. Murrow. Eisenhower a devenit idolul ei şi nutrea în taină o admiraţie deosebită pentru generalul George Patton pentru că i se părea că semăna puţin cu tatăl ei. În 6 iunie a început Debarcarea în Normandia. Florentyna şi-l imagina pe tatăl ei făcând parte din primele detaşamente ajunse pe ţărmul francez şi nu vedea cum ar putea să supravieţuiască. Urmărea înaintarea Aliaţilor spre Paris pe harta Europei pe care domnişoara Tredgold i-o atârnase pe un perete în camera de joacă pe vremea lecţiilor despre istoria Poloniei. În sfârşit, a început şi ea să creadă că războiul se va termina şi că în curând tatăl se va întoarce acasă.

Îşi luase obiceiul de a sta ore în şir în poarta casei din Rigg Street, cu Eleanor alături, cu ochii pironiţi pe colţul străzii. Dar orele s-au transformat în zile, zilele în săptămâni şi singurul lucru care a distras-o pe Florentyna din starea ei de veghe a fost faptul că ambele Convenţii prezidenţiale urmau să se ţină în timpul vacanţei de vară la Chicago, ceea ce i-a dat şansa să-şi vadă eroul politic în carne şi oase.

În iunie republicanii l-au ales drept candidat pe Thomas E. Dewey şi mai târziu, în iulie, democraţii l-au desemnat din nou pe Roosevelt. Congresmanul Osborne a luat-o pe Florentyna în amfiteatru ca să-l asculte pe preşedinte ţinându-şi discursul de acceptare în faţa Convenţiei. Pe Florentyna o intriga faptul că ori

de câte ori îl întâlnea pe congresmanul Osborne, acesta era însoţit de o altă femeie. Va trebui s-o întrebe pe domnişoara Tredgold de ce; era sigură că avea să primească o explicaţie. După discursul candidatului, Florentyna s-a aşezat în lungul şir al celor ce voiau să strângă mâna preşedintelui, dar a fost atât de emoţionată încât nici nu şi-a ridicat privirile spre el când a trecut prin dreptul ei.

A fost cea mai fantastică zi din viaţa ei şi, în drum spre casă, i-a mărturisit congresmanului Osborne cât de mult o interesa politica. El nu s-a deranjat să-i spună că, deşi era război, în Senat nu se afla nici o femeie, iar în Congres nu erau decât două.

În noiembrie Florentyna i-a scris tatălui ei pentru a-i da o veste pe care credea că el n-o aflase: F.D.R. câştigase cel de al treilea mandat. Ea a aşteptat luni de zile răspunsul.

Şi apoi a sosit telegrama.

Domnişoara Tredgold voia să scoată corespondenţa din cutia poştală când Florentyna a zărit plicul mic, de un galben pal. Guvernanta i-a dus imediat telegrama doamnei Rosnovski în salon, cu Florentyna care tremura toată ţinându-i-se de fustă şi cu Eleanor şchiopătând la un pas în urma lor. Zaphia a deschis plicul cu degete nervoase, a citit conţinutul şi a izbucnit într-un plâns isteric.

— Nu, nu, a ţipat Florentyna. Nu poate fi adevărat, mamă. Spune-mi că e dat dispărut doar.

A smuls telegrama din mâinile mamei care nu era în stare să scoată nici o vorbă. A citit-o: *Războiul meu s-a terminat: în curând mă întorc acasă. Cu dragoste, Abel.* Florentyna a scos un ţipăt de bucurie şi a sărit în braţele domnişoarei Tredgold ce se lăsase într-un fotoliu în care, în mod normal, n-ar fi stat niciodată. Eleanor, parcă conştientă de faptul că regulile obişnuite puteau fi încălcate, a sărit şi ea în fotoliu şi a început să le lingă pe amândouă pe faţă în timp ce Zaphia a izbucnit în râs.

Domnişoara Tredgold n-a putut s-o convingă pe Florentyna că „în curând” putea să fie ceva de durată, pentru că armata se conducea după reguli stricte, aşa că atunci când se va hotărî cine să se întoarcă printre primii acasă, probabil că vor avea prioritate răniţii sau cei ce se aflau pe front de cel mai mult timp.

Florentyna a rămas optimistă, dar săptămânile s-au scurs

încet.

Într-o seară, pe când se întorcea acasă cu o nouă insignă câştigată la Cercetaşi, de data asta la concursul sanitar de acordare a primului ajutor, a zărit lumină la fereastra micuţă unde nu mai fusese aprinsă de trei ani. Imediat victoria sa a fost dată uitării şi a alergat din toate puterile spre casă, mai-mai să dărâme poarta dacă nu i-ar fi deschis-o domnişoara Tredgold. A urcat în fugă scările spre biroul tatălui ei, unde l-a găsit cufundat în conversaţie cu Zaphia. Şi-a aruncat braţele de gâtul lui şi nu s-a mai dezlipit până ce el n-a împins-o puţin spre spate ca să-şi poată vedea mai bine fiica de unsprezece ani.

— Eşti mult mai frumoasă decât în fotografii.

— Şi tu te-ai întors întreg şi nevătămat, tată.

— Da, şi n-am să mai plec niciodată de acasă.

— Nu, niciodată fără mine, a spus Florentyna şi s-a agăţat iar de gâtul lui.

În următoarele câteva zile s-a ţinut scai de tatăl ei să-i povestească despre război. L-a cunoscut pe generalul Eisenhower? Nu. Dar pe generalul Patton? Da, l-a văzut cam zece minute. Dar pe generalul Bradley? Da. A văzut vreun neamţ? Nu, dar o dată a ajutat la recuperarea unui pluton ce căzuse într-o ambuscadă la Remagen.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Gata, gata, domnişoară. Eşti mai pisăloagă decât un sergent de stat major la instrucţia de front.

Florentyna a fost aşa de emoţionată de întoarcerea tatălui ei că în seara aceea a mers la culcare cu o oră mai târziu, dar chiar şi atunci tot n-a putut să adoarmă. Domnişoara Tredgold i-a amintit cât era de norocoasă pentru că tatăl ei n-a fost nici rănit, nici mutilat cum se întâmplase cu taţii multor copii de la ea din clasă.

Când Florentyna a auzit că tatăl lui Edward Winchester şi-a pierdut un braţ undeva într-o localitate ce se chema Bastogne, ea a încercat să-i spună cât de rău îi părea pentru el.

*
* *

Abel s-a reîntors la munca lui foarte repede. Nimeni nu l-a recunoscut când a intrat cu paşi mari în hotelul Baron: slăbise atât de mult şi arăta aşa de zvelt că directorul de serviciu l-a

întrebat cine este. Prima hotărâre pe care a trebuit s-o ia Abel a fost să-şi comande cinci costume de haine la fraţii Brooks pentru că nici unul din cele dinainte de război nu i se mai potrivea.

George Novak, din câte şi-a putut da seama Abel din rapoartele anuale pe care le-a parcurs, păstrase grupul în absenţa lui într-o situaţie echilibrată, fără însă a fi făcut progrese deosebite. De la George a mai aflat că Henry Osborne fusese reales în Congres. I-a cerut secretarei să cheme Washington-ul.

— Felicitări, Henry. Consideră-te ca şi ales în consiliul de administraţie.

— Mulţumesc, Abel. Ai să te bucuri, i-a spus Henry, când ai să afli că am reuşit să pun mâna pe şase procente din acţiunile Lester's în vreme ce tu te agitai să oferi mâncăruri fine, pregătite pe primusuri, elitei armatei noastre.

— Ai lucrat bine, Henry. Ce speranţe sunt să ajungem în posesia celor opt procente magice?

— Avem şanse, i-a răspuns Henry. Peter Parfitt, care spera să fie preşedintele băncii Lester's până a-şi fi făcut intrarea în scenă Kane, a fost îndepărtat din consiliul de administraţie şi-i poartă tot atâta dragoste lui Kane cât o mangustă unei cobre. Parfitt a dat de înţeles foarte limpede că vrea să se despartă de cele două procente ale sale.

— Atunci ce ne opreşte?

— A cerut un milion de dolari pentru partea sa, pentru că sunt sigur că a aflat că ţie nu-ţi mai trebuiesc decât acţiunile lui ca să-l dobori pe Kane, pentru că nu prea mai ai alţi acţionari de la care să cumperi. Dar un milion de dolari este un preţ cu mult mai mare decât cele zece procente peste valoarea pieţii pe care m-ai autorizat să-l plătesc.

Abel a cercetat cifrele din faţa sa, date de Henry.

— Oferă-i şapte sute cincizeci de mii de dolari, a spus el.

*

* *

George avea în minte sume mult mai mici când a vorbit cu Abel.

— Cât ai fost plecat i-am dat lui Henry un împrumut pe care încă nu l-a achitat, a spus el.

— Un împrumut?

— Denumirea îi aparţine lui Henry, nu mie, a spus George.

— Cine pe cine trage pe sfoară? Cât? a întrebat Abel.

— Cinci mii de dolari. Îmi pare rău, Abel.

— N-are importanţă. Dacă aceasta este singura greşeală pe care ai făcut-o în ultimii trei ani, sunt un om norocos. Pe ce crezi că-şi cheltuie Henry banii?

— Vin, femei şi petreceri. Nu este nimic nou în privinţa congresmanului nostru. De asemenea, umblă zvonul prin barurile din Chicago că a început iar să practice cu destulă asiduitate jocurile de noroc.

— Asta-i tot ce-mi lipseşte la cel mai proaspăt membru al consiliului meu de administraţie. Fii cu ochii pe el şi spune-mi dacă situaţia se agravează.

George a dat din cap.

— Şi acum vreau să discutăm despre extindere. Cu Washington-ul care pompează trei sute de milioane dolari zilnic în economie, trebuie să fim pregătiţi pentru o perioadă de avânt pe care America n-a cunoscut-o niciodată până acum. Şi noi trebuie să începem să construim hoteluri Baron în Europa, acum cât pământul este ieftin şi mai toţi oamenii nu se gândesc decât la supravieţuire. Hai să începem cu Londra.

— Pentru Dumnezeu, Abel, locul este complet plat.

— Cu atât mai bun pentru construcţii, dragul meu.

*
*   *

— Domnişoară Tredgold, a spus Zaphia, în după-amiaza asta eu am să merg la o paradă a modei ce se face în beneficiul Orchestrei Simfonice din Chicago şi s-ar putea să nu mă întorc înainte de ora de culcare a Florentynei.

— Foarte bine, doamnă Rosnovski, a spus domnişoara Tredgold.

— Mi-ar plăcea şi mie să merg, a spus Florentyna.

Amândouă femeile s-au uitat pline de uimire spre copil.

— Dar nu mai ai decât două zile până la examene, a spus Zaphia fiind sigură că domnişoara Tredgold nu va fi de acord ca Florentyna să ia parte la ceva atât de frivol, cum ar fi o paradă a modei. Ce trebuie să pregăteşti în după-amiaza asta?

— Istorie medievală, a răspuns Florentyna fără şovăire. Carol cel Mare şi Consiliul din Trent.

Zaphia era mâhnită că fiicei sale nu i se permitea să se

ocupe de lucruri specific feminine şi că Abel se aştepta de la ea să se comporte mai degrabă ca un băiat, umplând astfel golul pe care-l simţea pentru că nu avea un fiu.

— Atunci poate că ar fi mai bine s-o lăsăm pe altădată, a spus ea.

Zaphia ar fi vrut să pună piciorul în prag, dar şi-a dat seama că, dacă va afla Abel, atât ea, cât şi Florentyna aveau să sufere mai târziu.

Totuşi, şi de data asta domnişoara Tredgold a surprins-o prin felul în care a reacţionat.

— Nu cred că sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Rosnovski, a spus ea. S-ar putea ca ocazia să fie ideală pentru a vă introduce copila în societate şi în lumea modei. Întorcându-se spre Florentyna, a adăugat: O pauză de studiu cu câteva zile înainte de examen nu ţi-ar strica.

Zaphia a privit-o acum pe domnişoara Tredgold cu alţi ochi.

— N-ai dori să vii şi dumneata? a adăugat ea.

Era pentru prima oară când Zaphia o vedea pe domnişoara Tredgold înroşindu-se.

— Nu, mulţumesc, nu pot. A şovăit. Am o mulţime de scrisori la care trebuie să răspund şi mi-am rezervat această după-amiază pentru ele.

În după-amiaza aceea Zaphia a aşteptat-o pe Florentyna în faţa intrării principale a şcolii, îmbrăcată într-un costum roz, înlocuind-o pe domnişoara Tredgold care, de obicei, se îmbrăca în bleumarin. Florentyna şi-a zis că mama ei părea extrem de elegantă.

Ea ar fi vrut ca tot drumul până la spectacolul de prezentare a modei să-l facă alergând, dacă s-ar fi putut, iar când au ajuns, i-a venit foarte greu să stea liniştită, deşi aveau locuri în rândul din faţă. Manechine superbe au început să coboare cu graţie scara inundată de lumina reflectoarelor. Fustele plisate se roteau, jachetele strânse în talie erau scoase spre a da la iveală umeri goi, frumoşi şi doamne sofisticate, ce pluteau în văluri de organdi pal, cu pălării de mătase care erau aruncate în tăcere spre un destinatar necunoscut, aflat în spatele cortinei de catifea roşie. Florentyna privea ca vrăjită. Când ultimul manechin a făcut un tur complet spre a arăta că spectacolul se terminase, un fotoreporter a întrebat-o pe Zaphia dacă-i permitea să-i facă o poză.

— Mamă, i-a spus imediat Florentyna, în timp ce fotograful îşi aranja trepiedul, ar trebui să-ţi tragi pălăria puţin mai în faţă dacă vrei să fii şic.

Mama şi-a ascultat pentru prima oară copilul.

În seara aceea, când domnişoara Tredgold a dus-o pe Florentyna la culcare, a întrebat-o dacă i-a plăcut spectacolul.

— O, da, a spus Florentyna. Habar n-am avut că hainele te pot face să arăţi atât de bine.

Domnişoara Tredgold a zâmbit, cu un uşor regret în sinea ei.

— Şi vă daţi seama că s-au strâns peste opt mii de dolari pentru Orchestra Simfonică din Chicago? Chiar şi pe tata această sumă l-ar impresiona.

— Aşa este, într-adevăr, a spus domnişoara Tredgold. Într-o zi va trebui şi tu să hotărăşti cum să-ţi foloseşti averea spre binele altor oameni. Nu este întotdeauna uşor să te naşti bogat.

*

* *

În ziua următoare domnişoara Tredgold i-a arătat Florentynei o poză a mamei sale în *Women's Wear Daily* sub care scria „Baroneasa Rosnovski îşi face intrarea pe scena modei în Chicago”.

— Când o să mai pot merge din nou la o paradă a modei? a întrebat Florentyna.

— Nu înainte de a termina lecţia cu Carol cel Mare şi Consiliul din Trent, i-a răspuns domnişoara Tredgold.

— Mă întreb în ce era îmbrăcat Carol cel Mare când a fost încoronat împărat al Sfântului Imperiu Roman, a spus Florentyna.

În noaptea aceea, închisă în camera ei, la lumina unei lanterne şi-a lungit fusta de la uniformă şi a strâmtat-o în talie cu un lat de palmă.

*

* *

Florentyna era acum în ultimul trimestru la gimnaziu iar Abel spera ca ea să obţină o bursă pentru cursul superior. Florentyna ştia că tatăl ei îşi poate permite s-o trimită la cursul superior în cazul în care n-ar câştiga bursa, dar ea deja îşi făcuse

planuri pentru banii ce vor fi economisiţi. În acest an ea învăţase din răsputeri, dar nu avea cum să ştie cât de bine răspunsese la examene, mai cu seamă că se prezentaseră la concurs o sută douăzeci şi doi de copii din Illinois şi nu se acordau decât patru burse. Florentyna fusese prevenită de domnişoara Tredgold că nu va şti rezultatul mai devreme de cel puţin o lună.

— Răbdarea este o virtute, îi amintea domnişoara Tredgold şi adăuga cu groază prefăcută că ea se va întoarce în Anglia cu primul vapor în cazul în care Florentyna nu se plasa printre cei patru câştigători.

— Nu fiţi caraghioasă, domnişoară Tredgold, voi fi prima, îi răspundea Florentyna plină de încredere, dar, pe măsură ce zilele treceau, ea începea să-şi regrete lăudăroşenia şi i-a mărturisit Eleanor ei în timpul unei lungi plimbări că s-ar putea să fi scris cosinus în loc de sinus la una din problemele de geometrie şi nu era sigură dacă nu creasе cumva un triunghi imposibil.

— Poate că am să ies pe locul al doilea, a opinat ea într-o dimineaţă la micul dejun.

— Atunci am să mă mut cu slujba la părinţii copilului care iese pe primul loc, a răspuns domnişoara Tredgold imperturbabilă.

Abel a zâmbit şi şi-a ridicat ochii de pe ziarul de dimineaţă.

— Dacă ai să obţii o bursă, ai să-mi faci o economie de o mie de dolari în fiecare an, i-a spus el. Dacă ieşi pe primul loc, economia va fi de două mii de dolari.

— Da, tată, şi deja mi-am făcut planuri pentru ei.

— O, într-adevăr, domnişoară? Şi aş putea să te întreb ce gânduri ai?

— Dacă obţin o bursă, vreau să investesc banii în acţiuni la Grupul Baron până împlinesc douăzeci şi unu de ani, iar dacă sunt prima, vreau să fac la fel şi pentru domnişoara Tredgold.

— Doamne Dumnezeule, nu, a exclamat domnişoara Tredgold sărind în picioare, aşa ceva nu se poate! Îmi cer scuze, domnule Rosnovski pentru impertinenţa Florentynei.

— Nu este impertinenţă, tată. Dacă ies prima, jumătate din credit trebuie să fie pentru domnişoara Tredgold.

— Dacă nu chiar mai mult, a spus Abel. Sunt de acord cu cererea ta, dar cu o condiţie.

Şi-a împăturit ziarul.

— Care? a întrebat Florentyna.

— Câte economii ai în cont, domnişoară?

— Trei sute doisprezece dolari, a venit imediat răspunsul.

— Foarte bine. Dacă nu ieşi pe unul din primele patru locuri va trebui să-ţi sacrifici cei trei sute doisprezece dolari ca să mă ajuţi să-ţi plătesc taxele de care nu m-ai scutit.

Florentyna a şovăit. Abel a aşteptat, iar domnişoara Tredgold n-a comentat.

— S-a făcut, a spus în cele din urmă Florentyna.

— Eu n-am pariat niciodată în viaţa mea, a spus domnişoara Tredgold şi nu pot decât să sper că tatăl meu n-o să audă că am făcut-o acum.

— Dar nu trebuie să te preocupe pe dumneata, domnişoară Tredgold.

— Ba da, domnule Rosnovski. Dacă copila vrea să pună singurii ei trei sute doisprezece dolari pe cunoştinţele pe care am reuşit să i le transmit, atunci eu trebuie s-o răsplătesc prin bunătate şi să vă ofer trei sute doisprezece dolari pentru educaţia ei, dacă nu obţine bursa.

— Bravo, a spus Florentyna şi şi-a aruncat braţele de gâtul guvernantei.

— Un nebun se desparte repede de banii lui, a declarat domnişoara Tredgold.

— Aşa este, a spus Abel, pentru că eu am pierdut.

— Ce vrei să zici, tată? a întrebat Florentyna.

Abel a despăturit ziarul spre a le arăta titlul scris cu litere mici care spunea „Fiica Baronului din Chicago câştigă primul loc la concursul pentru burse”.

— Domnule Rosnovski, dumneavoastră aţi ştiut în tot acest răstimp?

— Aşa-i, domnişoară Tredgold, dar dumneata ai devenit cel mai bun jucător de poker.

Florentyna era bucuroasă din cale afară şi şi-a petrecut ultimele câteva zile de gimnaziu în postura de eroină a clasei. Chiar şi Edward Winchester a felicitat-o.

— Hai să mergem să bem ceva ca să sărbătorim evenimentul, a sugerat el.

— Ce? a întrebat Florentyna. Până acum n-am băut niciodată.

— Un moment mai potrivit ca acum nu se poate, a spus Edward şi a condus-o în clasa micuţă din celălalt capăt al şcolii,

rezervat băieţilor. Imediat ce au intrat înăuntru el a încuiat uşa. Nu vreau să fim prinşi, i-a explicat Florentynei.

Florentyna a rămas în picioare mută de admiraţie şi fără să-i vină a crede când Edward a ridicat capacul de la pupitrul său şi a scos o sticlă de bere pe care a deschis-o plin de el, cu o monedă de cinci cenţi. A turnat lichidul maroniu în două pahare murdare pe care le-a scos tot din pupitru şi unul i l-a dat Florentynei.

— Până la fund, a spus Edward.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat Florentyna.

— Să bei tot ce-ai acolo, a spus el, dar Florentyna a aşteptat până l-a văzut pe el dând pe gât o duşcă zdravănă după care a prins şi ea curaj şi a sorbit o înghiţitură.

Edward s-a scotocit în buzunarul de la haină şi a scos un pachet mototolit de Lucky Strikes. Florentyna nu-şi putea crede ochilor. Cel mai aproape de o ţigară ea fusese când auzise la radio reclama care zicea: „Lucky Strikes înseamnă cel mai select tutun. Da, Lucky Strikes înseamnă cel mai select tutun”, frază care o scosese din minţi pe domnişoara Tredgold. Fără comentarii Edward a scos o ţigară din pachet, şi-a aprins-o şi a început să pufăie. Din când în când trimitea nepăsător rotocoale de fum în aer. Florentyna a rămas uluită când el a scos încă o ţigară din pachet şi i-a pus-o ei în gură. N-a îndrăznit să se mişte când el a aprins un alt chibrit şi a ţinut flacăra la celălalt capăt al ţigării. A continuat să stea ca o stană de piatră, de teamă să nu-i ia părul foc.

— Trage-n piept, fată proastă, i-a spus el, aşa că ea a pufăit repede de trei sau patru ori şi apoi a început să tuşească.

— Ştii, poţi să ţi-o scoţi din gură, i-a spus el.

— Bineînţeles că ştiu, i-a răspuns ea imediat îndepărtând ţigara cu un gest pe care-l văzuse la Jean Harlow în *Saratoga*.

— Bun, a spus Edward şi a mai tras o înghiţitură zdravănă de bere.

— Bun, a spus Florentyna şi a făcut şi ea la fel.

În următoarele câteva minute i-a ţinut isonul lui Edward care sorbea cu nesaţ din bere şi-şi pufăia ţigara.

— Fantastic, nu-i aşa? a spus Edward.

— Fantastic, i-a răspuns Florentyna.

— Mai vrei una?

— Nu, mulţumesc. Florentyna a tuşit. Dar a fost fantastic.

— Eu beau şi fumez de câteva săptămâni, a anunţat

Edward.

— Da, se vede, a spus Florentyna.

S-a auzit soneria de intrare şi Edward a pus rapid berea, ţigările şi cele două pahare înapoi în pupitru, apoi a descuiat uşa. Florentyna s-a îndreptat agale spre clasa ei. Când a ajuns în bancă se simţea ameţită şi-i venea să vomite, iar după o oră, când s-a întors acasă, îi era şi mai rău. Mirosul de Lucky Strikes încă i se mai simţea în respiraţie, dar ea nu-şi dădea seama. Domnişoara Tredgold n-a făcut nici un comentariu şi a trimis-o imediat la culcare.

În dimineaţa următoare s-a trezit cu o senzaţie de rău îngrozitoare iar faţa şi pieptul îi erau numai băşicuţe. S-a privit în oglindă şi a izbucnit în plâns.

— Varicelă, i-a spus domnişoara Tredgold Zaphiei.

— Varicelă, a confirmat doctorul mai târziu.

Domnişoara Tredgold l-a adus pe Abel în camera Florentynei după ce medicul şi-a terminat consultaţia.

— Ce este cu mine? a întrebat neliniştită Florentyna.

— Nu-mi pot imagina, a spus tatăl ei prefăcându-se. Mie îmi face impresia că seamănă cu una din molimele din Egipt. Dumneata ce crezi, domnişoară Tredgold?

— Eu am văzut ceva asemănător odată, mai demult, la un bărbat din parohia tatălui meu care fumase, dar, bineînţeles, aici nu poate fi vorba despre aşa ceva.

Abel şi-a sărutat fiica pe obraz şi a părăsit încăperea împreună cu domnişoara Tredgold.

— Am reuşit oare? a întrebat Abel când au ajuns în biroul său.

— Nu pot fi sigură, domnule Rosnovski, dar aş paria pe un dolar că Florentyna n-o să mai fumeze niciodată.

Abel şi-a scos portmoneul din buzunarul interior de la haină şi a luat o bancnotă de un dolar, dar apoi a pus-o la loc.

— Nu, cred că nu pariez, domnişoară Tredgold. Ştiu prea bine ce se întâmplă când pariez cu dumneata.

*

*   *

Cândva Florentyna a auzit-o pe directoarea şcolii spunând că unele evenimente sunt atât de puternice în impactul pe care-l au asupra oamenilor încât fiecare îţi poate relata cu exactitate

unde era şi ce făcea când a auzit pentru prima oară vestea.

În 12 aprilie 1945, la ora patru şi patruzeci şi şapte de minute Abel discuta cu un bărbat care reprezenta firma Pepsi-Cola şi care încerca să-l convingă să testeze băutura în toate hotelurile Baron. Zaphia făcea cumpărături în magazinul Marshall Field's şi domnişoara Tredgold abia se întorsese de la Teatrul Artiştilor unde-l văzuse pentru a treia oară pe Humphrey Bogart în *Casablanca*. Florentyna era în camera ei căutând într-un Webster cuvântul „adolescent”. Cuvântul nu figura în dicţionarul Webster când Franklin D. Roosevelt a murit în Warm Springs, Georgia.

Dintre toate omagiile aduse fostului preşedinte, citite de Florentyna în următoarele câteva zile, cel pe care l-a ţinut minte toată viaţa a apărut în *The New York Post*. Acesta nu spunea decât atât: „Washington, 19 aprilie – Armata şi Marina de Război precum şi rudele apropiate, soţia, doamna Anna Eleanor Roosevelt, Casa Albă anunţă ultimele pierderi suferite de serviciile militare: ROOSEVELT, Franklin D., comandant şef, mort la datorie.”

6

Intrarea la cursul superior la Şcoala Latină de fete i-a prilejuit Florentynei cea de a doua călătorie la New York pentru că singurele magazine care vindeau uniforme şcolare erau Marshall Field's în Chicago, iar pentru pantofi Abercrombie & Fitch din New York. Abel a strâmbat din nas şi a declarat că era un snobism de cea mai proastă speţă. În orice caz, dat fiind că trebuia să meargă la New York spre a verifica noul Baron deschis acolo, a fost de acord să le facă o favoare şi să le însoţească pe domnişoara Tredgold şi pe fiica sa de unsprezece ani în incursiunea lor pe Madison Avenue.

De multă vreme Abel se gândise că New York-ul este singurul oraş mare din lume care nu excela în hoteluri de înaltă clasă. El admira hotelurile Plaza, Pierre şi Carlyle, dar nici unul dintre ele nu putea fi comparat cu Claridge's din Londra, cu George V din Paris sau cu Danieli din Veneţia, acestea fiind singurele care atingeau standardele pe care el încerca să le reproducă la Baronul din New York.

Florentyna era conştientă că tatăl ei petrecea din ce în ce mai mult timp la New York şi o întrista faptul că afecţiunea dintre părinţii ei părea a fi un lucru de domeniul trecutului. Certurile dintre ei deveniseră atât de frecvente că uneori se întreba dacă ea nu era vinovată în vreun fel.

După ce domnişoara Tredgold a cumpărat de la Marshall Field's tot ce era trecut pe listă – trei pulovere albastre (bleumarin), trei fuste albastre (bleumarin), patru bluze (albe), şase costume de sport albastre (bleumarin), şase perechi de şosete gri (deschis), o rochie de mătase bleumarin, cu guler şi manşete – a început pregătirile pentru excursia la New York.

Florentyna şi domnişoara Tredgold au luat trenul pentru gara Grand Central şi odată ajunse în New York au mers direct la Abercrombie & Fitch de unde au ales două perechi de pantofi maro.

— Sunt nişte pantofi extraordinari, a decretat domnişoara Tredgold. Cine poartă Abercrombies nu are de ce să se teamă că va rămâne cu platfus pe viaţă.

Au pornit-o apoi pe Fifth Avenue. După câţiva paşi, domnişoara Tredgold şi-a dat seama că era singură. S-a întors şi a văzut-o pe Florentyna cu nasul lipit de vitrina de la Elizabeth

Arden's. S-a dus repede înapoi spre ea.

„Zece nuanţe de ruj, pentru cea mai pretenţioasă femeie”, spunea reclama din vitrină.

— Roşu, cu o tentă de roz este preferatul meu, a spus Florentyna plină de speranţe.

— Regulamentul şcolii este foarte clar, a spus autoritar domnişoara Tredgold. Nici ruj, nici lac pe unghii, nici bijuterii, cu excepţia unui inel şi a unui ceas.

Fără tragere de inimă Florentyna a părăsit rujul roşu cu tentă roz spre a se alătura guvernantei sale care mergea hotărâtă pe Fifth Avenue spre hotelul Plaza unde le aştepta tatăl ei în grădina cu palmieri, să ia împreună ceaiul. Abel n-a putut rezista să nu se întoarcă la hotelul unde îşi făcuse ucenicia ca ospătar. Deşi n-a recunoscut pe nimeni, cu excepţia bătrânului Sammy care era ospătar şef în Salonul de Stejar, toată lumea ştia despre el exact cine este.

După macaroane şi îngheţată pentru Florentyna, o ceaşcă de cafea pentru Abel şi ceai cu lămâie pentru domnişoara Tredgold, Abel s-a întors la treburile lui. Domnişoara Tredgold şi-a verificat itinerarul new york-ez şi a dus-o pe Florentyna pe acoperişul lui Empire State Building. Liftul a ajuns la etajul o sută doi şi Florentyna se simţea destul de ameţită, dar amândouă au izbucnit în râs când au descoperit că ceaţa dinspre East River învăluise totul şi nu se putea vedea nici până la Chrysler. Domnişoara Tredgold şi-a verificat din nou lista şi a hotărât că cel mai bine ar fi să viziteze muzeul Metropolitan. Aflase din ziar că domnul Francisc Henry, directorul, abia ce cumpărase o pânză mare de Pablo Picasso. Tabloul în ulei s-a dovedit a fi o femeie care avea două capete şi un sân ce pornea dintr-un umăr.

— Ce părere aveţi despre această pictură? a întrebat-o Florentyna.

— Nu prea grozavă, a spus domnişoara Tredgold. Mai degrabă înclin să cred că atunci când era la şcoală a primit aceleaşi îndrumări în materie de artă pe care ţi le ofer eu ţie acum.

Când călătorea, Florentynei întotdeauna îi plăcea să stea la unul din hotelurile tatălui său. Petrecea fericită ceasuri în şir plimbându-se peste tot şi încercând să depisteze greşelile. La urma urmelor, cum ţinuse ea să-i precizeze domnişoarei Tredgold, ele aveau investiţii în aceste hoteluri, aşa că trebuia să procedeze ca atare. În seara aceea, la cină în restaurantul

hotelului Baron din New York i-a spus tatălui ei că nu-i plăceau magazinele din hotel.

— Şi ce cusur le găseşti, mă rog? a formulat Abel întrebarea fără a-l interesa prea mult răspunsul.

— N-aş putea să spun exact, i-a zis Florentyna, afară doar că sunt îngrozitor de anoste în comparaţie cu adevăratele magazine de pe Fifth Avenue.

Abel a notat în grabă pe spatele meniului „îngrozitor de anoste” şi a continuat să mâzgălească gânditor hârtia după care a spus:

— Florentyna, mâine n-o să mă întorc cu voi la Chicago.

Brusc Florentyna a amuţit.

— S-au ivit unele probleme la hotel şi trebuie să mai rămân ca să nu-mi scape de sub control, a spus el pe un ton nefiresc, de parcă fraza ar fi fost bine repetată în prealabil.

Florentyna i-a prins mâna tatălui său.

— Încearcă să te întorci mâine. Eu şi Eleanor întotdeauna îţi simţim lipsa.

*

*   *

După ce s-au întors la Chicago, domnişoara Tredgold a început s-o pregătească pe Florentyna pentru cursul superior. În fiecare zi petreceau două ore studiind diverse materii, dar Florentyna avea libertatea să hotărască dacă lucrau dimineaţa sau după-amiaza. Singura excepţie o făcea ziua de joi, când lecţiile aveau loc dimineaţa, pentru că era după-amiaza liberă a domnişoarei Tredgold.

În fiecare joi la două fix ea pleca de acasă şi nu se întorcea înainte de ora şapte. N-a explicat niciodată unde se ducea iar Florentyna n-a avut curajul s-o întrebe. Dar pe măsură ce vacanţa trecea, Florentyna a devenit din ce în ce mai curioasă dorind să ştie unde îşi petrecea domnişoara Tredgold timpul, aşa că, până la urmă, a hotărât să afle singură.

După ce într-o joi dimineaţa au făcut ora de latină şi au luat împreună un prânz frugal în bucătărie, domnişoara Tredgold i-a spus Florentynei la revedere şi s-a retras în camera ei. La ora două fix a ieşit pe uşa din faţă a casei şi a început să coboare strada cu o sacoşă mare de pânză în mână. Florentyna a urmărit-o de la fereastra dormitorului. Când domnişoara Tredgold a dat

colţul în Rigg Street, Florentyna a ţâşnit din casă şi a alergat tot drumul până la capătul blocului. S-a uitat cu băgare de seamă în jur şi şi-a văzut mentorul în staţia de autobuz, la zece iarzi mai încolo. Şi-a simţit inima bătându-i cu putere la gândul că n-o s-o poată urmări pe domnişoara Tredgold mai departe. Peste câteva minute a venit autobuzul şi s-a oprit în staţie. Era pe punctul de a se întoarce acasă când a văzut-o pe domnişoara Tredgold urcând scara circulară ce ducea la etaj. Fără să mai stea pe gânduri, Florentyna a alergat şi dintr-o săritură a fost pe platformă, după care şi-a croit repede drum spre partea din faţă a autobuzului.

Când conductorul a întrebat-o până unde merge, Florentyna brusc şi-a dat seama că habar nu avea ce să-i spună.

— Care este capătul? l-a întrebat ea.

Conductorul a privit-o suspicios.

— The Loop, i-a răspuns el.

— Atunci, un bilet până la The Loop, i-a spus Florentyna sigură pe ea.

— Cincisprezece cenţi, i-a spus conductorul.

Florentyna s-a scotocit în buzunarul de la jachetă ca să descopere că nu avea decât zece.

— Până unde pot să merg cu zece cenţi?

— Rylands School, a venit răspunsul.

Florentyna i-a dat banii şi s-a rugat în gând ca domnişoara Tredgold să ajungă la destinaţie înainte ca ea să fie nevoită să coboare. Cu ce avea să se întoarcă de acolo nici măcar nu i-a trecut prin minte o fracţiune de secundă.

S-a făcut mică în scaunul ei şi urmărea foarte atentă cine coboară la fiecare staţie, dar chiar după douăsprezece opriri domnişoara Tredgold tot nu-şi făcuse apariţia. Acum treceau pe lângă Universitatea din Chicago.

— La staţia următoare trebuie să coborâţi, i-a spus conductorul cu fermitate.

Când autobuzul s-a oprit la Seventy-first Street, Florentyna ştia că a fost înfrântă. A coborât fără tragere de inimă din autobuz gândindu-se la calea lungă pe care o avea de străbătut până acasă şi hotărâtă ca săptămâna viitoare să aibă suficienţi bani la ea spre a-şi cumpăra un bilet dus-întors.

Rămăsese pe trotuar privind mâhnită autobuzul care cobora panta apropiindu-se de staţia următoare. O siluetă, care nu putea fi decât a domnişoarei Tredgold, s-a dat jos din

autobuz. A dispărut imediat pe o stradă laterală fără nici o şovăire, ceea ce însemna că locul îi era foarte bine cunoscut.

Florentyna a alergat cât a putut de repede, dar când a ajuns la colţ, abia mai respirând, domnişoara Tredgold nu era nicăieri. Florentyna a coborât încet strada întrebându-se unde ar fi putut intra guvernanta ei. Probabil că într-una din case, dar dacă a luat-o pe o nouă stradă laterală? Florentyna a hotărât să meargă la capătul străzii şi dacă nu reuşea să-şi repereze vânatul se va întoarce acasă.

Chiar când era pe punctul de a renunţa a ajuns într-o piaţetă în care dădea o poartă mare, din fier forjat, sub formă de arc, pe care scria cu litere aurite: South Shore Country Club.

Florentyna nu s-a gândit că domnişoara Tredgold ar putea fi înăuntru şi mai mult din curiozitate a rămas zgâindu-se în faţa porţii.

— Ce doreşti? a întrebat-o portarul în uniformă.

— Îmi căutam guvernanta, a spus Florentyna cu o voce anemică.

— Cum o cheamă?

— Domnişoara Tredgold, a răspuns Florentyna fără să clipească.

— Abia a intrat înăuntru i-a răspuns portarul şi a arătat spre o clădire victoriană, înconjurată de copaci, ce se afla cam la un sfert de milă, pe un deal.

Florentyna a păşit cu curaj, fără să mai scoată nici un cuvânt, şi a avut grijă să meargă numai pe alee pentru că la fiecare câţiva iarzi era câte o plăcuţă pe care scria: „Nu călcaţi iarba”. Nu şi-a dezlipit ochii de pe clădire, aşa că a avut timp suficient să se ascundă după un copac când a văzut-o pe domnişoara Tredgold ieşind. Mai-mai să n-o recunoască pe doamna îmbrăcată în pantaloni de tweed, în carouri, roşu cu galben, cu un pulover lălâu şi bocanci maro. Pe umăr atârna o sacoşă cu crose de golf.

Florentyna rămăsese cu privirea pironită asupra guvernantei, ca hipnotizată.

Domnişoara Tredgold s-a îndreptat spre prima ţintă, unde a pus sacoşa jos şi a scos o minge. A aşezat-o pentru prima lovitură şi a ales o crosă din sacoşă. După câteva balansuri şi-a proptit bine picioarele în pământ şi a lovit mingea cu hotărâre trimiţând-o la mijlocul porţiunii cu iarbă, exact unde trebuie să cadă o minge bine jucată. Florentyna nu-şi putea crede ochilor.

Ar fi vrut să aplaude, dar n-a făcut-o, ci a alergat să se ascundă după alt copac spre a înainta odată cu domnişoara Tredgold.

A doua lovitură a domnişoarei Tredgold a trimis mingea la nici douăzeci de iarzi de capătul terenului. Florentyna a alergat spre alte tufe şi a privit-o pe domnişoara Tredgold cum a băgat mingea în gaură din două lovituri. Pentru Florentyna nu mai eră nici o îndoială că domnişoara Tredgold juca golf nu de ieri, de azi, ci de foarte mulţi ani.

Domnişoara Tredgold a scos apoi din buzunarul jachetei un cartonaş alb şi a scris ceva pe el înainte de a se îndrepta spre cea de a doua ţintă. Ajunsă aici şi-a aruncat privirea spre cel de al doilea teren ce se afla în stânga locului unde era ascunsă Florentyna. Din nou domnişoara Tredgold şi-a înţepenit bine picioarele în pământ şi a lovit mingea, dar mai domol trimiţând-o la numai cincisprezece iarzi de locul unde se afla Florentyna.

Florentyna şi-a înălţat privirile spre copaci, dar în ei nu se putea căţăra decât o pisică. Şi-a ţinut respiraţia şi s-a ghemuit la pământ, dar n-a putut rezista să n-o urmărească pe domnişoara Tredgold cum îşi aşeza cu meticulozitate mingea. Domnişoara Tredgold a murmurat ceva ce nu s-a putut auzi, după care a ales o altă crosă. Când domnişoara Tredgold a aplicat o nouă lovitură, Florentyna şi-a dat drumul la respiraţie. Mingea a fost trimisă foarte sus şi din nou a aterizat la mijlocul porţiunii cu iarbă.

Florentyna a urmărit-o pe domnişoara Tredgold cum îşi pune crosa în sacoşă.

— Dacă aş fi ţinut braţul mai drept la prima lovitură, nu ne-am fi întâlnit.

Florentyna a crezut că din nou domnişoara Tredgold vorbea singură şi a rămas după copac.

— Vino aici, copilă.

Florentyna a alergat ascultătoare dar n-a spus nimic.

Domnişoara Tredgold a scos o altă minge dintr-un buzunar lateral al sacoşei şi a pus-o pe pământ în faţa ei. A ales o crosă şi i-a dat-o Florentynei.

— Încearcă să loveşti mingea în direcţia aceea, a spus ea arătând spre un steag ce se afla cam la o sută de iarzi mai încolo.

Florentyna ţinea crosa stângaci şi de câte ori lovea mingea, zburau şi fire de gazon. În cele din urmă a reuşit s-o trimită la douăzeci de iarzi exact pe porţiunea de iarbă unde trebuia să ajungă o minge bine jucată. S-a îmbujorat de bucurie.

— Văd că după-amiaza noastră s-a prelungit, a spus domnişoara Tredgold resemnată.

— Îmi pare rău, a spus Florentyna. Mă veţi putea ierta vreodată?

— Pentru că m-ai urmărit, da. Dar pentru modul în care joci golf, nu. Va trebui să începem cu cunoştinţele de bază, pentru că, se pare, că în viitor n-o să mai am nici o joi după-amiază pentru mine însămi, acum că ai descoperit singurul păcat al tatălui meu.

Domnişoara Tredgold a învăţat-o pe Florentyna să joace golf cu aceeaşi stăruinţă şi energie de parcă ar fi fost o lecţie de greacă sau latină. Până la sfârşitul verii, după-amiaza favorită a Florentynei a devenit cea din ziua de joi.

*

* *

Cursul superior era altfel decât la gimnaziu. La fiecare materie aveau alt profesor, nu unul pentru toate, în afară de gimnastică. Elevii trebuiau să se deplaseze dintr-o clasă în alta şi multe activităţi fetele le făceau împreună cu băieţii. Obiectele preferate pentru Florentyna erau latina, franceza şi engleza, dar aştepta cu nerăbdare şi lecţiile de biologie care se ţineau de două ori pe săptămână şi care-i ofereau şansa de a admira colecţia de gândaci a şcolii la microscop.

— Insecte, dragă copilă. Tu trebuie să le spui micilor creaturi insecte, insista domnişoara Tredgold.

— De fapt, sunt nematode, domnişoară Tredgold.

Florentyna a continuat să manifeste un interes deosebit în privinţa vestimentaţiei şi a observat că rochiile scurte ce se purtaseră în timpul războiului din cauza penuriei generalizate se demodau vertiginos şi-şi făcuseră iarăşi apariţia fustele care aproape că atingeau pământul. Ea nu avea cum să fie în pas cu moda pentru că uniforma şcolară rămânea neschimbată de la un an la altul; raionul de copii de la Marshall Field's nu părea a-şi aduce o mare contribuţie pentru revista *Vogue*. Totuşi, ea cerceta cu deosebită atenţie cele mai renumite reviste de modă din bibliotecă şi o bătea la cap pe mama ei să o ia la cât mai multe prezentări de modă. Pe de altă parte, pentru domnişoara Tredgold, care nu permisese niciodată vreunui bărbat să-i vadă genunchii, noua modă nu era decât o dovadă a faptului că ea

avusese dreptate tot timpul.

Când Florentyna a terminat primul an la cursul superior, profesoara de limbi moderne a hotărât să pună în scenă *Sfânta Ioana* în limba franceză. Cum Florentyna era singura care gândea în acea limbă, a fost aleasă să joace rolul Fecioarei din Orleans, aşa că repeta ore în şir cu domnişoara Tredgold care-i dădea replicile pentru toate celelalte personaje. Chiar şi după ce Florentyna îşi învăţase perfect rolul, domnişoara Tredgold a continuat să asiste zilnic cu conştiinciozitate la reprezentaţiile cu un singur personaj.

— Numai eu şi Papa acordăm audienţe unei singure persoane, i-a spus Florentynei în timp ce suna telefonul.

— Este pentru tine, a spus domnişoara Tredgold, după ce l-a ridicat.

Florentynei i-a plăcut întotdeauna să primească telefoane, deşi această practică n-a fost încurajată de domnişoara Tredgold.

— Bună, sunt eu, Edward. Am nevoie de ajutorul tău.

— De ce? Să nu-mi spui că ai învăţat să citeşti.

— Nici o speranţă de aşa ceva, isteaţo. Dar mi s-a dat rolul Delfinului şi nu pot pronunţa toate cuvintele.

Florentyna a încercat să nu râdă.

— Vino la cinci şi jumătate şi repetăm împreună. Totuşi, trebuie să te previn că domnişoara Tredgold a făcut un foarte bun Delfin până acum.

Edward a venit în fiecare după-amiază la cinci şi jumătate şi, deşi uneori domnişoara Tredgold se încrunta când „băiatul” revenea la accentul american, totuşi, „el pronunţa aproape bine” în ziua când s-a făcut repetiţia cu costume.

Când a sosit seara spectacolului, domnişoara Tredgold i-a instruit pe Florentyna şi Edward ca sub nici o formă să nu încerce să-şi repereze părinţii în sală pentru că toţi ceilalţi spectatori nu vor mai crede în verosimilitatea personajelor pe care le interpretau. Domnişoara Tredgold considera că asta ar fi fost o dovadă de neprofesionalism şi i-a reamintit Florentynei că odată domnul Noël Coward a plecat din sală la un spectacol cu *Romeo şi Julieta* pentru că domnul John Gielgud se uita la el în timpul unui monolog. Florentyna a fost convinsă de argument, deşi, la drept vorbind, habar nu avea cine era domnul John Gielgud sau domnul Noël Coward.

După ce s-a ridicat cortina Florentyna n-a privit deloc

dincolo de luminile rampei. Domnişoara Tredgold a considerat eforturile ei demne de laudă şi în timpul intermezzo-ului a comentat cu mama Florentynei scena în care Fecioara este singură şi vorbeşte cu vocile auzite numai de ea.

— Emoţionant, a fost descrierea domnişoarei Tredgold. O scenă categoric foarte emoţionantă.

Când s-a lăsat cortina la sfârşitul spectacolului Florentyna a primit un ropot de aplauze chiar şi din partea acelora care nu înţeleseseră chiar fiecare cuvânt în franceză. Edward stătea cu un pas în urma ei uşurat că trecuse prin toată corvoada fără prea multe greşeli. Îmbujorată de emoţie, Florentyna şi-a şters fardul, primul ei ruj şi prima pudră, şi-a pus din nou uniforma şcolară şi s-a alăturat mamei şi domnişoarei Tredgold care beau cafea în sala de mese. Au venit mulţi ca s-o felicite pentru interpretare, printre ei şi directorul de la Şcoala Latină de Băieţi.

— O realizare remarcabilă pentru o fată de vârsta ei, i-a spus el doamnei Rosnovski. Deşi, dacă te gândeşti, ea nu este decât cu câţiva ani mai tânără decât Sfânta Ioana când a avut cutezanţa să înfrunte întreaga ordine de drept a Franţei.

— Sfânta Ioana n-a trebuit să înveţe versurile altcuiva şi într-o limbă străină, a replicat Zaphia încântată de ea însăşi.

Florentyna n-a auzit cuvintele mamei sale pentru că scruta cu privirea sala aglomerată căutându-şi tatăl.

— Unde este tata? a întrebat ea.

— N-a putut fi liber în seara asta.

— Dar mi-a promis, a spus Florentyna. *Mi-a promis*.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi brusc şi-a dat seama de ce domnişoara Tredgold îi spusese să nu privească dincolo de rampă.

— Nu trebuie să uiţi, copilă, că tatăl tău este un om foarte ocupat. El are un mic imperiu de condus.

— La fel a avut şi Sfânta Ioana, a spus Florentyna.

În seara aceea, când Florentyna s-a dus la culcare, domnişoara Tredgold a venit să stingă lumina.

— Tata n-o mai iubeşte pe mama, nu-i aşa?

Brutalitatea întrebării a luat-o pe domnişoara Tredgold pe nepregătite şi i-au trebuit câteva clipe să-şi revină.

— De un singur lucru sunt sigură, copilă, şi anume că ei amândoi te iubesc.

— Atunci de ce tata nu mai vine acasă?

— Asta nu pot să-ţi explic, dar, indiferent de motivele lui,

noi trebuie să dăm dovadă că am crescut şi că sunt lucruri pe care le putem înţelege, a spus domnişoara Tredgold îndepărtând o buclă de păr ce căzuse pe fruntea Florentynei.

Florentyna n-a simţit câtuşi de puţin că ar fi crescut şi s-a întrebat dacă Sfânta Ioana a fost la fel de nefericită când şi-a pierdut mult iubita Franţă. După ce domnişoara Tredgold a plecat din cameră trăgând uşa uşor în urma ei, Florentyna a băgat mâna sub pat să se asigure că botul umed al Eleanorei este acolo.

— Cel puţin tu vei fi mereu lângă mine, a şoptit ea.

Eleanor a ieşit din ascunzătoarea sa de sub pat şi s-a aşezat lângă Florentyna cu faţa la uşă. Dacă domnişoara Tredgold îşi făcea iarăşi apariţia, o retragere rapidă în coşul din bucătărie s-ar fi putut dovedi foarte necesară.

În timpul vacanţei de vară Florentyna nu l-a văzut deloc pe tatăl ei şi a încetat să mai creadă poveştile precum că imperiul lui hotelier în plină extindere l-ar ţine departe de Chicago. Ori de câte ori îi pomenea numele în faţa mamei, răspunsurile Zaphiei erau cel mai adesea tăioase. De asemenea, din convorbirile telefonice auzite din întâmplare, Florentyna şi-a dat seama că mama ei consulta avocaţi.

În fiecare zi Florentyna o lua pe Eleanor la plimbare pe Michigan Avenue în speranţa că ar fi putut întâlni maşina tatălui ei. Într-o miercuri a hotărât să-şi schimbe traseul obişnuit şi să pornească în partea de vest a bulevardului ca să se uite la magazinele ce lansau moda pentru Windy City. Eleanor a întâmpinat fericită stâlpii de felinar ce fuseseră plantaţi pentru ea la un interval de douăzeci de iarzi fiecare. Florentyna deja cumpărase o rochie de mireasă şi alta de bal pentru păpuşi din cei cinci dolari de buzunar pe care-i primea în fiecare săptămână şi tocmai admira o toaletă de seară de cinci sute de dolari în vitrina de la Martha Weathereds când l-a zărit pe tatăl ei reflectat în geam. S-a răsucit pe călcâie nespus de bucuroasă şi l-a văzut ieşind din magazinul Spaulding's de pe celălalt trotuar. Fără să se gândească absolut deloc şi fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, a ţâşnit în stradă strigându-şi tatăl. Un taxi galben a frânat brusc şi s-a răsucit violent când şoferul a zărit fluturând în faţa maşinii o fustă minusculă, albastră, apoi s-a auzit o bufnitură surdă în timpul coliziunii. Restul traficului s-a oprit cu scrâşnituri de frâne iar taximetristul a văzut un bărbat solid, bine îmbrăcat alergând alături de un poliţist în mijlocul

străzii. O clipă mai târziu Abel şi şoferul de taxi se holbau, într-o stare de şoc, spre trupul neînsufleţit.

— Este moartă, a spus poliţistul clătinând din cap în timp ce-şi scotea din buzunarul de sus al uniformei carneţelul.

Abel s-a lăsat în genunchi tremurând. Şi-a înălţat privirile spre poliţist.

— Şi cel mai rău este că eu sunt vinovat de toate astea.

— Nu, tată, a fost vina mea, a spus plângând Florentyna. Eu nu trebuia să ţâşnesc în stradă. Eu am omorât-o pe Eleanor pentru că n-am fost atentă.

Şoferul de taxi care lovise labradorul a explicat că nu a avut de ales, a trebuit să intre în câine spre a evita coliziunea cu fata.

Abel a dat din cap, şi-a luat fiica şi-a dus-o pe trotuar fără s-o mai lase să-şi întoarcă privirile spre trupul făcut zob al Eleanorei. A instalat-o pe Florentyna pe bancheta din spate şi s-a reîntors la poliţist.

— Numele meu este Abel Ros...

— Ştiu cine sunteţi, domnule.

— Pot să las totul în seama dumitale?

— Da, domnule, a răspuns poliţistul fără să-şi ridice ochii din carnet.

Abel s-a întors la şoferul său şi i-a spus să-i ducă la hotelul Baron. Abel îşi ţinea fiica de mână când au traversat holul hotelului plin de lume; îndreptându-se spre liftul rezervat conducerii, care i-a dus la etajul patruzeci şi doi. La ieşirea din ascensor s-au întâlnit cu George care era gata-gata să-şi întâmpine fina cu o glumă poloneză când a văzut expresia de pe chipul ei.

— Sun-o pe domnişoara Tredgold şi spune-i să vină imediat aici, George.

— Bineînţeles, a spus George şi a dispărut în biroul său.

Abel a stat şi a ascultat o mulţime de poveşti despre Eleanor fără s-o întrerupă până a venit ceaiul şi sandvişurile, dar Florentyna n-a luat decât o gură de lapte. Apoi, brusc, a schimbat subiectul.

— De ce nu mai vii deloc acasă, tată? a întrebat ea.

Abel şi-a mai turnat o ceaşcă de ceai împrăştiind câţiva stropi pe farfurioară.

— Am vrut să vin de mai multe ori şi am fost necăjit că n-am fost la *Sfânta Ioana*, dar eu şi mama vom divorţa.

— O, nu, nu poate fi adevărat, tată...

— Este vina mea, piciule. Eu n-am fost un soţ bun...

Florentyna şi-a aruncat braţele de gâtul tatălui.

— Asta înseamnă că n-am să te mai văd deloc?

— Nu. Am stabilit cu mama ta ca în timpul şcolii tu să stai la Chicago, dar vacanţele le vei petrece cu mine la New York. Bineînţeles, tu poţi vorbi cu mine la telefon oricând vrei.

Florentyna a rămas tăcută în timp ce Abel îi mângâia uşor părul.

A mai trecut puţină vreme până ce s-a auzit un ciocănit la uşă şi a intrat domnişoara Tredgold cu rochia-i lungă măturând covorul în timp ce se îndrepta grăbită spre Florentyna.

— Poţi s-o duci acasă, te rog, domnişoară Tredgold?

— Bineînţeles, domnule Rosnovski. Ochii Florentynei încă înotau în lacrimi. Hai să mergem, copilă, a spus ea. Aplecându-se, i-a şoptit: încearcă să nu-ţi arăţi sentimentele.

Fata de doisprezece ani şi-a sărutat tatăl pe frunte, a prins-o pe domnişoara Tredgold de mână şi au plecat.

Când s-a închis uşa, Abel, care nu fusese educat de domnişoara Tredgold, a rămas singur şi a plâns.

7

Era la începutul celui de al doilea an din cursul superior când Florentyna l-a remarcat pe Peter Welling. Stătea într-un colţ în clasa de muzică şi cânta la pian ultimul succes de pe Broadway „Aproape că m-am îndrăgostit”. Erau câteva note false, dar Florentyna a presupus că pianul era de vină. Când a trecut pe lângă el, Pete a părut a n-o fi observat, aşa că ea a făcut cale întoarsă, dar tot degeaba. Şi-a trecut cu nonşalanţă mâna prin părul cârlionţat continuând să cânte la pian, aşa că ea a defilat prin faţa lui prefăcându-se că nu-l vede. În ziua următoare, pe la prânz, Florentyna deja ştia că el era cu două clase mai mare decât ea, că era vicecăpitanul echipei de fotbal şi preşedintele clasei lui şi avea aproape şaptesprezece ani. Prietena ei, Susie Jacobson, a prevenit-o că şi alte fete bătătoriseră aceeaşi potecă, dar fără succes.

— Dar eu te asigur, i-a răspuns Florentyna, că pot să-i ofer ceva la care el n-o să reziste.

În după-amiaza aceea s-a aşezat la masă şi a compus ceea ce şi-a imaginat ea a fi prima scrisoare de dragoste. După îndelungi deliberări a ales cerneală roşie şi a scris cu litere uşor înclinate:

Dragul meu Pete,

Am ştiut din prima clipă în care te-am văzut că tu eşti cu totul deosebit. Cred că tu cânţi foarte bine la pian. Ai vrea să vii la mine acasă să ascultăm nişte plăci împreună?

Cu sinceritate,
Florentyna (Rosnovski)

Florentyna a aşteptat recreaţia când s-a furişat pe coridor având senzaţia că toţi ochii o privesc şi a căutat dulapul lui Pete Welling. Când l-a găsit, a mai verificat o dată numele de pe el. Patruzeci şi doi – pesemne că era de bun augur. L-a deschis şi a lăsat scrisoarea deasupra unei cărţi de matematică, unde n-avea cum să n-o vadă şi s-a întors în clasă cu palmele umede din cauza emoţiei. Şi-a verificat dulapul ei de pe coridor din oră în oră sperând un răspuns din partea lui, dar n-a venit nici unul. După ce a trecut o săptămână, ea începuse să fie cuprinsă de

disperare până când l-a văzut pe Pete stând pe treptele capelei şi pieptănându-şi părul. Ce îndrăzneală să încalci două reguli ale şcolii dintr-o dată! şi-a zis în sinea ei. Florentyna a hotărât că acesta era prilejul de a afla dacă primise invitaţia ei.

S-a îndreptat curajoasă spre el, dar când mai avea câţiva paşi de făcut, ar fi vrut să dispară, învăluită într-un nor pentru că nu mai ştia ce să-i zică. Stătea ca un miel sub privirile unui piton, dar tot el a fost cel care a salvat-o, spunând:

— Bună.

— Bună, a reuşit ea să bâiguie. Ai primit scrisoarea mea?

— Scrisoarea ta?

— Da. Ţi-am trimis o scrisoare lunea trecută şi te-am invitat la mine să ascultăm nişte discuri la patefon. Am „Tăcerea nopţii” şi mai toate piesele de succes ale lui Bing Crosby. L-ai auzit cântând „Crăciun alb”? l-a întrebat ea jucându-şi atu-ul.

— O, tu erai cea care a scris scrisoarea? a zis el.

— Da. Te-am auzit cântând săptămâna trecută din repertoriul lui Francis Parker. Ai fost grozav. Ce-ai să cânţi data viitoare?

— Este trecut în program, a spus el băgându-şi pieptănul în buzunarul de la haină şi aruncându-i peste umăr o privire.

— Am să fiu în sală.

— Sunt sigur că vei fi, i-a spus el în timp ce o fată înaltă, blondă, din ultima clasă, care purta şosete albe, scurte, de care Florentyna era sigură că nu făceau parte din uniforma şcolii, a alergat spre el şi l-a întrebat dacă aştepta de mult.

— Nu, doar de câteva minute, a răspuns el şi a prins-o de talie înainte de a-i întoarce spatele Florentynei. Mă tem că tu va trebui să mai aştepţi puţin la coadă. Dar, probabil, va veni şi vremea ta, a spus el râzând. În orice caz, eu cred că Bing Crosby nu înţelege jazul modern. Bix Beiderbecke este preferatul meu.

În timp ce se îndepărtau, Florentyna l-a auzit spunându-i blondei:

— Asta este fata care mi-a trimis scrisoarea. Blonda i-a aruncat o privire peste umăr şi a început să râdă. Probabil că e încă virgină, a adăugat Pete.

Florentyna s-a dus la vestiarul fetelor unde a stat ascunsă până ce toată lumea a plecat acasă temându-se că toţi vor râde de ea odată ce povestea va face înconjurul şcolii. În noaptea aceea n-a putut dormi şi în dimineaţa următoare a cercetat chipul celorlalte fete, dar n-a observat un zâmbet cu subînţeles,

aşa că a hotărât să se confeseze lui Susie Jacobson ca să afle dacă se ştia ceva. Când Florentyna şi-a terminat povestea, Susie a izbucnit în râs.

— Nu şi tu! a exclamat Susie.

Florentyna s-a simţit ceva mai bine când Susie i-a spus cât de departe se află ea la coadă. Asta i-a dat curaj ca s-o întrebe pe Susie dacă ştie ce este o virgină.

— Nu sunt sigură, i-a răspuns Susie, de ce mă întrebi?

— Pentru că Pete a spus că probabil eu sunt.

— Atunci cred că şi eu trebuie să fiu. Odată am auzit-o din întâmplare pe Mary Alice Beckman spunând că eşti virgină până când un băiat face dragoste cu tine şi nouă luni mai târziu ai un bebeluş. Aşa cum ne-a spus domnişoara Horton despre elefanţi, numai că la ei durează doi ani.

— Mă întreb ce simţi.

— După revistele pe care le ţine Mary Alice în dulapul ei se pare că este de vis.

— Ştii pe cineva care a încercat?

— Margie McCormick pretinde că a făcut-o.

— Ea poate pretinde orice, dar dacă este aşa, de ce nu are un bebeluş?

— Ea a zis că şi-a luat „precauţiuni”, ce or fi fiind acelea.

— Dacă este ceva asemănător cu atunci când ai ciclul, nu cred că merită, a spus Florentyna.

— Aşa-i, a spus Susie. Ieri mi-a venit iar ciclul. Crezi că la bărbaţi se întâmplă la fel?

— Nici poveste, a spus Florentyna. Ei întotdeauna se aleg numai cu foloasele. Este clar că n-au nici ciclu, nu fac nici copii, ei doar se bărbieresc şi se duc la armată, dar va trebui s-o întreb pe domnişoara Tredgold despre asta.

— Nu cred că ştie, i-a spus Susie.

— Domnişoara Tredgold ştie tot, i-a răspuns Florentyna părând destul de încrezătoare în sine.

În seara aceea când Florentyna a abordat-o pe domnişoara Tredgold cu nedumeririle ei, aceasta n-a şovăit câtuşi de puţin şi i-a explicat cu lux de amănunte despre procesul naşterii, avertizând-o de consecinţele pe care le ai de tras dacă te grăbeşti prea tare să încerci experimentul. Florentyna a ascultat-o în tăcere. După ce a terminat, Florentyna a întrebat-o.

— Atunci de ce se face atâta caz despre toată povestea

asta?

— Societatea modernă impune anumite norme morale fetelor, dar întotdeauna să ai în minte că fiecare hotărăşte pentru sine şi este mult mai important ce credem noi despre noi înşine decât ceea ce cred alţii despre noi.

— Ea a ştiut *într-adevăr* totul despre cum ajungi gravidă şi cum se fac copiii, i-a spus Florentyna lui Susie ziua următoare foarte mândră.

— Asta înseamnă că ai să rămâi virgină? a întrebat-o Susie.

— O, da, i-a spus Florentyna. Domnişoara Tredgold încă este.

— Dar cum este cu „precauţiile”? a întrebat-o Susie.

— N-ai nevoie de ele dacă rămâi virgină, i-a spus Florentyna împărtăşindu-i cunoştinţele recent dobândite.

Singurul alt eveniment important din acel an pentru Florentyna a fost confirmarea. Deşi părintele O'Reilly, un tânăr preot de la catedrala Holy Name se ocupa în mod oficial de iniţierea ei, domnişoara Tredgold, suprimând cu hotărâre perceptele Bisericii Anglicane în care fusese crescută, s-a apucat să studieze „Poruncile Confirmării” ale Bisericii Romano-Catolice şi a pregătit-o pe Florentyna, lămurind-o pe deplin asupra îndatoririlor ce-i revin prin jurământul făcut în faţa bunului Dumnezeu. Arhiepiscopul romano-catolic de Chicago, ajutat de părintele O'Reilly i-au dat confirmarea, iar la serviciul religios au asistat şi Abel şi Zaphia. Cum divorţul lor se pronunţase, au stat în strane separate.

Florentyna purta o rochie albă, simplă, cu un guler înalt şi cam cu un lat de palmă mai lungă de genunchi. Îşi făcuse singură rochia, cu puţin ajutor din partea domnişoarei Tredgold când Florentyna dormea. Luase modelul dintr-un *Paris Mach*, după o fotografie a prinţesei Elizabeth. Domnişoara Tredgold a periat părul Florentynei mai bine de o oră până a ajuns de strălucea. I-a permis chiar să-l lase slobod pe umeri. Deşi avea doar treisprezece ani, tânăra confirmată arăta uluitor.

— Fina mea este foarte frumoasă, a spus George care stătea lângă Abel în primul rând de bănci din biserică.

— Ştiu, i-a răspuns Abel.

— Nu, vorbesc serios, i-a spus George. În curând bărbaţii vor face coadă la poarta de la castelul Baronului ca să-i ceară mâna unicei lui fiice.

— Atâta vreme cât este fericită, nu-mi pasă cu cine se mărită.

După terminarea serviciului religios familia a celebrat evenimentul în apartamentul lui Abel din hotelul Baron. Florentyna a primit cadouri din partea părinţilor şi prietenilor, inclusiv o Biblie frumos legată în piele de la domnişoara Tredgold, dar cadoul care i-a plăcut cel mai mult a fost cel pe care tatăl ei i l-a păstrat până în ziua când a considerat că este suficient de mare ca să-l poată aprecia, inelul antic ce-i fusese dăruit Florentynei la botez de bărbatul care crezuse în tatăl ei şi finanţase Grupul Baron.

— Trebuie să-i scriu şi să-i mulţumesc, a spus Florentyna.

— Nu ai cum, draga mea, pentru că nu sunt sigur cine este. Eu mi-am ţinut partea mea de legământ cu mulţi ani în urmă, aşa că acum, probabil, n-am să descopăr niciodată adevărata lui identitate.

Şi-a pus inelul antic pe cel de al treilea deget de la mâna stângă şi tot restul zilei ochii s-au întors iar şi iar spre micile smaralde care străluceau.

8

— Pe cine veţi vota, doamnă, în alegerile prezidenţiale? a întrebat-o tânărul îmbrăcat elegant.

— Nu voi vota, a spus domnişoara Tredgold fără să se oprească din mers.

— Să trec că „Nu ştiţi?” a întrebat tânărul alergând fără să poată ţine pasul cu ea.

— Categoric nu, a spus domnişoara Tredgold. Eu n-am afirmat aşa ceva.

— Să înţeleg că nu vreţi să vă dezvăluiţi preferinţele electorale?

— Tinere, sunt chiar fericită să mi le spun, dar, cum eu sunt din Much Hadham, Anglia, este foarte puţin probabil să măresc numărul voturilor fie pentru domnul Truman, fie pentru domnul Dewey.

Bărbatul de la agenţia Gallup s-a retras, dar Florentyna l-a urmărit cu atenţie pentru că ea citise undeva că rezultatele acestor sondaje erau luate acum în serios de toţi politicienii de marcă.

Asta se întâmpla în 1948 şi America se afla în mijlocul altei campanii electorale. Spre deosebire de Jocurile Olimpice, campania pentru Casa Albă se relua la fiecare patru ani, indiferent dacă era pace sau război. Florentyna a rămas loială democraţilor, dar nu vedea cum preşedintele Truman va reuşi să se menţină la Casa Albă după doi ani atât de nepopulari. Candidatul republican, Thomas E. Dewey, avea un avantaj de opt procente în ultimul sondaj Gallup şi părea sigur de victorie.

Florentyna a urmărit ambele campanii cu mare atenţie şi a fost încântată când Margaret Chase Smith a înfrânt trei bărbaţi, fiind aleasă drept candidat al Partidului Republican pentru Senat în circumscripţia Maine. Era pentru prima oară când poporul american putea urmări alegerile la televizor. Abel instalase un televizor R.C.A. în Rigg Street doar cu câteva luni înainte de a-şi părăsi domiciliul conjugal, dar, în timpul anului şcolar domnişoara Tredgold nu-i permitea Florentynei să privească la „maşinăria de modă nouă” mai mult de un ceas pe zi.

— Niciodată n-o să poată înlocui cuvântul scris, a declarat ea. Sunt de acord cu profesorul Chester L. Dawes de la Harvard, a mai adăugat. Se va ajunge ca foarte multe decizii pripit luate în

faţa camerelor, mai târziu să fie regretate.

Deşi la vremea aceea nu era întru totul de acord cu domnişoara Tredgold, Florentyna şi-a ales ora cu mare grijă, optând pentru ştirile C.B.S. de seară când Douglas Edwards făcea un rezumat al campaniei electorale. Emisiunea mult mai populară a lui Ed Sullivan „Sărbătoritul oraşului” nu a interesat-o câtuşi de puţin. Totuşi, ea şi-a găsit timp ca să-l asculte pe Ed Murrow la radio. După toate transmisiunile lui de la Londra din timpul războiului, ea, ca multe alte milioane de americani, i-a rămas credincioasă, sorbindu-i fiecare cuvânt. Simţea că acesta era puţinul lucru pe care-l putea face în semn de recunoştinţă.

În timpul vacanţei de vară Florentyna s-a instalat în cartierul general al campaniei electorale a congresmanului Osborne şi împreună cu alţi voluntari de diverse vârste şi pregătiri puneau în plicuri „Un mesaj din partea congresmanului dumneavoastră” şi un afiş pe care scria cu litere mari „Realegeţi-l pe Osborne”. Ea şi un tânăr cu chip palid şi colţuros, care n-a avansat niciodată nici o opinie, lipeau plicurile şi le aşezau grămezi după districtul de destinaţie, urmând a fi preluate de alţi voluntari ce se ocupau de distribuirea lor. La sfârşitul fiecărei zile pe buze avea numai pastă de lipit şi se întorcea acasă cu o senzaţie cumplită de greaţă şi de sete.

Într-o joi fata care răspundea la telefon a rugat-o pe Florentyna să-i ţină locul ca să meargă să mănânce.

— Bineînţeles a spus Florentyna teribil de emoţionată şi a sărit imediat pe scaunul rămas liber înainte ca tânărul cu chip palid să-şi poată oferi serviciile.

— Nu cred că va fi vreo problemă, a asigurat-o fata. Nu trebuie decât să spui că aici este biroul congresmanului Osborne şi, dacă nu eşti sigură de ceva, te uiţi în ghidul pentru campania electorală. Găseşti acolo tot ce-ţi trebuie, a adăugat ea arătând spre broşura groasă ce zăcea lângă, telefon.

— O să mă descurc, a spus Florentyna.

S-a aşezat pe scaun cu ochii pironiţi pe telefon dorind să-l audă sunând. N-a trebuit să aştepte mult. Primul a fost un bărbat care voia să ştie unde votează. Asta e o întrebare ciudată, şi-a zis în gând Florentyna.

— La centrul de votare, a spus ea cu o oarecare obrăznicie.

— Bineînţeles, proasto, asta o ştiu şi eu, a venit imediat răspunsul. Dar unde este centrul meu de votare?

Pentru o clipă Florentyna a rămas fără grai şi apoi l-a întrebat foarte politicos unde locuieşte.

— În circumscripţia a şaptea.

Florentyna a răsfoit cu rapiditate ghidul.

— Trebuie să mergeţi ia biserica Saint Chrysostom în Dearborn Street.

— Unde vine asta?

Florentyna a cercetat harta.

— Biserica se află la cinci blocuri de ţărmul lacului şi la cincisprezece blocuri la nord de Loop.

Telefonul s-a închis şi imediat a sunat din nou.

— Este cartierul general al lui Osborne?

— Da, domnule, a spus Florentyna.

— Ei bine, poţi să-i spui ticălosului că n-am să votez pentru el nici dacă ar fi singurul candidat din tot universul.

Din nou telefonul s-a închis şi Florentyna a simţit o senzaţie de greaţă mai puternică decât aceea când era la lipit plicuri. A lăsat telefonul să sune de trei ori înainte de a-şi aduna tot curajul să ridice receptorul.

— Bună ziua, a spus ea nervos. Cartierul general al congresmanului Osborne. Domnişoara Florentyna la telefon.

— Bună, draga mea. Numele meu este Daisy Bishop şi aş avea nevoie de o maşină care să-l ducă pe soţul meu la urne în ziua alegerilor pentru că şi-a pierdut ambele picioare în ultimul război.

— O, îmi pare rău, a spus Florentyna.

— Nu este cazul să te implici, domnişoară. Noi n-am vrea să nu-l ajutăm pe minunatul domn Roosevelt.

— Dar domnul Roosevelt... Da, bineînţeles că da. Vă rog, puteţi să-mi spuneţi numărul de telefon şi adresa?

— Domnul şi doamna Bishop, West Buena Street nr. 653, MA4-4816.

— Vă vom suna în dimineaţa alegerilor ca să vă spunem la ce oră vine maşina să vă ia. Vă mulţumesc pentru sprijinul pe care-l acordaţi Partidului Democrat, doamnă Bishop, a spus Florentyna.

— Întotdeauna o facem, draga mea. La revedere şi mult noroc.

— La revedere a spus Florentyna trăgând adânc aer în piept şi simţindu-se mai bine.

A scris un 2 între paranteze după numele de Bishop şi a

pus hârtia în dosarul pe care scria „Transport în ziua alegerilor”. Apoi a aşteptat următorul telefon.

Au trecut câteva minute înainte de a suna din nou şi între timp, Florentyna îşi recăpătase pe deplin încrederea în sine.

— Bună dimineaţa. Sunteţi biroul domnului Osborne?

— Da, domnule, a spus Florentyna.

— Numele meu este Malvin Crudick şi vreau să cunosc punctul de vedere al domnului Osborne în privinţa Planului Marshall.

— Care plan? a întrebat Florentyna.

— Planul Marshall, a spus vocea cu autoritate.

Florentyna a răsfoit cu disperare ghidul pentru campania electorală în care, conform asigurărilor primite, puteai găsi orice.

— Mai eşti pe fir? a tunat vocea.

— Da, domnule, a spus Florentyna. Tocmai încercam să vă dau un răspuns complet şi amănunţit asupra opiniilor domnului Osborne. Sunteţi amabil să aşteptaţi o clipă?

În cele din urmă Florentyna a găsit Planul Marshall şi a parcurs rapid cuvintele domnului Osborne asupra subiectului,

— Alo, domnule.

— Da, a spus vocea şi Florentyna a început să-i citească din ghid.

— „Congresmanul este de acord cu Planul Marshall”. A urmat o tăcere prelungită.

— Da, ştiu că este, a spus vocea de la celălalt capăt al firului.

Florentyna a simţit că leşină.

— Da, el sprijină planul, a repetat ea.

— De ce-l *sprijină*? a întrebat vocea.

— Pentru că aduce beneficii tuturor din acest district, a spus Florentyna cu fermitate, simţindu-se încântată de sine însăşi.

— Spune-mi, te rog, cum poate fi ajutat districtul nouă din Illinois dându-se şase miliarde de dolari americani Europei? Florentyna simţea cum îi şiroia transpiraţia pe frunte. Domnişoară, poţi să-l informezi pe congresmanul dumitale că, din cauza incompetenţei sale personale, eu am să-i votez pe republicani de data asta.

Florentyna a pus telefonul jos şi avea de gând să o ia la fugă când telefonista s-a întors de la masă. Florentyna nu ştia ce să-i spună.

— Ai avut probleme mai deosebite? a întrebat fata reluându-şi locul. Sau a fost acelaşi talmeş-balmeş de aiuriţi şi obsedaţi ce nu au altceva mai bun de făcut în timpul pauzei de prânz?

— Nimic special, a răspuns Florentyna nervos, afară doar că am pierdut votul domnului Crudick.

— Iar a fost nebunul de Mel? De data asta ce nu-i convenea: Comitetul pentru activităţile americane de pe lângă Naţiunile Unite, Planul Marshall sau cartierele sărace din Chicago?

Florentyna s-a întors fericită la lipitul plicurilor.

*

* *

În ziua alegerilor Florentyna a venit la cartierul general al campaniei electorale la ora opt dimineaţa şi şi-a petrecut tot timpul telefonând democraţilor trecuţi pe listele de vot ca să se asigure că votaseră.

— Să nu uitaţi, le-a spus plin de elan Henry Osborne în ultimul său discurs voluntarilor ce-l ajutaseră, că n-a fost niciodată vreun om care să ajungă la Casa Albă şi să nu aibă grijă de Illinois.

Florentyna era foarte mândră că şi-a adus micul ei obol la alegerea unui preşedinte, aşa că nu şi-a luat nici o pauză toată ziua. La ora opt seara domnişoara Tredgold a venit s-o ia acasă. Lucrase douăsprezece ore fără să se odihnească absolut deloc, dar gura nu i-a tăcut tot drumul până acasă.

— Credeţi că domnul Truman va câştiga? a întrebat ea în cele din urmă.

— Numai dacă are mai mult de cincizeci la sută din voturi, a spus domnişoara Tredgold.

— Greşit, a spus Florentyna. În Statele Unite poţi să câştigi alegerile prezidenţiale având mai multe voturi decât oponentul tău în colegiul electoral chiar dacă nu ai reuşit să-ţi asiguri majoritatea plebiscitului.

A început apoi să-i ţină domnişoarei Tredgold o scurtă lecţie despre cum funcţionează sistemul politic american.

— Un asemenea lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă dragul de George al III-lea ar fi ştiut unde se află America, a spus domnişoara Tredgold. Şi pe zi ce trece, eu îmi dau tot mai mult

seama, copilă, că în scurt timp nu vei mai avea nevoie de mine.

A fost pentru prima oară când Florentyna s-a gândit că domnişoara Tredgold nu va petrece tot restul vieţii cu ea.

Când au ajuns acasă, Florentyna s-a aşezat în fotoliul tatălui său să urmărească primele rezultate oficiale, dar era atât de obosită că picotea în faţa focului din cămin. S-a dus la culcare, ca majoritatea americanilor, cu convingerea că Thomas Dewey câştigase alegerile. Când s-a trezit dimineaţa a coborât într-o fugă în salon să ia *The Tribune*. Temerile i-au fost confirmate. Cu litere mari titlul spunea: „Dewey îl înfrânge pe Truman”. Au fost necesare o jumătate de oră de ştiri la radio şi confirmarea mamei sale ca Florentyna să creadă că Truman se întorsese la Casa Albă. La ora unsprezece redactorul de noapte de la *The Tribune* luase hotărârea să scrie titlul pe care nu-l va uita tot restul vieţii. Însă avusese dreptate în privinţa realegerii lui Henry Osborne în Congres.

*
*   *

A doua zi când Florentyna s-a reîntors la Şcoală Latină, profesoara care se ocupa de felul în care se pregătesc elevii acasă, a chemat-o la ea şi i-a spus foarte răspicat că alegerile se terminaseră şi venise vremea să se aşeze serios pe studiu. Domnişoara Tredgold a fost de acord şi Florentyna a muncit cu acelaşi entuziasm la pregătirea examenelor aşa cum o făcuse şi pentru preşedintele Truman.

În cursul anului a jucat în echipa de hochei pentru juniori fără a se distinge în mod deosebit. Când ultimul trimestru se apropia de sfârşit, toţi elevii au primit o notă prin care li se reamintea că, dacă doreau să candideze pentru Consiliul Elevilor, trebuiau să-şi trimită numele directorului de la Şcoala Latină de Băieţi în prima zi de luni a noului an şcolar. Din Consiliu făceau parte şase reprezentanţi aleşi din ambele şcoli şi nimeni nu-şi amintea să fi existat vreun an în care să nu fi fost toţi din clasa a douăsprezecea. În orice caz, mulţi dintre colegii Florentynei i-au sugerat să-şi treacă şi ea numele. Edward Winchester, care renunţase demult la a o mai întrece pe Florentyna la altceva în afară de luptele corp la corp, s-a oferit s-o ajute.

— Dar acel care mă ajută trebuie să fie talentat, să arate bine şi să fie iubit de colegi, l-a tachinat ea.

— Pentru prima oară în viaţa mea sunt de acord cu tine, a spus Edward. Orice nebun care se înhamă la o asemenea treabă are nevoie de toate avantajele posibile spre a contracara defectele candidatului care este stupid, urât, plicticos şi inabordabil.

— În acest caz, ar fi mai înţelept pentru mine să aştept anul viitor.

— Nici pomeneală, a spus Edward. Nu văd nici o speranţă de vreo îmbunătăţire într-un răstimp atât de scurt. În orice caz, eu te vreau în consiliu în acest an.

— De ce?

— Pentru că, dacă vei fi singurul membru ales din clasa a unsprezecea atunci, cu siguranţă, anul viitor vei fi preşedinte.

— Ai analizat, într-adevăr, toate aspectele, nu-i aşa?

— Şi aş paria pe toate economiile mele din puşculiţă că şi tu ai făcut la fel.

— Probabil... a spus Florentyna cu jumătate de gură.

— Probabil?

— Probabil am să mă mai gândesc dacă voi candida pentru Consiliul Elevilor cu un an mai devreme.

*
* *

În timpul vacanţei de vară pe care Florentyna şi-a petrecut-o cu tatăl ei la hotelul Baron din New York a observat că multe din marile magazine universale aveau acum raioane cu articole de modă şi s-a întrebat de ce erau aşa de puţine magazine specializate numai în haine. A petrecut multe ceasuri în Best's, Saks şi Bonwit Teller's, de unde şi-a cumpărat prima rochie de seară, cercetând cu atenţie diverşii clienţi şi comparându-le preferinţele cu ale acelora care frecventau Bloomingdale's, Altman's şi Marcy's. Seara, la cină îl regală pe tatăl ei cu toate cunoştinţele pe care le dobândise în ziua respectivă. Abel a fost atât de impresionat de rapiditatea cu care Florentyna asimila totul încât a început să-i explice în detaliu cum funcţiona Grupul Baron. La sfârşitul vacanţei ea era încântată de cât de multe reuşise să afle despre controlul stocurilor, fluxul numerarului, Legea utilizării forţei de muncă din 1940, chiar şi despre costul a opt mii de chifle proaspete. Abel l-a avertizat pe George că postul său de director adjunct al

grupului pare a fi ameninţat într-un viitor nu prea îndepărtat.

— Eu nu cred că ea umblă după postul meu, Abel.

— Nu? a întrebat Abel.

— Nu, a răspuns George. Pe al tău îl ţinteşte.

În ultima zi de vacanţă Abel a dus-o pe Florentyna la aeroport şi i-a făcut cadou un aparat de fotografiat Polaroid.

— Tată, este un cadou fantastic. Nu crezi că va fi cel mai şic din şcoală?

— Este, într-un fel, o mită.

— O mită?

— Da. George mi-a spus că vrei să fii preşedintele Grupului Baron.

— Cred că voi începe cu Consiliul Elevilor, a spus Florentyna.

Abel a râs.

— Ia-ţi toate măsurile să câştigi *un loc* în Consiliu mai întâi, a spus el, apoi şi-a sărutat fiica pe obraz şi i-a făcut semn cu mâna în timp ce ea urca scările avionului.

*
* *

— M-am hotărât să candidez.

— Bun, a spus Edward. Deja am făcut o listă cu fiecare elev din ambele şcoli. Tu trebuie doar să-i bifezi pe toţi acei de al căror sprijin eşti sigură şi vei face o cruce în dreptul acelora care nu te susţin, încât eu să mă pot ocupa şi de unii şi de alţii.

— Foarte profesional. Câţi candidaţi sunt?

— Cincisprezece pe şase locuri. Sunt patru pe care nu ai cum să-i înfrângi, iar cu ceilalţi va fi o întrecere foarte strânsă. M-am gândit că te-ar interesa să ştii că printre candidaţi este şi Pete Welling.

— Prefăcutul ăla, a spus Florentyna.

— O, şi eu care credeam că eşti îndrăgostită iremediabil de el.

— Nu fi ridicol, Edward. E un prostănac. Hai să vedem listele.

Alegerile trebuiau să aibă loc la sfârşitul celei de a doua săptămâni din noul an şcolar, aşa că nu erau decât zece zile pentru candidaţi să-şi adune voturile. Mulţi dintre prietenii Florentynei au trecut prin Rigg Street ca s-o asigure de suportul

lor. A fost surprinsă să descopere sprijin acolo unde se aştepta cel mai puţin, în vreme ce colege de clasă pe care le considera prietene i-au spus lui Edward că n-au s-o susţină niciodată pe Florentyna. Florentyna a discutat această problemă cu domnişoara Tredgold care a prevenit-o că, dacă vreodată candidezi pentru un post care ţi-ar aduce privilegii sau profituri, întotdeauna se vor găsi colegi care să nu dorească să te vadă reuşind în ambiţiile tale. Nu trebuie să te temi de acei care sunt mai mari sau mai mici decât tine, pentru că ei ştiu că nu vei fi niciodată rivalul lor.

Toţi candidaţii au trebuit să scrie minidiscursuri în care să-şi motiveze dorinţa de a fi în Consiliul Elevilor. Discursul Florentynei a fost verificat de Abel care a refuzat să adauge sau să taie ceva din el şi de către domnişoara Tredgold, care s-a rezumat la comentarii de natură strict gramaticală.

Votul s-a ţinut în ziua de vineri din cea de a doua săptămână de şcoală, iar rezultatul era întotdeauna anunţat de director luni dimineaţa. Pentru Florentyna a fost un weekend cumplit iar domnişoara Tredgold şi-a petrecut tot timpul spunându-i „Fii calmă, copilă”. Până şi Edward care a jucat tenis cu ea sâmbătă după-amiază n-a trebuit să facă nici un efort ca să câştige cu 6-0 şi 6-0.

— Nu trebuie să fiu Jack Kramer să bag de seamă că nu te concentrezi – „copilă”.

— O, tacă-ţi gura, Edward. Nici nu-mi pasă dacă am să fiu aleasă în Consiliul Elevilor sau nu.

Luni dimineaţa Florentyna s-a trezit la ora cinci, s-a îmbrăcat şi a fost gata pentru micul dejun la ora şase. A citit ziarele de trei ori de la prima până la ultima pagină, iar domnişoara Tredgold nu i-a adresat nici un cuvânt până a venit timpul să plece la şcoală.

— Aminteşte-ţi, draga mea, că Lincoln a pierdut mai multe alegeri decât a câştigat, dar, totuşi, a ajuns Preşedinte.

— Da, dar mie mi-ar plăcea să încep cu o victorie, a spus Florentyna.

Până la ora nouă sala de festivităţi a fost plină-ochi. S-a spus rugăciunea de dimineaţă şi anunţul directorului părea a nu mai veni în veci. Ochii Florentynei erau pironiţi în podea.

— Şi acum am să citesc rezultatul alegerilor pentru Consiliul Elevilor, a spus directorul. Şi-au depus candidatura cincisprezece elevi şi au fost aleşi în Consiliu şase:

1. Jason Morton (Preşedinte)	109
2. Cathy Long	87
3. Roger Dingle	85
4. Eddie Bell	81
5. Jonathan Lloyd	79

Directorul a tuşit şi sala a rămas tăcută. Pe locul şase, Florentyna Rosnovski cu şaptezeci şi şase de voturi. Imediat după ea a fost Pete Welling cu şaptezeci şi cinci de voturi. Prima întâlnire a Consiliului va avea loc în biroul meu la ora zece şi jumătate în dimineaţa asta. Sunteţi liberi.

Florentyna era copleşită de emoţie şi şi-a aruncat braţele de gâtul lui Edward.

— Să nu uiţi – preşedinte anul viitor.

La prima întrunire a Consiliului din dimineaţa aceea, Florentynei, fiind cel mai tânăr membru, i-a revenit postul de secretar.

— Asta îţi va fi învăţătură de minte ca să mai ieşi pe ultimul loc, a râs noul preşedinte, Jason Morton.

Din nou va trebui să scriu note pe care nu le va citi nimeni, şi-a zis în gând Florentyna. Dar, cel puţin, acum le bat la maşină şi poate anul viitor voi fi preşedinte. Şi-a ridicat privirile spre băiatul cu chip uscăţiv, ce părea uşor timid şi care obţinuse atâtea voturi.

— Acum privilegiile, a spus Jason brusc, fără să-şi dea seama de privirea ei. Preşedintelui i se permite să conducă maşina, în vreme ce fetele au voie să poarte o singură zi pe săptămână bluze pastel, iar băieţii mocasini în loc de botine. Membrii consiliului pot să consemneze în condică şi să scadă nota la purtare oricărui elev care încalcă regulile şcolii.

Deci, pentru asta m-am zbătut atâta, să pot purta o bluză pastel şi să scad note la purtare, şi-a zis Florentyna în gând.

Când s-a întors acasă în seara aceea Florentyna i-a povestit domnişoarei Tredgold tot ce s-a întâmplat cu lux de amănunte şi strălucea de mândrie când a repetat rezultatele alegerii şi noile responsabilităţi.

— Cine este bietul Peter Welling, care a pierdut doar cu un vot? s-a interesat domnişoara Tredgold.

— Aşa-i trebuie, a răspuns Florentyna. Ştiţi ce i-am spus prefăcutului ăluia când am trecut pe lângă el pe coridor?

— Nu, bineînţeles că nu ştiu, a spus domnişoara Tredgold neliniştită.

— Acum tu va trebui să aştepţi la rând, dar, probabil, va veni şi timpul tău, a spus ea şi a izbucnit în râs.

— Asta nu-ţi face cinste, Florentyna şi nici mie. Dar, cu siguranţă, o asemenea opinie n-ai s-o mai exprimi niciodată în toată viaţa ta. În momentele de glorie nu trebuie să-ţi umileşti rivalii, dimpotrivă, trebuie să fii mărinimoasă.

Domnişoara Tredgold s-a ridicat de pe scaun şi s-a retras în camera ei.

*
* *

Când în ziua următoare Florentyna s-a dus la masă, Jason Morton s-a aşezat lângă ea.

— Acum că am fost aleşi în Consiliul Elevilor, o să ne vedem foarte des, a spus el şi i-a zâmbit.

Florentyna nu i-a întors zâmbetul pentru că Jason avea aceeaşi reputaţie printre fetele de la Şcoala Latină la fel ca Pete Welling şi era hotărâtă să nu se mai facă de râs a doua oară.

În timpul prânzului au discutat despre deplasarea pe care o va face orchestra şcolii la Boston şi despre măsurile ce se impun a fi luate în privinţa băieţilor care erau prinşi fumând. Pedepsele pe care le puteau aplica elevii din Consiliu erau limitate şi reţinerea în sala de lectură în dimineaţa de sâmbătă era aproape cea mai gravă la care puteau recurge. Jason i-a spus Florentynei că, dacă ei vor merge atât de departe încât să-i divulge pe fumători directorului, fără nici o îndoială aceasta va însemna exmatricularea elevilor implicaţi. Era o mare dilemă pentru membrii Consiliului pentru că nimeni nu se temea de reţinerea de sâmbătă, dar, în acelaşi timp, nimeni nu credea că va fi dus la director.

— Dacă permitem să se fumeze în continuare, i-a spus Jason, în curând ne vom pierde orice autoritate, numai dacă nu facem o declaraţie foarte categorică chiar de la început.

Florentyna a fost de acord cu el şi a fost surprinsă de următoarea lui întrebare..

— Nu vrei să vii la o partidă de tenis sâmbătă după-amiază?

Pentru o clipă Florentyna a rămas tăcută.

— Da, a spus ea încercând să pară degajată pentru că şi-a amintit că el era căpitanul echipei de tenis, iar reversul ei era îngrozitor.

— Bun, am să trec să te iau la ora trei. Este bine?

— Excelent, a spus ea, sperând că încă părea indiferentă.

*
*   *

— Fusta asta de tenis este mult prea scurtă, a spus domnişoara Tredgold.

— Ştiu, i-a răspuns Florentyna, dar este de anul trecut şi am crescut de atunci.

— Cu cine joci?

— Cu Jason Morton.

— Categoric nu poţi să mergi la tenis cu un tânăr cu o fustă ca asta.

— Alta nu am, aşa că nu-mi rămâne decât să joc în pielea goală, a spus Florentyna.

— Nu fi obraznică cu mine, copilă. De data asta te las s-o pui, dar te asigur că până luni după-amiază am să-ţi cumpăr un costum nou.

Soneria de la intrare a sunat.

— Se pare că a venit, a spus domnişoara Tredgold.

Florentyna şi-a luat racheta şi a zbughit-o spre uşă.

— Nu alerga, copilă. Lasă-l pe tânăr să aştepte puţin. Nu trebuie să-i arăţi ce simţi pentru el, nu?

Florentyna s-a îmbujorat, şi-a strâns la spate cu o panglică părul lung şi negru şi s-a îndreptat agale spre uşă.

— Bună, Jason, a spus ea, din nou pe un ton indiferent. Nu vrei să intri înăuntru?

Jason, care era îmbrăcat într-un costum de tenis ce părea cumpărat chiar în dimineaţa aceea, nu-şi mai putea dezlipi ochii de pe Florentyna.

— Ce rochie ai! a îndrăznit el să spună şi era pe punctul să zică mai multe, dar în acel moment a văzut-o pe domnişoara Tredgold părăsind camera. Până acum nu-şi dăduse seama ce corp frumos are Florentyna. Când şi-a oprit ochii asupra domnişoarei Tredgold a înţeles de ce nu aflase până atunci.

— O am de anul trecut, a spus Florentyna privindu-şi picioarele suple. Este îngrozitoare, nu-i aşa?

— Nu, este superbă. Hai să mergem, am rezervat un teren pentru ora trei şi jumătate şi dacă întârziem un minut de-abia aşteaptă alţii să ni-l ia.

— Dumnezeule! a exclamat Florentyna când au ieşit din casă. Este a ta?

— Da. Nu este fantastică?

— Pentru că mi-ai cerut să-mi spun părerea, aş zice că a cunoscut şi vremuri mai bune.

— O, da, este adevărat, a spus Jason. Cred că a fost destul de mişto.

— Dacă aş cunoaşte cuvântul, poate că aş fi de acord cu tine. Vă rog, domnule, a spus ea tachinându-l, ce trebuie să fac, să mă urc în această maşină sau să vă ajut s-o împingeţi.

— Este un Packard veritabil, de dinainte de război.

— Atunci merită o înmormântare cât mai grabnică, a spus Florentyna, aşezându-se pe locul din faţă, unde şi-a dat brusc seama cât de mult îşi etala picioarele. Te-a învăţat cineva cum să porneşti tărtăreaţa asta? a întrebat ea inocent.

— Nu, nu chiar, a spus Jason.

— Poftim? a întrebat Florentyna neîncrezătoare.

— Se zice că şofatul se învaţă de la sine.

Florentyna a schiţat un gest să deschidă portiera ca să coboare. Jason a prins-o cu mâna de talie.

— Nu fi proastă, Tyne. M-a învăţat tata să şofez de aproape un an.

Florentyna s-a îmbujorat, a închis portiera şi pe tot parcursul drumului până la terenul de tenis a fost nevoită să recunoască în sinea ei că el conducea destul de bine chiar dacă maşina se poticnea şi huruia când dădea peste gropi în asfalt.

Partida de tenis a fost pentru Florentyna o încercare disperată de a câştiga un punct în timp ce Jason s-a străduit să piardă unul. Oricum Jason a câştigat cu 6-2 şi 6-1.

— Acum, la sfârşitul meciului, a spus el, mi-ar trebui o coca-cola.

— Mie mi-ar trebui o trăsură.

El a râs şi a prins-o de mână în timp ce părăseau terenul de tenis şi nu i-a dat drumul, deşi era fierbinte şi transpirată, până au ajuns la barul ce se afla în partea din spate a clădirii. A cumpărat o coca-cola şi au băut-o cu paiul la o masă din colţ. După ce-au terminat, Jason a condus-o acasă. Ajungând în Rigg Street, el s-a aplecat şi a sărutat-o pe gură. Florentyna n-a

răspuns mai degrabă din cauza şocului decât din alte motive.

— N-ai vrea să vii cu mine diseară la film? a întrebat-o el. *Oraşul* rulează la Teatrul Artiştilor.

— Ei bine, eu, de fapt... Da, mi-ar face plăcere, a spus Florentyna.

— Bun, atunci trec să te iau la şapte.

Florentyna a privit maşina cum a plecat pufăind şi s-a gândit la un pretext spre a o convinge pe mama ei că trebuie să iasă în oraş în seara aceea. A găsit-o pe domnişoara Tredgold pregătind ceaiul în bucătărie.

— A fost o partidă frumoasă, copilă? a întrebat domnişoara Tredgold.

— Mă tem că pentru el nu. Apropo, el vrea să mă ia – a şovăit – să mă ia diseară la concert, aşa că nu voi fi la cină.

— Ce drăguţ, a spus domnişoara Tredgold. Ai grijă să te întorci înainte de unsprezece să nu se îngrijoreze mama ta.

Florentyna a urcat în fugă scările, s-a aşezat pe marginea patului şi a început să se gândească în ce se va îmbrăca în cursul serii, cât de îngrozitor îi arată părul şi dacă ar putea să şterpelească din parfumurile mamei. A rămas în faţa oglinzii întrebându-se cum ar putea face ca sânii să-i pară mai mari fără a fi nevoită să-şi ţină respiraţia toată noaptea.

La ora şapte Jason a revenit fiind îmbrăcat într-un pulover roşu şi pantaloni kaki şi a fost întâmpinat la uşă de domnişoara Tredgold.

— Bună seara, tinere.

— Bună seara, doamnă, a spus Jason.

— Vrei să intri în salon?

— Mulţumesc, a spus Jason.

— Şi la ce concert o duci pe Florentyna?

— Concert?

— Da, mă întrebam cine cântă, a spus domnişoara Tredgold. Am citit o cronică bună la Simfonia a treia de Beethoven în ziarul de dimineaţă.

— O, da, Simfonia a III-a de Beethoven, a spus Jason în timp ce Florentyna şi-a făcut apariţia în capul scărilor.

Atât domnişoara Tredgold cât şi Jason au rămas uluiţi. Unul de admiraţie, altul de disperare. Florentyna purta o rochie verde ce-i acoperea uşor genunchii şi da la iveală cei mai fini ciorapi de nylon cu o dungă de culoare închisă la spate. A coborât încet scările, picioarele lungi fiindu-i destul de nesigure

în pantofii cu tocuri înalte, iar sânii-i micuţi păreau mai mari ca de obicei şi păru-i negru, strălucitor se revărsa pe umeri. Era o copie a lui Jennifer Jones ce o făcea pe Florentyna să pară mai mare decât cei cincisprezece ani ai săi. Singurul obiect pe care-l purta Florentyna, şi la care domnişoara Tredgold nu avea nici o obiecţie, era ceasul pe care i-l făcuse cadou când împlinise treisprezece ani.

— Hai să mergem Jason, altfel vom întârzia, a spus Florentyna vrând să evite orice conversaţie cu domnişoara Tredgold.

— Bineînţeles, a spus Jason.

Florentyna n-a mai aruncat nici o privire înapoi de teamă să nu fie preschimbată într-o stană de piatră.

— Tinere, ai grijă s-o aduci acasă înainte de ora unsprezece, a spus ritos domnişoara Tredgold.

— Bineînţeles, a repetat Jason în timp ce închidea uşa. Unde-ai găsit-o?

— Pe domnişoara Tredgold?

— Da. Parcă descinde direct dintr-un roman victorian. „Tinere, ai grijă s-o aduci acasă înainte de ora unsprezece”, a imitat-o el în timp ce deschidea portiera maşinii pentru Florentyna.

— Nu fi obraznic, i-a spus Florentyna zâmbindu-i cu cochetărie.

La teatru, în faţa casei de bilete era multă lume şi Florentyna a stat mai tot timpul lângă Jason, cu faţa spre perete de teamă să n-o recunoască cineva. Când au intrat în sală Jason a condus-o rapid spre ultimul rând dând impresia că locul îi este foarte bine cunoscut. Ea s-a aşezat pe scaun şi când s-a stins lumina a părut să se relaxeze pentru prima oară, dar n-a durat mult, Jason s-a aplecat spre ea, a cuprins-o cu mâna de umeri şi a început s-o sărute. Când şi-au împreunat buzele şi limbile s-au atins pentru prima oară, Florentyna a avut o senzaţie ce începuse să-i placă. Apoi el s-a îndepărtat şi au urmării distribuţia pe ecran. Gene Kelly îi plăcea Florentynei. Jason s-a aplecat din nou şi a sărutat-o iar pe gură mai-mai să i-o crâmpoţească. Aproape imediat i-a simţit mâna pe sâni. A încercat să-i îndepărteze degetele, dar palma lui era mult prea puternică. După câteva secunde ea s-a desprins ca să-şi tragă respiraţia şi n-a apucat să vadă bine Statuia Libertăţii pe ecran că Jason a revenit cu cealaltă mână mângâindu-i celălalt sân. De

data asta ea a reuşit să-l îndepărteze dar numai pentru câteva secunde. Furios, a scos un pachet de Camel şi şi-a aprins o ţigară. Florentynei nu-i venea să creadă că cele întâmplate erau adevărate. După ce a tras câteva fumuri, el a stins ţigara şi i-a băgat mâna între genunchi. Aproape în panică ea şi-a strâns picioarele unul lângă celălalt oprindu-i înaintarea.

— Ei, haide, a spus Jason. Nu mai fi atât de pudică, pentru că ai să sfârşeşti ca domnişoara Tredgold şi s-a aplecat s-o sărute din nou.

— Pentru Dumnezeu, Jason, lasă-mă să văd filmul.

— Nu fi proastă. Nimeni nu vine la cinema să vadă filmul. I-a pus din nou mâna pe picior. Să nu-mi zici că n-ai mai făcut-o niciodată. La dracu', ai aproape şaisprezece ani! Ce-ai de gând să ajungi? Cea mai bătrână virgină din Chicago?

Florentyna a sărit în picioare şi şi-a croit drum anevoie până la capătul rândului. Fără să-şi mai îndrepte rochia a ieşit din cinematograf cât a putut de repede. Ajunsă afară a încercat să fugă, dar, în pantofii cu tocuri înalte ai mamei sale n-a reuşit decât să facă câţiva paşi, aşa că şi i-a scos din picioare şi a alergat în ciorapi. Când a ajuns în faţa casei a încercat să se calmeze, sperând că va putea urca în camera ei fără să dea nas în nas cu domnişoara Tredgold, dar n-a reuşit. Uşa de la dormitorul domnişoarei Tredgold era întredeschisă şi, când Florentyna a trecut în vârful picioarelor, a întrebat-o:

— Concertul s-a terminat aşa devreme, draga mea?

— Da... nu... adică nu m-am simţit prea bine, a bâiguit Florentyna şi a alergat în camera ei înainte ca domnişoara Tredgold să-i mai poată pune şi alte întrebări.

În noaptea aceea Florentyna s-a dus la culcare încă tremurând.

În dimineaţa următoare s-a sculat devreme şi, deşi încă era furioasă pe Jason, s-a trezit râzând de ceea ce se întâmplase şi chiar a hotărât să meargă singură să vadă filmul. Îi plăcea Gene Kelly, dar a fost pentru prima oară când îşi văzuse *adevăratul* idol pe ecran şi nu-i venea să creadă că arăta atât de slab şi vulnerabil.

În ziua următoare în Consiliul Elevilor Florentyna n-a putut să-şi ridice privirile spre Jason când acesta a spus pe un ton coborât, dar ferm, că unii băieţi din clasele mari, fără a fi membri ai Consiliului, începuseră să nu mai vină la şcoală în uniformă. A mai adăugat că următoarea persoană care va fi prinsă fumând

va fi dusă la director pentru că, altfel, propria lui reputaţie de preşedinte este subminată. Toţi, cu excepţia Florentynei, au încuviinţat din cap.

— Bun, atunci voi pune la avizier un anunţ în acest sens.

Imediat ce întrunirea s-a terminat, Florentyna s-a strecurat din clasă fără ca cineva să apuce să vorbească cu ea. În seara aceea şi-a terminat târziu temele pentru acasă şi a plecat spre Rigg Street la câteva minute după ora şase. Când a ajuns la poarta şcolii a început să plouă şi s-a oprit sub portal în speranţa că rafala de ploaie se va opri curând. Pe când stătea acolo, Jason a trecut pe lângă ea cu o fată din clasa a douăsprezecea. I-a privit cum se urcau în maşina lui şi şi-a muşcat buzele. Ploaia s-a înteţit, aşa că s-a hotărât să se întoarcă în clasă ca să bată la maşină procesele verbale de la întrunirea consiliului. Pe coridor a trecut pe lângă un mic grup care citea anunţul de la avizier referitor la măsurile Consiliului faţă de cei care încalcă regulamentul privind uniforma şi fumatul.

Florentynei i-a trebuit aproape o oră să bată la maşină, în parte pentru că mintea îi era preocupată de atitudinea duplicitară a lui Jason. Când a terminat, ploaia se oprise. Şi-a încuiat maşina în dulap şi a pus procesele verbale în raftul de sus. Când trecea pe coridor a avut impresia că a auzit un zgomot venind din vestiarul băieţilor. Nimeni nu avea voie, cu excepţia membrilor Consiliului, să rămână în şcoală după ora şapte fără o aprobare specială, aşa că s-a întors să vadă ce este. Când se afla la câţiva paşi de uşa de la vestiar lumina dinăuntru s-a stins. A deschis uşa şi a aprins din nou lumina. I-a trebuit ceva timp Florentynei până a reperat în colţ un individ ce încerca să-şi ascundă la spate o ţigară de care era sigur că ea n-o văzuse.

— Pete, a spus ea surprinsă.

— Ei bine, domnişoară din Consiliu, m-ai prins o dată şi bine. Două încălcări capitale ale regulamentului într-o singură zi: mă aflu în şcoală după ore şi fumez. Pot să-mi iau adio de a mai merge la Harvard, a spus Pete Welling aruncând mucul de ţigară pe ciment şi stingându-l cu piciorul.

În mintea Florentynei a apărut imaginea preşedintelui Consiliului Elevilor stingând ţigara în întunericul sălii de cinema cu o seară mai înainte.

— Jason Morton speră să meargă la Harvard, nu-i aşa?

— Da. Ce importanţă are asta? a spus Pete. Nimic nu-l va opri să ajungă în Ivy League.

— Abia acum mi-am amintit că nici unei fete nu-i este permis să intre în vestiarul băieţilor.

— Dar, dar tu eşti membru al...

— La revedere, Pete.

*

* *

Florentynei a început să-i placă noua autoritate dobândită şi-şi lua îndatoririle şi responsabilităţile din Consiliu foarte în serios şi într-o asemenea măsură încât domnişoara Tredgold se temea din ce în ce mai mult odată cu trecerea anului că aceasta se făcea în detrimentul studiului. N-a comentat problema cu doamna Rosnovski pentru că s-a gândit că era mai degrabă datoria ei de a găsi o soluţie. Spera că atitudinea Florentynei nu era altceva decât o canalizare greşită şi pasageră a entuziasmului adolescentin. Chiar şi domnişoara Tredgold, în ciuda experienţei în domeniu, a fost surprinsă de cât de repede s-a schimbat Florentyna din momentul în care i s-a încredinţat dreptul exercitării unei mici autorităţi.

Pe la mijlocul trimestrului al doilea domnişoara Tredgold şi-a dat seama că problema luase proporţii şi că scăpa vertiginos de sub control. Florentyna începuse să se ia pe sine foarte în serios şi nu munca sa. Calificativele la sfârşitul trimestrului au fost cu mult sub nivelul obişnuit şi profesoara care supraveghea pregătirea temelor pentru acasă a dat să se înţeleagă foarte clar că Florentyna devenise foarte autoritară faţă de unii elevi şi acorda pedepse cu uşurinţă prea mare.

Domnişoara Tredgold n-a putut să nu observe că la petrecerile date de Florentyna nu mai venea atâta lume ca înainte şi că vechile ei prietene treceau din ce în ce mai rar prin Rigg Street. Singurul care făcea excepţie era credinciosul Edward Winchester... Domnişoara Tredgold îl plăcea pe băiat.

Lucrurile nu s-au îmbunătăţit în timpul ultimului trimestru şi Florentyna devenea evazivă când domnişoara Tredgold aducea în discuţie problema neglijării studiului. Zaphia, care compensase pierderea soţului cu câştigarea a zece livre în greutate, nu o ajuta deloc.

— N-am observat nimic neobişnuit la ea, era tot ce spunea când domnişoara Tredgold încerca să discute problema cu ea.

Domnişoara Tredgold şi-a muşcat buzele şi a început să fie

cuprinsă de disperare când, într-o dimineaţă, întrebând-o ce planuri are pentru weekend, Florentyna a fost de-a dreptul impertinentă cu ea.

— O să vă spun dacă este ceva ce vă priveşte, i-a răspuns ea fără să-şi ridice privirile din *Vogue*.

Doamna Rosnovski s-a făcut că n-a băgat de seamă, aşa că domnişoara Tredgold a păstrat o tăcere mormântală gândind că, mai devreme sau mai târziu, copilul ăsta o să-şi frângă gâtul.

Şi s-a întâmplat foarte curând.

9

— Nu ai nici un motiv să fii atât de încrezătoare, i-a spus Edward.

— De ce? Cine crezi c-o să mă înfrângă? Sunt în Consiliu de aproape un an şi toţi ceilalţi vor fi absolvenţi, a spus Florentyna aşezându-se iar în fotoliul rezervat membrilor Consiliului Elevilor.

Edward a rămas în picioare.

— Da, ştiu asta, dar nu toată lumea te place.

— Ce vrei să spui?

— Mulţi cred că de când eşti în Consiliu ţi-ai luat nasul la purtare.

— Sper că tu nu eşti printre ei, Edward.

— Nu, nu sunt. Dar mă tem că, dacă nu te strădui să fii mai apropiată de elevii din clasele mai mici, ai să fii înfrântă.

— Nu fi prost. De ce să mă deranjez să-i cunosc de vreme ce ei deja mă ştiu? a întrebat ea jucându-se cu nişte foi pe braţul fotoliului.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Florentyna? Acum un an nu te comportai aşa, a spus Edward coborându-şi privirile spre ea.

— Dacă nu-ţi place cum îmi duc la capăt îndatoririle du-te şi sprijină pe altcineva.

— Nu are nici o legătură cu felul cum munceşti – toată lumea recunoaşte că ai fost cea mai bună secretară de când nici nu se mai ţine minte, dar pentru preşedinte se cer alte calităţi.

— Mulţumesc pentru sfat, Edward, dar ai să vezi c-o să pot supravieţui şi fără el.

— Deci, nu mai vrei ca să te ajut anul ăsta?

— Edward, eu încă nu ţi-am făcut nici o rugăminte. Nu este vorba că nu mai vreau, dar pur şi simplu, nu mai am nevoie de tine.

— Îţi doresc succes, Florentyna şi nu sper decât ca eu să mă fi înşelat.

— Nu am nevoie nici de urarea ta. Unele lucruri în viaţă depind de propria-ţi abilitate.

Această conversaţie Florentyna nu i-a relatat-o domnişoarei Tredgold.

*

* *

La sfârşitul anului Florentyna a fost surprinsă când a văzut că terminase pe primul loc doar la latină şi franceză şi, ca medie generală, era a treia din clasă. Domnişoara Tredgold a citit cu atenţie raportul venit din partea şcolii care confirma temerile ei cele mai rele, dar a hotărât să nu comenteze în nici un fel cu Florentyna de vreme ce aceasta încetase să mai asculte de sfaturile cuiva şi nu se conducea decât după propriile ei opinii. Vacanţa de vară din nou a petrecut-o la New York, la tatăl ei, care a lăsat-o să lucreze ca vânzătoare într-unul din magazinele hotelului.

Florentyna se scula în fiecare dimineaţă devreme şi se îmbrăca în uniforma verde pal a personalului tânăr din hotel. Îşi cheltuia toată energia ca să înveţe cum funcţionau micile magazine de modă şi în curând a avansat o serie de sugestii domnişoarei Parker, directoarea acestora, impresionând-o prin pertinenţa lor şi nu pentru că veneau de la fiica Baronului. Pe măsură ce zilele treceau, Florentyna căpăta tot mai multă încredere în ea însăşi şi, conştientă fiind de privilegiile pe care i le oferă poziţia ei, a încetat să mai poarte uniforma şi chiar a început să admonesteze unele vânzătoare tinere. Era, totuşi, suficient de precaută, încât să n-o facă în faţa domnişoarei Parker.

Într-o vineri, când domnişoara Parker era în birou verificând încasările de dimineaţă, Jessie Kovats, o vânzătoare tânără, a venit la slujbă cu zece minute întârziere. Florentyna stătea în uşă, aşteptând-o.

— Ai întârziat din nou, i-a spus Florentyna, dar Jessie nu s-a deranjat să-i răspundă.

— M-ai auzit, domnişoară Kovats? a întrebat Florentyna.

— Bineînţeles, a spus Jessie atârnându-şi în cuier haina de ploaie.

— De data asta ce scuză mai ai?

— Ţie nu am de ce să-ţi dau nici o explicaţie.

— O să mai vedem noi, a spus Florentyna şi a pornit spre biroul domnişoarei Parker.

— Nu te mai deranja, domnişoară înfumurată, pentru că eu, oricum, m-am săturat până peste cap de tine, a spus Jessie şi a intrat în biroul domnişoarei Parker.

Florentyna s-a prefăcut a face ordine într-un galantar în

timp ce o aştepta pe Jessie să se întoarcă. După câteva minute tânăra vânzătoare a ieşit din biroul directoarei, şi-a luat haina din cuier şi a plecat fără să spună nici o vorbă. Florentyna a fost încântată de rezultatul admonestării ei. Nu după mult timp a ieşit din birou şi domnişoara Parker.

— Jessie mi-a spus că nu mai vrea să lucreze aici din cauza ta.

— Domnişoara Kovats nu este cine ştie ce pierdere, a spus Florentyna.

— Nu asta-i problema, Florentyna. Eu trebuie să conduc acest magazin şi după ce tu te întorci la şcoală.

— Poate că până atunci ne vom descotorosi de toate vânzătoarele de teapa lui Jessie Kovats şi în acest fel vom economisi şi timpul şi banii tatălui meu.

— Domnişoară Rosnovski, aceasta este o echipă. Nu toate fetele pot fi deştepte şi strălucitoare şi nici cu o putere de muncă foarte mare, dar toate se străduiesc să lucreze după capacităţile lor şi în trecut n-a fost nici o plângere în privinţa asta.

— Nu s-ar putea ca lipsa plângerilor să fie din cauza faptului că tatăl meu este mult prea ocupat şi nu vă poate urmări îndeaproape, domnişoară Parker?

Domnişoara Parker s-a îmbujorat vizibil şi s-a sprijinit de tejghea.

— Cred că a venit timpul să lucrezi într-un alt magazin al tatălui dumitale. Sunt angajata dumnealui de aproape douăzeci de ani şi niciodată nu mi-a vorbit atât de nepoliticos.

— Poate că a venit timpul pentru *dumneata* să lucrezi într-un alt magazin, a spus Florentyna şi ar fi de preferat să nu fie al tatălui meu.

A ieşit din magazin îndreptându-se direct spre liftul rezervat conducerii şi a apăsat pe butonul pe care era scris patruzeci şi doi. Când a ajuns, i-a spus secretarei tatălui său că vrea să vorbească cu el imediat.

— Este în şedinţă de consiliu, domnişoară Rosnovski.

— Atunci întrerupeţi-l şi spuneţi-i că vreau să-l văd.

Secretara a şovăit, apoi a apăsat pe butonul interfonului.

— Cred că v-am spus să nu mă deranjaţi, domnişoară Deneroff.

— Mă scuzaţi, domnule Rosnovski, dar fiica dumneavoastră este aici şi insistă să vă vadă.

A urmat o pauză.

— Bine. Este în ordine, trimite-o înăuntru.

— Iartă-mă, tată, dar e ceva care nu suferă amânare, i-a spus Florentyna când a intrat în încăpere, simţindu-se brusc mai puţin sigură de ea în clipa în care cei opt bărbaţi din jurul mesei de consiliu s-au ridicat în picioare.

Abel a condus-o spre biroul lui particular.

— Ei bine, ce nu poate suferi amânare, draga mea?

— Este vorba despre domnişoara Parker. Este încăpăţânată, incompetentă şi stupidă, a spus Florentyna şi a început să-i istorisească, în propria-i versiune, cele întâmplate în cursul dimineţii cu Jessie Kovats.

Cât timp i-a ascultat povestea degetele lui Abel n-au încetat să bată darabana pe masă. Când ea a terminat, el a apăsat butonul interfonului.

— Te rog, sun-o pe domnişoara Parker de la boutique-uri să vină aici imediat.

— Mulţumesc, tată.

— Florentyna, eşti drăguţă să treci dincolo cât stau de vorbă cu domnişoara Parker?

— Bineînţeles, tată.

După câteva minute domnişoara Parker şi-a făcut apariţia, cu obrajii încă îmbujoraţi. Abel a întrebat-o ce s-a întâmplat. Ea i-a relatat exact incidentul, mărturisind că Florentyna muncea foarte bine dar, din cauza ei, domnişoara Kovats care lucra de multă vreme în magazin, şi-a dat demisia. Domnişoara Parker a mai precizat că s-ar putea să mai plece şi alte fete dacă Florentyna nu-şi schimbă atitudinea. Abel a ascultat-o abia stăpânindu-şi mânia. I-a spus domnişoarei Parker părerea sa, adăugând că va primi în scris confirmarea deciziei lui.

— Dacă aşa doriţi dumneavoastră, a spus domnişoara Parker şi a plecat.

Abel a apăsat iar butonul interfonului.

— Domnişoară Deneroff, te rog, spune-i fiicei mele să vină aici.

Florentyna a intrat cu paşi mari.

— I-ai spus domnişoarei Parker ce părere ai tată?

— Da, i-am spus.

— O să-şi găsească cu greu o altă slujbă.

— Nu are de ce să o facă.

— Nu are de ce?

— Nu. I-am ridicat salariul şi i-am prelungit contractul, a

spus el aplecându-se în faţă şi proptindu-şi cu fermitate mâinile de masă. Dacă te mai porţi vreodată la fel cu unul din angajaţii hotelului, am să te pun cu burta pe genunchii mei şi de data asta n-o să mai fie o simplă mângâiere cu peria de cap. Jessie Kovats a demisionat din cauza comportamentului tău insuportabil şi este evident că nimeni din magazin nu te place.

Florentyna a rămas cu ochii pironiţi asupra tatălui ei, fără să-i vină a crede, apoi a izbucnit în plâns.

— Păstrează-ţi lacrimile pentru altcineva, a continuat Abel neînduplecat. Nu mă impresionează. Ne este cazul să-ţi amintesc că eu am o companie de condus. Încă o săptămână cu tine aici şi aş fi avut o adevărată criză pe cap. Cobori la domnişoara Parker şi-i ceri scuze pentru purtarea ta deplorabilă. De asemenea, nu mai lucrezi în nici unul din magazinele mele până n-am să hotărăsc eu că eşti pregătită s-o faci. Şi asta este ultima oară când îmi întrerupi o şedinţă de consiliu. Ai înţeles?

— Dar, tată...

— Nici un dar. Îi ceri imediat scuze domnişoarei Parker.

Florentyna a ieşit în fugă din birou şi s-a întors plângând în camera ei. Şi-a împachetat lucrurile, a lăsat uniforma verde pal pe covor şi a luat un taxi către aeroport. După treizeci de minute era la Chicago.

Aflând despre plecarea ei, Abel a sunat-o pe domnişoara Tredgold care a ascultat consternată cele întâmplate, dar nu surprinsă.

*

* *

Când Florentyna a ajuns acasă, mama ei încă nu se întorsese de la băi unde plecase să mai dea jos câteva livre. N-a întâmpinat-o decât domnişoara Tredgold.

— Văd că te-ai întors cu o săptămână mai devreme.

— Da, începusem să mă plictisesc la New York.

— Nu minţi, copilă.

— Trebuie să mă cicăleşti şi dumneata? a spus Florentyna şi a alergat în camera ei.

În acel weekend Florentyna s-a închis în camera ei şi nu cobora decât la orele obişnuite pentru masă. Domnişoara Tredgold n-a făcut nici o încercare s-o vadă.

În prima zi de şcoală Florentyna şi-a pus una din cele mai

elegante bluze pastel, cu guler răsfrânt, după ultima modă, pe care şi-o cumpărase de la Bergdorf Goodman. Ştia că o s-o invidieze toate fetele de la Şcoala Latină. Am de gând să le arăt tuturor cum trebuie să se comporte un viitor preşedinte al Consiliului Elevilor.

Cum pentru următoarele două săptămâni nu putea fi ales nici un membru al viitorului consiliu, ea şi-a pus în fiecare zi o altă bluză diferit colorată şi şi-a asumat responsabilităţile preşedintelui. Chiar începuse să se gândească la tipul de maşină pe care-l va cere tatălui ei să i-l cumpere dacă va câştiga alegerile. Întotdeauna evita să dea ochii cu Edward Winchester, care-şi trecuse şi el numele pentru consiliu şi râdea cu glas tare ori de câte ori se făcea vreun comentariu despre popularitatea lui. În dimineaţa de luni a celei de a treia săptămâni Florentyna s-a dus la adunarea elevilor sigură că-şi va auzi numele confirmat ca preşedinte.

Când domnişoara Allen, directoarea, a citit lista, Florentyna nu-şi putea crede urechilor. Ea nu reuşise nici măcar să fie printre primii şase, iar Edward Winchester a fost ales preşedinte. A părăsit sala fără ca cineva să-i adreseze vreun cuvânt de consolare şi şi-a petrecut ziua într-o tăcere buimacă în rândurile din spate ale clasei. În seara aceea, când s-a întors acasă, a urcat tiptil scările şi a ciocănit uşor la uşa domnişoarei Tredgold.

— Intră.

Florentyna a deschis încet uşa şi a văzut-o pe domnişoara Tredgold citind la masă.

— Nu m-au ales preşedinte, a spus ea cu un glas stins. De fapt, nu mai fac parte nici din consiliu.

— Ştiu, a spus domnişoara Tredgold închizând Biblia.

— De unde? a întrebat Florentyna.

— Pentru că nici eu însămi n-aş fi votat pentru tine. Guvernanta a făcut o pauză. Dar cu asta problema s-a încheiat, copilă.

Florentyna a alergat spre domnişoara Tredgold şi şi-a aruncat braţele de gâtul ei. Domnişoara Tredgold a strâns-o la piept.

— Bun, acum să începem să reclădim podurile. Şterge-ţi lacrimile, draga mea şi s-o pornim. Nu avem timp de pierdut. Adu-ţi hârtie de scris şi un stilou.

Florentyna a scris lista dictată de domnişoara Tredgold şi

n-a comentat nici una din instrucţiunile ei. În seara aceea a scris scrisori lungi tatălui ei, domnişoarei Parker (în plicul căreia a pus şi o scrisoare pentru Jessie Kovats), lui Edward Winchester şi, în cele din urmă, deşi numele nu era pe listă, domnişoarei Tredgold. Ziua următoare s-a dus la confesiune la părintele O'Reilly. Când s-a reîntors la şcoală, a ajutat-o pe noua secretară să facă procesele verbale, dezvăluindu-i sistemul pe care-l descoperise pentru a lucra mai eficient, i-a urat noului preşedinte succes şi a promis să-i ajute, pe el şi consiliul, dacă vor avea vreodată nevoie. Săptămâna aceea a răspuns la toate solicitările noilor membri ai consiliului, dar n-a venit deloc cu nici un sfat din proprie iniţiativă. Când Edward a întâlnit-o pe coridor, câteva zile mai târziu i-a spus că toţi din consiliu votaseră ca ea să-şi menţină toate privilegiile. Domnişoara Tredgold a sfătuit-o să accepte politicoasă oferta, dar să nu profite niciodată de ea. Florentyna şi-a pus toate bluzele cumpărate la New York pe raftul de sus al dulapului şi le-a încuiat.

Câteva zile mai târziu a chemat-o directoarea. Florentyna se temea că, oricât va încerca, cu greu îşi va mai putea câştiga simpatia acesteia. Când a ajuns în biroul ei, femeia micuţă şi îmbrăcată impecabil i-a zâmbit prietenos şi i-a făcut semn să ia loc.

— Pesemne că eşti foarte dezamăgită de rezultatul alegerilor.

— Da, domnişoară Allen, a spus Florentyna, presupunând că va urma o nouă pedeapsă.

— Dar, în orice caz, ai tras mari învăţăminte şi eu sunt convinsă că tu vei vrea să faci anume corijări.

— Este prea târziu, domnişoară Allen. La sfârşitul acestui an eu termin şi n-o să mai pot niciodată să fiu preşedinte.

— Este adevărat, este adevărat. Aşa că trebuie să găsim alţi munţi pe care să-i urcăm. La sfârşitul acestui an eu mă pensionez, am fost directoare douăzeci şi cinci de ani şi trebuie să mărturisesc că sunt puţine lucruri pe care să mi le mai doresc. Fetele şi băieţii de la Şcoala Latină au fost admişi cu rezultate excelente la Harvard, Yale, Radcliffe şi Smith şi noi întotdeauna am fost mai buni decât orice şcoală din Illinois şi tot atât de buni ca oricare alta de pe coasta de est. Totuşi, ar mai fi o realizare pe care n-am obţinut-o.

— Care este aceea, domnişoară Allen?

— Băieţii, cel puţin o dată, au câştigat fiecare o bursă

importantă la universităţile din Ivy League, iar la Princetown de trei ori, dar una din burse fetele n-au mai obţinut-o deloc de un sfert de secol. Aceasta este James Adams la limbi clasice, la Radcliffe. Aş vrea să trimit numele tău pentru acea bursă. Dacă câştigi, am obţinut tot ce mi-am dorit.

— Aş vrea să încerc, a spus Florentyna, dar notele mele în ultimul timp...

— Într-adevăr, a spus directoarea, dar ştii ce i-a zis doamna Churchill lui Winston: „s-ar putea să găseşti fericirea acolo unde la început nu părea că te paşte decât o nenorocire”.

— „O adevărată nenorocire”.

Amândouă au zâmbit.

În seara aceea Florentyna a cercetat formularele de admitere pentru Jemes Adams Woolson Prize. Bursa se acorda oricărei fete din America, între şaisprezece şi optsprezece ani împliniţi până la 1 iulie în anul respectiv. Erau trei probe scrise, una la latină, alta la greacă şi o lucrare pe probleme de politică curentă.

În timpul săptămânilor următoare Florentyna a vorbit cu domnişoara Tredgold numai în latină şi greacă înainte de micul dejun şi în fiecare weekend domnişoara Allen îi dădea trei subiecte generale pe care să le trateze până în lunea următoare. Pe măsură ce examenul se apropia, Florentyna şi-a dat seama că toate speranţele şcolii erau puse în ea. Stătea până noaptea târziu cu Cicero, Virgil, Plafon şi Aristotel şi în fiecare dimineaţă, după micul dejun, scria lucrări de câte cinci sute de cuvinte, abordând teme ca: „Cel de al douăzeci şi doilea Amendament”, „Semnificaţia puterii preşedintelui Truman asupra Congresului în timpul războiului din Coreea”, sau chiar despre impactul pe care-l va avea televiziunea când se va extinde pe scară naţională.

La sfârşitul fiecărei zile domnişoara Tredgold verifica toate lucrările Florentynei, adăugând note şi comentarii înainte ca amândouă să cadă toropite de somn, ca apoi să se trezească în dimineaţa următoare la ora şase şi jumătate şi să abordeze alte subiecte selectate din cele date la examenele anterioare. Cu fiecare zi ce trecea, în loc să devină mai încrezătoare în sine, Florentyna i-a mărturisit domnişoarei Tredgold că era tot mai speriată.

Examenul a fost fixat pentru începutul lui martie, la Radcliffe. În ajunul zilei fatale, Florentyna şi-a descuiat dulapul şi şi-a scos din el bluza favorită. Domnişoara Tredgold a însoţit-o la

gară şi cele câteva cuvinte care şi le-au spus pe drum au fost în greacă. Ultimul ei sfat a fost:

— Nu pierde mult timp cu întrebările uşoare.

Când au ajuns pe peron, Florentyna a simţit o mână prinzând-o de talie şi un trandafir a apărut în faţa ei.

— Edward, tu, nebunule!

— Nu aşa te adresezi preşedintelui Consiliului Elevilor. Nu te obosi să te mai întorci dacă nu câştigi premiu Woolson, i-a spus el şi a sărutat-o pe obraz.

Nici unul din ei n-a observat zâmbetul de pe faţa domnişoarei Tredgold.

Florentyna a găsit un vagon gol şi n-a prea avut ce să-şi amintească din timpul călătoriei pentru că rareori şi-a ridicat privirile din *Orestia*.

Când a ajuns la Boston, ea şi alte patru fete care pesemne sosiseră cu acelaşi tren au fost duse cu un Ford la Radcliffe. Călătoria s-a făcut într-o tăcere încordată, punctată de sporadice conversaţii politicoase. Florentyna a fost bucuroasă când a aflat că va sta singură în cameră în campusul studenţesc, în Garden Street, 55 sperând că n-o s-o vadă nimeni cât este de nervoasă.

La ora şase, toate fetele s-au adunat în sala Longfellow, unde decanul de studii, domnişoara Wilma Kirby-Miller, le-a dat o serie de detalii asupra examenului.

— Mâine, domnişoarelor, între ora nouă şi douăsprezece, veţi da lucrare scrisă la latină, iar după-amiază, între trei şi şase, la greacă. Dimineaţa următoare veţi termina cu examenul de cunoştinţe generale de politică curentă. Ar fi o prostie să vă urez tuturor succes, dat fiind că nu puteţi toate să câştigaţi Premiul Woolson, aşa că nu-mi rămâne decât să-mi exprim speranţa că, după ce veţi fi susţinut cele trei lucrări, fiecare dintre voi veţi simţi că mai bine de atât nu puteaţi face.

Florentyna s-a întors în camera ei din Garden Street conştientă de cât de puţin ştie şi simţindu-se foarte singură. S-a dus la parter şi le-a sunat cu taxă inversă pe mama sa şi pe domnişoara Tredgold. Dimineaţa următoare s-a trezit la ora trei şi a citit câteva pagini din *Politica* lui Aristotel, dar nimic nu se mai lega. Când a coborât la ora şapte, a înconjurat de câteva ori curtea înainte de a merge la micul dejun, unde o aşteptau două telegrame. Una era de la tatăl ei care-i ura noroc şi o invita să vină cu el în Europa în timpul vacanţei de vară şi cealaltă de la domnişoara Tredgold care spunea: „Singurul lucru de care

trebuie să ne fie teamă este teama însăşi”.

După micul dejun a mai făcut o dată turul curţii, de data asta cu alte fete la fel de tăcute, înainte de a-şi ocupa locurile în sala Longfellow. Două sute patruzeci şi trei de fete aşteptau ca orologiul să bată ora nouă când cei care supravegheau examenul le-au permis să deschidă plicurile mici, maronii, plasate în faţa fiecăreia. Florentyna a citit subiectul lucrării de latină, întâi repede, apoi cu atenţie, după care a reluat întrebările la care simţea că poate răspunde cel mai bine. Când orologiul a bătut ora douăsprezece colile scrise cu cerneală albastră i-au fost luate. S-a reîntors în camera ei şi a citit două ceasuri de greacă mâncând apoi în solitudine un baton de ciocolată Hershey în loc de prânz. După-amiaza a avut examenul de greacă. La ora şase încă mai scria unele completări când a trebuit să predea lucrarea. S-a întors iarăşi în micuţa cameră din Garden Street epuizată, a căzut pe patul îngust şi nu s-a mai mişcat până a venit timpul să mănânce. La cină a ascultat aceleaşi conversaţii ce nu se deosebeau decât prin varietatea accentelor, care erau tot atât de numeroase câte state de la Philadelphia la Houston şi de la Detroit la Atlanta. A fost o consolare să descopere că toate fetele erau la fel de neliniştite ca şi ea în privinţa rezultatului examenului. Florentyna ştia că aproape toate care s-au prezentat la acest concurs vor obţine un loc la Radcliffe, burse fiind însă numai douăzeci şi două; dar numai una dintre ele putea câştiga premiul James Adams Woolson.

În ziua următoare a deschis plicul maro la examenul de cunoştinţe generale de politică curentă temându-se că va fi un subiect pe care nu-l cunoaşte, dar s-a mai relaxat când a citit prima întrebare:

„Ce schimbări credeţi că ar fi avut loc în America dacă s-ar fi adoptat Amendamentul douăzeci şi doi înainte ca Roosevelt să devină preşedinte?” A început să scrie în mare viteză.

*

*   *

Când Florentyna s-a întors la Chicago, domnişoara Tredgold o aştepta pe peron.

— N-am să te întreb, draga mea, dacă ai câştigat premiul, ci doar dacă ai scris tot atât de bine pe cât ai sperat.

— Da, a spus Florentyna după ce a reflectat puţin. Dacă n-

o să câştig o bursă, o să fie pentru că nu sunt suficient de bine pregătită.

— Nu poţi să-ţi ceri mai mult, copilă, şi nici eu nu pot. Aşa că a venit timpul să-ţi spun că mă voi întoarce în Anglia în iulie.

— De ce? a întrebat Florentyna înmărmurită.

— Ce crezi că mi-ar mai rămâne de făcut acum când pleci la universitate? Mi s-a oferit un post ca şef de catedră la limbi clasice la o şcoală de fete din West Country începând cu luna septembrie şi l-am acceptat.

— „Dacă ai şti cât de mult te iubesc, nu m-ai părăsi”.

Domnişoara Tredgold a zâmbit auzind citatul şi l-a continuat.

— „Tocmai pentru că te iubesc atât de mult, acum trebuie să te părăsesc, Perdano”.

Florentyna a prins-o de mână şi domnişoara Tredgold i-a zâmbit tinerei fete după care bărbaţii începuseră să-şi întoarcă tot mai des capetele pe stradă.

Ultimele trei săptămâni de şcoală n-au fost uşoare pentru Florentyna în aşteptarea rezultatelor examenului.

Ea a încercat să-l asigure pe Edward că măcar el va intra la Harvard.

— Acolo au mai multe terenuri de sport decât săli de lectură aşa că ai să reuşeşti, l-a tachinat ea.

El putea să nu reuşească, asta o ştia şi ea şi speranţele amândurora s-au transformat în temeri. Florentynei i se spusese că rezultatele examenului vor fi comunicate pe 14 aprilie. În dimineaţa aceea directoarea a chemat-o pe Florentyna în biroul ei şi a sunat secretariatul de la Radcliffe, dar linia era ocupată. În cele din urmă, domnişoara Allen a obţinut legătura.

— Sunteţi amabilă să-mi spuneţi dacă domnişoara Florentyna Rosnovski a obţinut o bursă la Radcliffe? a întrebat directoarea.

A urmat o pauză lungă.

— Vreţi să-mi spuneţi numele pe litere?

— R-O-S-N-O-V-S-K-I.

O altă pauză. Florentyna şi-a încleştat pumnii. Apoi s-a auzit limpede pe fir vocea secretarei:

— Nu, îmi pare rău, numele domnişoarei Rosnovski nu figurează pe listele de burse, dar peste şaptezeci la sută din fetele care s-au prezentat la examene vor fi primite la Radcliffe, aşa că în următoarele câteva zile veţi primi veşti de la noi.

Nici domnişoara Allen, nici Florentyna nu şi-au putut ascunde dezamăgirea. Când a ieşit din cancelarie, Florentyna l-a găsit pe Edward pe coridor aşteptând-o. El şi-a aruncat braţele de gâtul ei şi aproape că a strigat:

— Merg la Harvard. Tu ce-ai făcut? Ai obţinut Woolson-ul? Dar imediat a văzut răspunsul pe chipul ei. Îmi pare rău, a spus el, ce necugetat sunt.

Şi a ţinut-o în braţe, iar ochii ei înotau în lacrimi. Câteva fete din anii mai mici au trecut pe lângă ei şi au chicotit. Edward a condus-o acasă unde împreună cu mama ei şi domnişoara Tredgold au servit cina în tăcere.

Două săptămâni mai târziu, de ziua părinţilor, domnişoara Allen i-a acordat Florentynei premiul pe şcoală la limbi clasice, dar n-a fost nici o consolare. Mama ei şi domnişoara Tredgold au aplaudat politicos, dar Florentyna i-a spus tatălui ei să nu vină la Chicago pentru că nu era nimic de celebrat.

După festivitatea de premiere, domnişoara Allen a rugat să se facă linişte, bătând uşor în pupitrul din faţa ei, ca să poată vorbi.

— În toţi anii de când sunt la Şcoala Latină, a spus directoarea cu o voce clară, răsunătoare, nu este un secret că mi-am dorit ca o elevă de-a noastră să câştige bursa James Adams Woolson la Radcliffe. Florentyna şi-a pironit ochii în podea. Şi în acest an, a continuat domnişoara Allen, am fost convinsă că avem cea mai bună elevă din ultimii douăzeci şi cinci de ani şi că visul meu se va realiza. În urmă cu câteva săptămâni, am sunat la Radcliffe şi am aflat că reprezentanta noastră n-a obţinut nici o bursă. Dar azi am primit o telegramă care, fără îndoială, merită să v-o citesc.

Florentyna s-a mai relaxat sperând ca tatălui ei să nu-i fi venit ideea de a trimite o telegramă de felicitare care ar fi fost de-a dreptul jenantă.

Domnişoara Allen şi-a pus ochelari de citit.

— „*Numele de Florentyna Rosnovski nu a figurat pe lista cu burse obişnuite pentru că suntem fericiţi să vă aducem la cunoştinţă că ea este câştigătoarea bursei James Adams Woolson. Vă rugăm că confirmaţi primirea.*” Părinţii şi copiii au izbucnit într-un ropot de aplauze. Domnişoara Allen a înălţat mâna şi în sală s-a făcut linişte. După douăzeci şi cinci de ani ar fi trebuit să-mi amintesc că bursa Woolson întotdeauna se anunţă separat şi mai târziu. Trebuie s-o puneţi pe seama

bătrâneţii. A urmat un murmur politicos de dezaprobare după care domnişoara Allen a continuat: Noi cei de faţă credem că Florentyna îşi va servi pe mai departe colegiul şi ţara într-un mod care nu poate decât să facă cinste şi acestei şcoli. Acum nu mi-a mai rămas decât o singură dorinţă: să mai trăiesc atât cât să fiu şi eu martoră acelor vremi.

Florentyna s-a ridicat în picioare şi a privit spre mama sa. Lacrimi mari i se prelingeau pe obraji.

Nimeni din cei prezenţi nu şi-a dat seama că doamna care stătea dreaptă ca o săgeată lângă Zaphia, cu privirea pironită înainte, pur şi simplu, se îmbăta de aplauze.

*

* *

Atâta fericire şi tristeţe o împresurau acum pe Florentyna, dar nimic nu se putea compara cu despărţirea de domnişoara Tredgold. În timpul călătoriei cu trenul de la Chicago la New York, Florentyna a încercat să-şi exprime iubirea şi recunoştinţa şi i-a înmânat fostei sale guvernante un plic.

— Ce-i asta, copilă? a întrebat domnişoara Tredgold.

— Cele patru mii de acţiuni la Grupul Baron pe care le-am câştigat în ultimii patru ani.

— Dar aici sunt şi acţiunile tale şi ale mele, draga mea.

— Nu, a spus Florentyna. Se ia în consideraţie şi economia pe care o fac primind bursa Woolson.

Domnişoara Tredgold n-a mai spus nimic.

O oră mai târziu domnişoara Tredgold se afla pe chei în portul New York aşteptând să se îmbarce, ridicându-şi, în sfârşit, aripa ocrotitoare de pe pupila ei pe care o încredinţa vieţii de adult.

— Am să mă gândesc la tine din când în când, draga mea, şi sper că tatăl meu a avut dreptate în privinţa destinului, i-a spus ea.

Florentyna a sărutat-o pe domnişoara Tredgold pe amândoi obrajii şi a urmărit-o cu privirea în timp ce urca schela de bord. Când a ajuns pe punte, domnişoara Tredgold s-a întors, i-a făcut o singură dată semn cu mâna înmănuşată şi apoi a chemat un hamal. Acesta i-a adunat bagajele şi a urmat-o pe doamna cu înfăţişare rigidă spre cabină. Ea n-a mai aruncat nici o privire înapoi spre Florentyna care stătea pe chei ca o statuie

ţinându-şi cu greu lacrimile pentru că ştia că domnişoara Tredgold n-ar fi fost de acord.

Când domnişoara Tredgold a ajuns în cabină i-a dat băiatului cincizeci de cenţi bacşiş şi a încuiat uşa în urma lui.

Winifred Tredgold s-a aşezat pe marginea patului şi a plâns fără a se mai ruşina de nimeni.

10

Florentyna nu fusese atât de nesigură de orice de la prima ei zi de la Şcoala Latină de Fete. Când s-a întors din vacanţa de vară petrecută cu tatăl ei în Europa o aştepta acasă un plic mare, maro, de la Radcliffe. Înăuntru se găseau toate detaliile referitoare la data şi locul unde trebuia să se prezinte, în ce să fie îmbrăcată, programa şcolară şi „cartea roşie” cu regulamentul de la Radcliffe. Florentyna s-a aşezat în vârful patului şi a început să citească pagină după pagină cu mare atenţie până a ajuns la punctul 11 a: „Dacă inviţi un băiat în camera ta la ceai, tot timpul uşa trebuie să fie larg deschisă şi cele patru picioare trebuie să se afle în permanenţă pe duşumea.” Florentyna a izbucnit în râs când i-a trecut prin minte că s-ar putea ca prima oară când va face dragoste să stea în picioare, după uşa deschisă şi cu o ceaşcă de ceai în mână.

Cu cât se apropia timpul să plece din Chicago, Florentyna a început să-şi dea seama cât de mult depinsese de domnişoara Tredgold. Şi-a împachetat lucrurile în trei valize mari în care şi-a pus şi hainele noi pe care le cumpărase în excursia în Europa. Mama ei, elegantă, într-un costum Chanel de ultima modă, a condus-o la gară. Când s-a instalat în tren, brusc, şi-a dat seama că era pentru prima oară când călătorea undeva unde n-o aştepta nici un cunoscut.

A ajuns în Boston, oraş ce a întâmpinat-o cu un superb contrast de septembrie, de verde şi maro. Un autobuz galben şi vechi al şcolii aştepta ca să transporte studenţii în campusul universitar. Când vehiculul antic a traversat bulevardul Charles, Florentyna şi-a aruncat privirea pe geamul din spate şi a văzut cupola de la vechiul parlament strălucind în lumina soarelui. Câteva ambarcaţiuni cu pânze presărau apa şi opt studenţi entuziaşti trăgeau la rame în vreme ce un bărbat trecut de prima tinereţe, alergând odată cu ei pe bicicletă, le dădea comenzi prin megafon. Când autobuzul s-a oprit la Radcliffe, o doamnă de vârstă mijlocie, îmbrăcată pedant a condus studentele din anul întâi în sala Longfellow, unde Florentyna dăduse examen pentru bursa Woolson. Acolo li s-a comunicat unde vor ţine cursurile şi li s-au repartizat camerele. Florentyna a tras la sorţi camera numărul şapte din corpul Whitman. O studentă din anul doi a ajutat-o să-şi ducă bagajele în cameră, după care a lăsat-o

singură să-şi despacheteze.

În cameră mirosea de parcă ar fi fost zugrăvită doar cu o zi mai înainte. Că va locui cu încă două fete, se vedea şi după lista de inventar de pe perete, pe care figurau trei paturi, trei scrinuri, trei pupitre, trei scaune, trei lămpi de birou, trei perne, trei cuverturi şi trei pături. Cum nu părea a mai fi venit nici una din colegele ei de cameră, şi-a ales patul de lângă fereastră şi a început să despacheteze. Era chiar pe punctul să descuie ultima valiză când uşa s-a deschis larg şi un cufăr imens a aterizat în mijlocul încăperii.

— Bună, a auzit Florentyna o voce ce părea mai mult de trompetă decât a unei studente din anul întâi. Numele meu este Bella Hellaman şi sunt din San Francisco.

Bella i-a strâns mâna Florentynei, gest pe care aceasta l-a regretat imediat când şi-a înălţat privirea şi i-a zâmbit făpturii uriaşe care măsura vreo şase picioare şi, probabil, cântărea două sute de livre. Bella arăta ca un contrabas şi răsuna ca o tubă. A început să măsoare camera în lung şi lat.

— Am ştiut eu că n-or să aibă un pat destul de mare pentru mine, a fost următoarea propoziţie pe care a scos-o. Directoarea mea m-a prevenit că ar fi trebuit să mă înscriu la un colegiu de băieţi.

Florentyna a izbucnit în râs.

— N-o să mai râzi aşa de tare când am să te ţin trează toată noaptea. Eu sforăi şi mă răsucesc în pat aşa de mult că ai să crezi că eşti pe vapor, a avertizat-o Bella deschizând larg fereastra de deasupra patului Florentynei ca să pătrundă înăuntru aerul rece, de Boston. La ce oră se serveşte cina aici? N-am mai avut o masă ca lumea de când am plecat din California.

— Habar n-am, dar găseşti tot în cartea roşie, a spus Florentyna ridicând exemplarul ei de pe marginea patului. A început să răsfoiască paginile până a găsit: Programul de masă. Cina se serveşte de la şase jumătate la şapte jumătate.

— Atunci deci, când bate de şase şi jumătate, a spus Bella, voi fi la linia de plecare, în faţa uşii de la sala de mese. Ai aflat unde este sala de sport?

— Ca să-ţi spun drept, nu, a spus Florentyna zâmbind. N-a fost pe lista mea de priorităţi pentru prima zi.

S-a auzit un ciocănit la uşă şi Bella a strigat:

— Intră.

Mai târziu Florentyna şi-a dat seama că nu fusese un strigăt ci vocea ei normală. A păşit în cameră o fată blondă, ca un porţelan de Dresda, îmbrăcată într-un costum elegant, albastru închis şi cu părul aranjat impecabil. A zâmbit dând la iveală un şirag de dinţi mici şi uniformi. Bella i-a zâmbit cu atâta bucurie, de parcă i-ar fi sosit cina mai devreme.

— Mă numesc Wendy Brinklow. Cred că vom locui împreună.

Florentyna a vrut s-o avertizeze în privinţa strângerii de mână a Bellei, dar a fost prea târziu. A rămas în picioare şi a privit-o pe Wendy cum se încovoaie.

— Va trebui să dormi acolo, i-a spus Bella arătând spre patul rămas liber. Nu ştii cumva unde este sala de sport?

— Ce nevoie ar avea Radcliffe-ul de o sală de sport? a întrebat-o Wendy în timp ce Bella i-a ajutat să-şi aducă în cameră valizele.

Bella şi Wendy au început să despacheteze şi Florentyna îşi făcea de lucru cu cărţile, încercând să nu arate cât era de fascinată de ceea ce dădeau la iveală valizele Bellei. Mai întâi a apărut echipamentul de protecţie pentru portar, o apărătoare de piept şi două perechi de cotiere şi genunchiere, apoi o mască pe care Florentyna a încercat-o, două crose de hochei şi, în sfârşit, o pereche de mănuşi de hochei. Wendy deja îşi aranjase toate hainele în mici stive ordonate într-un sertar al scrinului, înainte ca Bella să fi găsit un loc unde să-şi pună măcar crosele de hochei. În cele din urmă, a dat cu ele sub pat.

După ce au terminat de despachetat, cele trei fete au plecat spre sala de mese. Bella a fost prima la coadă şi şi-a umplut farfuria cu atâta carne şi legume mai-mai să dea pe din afară. Florentyna s-a servit cu o cantitate pe care a considerat-o normală, iar Wendy şi-a pus câteva linguri de salată. Florentyna avea tot mai mult impresia că seamănă cu cei trei ursuleţi din poveştile fraţilor Grimm.

Două dintre ele au avut noaptea de insomnie pe care Bella i-o promisese Florentynei şi vor trece multe săptămâni până vreuna din ele să poată dormi opt ore în şir. După ani de zile Florentyna a descoperit că putea să doarmă oriunde, chiar şi într-o sală de aşteptare supraaglomerată într-un aeroport, datorită primului an de studenţie petrecut cu Bella.

Bella a fost prima studentă din anul întâi care a jucat ca portar pentru Radcliffe şi şi-a petrecut anul fericită, împrăştiind

groaza în cei care îndrăzneau să încerce să-i bage vreun gol. Celor câţiva curajoşi care se încumetau s-o facă, le strângea mâinile ca într-o menghină că se lecuiau pe vecie. Wendy mai tot timpul era văzută în compania băieţilor care vizitau campusul. Alte numeroase ceasuri le petrecea citind mai degrabă raportul Kinsey decât notiţele luate la cursuri.

— Dragele mele, spunea ea cu ochii cât farfuria, este o foarte serioasă lucrare academică, scrisă de un distins profesor.

— Prima lucrare academică vândută în peste un milion de exemplare, a comentat Bella luându-şi crosele de hochei şi părăsind camera.

Wendy, aşezată în faţa unei oglinzi din cameră, a început să-şi refacă rujul.

— Cine este de data asta? a întrebat-o Florentyna.

— Nimeni în mod special, i-a răspuns ea. Dar Darmouth şi-a trimis echipa de tenis să joace cu cei de la Harvard şi alt mod de a-mi petrece mai plăcut după-amiaza nu prea văd. Vrei să vii cu mine?

— Nu, mulţumesc, dar tare sunt curioasă să-ţi aflu secretul. Cum îi găseşti? a întrebat-o Florentyna scrutându-şi propriul chip în oglindă. De când am ieşit ultima oară cu Edward nu-mi amintesc să mă mai fi invitat altcineva în oraş.

— Nu trebuie să cauţi cine ştie cât, a spus Wendy. Pesemne că tu-i îndepărtezi.

— Cum? a întrebat-o Florentyna întorcându-se spre ea.

Wendy a pus pe masă rujul şi a ridicat un pieptene.

— Tu eşti, categoric, mult prea deşteaptă şi inteligentă şi sunt puţini bărbaţii care să facă faţă unor asemenea lucruri. Îi sperii şi eul lor este ameninţat.

Florentyna a râs.

— Vorbesc serios. Câţi bărbaţi au îndrăznit s-o abordeze pe mult iubita ta domnişoară Tredgold, iar ca să-i facă curte, nici atât.

— Atunci ce-mi sugerezi? a întrebat-o Florentyna.

— Tu arăţi destul de bine şi nu ştiu pe nimeni care să se îmbrace cu mai mult gust decât tine, aşa că nu-ţi rămâne decât să faci pe proasta şi să le măguleşti mândria masculină; atunci ei au să simtă nevoia să te protejeze. La mine întotdeauna a ţinut tactica asta.

— Dar cum îi opreşti să creadă că, dacă ţi-au dat un hamburger, au dreptul să ajungă la tine în pat?

— O, de obicei, iau două sau trei cotlete înainte de a-i lăsa să încerce ceva. Şi doar, din când în când, spun da.

— Asta-i foarte bine, dar cum te-ai descurcat prima oară?

— Dumnezeu ştie, a spus Wendy. Asta s-a întâmplat atât de demult că nu-mi mai pot aminti.

Florentyna a râs din nou.

— Dacă vii cu mine la tenis, s-ar putea să ai noroc. În fond, mai sunt încă cinci băieţi în echipa Darmouth, fără ca să-i mai amintim pe cei şase de la Harvard.

— Nu, nu pot, a spus Florentyna cu regret. Până la ora şase trebuie să-mi termin, totuşi, eseul asupra lui Oedip.

— Dar toată lumea ştie ce i s-a întâmplat, a spus Wendy zâmbind.

*
*   *

În ciuda preocupărilor cu totul diferite, cele trei fete au devenit inseparabile, iar Florentyna şi Wendy îşi petreceau întotdeauna după-amiezele de sâmbătă privind-o pe Bella jucând hochei. Wendy chiar a învăţat să facă galerie, să strige „loveşte-o”, deşi vocea ei nu părea prea convingătoare. A fost un an agitat, acest prim an de studenţie şi Florentynei îi făcea plăcere să-şi regaleze tatăl cu poveşti despre Radcliffe, despre Bella şi Wendy.

A trebuit să studieze intens, mai cu seamă că îndrumătoarea ei, domnişoara Rose, s-a şi grăbit să-i atragă atenţia că bursa Woolson se reînnoia în fiecare an şi, dacă i-ar fi fost retrasă, reputaţia amândurora ar fi avut de suferit. La sfârşitul anului notele ei au fost mai mult decât mulţumitoare şi şi-a găsit timp ca să ia parte la lucrările Societăţii de dezbateri, fiind desemnată reprezentanta bobocilor pentru Clubul democratic Radcliffe. Dar îşi dădea seama că rezultatele ei cele mai formidabile nu le egalau pe ale Bellei pe terenul de sport.

*
*   *

În vacanţa de vară a anului 1952 Florentyna şi-a petrecut doar două săptămâni cu tatăl ei la New York pentru că se oferise să lucreze ca voluntar pentru Convenţia din Chicago.

Imediat ce s-a reîntors la mama ei în Chicago, s-a aruncat cu toate forţele în politică. Convenţia Partidului Republican se ţinuse deja de două săptămâni şi fuseseră aleşi candidaţii: Dwight D. Eisenhower şi Richard Nixon. Florentyna nu vedea pe cine ar putea alege democraţii încât să constituie o ameninţare pentru Eisenhower, cel mai mare erou naţional de la Teddy Roosevelt încoace. Cocarde publicitare cu „îmi place Ike” – le întâlneai la tot pasul.

Când s-a deschis Convenţia Partidului Democrat, în 21 iulie, Florentynei i s-a dat sarcina de a conduce persoanele foarte importante la locurile lor de la tribună. În timpul acelor patru zile ea a învăţat două lucruri de valoare: Primul a fost importanţa contactelor şi al doilea, vanitatea politicienilor. În timpul celor patru zile a plasat doi senatori pe locuri greşite şi, dacă ar fi fost conduşi pe scaunul electric, tot n-ar fi făcut atâta caz. Cel mai formidabil moment pentru ea din cursul săptămânii a fost când un tânăr foarte bine, congresman de Massachusetts a întrebat-o la ce colegiu învaţă.

— Când eram la Harvard, o bună parte din timp mi l-am petrecut la Radcliffe. Acum am auzit că este invers.

Florentyna ar fi vrut să-i spună ceva deştept, de care el să-şi amintească, dar nu i-a ieşit nici o vorbă din gură.

Şi au mai trecut mulţi ani până ca ea să-l vadă din nou pe John Kennedy.

A venit şi punctul culminant al Convenţiei, când delegaţii l-au ales pe Adlai Stevenson ca purtătorul lor de stindard. Florentyna îl admirase foarte mult pe când era guvernatorul statului Illinois, dar ea nu credea că un om de o factură atât de academică putea să-l înfrângă pe Eisenhower în ziua alegerilor. Deşi au ovaţionat, au strigat şi au cântat „Zilele fericite se întorc iar”, foarte puţini din sală păreau a fi convinşi de spusele lor.

După ce Convenţia s-a terminat, Florentyna s-a reîntors la cartierul general al lui Henry Osborne ca să-l ajute să-şi menţină locul în Congres. De data aceasta trebuia să răspundă la telefon la diverse întrebări ale alegătorilor, dar misiunea n-a încântat-o pentru că, de câtva timp, aflase că congresmanul nu era respectat nici de cei care lucrau pentru el în campania electorală şi cu atât mai puţin de alegători. Reputaţia de beţiv şi cel de al doilea divorţ îi diminuau mult şansele printre alegătorii lui din clasele de mijloc.

Florentyna îl găsea mult prea indiferent faţă de speranţele

pe care şi le puseseră alegătorii în el şi a început să-şi dea seama de ce oamenii acordă atât de puţin credit reprezentanţilor lor aleşi. Acea brumă de încredere a primit o nouă lovitură când în 23 septembrie candidatul la postul de vicepreşedinte al lui Eisenhower, Richard Nixon, s-a adresat naţiunii pentru a justifica un fond de optsprezece mii de dolari care i-a fost pus la dispoziţie de către un grup de suporteri milionari pentru „cheltuieli politice necesare” şi pentru „demascarea comuniştilor”.

În ziua alegerilor Florentyna şi colegii ei de echipă erau cu inima îndoită în privinţa celor doi candidaţi ai lor, îndoială ce s-a reflectat în rezultatul alegerilor. Eisenhower a câştigat cu cel mai mare număr de voturi din istoria Americii: 33.936.234 faţă de 27.314.992 ale adversarului său. Printre cei care au pierdut se afla şi congresmanul Osborne.

*
* *

Dezamăgită de politică, Florentyna s-a reîntors la Radcliffe în anul al doilea şi şi-a concentrat toată energia asupra studiului. Bella a fost aleasă căpitan al echipei de hochei, fiind primul student din anii mici căruia i se făcea o asemenea cinste. Wendy a declarat că s-a îndrăgostit de un jucător al echipei de tenis de la Darmouth, cu numele de Roger şi, ţinând cont de sfaturile Florentynei în materie de modă, a început să studieze rochiile de mireasă din *Vogue*. Deşi acum fiecare îşi avea camera ei în clădirea Whitman, totuşi cele trei fete se vedeau în mod constant. Florentynei nu-i scăpa nici un meci de hochei, fie că ploua sau ningea, în vreme ce Wendy îi făcea cunoştinţă cu o mulţime de băieţi care niciodată nu păreau a merita al treilea sau al patrulea cotlet.

Era pe la mijlocul semestrului de primăvară când Florentyna s-a întors în camera ei unde a găsit-o pe Wendy stând pe duşumea plângând.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Florentyna. Examenele parţiale? Le-ai picat?

— Nu, este ceva mult mai rău.

— Ce-ar putea fi mai rău?

— Sunt gravidă.

— Ce? a spus Florentyna îngenunchind lângă ea şi

prinzând-o cu braţul pe după umeri. Cum poţi să fii atât de sigură?

— Este a doua lună când nu mi-a venit ciclul.

— Ei bine, asta nu este foarte concludent, dar chiar dacă ar fi aşa, Roger ştim că vrea să se însoare cu tine.

— S-ar putea ca să nu fie el tatăl.

— O, Dumnezeule, a spus Florentyna. Cine este?

— Cred că ar putea fi Bob, din echipa de fotbal de la Princenton. L-ai cunoscut, îţi aduci aminte?

Florentyna nu şi-l amintea. Fuseseră câţiva în timpul anului. Florentyna habar nu avea ce sfat să-i dea, mai cu seamă că Wendy nu ştia precis cine era tatăl copilului. Cele trei fete au stat până noaptea târziu, Bella dovedind o blândeţe şi o înţelegere pe care Florentyna niciodată nu le-ar fi bănuit la ea. Au hotărât ca, dacă lui Wendy nu-i vine ciclul nici în luna următoare, să consulte ginecologul universităţii, doctorul MacLeod.

Lui Wendy nu i-a venit ciclul nici luna următoare şi le-a rugat pe Florentyna şi Bella s-o însoţească la cabinetul doctorului MacLeod din Brattle Street. Doctorul a informat decanul în seara aceea despre faptul că Wendy este gravidă şi nimeni n-a fost surprins de hotărârea ei. Ziua următoare a sosit tatăl lui Wendy care le-a mulţumit celor două fete pentru ceea ce făcuseră şi şi-a luat fiica înapoi la Nashville. Totul s-a întâmplat atât de repede încât nici una nu s-a gândit că n-o s-o mai vadă pe Wendy. Florentyna îşi făcea mustrări de conştiinţă şi se întreba dacă n-ar fi putut s-o ajute mai mult.

La sfârşitul anului doi, Florentyna a început să creadă că ar fi posibil să fie acceptată în mult râvnita Phi Beta Kappa[7]. Interesul pentru viaţa politică universitară îi scădea tot mai mult; combinaţia McCarthy – Nixon nu-i inspira încredere şi ea a devenit şi mai deziluzionată din cauza unui incident petrecut spre sfârşitul vacanţei de vară.

Florentyna se întorsese să lucreze pentru tatăl ei în New York. Trăsese o mulţime de învăţăminte din întâmplarea cu Jessie Kovats. De fapt, acum Abel era fericit s-o lase să se ocupe de diferite magazine din hotelurile Baron când personalul din conducerea lor era plecat în concediu.

[7] Societate a celor mai buni studenţi din colegiile americane înfiinţată în 1776.

În timpul pauzei de prânz a încercat să evite un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat elegant care tocmai trecea prin holul hotelului, dar el a zărit-o şi a strigat-o.

— Bună, Florentyna.

— Bună, Henry, a spus ea deloc entuziasmată.

El s-a aplecat, a prins-o de ambele braţe, apoi a sărutat-o pe obraz.

— Este ziua ta norocoasă, draga mea, a spus el.

— De ce? a întrebat Florentyna surprinsă.

— Iubita mea mă trădează în seara asta şi am de gând să-ţi ofer şanse să-i iei locul.

Scuteşte-mă, ar fi vrut să-i spună, dacă Henry Osborne n-ar fi fost unul din directorii Grupului Baron şi era pe punctul să formuleze o scuză plauzibilă, când el a adăugat:

— Am bilete la *Can-Can*.

De când venise la New York, Florentyna încercase să facă rost de bilete la ultimul succes de pe Broadway, dar locurile erau vândute pentru următoarele opt săptămâni, interval în care ea deja trebuia să se întoarcă la Radcliffe. A ezitat o clipă, apoi i-a spus:

— Mulţumesc, Henry.

Au stabilit să se întâlnească la Sardi's să bea ceva înainte de a intra la teatrul Shubert. Spectacolul s-a dovedit a fi la înălţimea aşteptărilor Florentynei, aşa că şi-a spus că ar fi fost o grosolănie din partea ei dacă n-ar fi acceptat invitaţia lui Henry de a merge să ia masa la un restaurant după aceea. A dus-o la Rainbow Room şi acolo a început necazul. Henry a băut trei scotch-uri duble înainte de primul fel şi, deşi el nu era prima persoană care să-i fi pus mâna pe genunchi, era primul dintre prietenii tatălui ei care o făcea. Când au terminat masa, Henry băuse atât de mult că abia dacă mai era coerent.

În taxi, în drum spre Baron, şi-a stins ţigara şi a încercat s-o sărute. Ea s-a tras pe banchetă, într-un colţ, dar asta nu i-a domolit elanul. Habar nu avea cum să se poarte cu un beţiv şi nu ştia cât de insistenţi puteau fi. Când au ajuns la hotelul Baron el a ţinut morţiş s-o însoţească până în cameră şi ea n-a putut să-l refuze de teamă că o discuţie în contradictoriu cu el în public s-ar răsfrânge prost asupra tatălui ei. În lift, Henry a încercat s-o sărute din nou şi când ea a descuiat uşa micului apartament de la etajul patruzeci şi unu, el şi-a croit drum cu hotărâre în cameră. S-a oprit direct la bar şi şi-a turnat un alt scotch mare.

Florentyna regreta că tatăl ei este în Franţa şi că George plecase acasă cu mult timp în urmă. Ea nu prea ştia cum ar trebui să procedeze.

— Nu crezi că ar fi timpul să pleci, Henry?

— Ce? a bolborosit Henry. Înainte ca distracţia să fi început? S-a dus împleticindu-se spre ea. O fată ar trebui să-şi arate recunoştinţa când un tip o duce la cel mai bun spectacol din oraş şi-i dă o masă la un restaurant de lux.

— Îţi sunt recunoscătoare, Henry, dar sunt obosită şi aş vrea să merg să mă culc.

— Şi eu tot asta am în minte.

Florentynei aproape că i s-a făcut greaţă când el a venit grămadă peste ea şi a început să-şi plimbe mâinile pe spatele ei, oprindu-se doar când i-a atins fundul.

— Henry, ar fi bine să pleci înainte de a face ceva ce ai să regreţi, i-a spus Florentyna dându-şi seama că suna puţin cam absurd.

— N-o să regret nimic, a spus el în timp ce încerca să-i desfacă fermoarul de la spate. Şi nici tu n-o să regreţi.

Florentyna a încercat să-l împingă, dar el era mult prea puternic, aşa că a început să-l pocnească peste braţe.

— Nu te obosi cu prea multă luptă, draga mea, a gâfâit el. Ştiu că şi tu vrei şi o să-ţi arăt câteva lucruri de care băietanii ăia ai tăi de la colegiu habar nu au.

Genunchii Florentynei au cedat şi ea a căzut pe covor cu Henry deasupra, doborând şi telefonul de pe măsuţă.

— Aşa e mai bine, a spus el. Puţină hârjoană nu-mi displace.

A înşfăcat-o din nou, imobilizându-i braţele deasupra capului cu o mână. A început să-i mângâie coapsele cu cealaltă. Ea şi-a adunat toate forţele de care era în stare eliberându-şi o mână şi l-a plesnit pe Henry peste faţă, dar asta n-a făcut decât ca el s-o înhaţe de păr şi să-i ridice poalele deasupra mijlocului. Rochia a plesnit şi el a slobozit un râs gutural de beţiv.

— Ar fi fost mai uşor... dacă ţi-ai fi scos marafeturile de pe tine... din capul locului, a spus el gâfâind şi a tras mai departe de rochie lărgind ruptura.

Florentyna şi-a aruncat disperată ochii prin încăpere şi a văzut o vază grea de cristal cu trandafiri lângă telefonul căzut. Cu braţul liber l-a împins pe Henry de pe ea şi a început să-l sărute cu pasiune pe faţă şi gât.

— Aşa te vreau, a spus el şi i-a eliberat şi cealaltă mână.

Ea s-a întins încet după vază. Când a reuşit s-o ţină strâns în mână, s-a desprins de lângă el şi i-a trântit vaza peste ceafă. Capul lui Henry s-a bălăngănit şi i-a trebuit toată puterea ca să-l dea jos de pe ea. Când a văzut sângele şiroind, Florentyna a fost cuprinsă de teamă fiind sigură că l-a omorât. S-a auzit o bătaie în uşă.

Uluită, Florentyna a încercat să se ridice, dar era prea istovită şi a căzut în genunchi. Ciocănitul s-a repetat, chiar mai tare, dar de data aceasta însoţit de o voce care nu putea aparţine decât unei singure persoane. Florentyna s-a dus împleticindu-se spre uşă şi a deschis-o găsind-o pe Bella ocupând tot spaţiul dintre canaturi.

— Arăţi groaznic.

— Mă simt îngrozitor.

Florentyna şi-a coborât privirile spre rochia ei de seară sfâşiată.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Florentyna a făcut un pas înapoi şi a arătat spre trupul nemişcat al lui Henry Osborne.

— Acum văd de ce telefonul tău nu era în furcă, a spus Bella îndreptându-se spre corpul ce zăcea pe covor. Se pare că a primit mai puţin decât merita.

— Mai trăieşte? a întrebat Florentyna slab.

Bella a îngenuncheat lângă el şi i-a verificat pulsul răspunzând:

— Din păcate, da. Nu este decât o rană de suprafaţă. Dacă l-aş fi lovit eu, n-ar fi mai trăit. Dar aşa, n-o să se aleagă decât cu un cucui mâine dimineaţă, ceea ce este doar un fleac. Cred că am să-l arunc pe fereastră, a spus ea ridicându-l pe Henry şi luându-l în cârcă, de parcă ar fi fost un sac de cartofi.

— Nu, Bella. Suntem la etajul patruzeci şi unu.

— Primele patruzeci nici n-o să le bage de seamă, a spus Bella şi s-a îndreptat spre fereastră.

— Nu, nu, a spus Florentyna.

Bella a zâmbit larg după care s-a întors.

— De data asta am să fiu generoasă şi am să-l pun în liftul de serviciu. Conducerea o să se ocupe de el dacă va crede de cuviinţă.

Florentyna n-a contrazis-o şi Bella a trecut pe lângă ea cu paşi mari, cu Henry încă pe umeri. După puţin timp s-a întors

arătând de parcă i-ar fi izbutit un şut de penalti într-un meci cu Vassar-ul.

— L-am trimis la parter, a spus ea bucuroasă.

Florentyna stătea pe covor luând câte o înghiţitură de Remy Martin.

— Bella, o să mi se facă şi mie vreodată curte într-un mod mai romantic?

— Ţi-ai şi găsit pe cine să întrebi! Nimeni n-a încercat să mă violeze, iar de romantisme nici pomeneală.

Florentyna i s-a aruncat în braţe izbucnind în râs.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai apărut la ţanc. Nu te întreb că m-ar deranja, dar cum ai apărut aici?

— Mica domnişoară Face-tot a uitat că mă aflu în seara asta la hotel pentru că mâine am meci de hochei în New York. The Devils contra The Angels.

— Dar amândouă sunt echipe de bărbaţi.

— Tocmai aşa au gândit şi ei, dar, te rog, nu mă întrerupe. Când m-am prezentat la recepţie nu era nici o rezervare pe numele meu şi mi s-a spus că hotelul este plin-ochi, aşa că m-am gândit să vin să mă plâng la conducere. Dă-mi o pernă şi o să fiu fericită dacă mă laşi să dorm în baie.

Florentyna îşi ţinea capul în mâini.

— De ce plângi?

— Nu plâng, râd. Bella, tu meriţi un pat regal, şi-l vei avea.

Florentyna a pus receptorul în furcă, apoi l-a ridicat.

— Da, domnişoară Rosnovski?

— Apartamentul prezidenţial este liber în noaptea asta?

— Da, domnişoară.

— Te rog, înregistrează numele domnişoarei Bella Hellaman şi treci nota de plată în contul meu. Ea va coborî imediat să confirme.

— Bineînţeles, domnişoară. Cum am s-o recunosc pe domnişoara Hellaman?

*
* *

În dimineaţa următoare a sunat Henry Osborne şi a rugat-o pe Florentyna să nu-i spună o vorbă tatălui ei despre noaptea trecută, susţinând că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ar fi băut atât de mult, şi a mai adăugat pe un glas plângăreţ că nu-şi

putea permite să-şi piardă locul din consiliul de administraţie. Florentyna stătea cu privirea pironită pe pata de sânge de pe covor şi, în silă, a fost de acord.

11

Când Abel s-a întors de la Paris a fost uluit să afle că unul din directorii săi fusese găsit beat într-unul din lifturile de aprovizionare şi că fuseseră necesare şaptesprezece copci pentru rana din ceafă.

— Bineînţeles, Henry pretinde că de vină este un ospătar tâmpit, a spus Abel în timp ce descuia sertarul secret din care a scos o coală pe care a mai făcut câteva însemnări.

— Mai degrabă o blondă, a râs George.

Abel a încuviinţat din cap.

— Ai de gând să iei vreo hotărâre în privinţa lui Henry? l-a întrebat George.

— Deocamdată nu. Încă îmi este util câtă vreme mai are unele legături la Washington. În orice caz, sunt ocupat până peste cap cu construcţiile din Londra şi Paris, iar acum văd că cei din consiliul de administraţie vor să cercetez ce posibilităţi sunt pentru Amsterdam, Geneva, Cannes şi Edinburgh. În plus, Zaphia mă ameninţă că mă dă în judecată ca să-i măresc pensia.

— Poate că ar fi mai simplu să-l pensionezi pe Henry, a sugerat George.

— Nu încă, i-a răspuns Abel. Mai am un motiv pentru care-l ţin.

George nu vedea absolut nici unul.

*

*   *

— O să-i batem măr, a spus Bella.

Hotărârea Bellei de a lansa o invitaţie la un meci de hochei pe iarbă echipei de la Harvard n-a fost o surpriză pentru nimeni, în afară de echipa în cauză, care a refuzat politicos invitaţia, fără nici un alt comentariu. Bella, în schimb, s-a ales cu o jumătate de pagină în ziarul colegiului Harvard, *The Crimson*, care a făcut următorul anunţ:

„Echipa de hochei Harvard nu răspunde provocării Radcliffe-ului”.

Un redactor întreprinzător de la *The Crimson*, care văzuse anunţul înainte de a merge la tipar, a hotărât să-i ia un interviu Bellei, aşa că a apărut şi ea pe prima pagină. Sub fotografia

Bellei cu genunchiere, mască şi o crosă de hochei în plină mişcare, era scris: „Când îşi scoate masca, ea bagă şi mai abitir groaza în tine”. Bella a fost încântată şi de poză şi de comentariu.

În cursul săptămânii cei de la Harvard s-au oferit să trimită o echipă de amatori la Radcliffe. Bella a refuzat cerând o echipă universitară. S-a ajuns la un compromis, Harvard-ul hotărându-se asupra unei formaţii din patru jucători din echipa universităţii, patru din echipe de juniori şi trei din echipa de amatori. S-a fixat data şi s-au făcut pregătirile necesare. Studentele de la Radcliffe au început să devină destul de şoviniste în privinţa întrecerii şi Bella a ajuns un fel de figură de cult în campus.

— Mai mult figură, decât cult, a comentat Bella.

Manevrele la care s-a dedat Bella pentru a câştiga meciul au fost descrise ulterior de ziarul universităţii Harvard, *The Crimson*, nici mai mult, nici mai puţin, decât diabolice. Când a sosit echipa Harvard cu autobuzul, au fost întâmpinaţi de unsprezece amazoane cu crosele de hochei atârnându-le pe umeri. Imediat tinerii au fost conduşi la masă. Membrii echipei Harvard, de obicei, niciodată nu puneau nici un strop de băutură în gură înaintea unui meci, dar, cum fetele, fără nici o excepţie, au comandat bere, ei s-au simţit obligaţi să li se alăture. Mai toţi au băut câte trei cutii înainte de prânz şi s-au delectat cu vinul excelent ce s-a servit în timpul mesei. Nici unul din băieţii de la Harvard n-a comentat generozitatea celor de la Radcliffe, nici n-au întrebat dacă nu încălcau regulamentul colegiului. Prânzul s-a încheiat cu un pahar de şampanie, băut în cinstea ambelor colegii.

Cei unsprezece băieţi de la Harvard au fost conduşi la vestiar unde îi aşteptau alte sticle de şampanie. Cele unsprezece fete fericite au plecat lăsându-i să se schimbe. Când căpitanul echipei Harvard şi-a condus băieţii pe terenul de hochei, au fost întâmpinaţi de cinci sute de spectatori şi unsprezece fete robuste pe care nu le mai văzuseră niciodată în viaţa lor. Celelalte unsprezece fete, pe care le cunoşteau, cu greu au putut rămâne treze în tribune. Echipa Harvard a fost întrecută după prima repriză cu 3-0 şi a avut noroc să piardă meciul doar cu 7-0. Ziarul universităţii Harvard, *The Crimson*, a descris-o pe Bella drept o escroacă, dar ziarul din Boston, *The Globe*, a declarat-o „o mare femeie de acţiune”.

Căpitanul echipei Harvard i-a cerut imediat Bellei să

rejoace meciul dar cu echipa universităţii.

— Este exact ceea ce am vrut de la început, i-a spus Bella Florentynei.

Bella a trimis o telegramă de acceptare care suna: „Terenul tău sau al meu?” Echipa Radcliffe a trebuit să facă rost de numeroase maşini ca să-şi transporte suporterii ale căror rânduri au fost îngroşate de hotărârea colegiului Harvard de a organiza un bal după meci. Florentyna le-a dus pe Bella şi alte trei fete din echipă la terenul ce se afla dincolo de râu cu maşina sa recent cumpărată, un Oldsmobile 1952, al cărui portbagaj era ticsit cu crose de hochei şi echipament de protecţie. Când au ajuns nu s-au întâlnit cu nici un membru al echipei Harvard înainte de a intra pe teren. Aici au fost întâmpinate de o mulţime de trei mii de spectatori printre care şi preşedintele Conant de la Harvard şi preşedintele Jordan de la Radcliffe.

Din nou tactica Bellei s-a dovedit a fi dubioasă: era clar că fiecare fată fusese instruită să se concentreze asupra băieţilor şi mai puţin asupra mingii. Lovituri nemiloase în fluierul piciorului i-au făcut pe cei de la Harvard să nu marcheze nici un punct în prima repriză.

Echipa Radcliffe a fost la un pas de a marca un gol în primul minut din cea de a doua repriză, ceea ce le-a făcut pe fete să joace peste nivelul lor obişnuit şi părea că meciul se va termina cu un rezultat incert când centrul atacant de la Harvard, un bărbat ceva mai scund decât Bella, a înaintat vertiginos şi părea hotărât să marcheze. Ajunsese la marginea semicercului când Bella a ţâşnit din poartă şi i-a aplicat o lovitură cu umărul lăsându-l lat la pământ. Acesta a fost ultimul lucru care şi l-a amintit despre meci, pentru că în următoarele câteva minute a fost scos de pe teren pe o targă. Amândoi arbitrii au fluierat deodată şi s-a acordat un penalti echipei Harvard când nu mai era decât un minut de joc. A fost ales să execute şutul atacantul lor din aripa stângă. Bărbatul suplu, de cinci picioare şi nouă inci a aşteptat ca cele două echipe să se grupeze. A lovit cu sete mingea către aripa dreaptă care a trimis-o direct în pieptul Bellei. Mingea a căzut la picioarele ei şi a trimis-o din nou spre micul atacant extremă stângă. Bella s-a repezit spre băiatul firav şi oamenii mai impresionabili din mulţime şi-au acoperit ochii, dar de data asta a întâlnit un rival pe măsură. Atacantul extremă stângă a făcut cu dibăcie un pas lateral lăsând căpitanul echipei Radcliffe la pământ cu aripile întinse, iar lui i-a rămas suficient

timp să trimită mingea în plasă. Fluierul arbitrului a sunat şi echipa Radcliffe a pierdut cu 1-0.

A fost singura dată când Florentyna a văzut-o pe Bella plângând, cu toate că mulţimea a ovaţionat-o ridicându-se în picioare când şi-a condus echipa afară din teren. Deşi înfrântă, Bella s-a ales cu două compensaţii: a fost selectată în Echipa feminină de hochei a S.U.A. ca să joace pentru culorile ţării şi la acest meci l-a cunoscut pe viitorul ei soţ.

La festivitatea ce a urmat, Florentyna a fost prezentată lui Claude Lamont. În tricoul albastru şi pantalonii de flanelă gri, el părea chiar mai firav decât pe teren.

— Micul şi drăguţul de el, a spus Bella mângâindu-l pe cap. A fost un gol uluitor!

Florentyna a fost surprinsă că tânărul n-a părut să obiecteze. N-a spus decât atât:

— Nu-i aşa că ea a făcut un joc de prima clasă?

Bella şi Florentyna s-au întors la Radcliffe şi s-au schimbat pentru bal. Claude le-a însoţit pe cele două fete în sala de dans, pe care Bella nu s-a sfiit s-o compare cu o expoziţie de vite, pentru că bărbaţii roiau în jurul fostei sale colege de cameră. Toţi voiau să danseze cu Florentyna, aşa că, Claude a fost trimis să aducă mâncare şi băutură cât să hrănească un regiment, iar Bella s-a ospătat cu frenezie în timp ce-şi urmărea prietena unduindu-şi faldurile de mătase Trigère pe ringul de dans.

Florentyna l-a văzut pentru prima oară când dansa, iar el discuta cu o fată într-un colţ al încăperii. Era înalt cam de vreo şase picioare, avea părul ondulat şi tenul bronzat, ceea ce dovedea că nu-şi petrecuse vacanţa de iarnă la Cambridge. În timp ce-l privea, el şi-a întors capul spre ringul de dans şi ochii li s-au întâlnit. Florentyna s-a uitat în altă parte şi a încercat să se concentreze asupra ceea ce spunea partenerul ei – ceva despre intrarea Americii în era computerelor şi cum avea el de gând să nu scape perspectivele ce se întrevedeau. Când dansul s-a terminat, vorbăreţul partener a condus-o înapoi la Bella. Florentyna a întors capul şi l-a descoperit lângă ea.

— Ai mâncat ceva? a întrebat-o el.

— Nu, a minţit ea.

— N-ai vrea să vii la masa mea?

— Mulţumesc, a spus ea şi i-a lăsat pe Bella şi Claude cufundaţi într-o discuţie tehnică despre hocheiul pe iarbă şi pe gheaţă.

În primele câteva minute nici unul n-a scos nici o vorbă. El a adus ceva de mâncare de la bufet şi apoi au început amândoi să vorbească deodată. El se numea Scott Forbes şi era în ultimul an la Istorie, la Harvard. Florentyna citise despre el în ziarele din Boston ca fiind moştenitorul fabuloasei averi a familiei Forbes şi unul dintre cei mai căutaţi tineri din America. Ea ar fi vrut să fie altfel. Ce este un nume? Şi-a zis în sinea ei şi şi l-a spus pe al ei. El n-a părut să reacţioneze în nici un fel.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă, a comentat el. Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit până acum. Florentyna a zâmbit. El a adăugat. De fapt, eu am fost la Radcliffe acum câteva săptămâni, am jucat în meciul acela infernal de hochei în care am pierdut cu 7-0.

— Ai jucat atunci? Nu te-am văzut.

— Nu mă miră. Mi-am petrecut mai tot timpul târându-mă în patru labe, cu o cumplită senzaţie de vomă. Niciodată în viaţa mea n-am băut atât de mult. Bella Hellaman ţi se pare imensă când eşti treaz, dar când eşti beat arată ca o cisternă Sherman.

Florentyna a râs şi l-a ascultat fericită pe Scott povestindu-i despre Harvard, despre familia lui şi despre viaţa lui în Boston. Restul serii ea a dansat cu un singur bărbat şi când petrecerea s-a terminat, el a condus-o la Radcliffe.

— Pot să te văd mâine? a întrebat-o Scott.

— Da, bineînţeles.

— N-ar fi mai bine să mergem cu maşina la ţară şi să luăm prânzul împreună?

— Mi-ar plăcea.

*
*   *

Florentyna şi Bella şi-au petrecut mai toată noaptea aceea povestindu-şi despre partenerii lor.

— Crezi că are vreo importanţă că se trage dintr-o familie ce figurează pe lista oamenilor de vază?

— Nu, dacă este un bărbat care merită să fie luat în serios, i-a răspuns Bella fiind conştientă de cât de reale erau temerile Florentynei. Habar n-am dacă Claude este pe vreuna din acele liste, a adăugat ea.

A doua zi dimineaţa Scott Forbes a dus-o pe Florentyna cu vechiul său M.G. la ţară. Niciodată în viaţa ei n-a fost atât de

fericită. Au luat prânzul într-un mic restaurant în Dedham care era plin de oameni pe care Scott părea a-i cunoaşte. Florentyna a fost prezentată unui Lowell, unui Winthrop, unui Cabot şi unui alt Forbes. A fost fericită când l-a văzut pe Edward Winchester venind spre ea de la o masă din colţ, ţinând de mână o fată drăguţă, cu părul negru. Măcar ştiu şi eu pe cineva, şi-a zis Florentyna în gând. A fost uluită când a văzut cât de bine şi fericit arăta Edward şi în curând a aflat de ce, când i-a prezentat-o pe logodnica lui, Danielle.

— Voi două ar trebui să vă înţelegeţi grozav, a spus Edward.

— De ce? a întrebat Florentyna zâmbindu-i fetei.

— Danielle este franţuzoaică şi eu i-am povestit cum cu ani în urmă am jucat rolul Delfinului, dar chiar şi atunci când te-am declarat vrăjitoare, tu a trebuit să mă înveţi cum să pronunţ *sorcière*[8].

În timp ce Florentyna îi privea pe cei doi cum se îndepărtau ţinându-se de mână, Scott i-a spus încet:

— Je n'aurais jamais pensé que je tomberais amoureux d'une sorcière[9].

Florentyna a ales un meniu simplu, şi a fost de acord cu Muscadet-ul comandat de el, fiind mulţumită de priceperea ei în selectarea mâncării şi vinului. La ora patru a fost surprinsă să vadă că nu mai era nimeni în restaurant în afară de ei, iar ospătarul şef încerca să le dea de înţeles că era timpul să aranjeze mesele pentru cină. Când s-au întors la Radcliffe, Scott a sărutat-o pe obraz şi i-a spus că o va suna a doua zi.

În ziua următoare a telefonat în timpul prânzului şi a întrebat-o dacă ar suporta să-l vadă sâmbătă jucând hochei pe gheaţă în echipa de juniori a colegiului într-un meci cu Penn şi i-a propus ca după aceea să ia masa de seară împreună.

Florentyna a acceptat căutând să nu-i arate cât de nerăbdătoare era să-l vadă din nou. I s-a părut cea mai lungă săptămână din viaţă.

Sâmbătă dimineaţă a luat o decizie foarte importantă în privinţa weekend-ului ei cu Scott. Şi-a împachetat câteva lucruri într-o valiză mică pe care a pus-o în portbagaj şi a plecat cu mult înainte de meci. S-a aşezat în tribună aşteptând ca Scott să-şi

[8] Vrăjitoare (fr.).

[9] N-aş fi crezut niciodată că am să mă îndrăgostesc de o vrăjitoare (fr.).

facă apariţia. Pentru o clipă i-a fost chiar teamă că s-ar putea ca el să nu aibă aceleaşi sentimente faţă de ea, dar neliniştea i s-a risipit în momentul în care el i-a făcut semn cu mâna şi a venit pe patine spre ea.

— Bella mi-a spus să nu mă mai întorc acasă dacă pierzi.

— Poate că asta vreau şi eu, i-a răspuns el îndepărtându-se.

Ea a urmărit meciul făcându-i-se din ce în ce mai frig. Scott abia dacă a atins pucul toată după-amiaza, fiind blocat de repetate ori la mantinelă. Florentyna a decis că era un sport tâmpit, dar, bineînţeles, n-avea să i-o spună. După ce meciul s-a terminat, ea l-a aşteptat în maşină până şi-a pus hainele de stradă; a urmat obişnuita festivitate, după care, în sfârşit, şi-au putut face propriul program. El a adus-o la Locke-Ober's unde, din nou, el părea să cunoască pe toată lumea, dar de data aceasta ea n-a mai recunoscut pe nimeni, în afară de cei pe care-i văzuse în revistele de modă. El n-a băgat de seamă, ceea ce a făcut-o pe Florentyna să se mai relaxeze. Din nou au fost ultimii care au părăsit restaurantul şi el a condus-o înapoi la maşina ei. A sărutat-o uşor pe buze.

— N-ai vrea să vii mâine la prânz la Radcliffe?

— Nu pot, i-a răspuns el. Dimineaţă am de terminat o lucrare şi nu sunt sigur dacă voi fi gata înainte de ora două. M-ai putea suporta să iei ceaiul cu mine?

— Bineînţeles că da, prostule.

— Ce păcat. Dacă aş fi ştiut ţi-aş fi reţinut o cameră de oaspeţi.

— Păcat, a repetat ca un ecou Florentyna gândind la valiza nedeschisă care zăcea în portbagaj.

*
* *

Ziua următoare Scott a venit s-o ia puţin după ora trei şi a dus-o la el la cămin, la ceai. Când el a închis uşa camerei, Florentyna a zâmbit amintindu-şi că la Radcliffe aceasta ar fi fost împotriva regulamentului. Camera lui era cu mult mai mare decât a ei, iar pe birou se afla fotografia unei doamne cu o figură aristocrată, părând uşor severă, care nu putea fi decât mama lui. Imediat ce a intrat în cameră, Florentyna şi-a dat seama că mobilierul nu era cel de la Harvard.

După ce au servit ceaiul, l-au ascultat pe idolul american de ultimă oră, Elvis Presley, după care Scott l-a pus pe Sinatra cu „La sud de graniţă” şi au dansat, fiecare întrebându-se ce era în mintea celuilalt. Când s-au aşezat pe sofa, el a sărutat-o la început timid, apoi cu pasiune. El părea a nu îndrăzni să meargă mai departe, iar Florentyna era prea ruşinoasă şi ignorantă ca să-l ajute. Dintr-o dată el i-a pus mâna pe sân parcă aşteptând să vadă reacţia Florentynei. În cele din urmă şi-a ridicat-o spre gât încercând să-i descheie primul nasture. Florentyna n-a făcut nici un gest ca să-l oprească, aşa că el a continuat cu al doilea. Apoi a început s-o sărute, mai întâi pe umeri, apoi pe piept. Florentyna îl dorea atât de mult că aproape ea a făcut mişcarea următoare, dar, destul de brusc, el s-a ridicat şi şi-a scos cămaşa. Ca răspuns, şi-a dat repede şi ea rochia jos, lăsându-şi pantofii să cadă pe duşumea. S-au îndreptat spre pat încercând cu neîndemânare să-şi scoată şi restul de haine. Pentru o clipă s-au uitat lung unul la celălalt înainte de a se urca în pat. Spre surprinderea ei plăcerea de a face dragoste a dispărut în câteva secunde.

— Îmi pare rău, am fost îngrozitoare.

— Nu, nu, eu am fost. A făcut o pauză. Aş putea, totuşi, să recunosc că şi la mine a fost pentru prima dată.

— Şi tu? a spus ea şi au izbucnit amândoi în râs.

Au zăcut unul în braţele celuilalt tot restul serii şi au făcut dragoste încă de două ori, de fiecare dată cu mai multă plăcere şi încredere. Dimineaţa când s-a trezit, destul de obosită, dar fericită, Florentyna a simţit instinctiv că-şi vor petrece tot restul vieţii împreună. Până la sfârşitul trimestrului, s-au văzut în fiecare weekend şi uneori şi în cursul săptămânii.

În vacanţa de primăvară s-au întâlnit în secret la New York şi Florentyna a petrecut cele mai frumoase zile din câte îşi amintea. *Riviera, Luminile rampei* şi, pe Broadway, *Pacificul de sud* au fost urmate de clubul „21”, restaurantul Sardi's, chiar şi Salonul de Stejar, de la Plaza. Dimineaţa mergeau prin magazine, intrau la Muzeul Frick şi se plimbau prin parc. Când se întorcea seara acasă, braţele-i erau încărcate cu cadouri care sfârşeau lângă pat.

Trimestrul următor a fost idilic şi rareori nu erau văzuţi împreună. Spre sfârşitul lui, Scott a invitat-o pe Florentyna să-şi petreacă o săptămână din vacanţă la Marblehead ca să-i cunoască părinţii.

— Sunt sigur că au să te iubească, i-a spus el când a urcat-o în trenul de Chicago.

— Sper că da, i-a răspuns ea.

Florentyna a petrecut ore în şir povestindu-i mamei sale cât de minunat era Scott şi cât de mult îl va iubi. Zaphia era încântată să-şi vadă fata atât de fericită şi aştepta cu nerăbdare să-i cunoască pe părinţii lui Scott. Se ruga lui Dumnezeu ca Florentyna să fi întâlnit pe cineva cu care să-şi petreacă tot restul vieţii şi să nu ia o hotărâre pripită pe care s-o regrete mai târziu. Florentyna a ales mătăsuri de diferite culori de la Marshall Field's şi şi-a petrecut serile desenând o rochie cu care era sigură că va cuceri inima mamei lui Scott.

Scrisoarea a venit într-o luni şi Florentyna a recunoscut imediat scrisul lui Scott. A rupt în grabă plicul fericită, dar înăuntru nu erau decât câteva rânduri în care-i spunea că, din cauza modificării de program a familiei sale, trebuia să amâne vizita ei la Marblehead. Florentyna a citit scrisoarea iar şi iar, căutând un mesaj ascuns. Amintindu-şi cât de fericiţi s-au despărţit, a hotărât să-l sune acasă.

— Locuinţa Forbes, a spus o voce ce părea a valetului.

— Aş putea vorbi cu domnul Scott Forbes?

Florentyna şi-a simţit vocea tremurând când i-a rostit numele.

— Cine-l caută, doamnă?

— Florentyna Rosnovski.

— Am să văd dacă este acasă, doamnă.

Florentyna şi-a încleştat mâna pe receptor şi aştepta nerăbdătoare să-i audă vocea lui Scott.

— Acum nu este acasă, doamnă, dar am să-l anunţ că l-aţi căutat.

Florentyna nu i-a dat crezare şi după o oră a sunat din nou.

I-a răspuns aceeaşi voce: „Încă nu s-a întors, doamnă”, aşa că a aşteptat până la ora opt seara când aceeaşi persoană i-a spus că domnul Scott era la cină.

— Atunci, vă rog, spuneţi-i că sunt la telefon.

— Da, doamnă.

Peste câteva minute aceeaşi voce s-a auzit din nou, spunând cu o vădită lipsă de politeţe:

— Nu poate fi deranjat.

— Nu cred. Nu cred că i-aţi spus cine-l caută.

— Doamnă, vă asigur că...

S-a auzit o altă voce pe fir, a unei doamne, cu o notă de autoritate ce părea a-i fi în fire.

— Cine-i la aparat?

— Mă numesc Florentyna Rosnovski. Speram să vorbesc cu Scott...

— Domnişoară Rosnovski, în momentul de faţă Scott ia cina cu logodnica lui şi nu poate fi deranjat.

— Logodnica lui? a îngăimat Florentyna şi unghiile i-au lăsat dâre de sânge în palmă.

— Da, domnişoară Rosnovski.

Telefonul s-a închis. I-au trebuit câteva secunde Florentynei ca să înţeleagă exact semnificaţia celor aflate. A spus apoi cu voce tare „Dumnezeule, cred că am să mor” şi a leşinat.

Când şi-a revenit a văzut-o pe mama ei pe marginea patului.

— De ce? a fost primul cuvânt pe care i-a scos Florentyna.

— Pentru că n-a fost destul de bun pentru tine. Un bărbat adevărat nu i-ar fi permis mamei sale să-i aleagă persoana cu care îşi va petrece tot restul vieţii.

*
* *

Când Florentyna s-a reîntors la Cambridge lucrurile nu s-au îmbunătăţit. Nu putea să se concentreze asupra studiului şi deseori petrecea ore în şir în pat, cu ochii în lacrimi. Bella încerca s-o ajute, dar fără succes, singura tactică ce-i mai rămăsese era doar să-l ia în zeflemea: „Un bărbat ca ăsta nu mi-ar trebui în echipa mea”. Şi alţi băieţi au rugat-o pe Florentyna să se întâlnească cu ei, dar i-a refuzat pe toţi. Tatăl şi mama au fost atât de îngrijoraţi de starea ei încât au ajuns să-şi vorbească unul celuilalt în această problemă.

În cele din urmă, când Florentyna a fost gata-gata să piardă un examen, domnişoara Rose a avertizat-o că, dacă încă mai dorea să fie primită în societatea Phi Beta Kappa, trebuia să se pună serios pe treabă. Florentyna a rămas indiferentă. În timpul vacanţei de vară a stat acasă în Chicago refuzând orice invitaţii la masă sau la petreceri. A ajutat-o pe mama ei să-şi aleagă câteva rochii noi, dar n-a cumpărat nimic pentru ea. A

citit toate detaliile despre „nunta anului din înalta societate”, aşa cum denumise ziarul din Boston, *The Globe*, mariajul lui Scott Forbes cu Cynthia Knowles, dar asta nu-i adusese decât alte lacrimi. Invitaţia la nunta lui Edward Winchester n-a ajutat nici ea. Mai târziu a încercat să şi-l scoată pe Scott din minte plecând la New York unde a lucrat pentru tatăl său la hotelul Baron ore în şir. Pe măsură ce vacanţa se apropia de sfârşit, gândul reîntoarcerii la Radcliffe pentru ultimul an o îngrozea tot mai mult. Nici sfaturile tatălui, nici compasiunea mamei nu păreau să îmbunătăţească lucrurile. Amândoi au fost cuprinşi de disperare când au văzut că ea nu manifesta nici un interes pentru pregătirea aniversării a douăzeci şi unu de ani. Cu câteva zile înainte de a se reîntoarce la Radcliffe l-a văzut pe Edward pe Lake Shore Drive. Arăta tot pe atât de nefericit ca şi ea. Florentyna i-a făcut semn cu mâna şi i-a zâmbit. Şi-a fluturat şi el mâna, dar n-a zâmbit. Stăteau şi se uitau unul la celălalt, după care Edward a traversat strada.

— Ce face Danielle?

El a rămas holbându-se spre ea.

— N-ai auzit?

— Ce s-aud? l-a întrebat Florentyna.

El continua să se uite la ea cu aceeaşi privire fixă, de parcă nu-i puteau ieşi cuvintele din gură.

— A murit.

Florentyna se uita la Edward fără să-i vină a crede.

— Era la volan, conducea noul meu Austin Hedy cu foarte mare viteză şi maşina s-a răsturnat. Eu am trăit, ea a murit.

— O, Dumnezeule, a spus Florentyna îmbrăţişându-l. Cât am fost de egoistă.

— Nu, ştiam că şi tu aveai necazurile tale.

— Nimic nu se poate compara cu tragedia ta. Te reîntorci la Harvard?

— Trebuie. Tatăl lui Danielle a insistat, mi-a spus că nu m-ar ierta niciodată dacă n-aş face-o. Aşa că acum nu-mi rămâne altceva decât să lucrez. Nu plânge, Florentyna, pentru că, dacă încep şi eu, nu mă mai pot opri.

Pe Florentyna au trecut-o fiorii.

— O, Dumnezeule, ce egoistă am fost! a repetat ea.

— Vino din când în când pe la Harvard. Vom juca tenis şi-ai să mă ajuţi la conjugări la franceză. Va fi ca pe vremuri.

— Oare? a spus ea cu o privire plină de regret. Mă

îndoiesc.

12

Când Florentyna s-a reîntors la Radcliffe o aştepta un catalog de prezentare a cursurilor facultative de două sute de pagini, care i-a luat trei seri ca să-l parcurgă pentru a-şi alege pe cel care dorea să-l urmeze. Domnişoara Rose i-a sugerat să se oprească asupra unui curs nou pe care, altfel, n-o să mai aibă şansa să-l studieze în profunzime.

Florentyna auzise, ca oricine din universitate, că profesorul Luigi Ferpozzi a fost invitat pentru un an de zile să ţină prelegeri la Harvard şi că urmează să conducă un seminar o dată pe săptămână. De când câştigase Premiul Nobel pentru Pace colindase lumea primind diverse distincţii, iar când i se acordase diploma de onoare la Oxford, în prezentarea ce i se făcuse, fusese descris ca singurul om, în afară de Dumnezeu, cu care Papa şi Preşedintele erau în deplin acord. Autoritatea mondială în materie de arhitectură italiană îşi alesese drept temă a cursului Roma barocă. „Oraş al ochiului şi al minţii” urma să fie titlul primei sale prelegeri. Prezentarea sinoptică a cursului în catalog era tentantă: Gianlorenzo Bernini, artistul aristocrat şi Francesco Borromini, fiul cioplitorului în piatră, au transformat Oraşul Etern al cezarilor şi papilor în capitala cu cea mai personală amprentă din lume. Condiţiile pe care trebuiau să le îndeplinească cursanţii: cunoştinţe de latină şi italiană şi rezultate cu totul excepţionale la franceză şi germană. Numărul studenţilor admişi era limitat la treizeci.

Domnişoara Rose nu era optimistă în privinţa şanselor Florentynei de a fi aleasă printre cei câţiva.

— Am auzit că deja s-a format o coadă de la biblioteca Widener până la consiliul municipal din Boston cu cei care doar vor să-l vadă, ca să nu mai vorbim de faptul că este arhicunoscut ca misogin.

— La fel a fost şi Iulius Caesar.

— Aseară, în cancelarie, nu m-a tratat ca pe Cleopatra, a spus domnişoara Rose. Dar admir, într-adevăr, faptul că în timpul celui de al II-lea Război Mondial a zburat pe un bombardier Command. Lui personal i se datorează salvarea a jumătate din bisericile Italiei pentru că a avut grijă să nu fie bombardate clădirile importante.

— Ei bine, vreau să fiu unul din discipolii lui.

— Într-adevăr? a spus domnişoara Rose sec. Dacă nu reuşeşti, a adăugat ea râzând, în timp ce scria la repezeală un bileţel pentru profesorul Ferpozzi – poţi să-ţi alegi unul din cursurile de orientare generală, la care, se pare, că numărul de locuri nu este limitat.

— Introducere în geologie, a spus Florentyna dispreţuitor. Nu este pentru mine. Am să mă duc să-l prind în mreje pe profesorul Ferpozzi.

În dimineaţa următoare, la opt şi jumătate, cu un ceas bun înainte de orele obişnuite de primire ale profesorului, Florentyna urca scările de marmură ale bibliotecii Widener. Ajunsă în hol, a luat liftul – suficient de mare încât, în afară de ea, să mai încapă o carte – pentru ultimul etaj unde, sub acoperiş, se aflau locuinţele domnilor profesori. Era limpede că o generaţie din alte vremuri hotărâse că era de preferat ca profesorii să fie cât mai departe de studenţii prea zeloşi, aşa că nu mai dăduse nici o importanţă etajelor ce trebuiau urcate şi nici inconvenienţelor unui lift mereu ocupat.

Odată ajunsă la ultimul etaj al clădirii, Florentyna s-a trezit în faţa unei uşi mate. Numele „Profesor Ferpozzi” era proaspăt scris cu litere negre pe plăcuţa de sticlă. Ea şi-a amintit că în 1945, la München acest om stătuse alături de preşedintele Conant şi hotărâseră soarta arhitecturii germane: ce trebuia păstrat şi ce trebuia ras. Era foarte conştientă că nu avea voie să-l deranjeze cel puţin o oră. S-a răsucit pe călcâie cu gândul să bată în retragere, dar liftul deja coborâse. S-a întors şi a bătut cu tupeu în uşă. Apoi a auzit zgomotul de cioburi căzând pe duşumea.

— Dumnezeule! Oricine ai fi, pleacă. M-ai făcut să sparg ceaşca mea preferată, s-a auzit o voce furioasă a cărei limbă maternă nu putea fi decât italiana.

Florentyna şi-a înăbuşit impulsul de a fugi şi, în schimb, a apăsat uşor clanţa uşii. Şi-a vârât capul înăuntru şi a văzut o cameră care trebuia să fi avut pereţi, dar nu era de văzut niciunul pentru că teancuri de cărţi şi ziare se înălţau din duşumea până în tavan de parcă ar fi luat locul cărămizilor şi mortarului.

În mijlocul harababurii stătea o figură tipică de profesor a cărui vârstă o puteai plasa undeva între patruzeci şi şaptezeci de ani. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-o jachetă de tweed veche şi pantaloni de flanelă gri, care arătau de parcă ar fi fost

cumpărate de la un magazin de vechituri sau moştenite de la vreun bunic. Ţinea în mână toarta de porţelan maro care cu câteva clipe mai înainte fusese ataşată de o ceaşcă. La picioarele lui zăceau cioburi de porţelan maro şi un plic de ceai.

— Cana asta o am de peste treizeci de ani. Am iubit-o, fiind a doua ca ordine după *Pietà*, tânără doamnă. Cum ai de gând s-o înlocuieşti?

— Cum Michelangelo nu vă mai poate sculpta alta, va trebui să merg la Woolworth's şi să cumpăr una.

Profesorul a zâmbit fără să vrea.

— Ce doreşti? a întrebat el ridicând de jos plicul de ceai, dar lăsând cioburile pe duşumea.

— Să mă înscriu la cursul dumneavoastră, a răspuns Florentyna.

— Nici în vremurile mele cele mai bune nu m-am dat în vânt după femei, a spus el fără s-o privească. Şi, cu siguranţă, n-o s-o fac pentru una din cauza căreia mi-am spart ceaşca înainte de micul dejun. Ai cumva şi un nume?

— Rosnovski.

S-a uitat lung la ea înainte de a se aşeza la masă şi a pune plicul de ceai în scrumieră. A notat ceva la repezeală.

— Rosnovski, ai locul treizeci.

— Dar nu ştiţi nici în ce an sunt şi nu-mi cunoaşteţi nici calificativele.

— Sunt în suficientă cunoştinţă de calificativele dumitale, a spus el ameninţător. Pentru seminarul de săptămâna viitoare vei pregăti o lucrare despre – a ezitat un moment – despre una din operele timpurii ale lui Borromini, San Carlo alle Quattro Fontane. La revedere, a adăugat el în timp ce Florentyna nota furioasă în carnet.

El s-a întors spre cioburile ceştii sale fără a-i mai da ei nici o atenţie.

Florentyna a plecat închizând încet uşa în urma ei. A coborât agale scările de marmură încercând să-şi facă ordine în gânduri. De ce o acceptase atât de repede? De unde ar fi putut să ştie despre ea?

Săptămâna următoare şi-a petrecut zile întregi în subteranele de la Fogg Museum cufundată în reviste de specialitate, făcând diapozitive după planurile lui Borromini pentru San Carlo, verificând chiar lunga listă a cheltuielilor spre a vedea cât costase remarcabila construcţie. De asemenea, îşi

găsise timp să viziteze raionul de porţelanuri de la Shreve, Crump & Lowe.

După ce Florentyna şi-a terminat lucrarea, a mai revăzut-o cu o seară înainte de seminar şi a fost mulţumită de ce ieşise, mulţumire ce s-a evaporat în momentul în care a ajuns la cursul profesorului Ferpozzi. Sala era deja plină cu studenţi şi, când a verificat listele afişate, a descoperit cu groază că era singura care nu terminase încă facultatea, singura care nu avea ca disciplină de bază Artele plastice şi singura femeie. Un aparat de proiecţie se afla pe catedră îndreptat spre un ecran mare, alb.

— O, a sosit şi demolatorul nostru, a spus profesorul în timp ce Florentyna se aşeza pe singurul loc liber rămas în rândul din faţă. Acei dintre dumneavoastră care până acum n-aţi cunoscut-o pe domnişoara Rosnovski, să nu cumva s-o invitaţi la ceai.

A zâmbit la propriile sale remarci şi a bătut cu pipa în colţul catedrei spre a arăta că dorea să înceapă lecţia.

— Domnişoara Rosnovski, a spus el pe un ton ferm, ne va vorbi despre Oratoriul de la San Filippo Neri de Borromini. Inima Florentynei a tresărit. Nu, nu. A zâmbit a doua oară. M-am înşelat. Dacă îmi amintesc bine, era vorba despre biserica San Carlo.

Timp de douăzeci de minute Florentyna şi-a prezentat lucrarea însoţită de diapozitive şi a răspuns la întrebări. Ferpozzi abia dacă s-a clintit din spatele pipei sale, doar ca să-i corecteze când şi când pronunţia greşită pentru unele monezi din Roma secolului al XVII-lea.

Când Florentyna a terminat, el a dat din cap gânditor şi a spus:

— O frumoasă prezentare a unei opere de geniu. Florentyna s-a relaxat pentru prima oară în acea zi în timp ce Ferpozzi s-a ridicat brusc în picioare. Acum, îmi revine datoria penibilă de a vă arăta ceea ce este la antipodul acestei construcţii şi vreau ca toată lumea să-şi ia notiţe pentru o discuţie în detaliu săptămâna viitoare.

Ferpozzi s-a îndreptat spre aparatul de proiecţie şi a apăsat pe buton. Pe ecranul din spatele catedrei a apărut o clădire.

Florentyna a rămas uluită cu ochii pironiţi pe poza Baronului din Chicago ce se înălţa strivitor deasupra unor clădiri elegante, de mici proporţii de pe Michigan Avenue. În sală s-a

făcut o tăcere mormântală şi unul sau doi studenţi s-au uitat la ea să vadă cum reacţionează.

— Barbaric, nu-i aşa? Zâmbetul i-a revenit. Nu mă refer numai la clădire, care este lipsită de valoare, fiind doar o expresie a spiritului de automulţumire plutocratică, ci şi la efectul general pe care-l are acest edificiu asupra zonei din jur. Observaţi modul în care turnul contrazice simţul de simetrie şi echilibru al ochiului cu scopul vădit de a atrage toate privirile numai asupra lui. A apăsat pe întrerupător şi pe ecran a apărut cel de al doilea diapozitiv. De data aceasta era Baronul din San Francisco. O uşoară îmbunătăţire, a declarat el, privindu-şi prin întuneric auditoriul numai ochi şi urechi, dar asta numai din cauza faptului că în San Francisco, după cutremurul din 1906, nu se mai permite construirea de clădiri mai înalte de douăzeci de etaje. Acum să călătorim în străinătate, a continuat el întorcându-se din nou cu faţa spre ecran, unde a apărut Baronul din Cairo cu ferestrele-i strălucitoare ce reflectau haosul şi sărăcia mahalalelor din preajmă.

— Cine-i poate învinui pe localnici că sprijină vreo răzmeriţă ocazională când un asemenea monument al lui Mammon este plasat în mijlocul lor, în vreme ce ei încearcă să supravieţuiască în colibe de lut care nu aspiră nici măcar la electricitate? Profesorul a continuat să proiecteze imperturbabil diapozitive cu hotelurile Baron din Londra, Johannesburg şi Paris, după care a spus: Săptămâna viitoare vreau părerea dumneavoastră critică despre toate aceste monstruozităţi. Au vreo valoare arhitectonică, se pot justifica din motive financiare şi vor apuca să fie văzute de nepoţii voştri? Dacă da, de ce? La revedere.

Toţi au ieşit unul câte unul din sală în afară de Florentyna care a desfăcut învelitoarea maronie a micului pachet de lângă ea.

— V-am adus un cadou de rămas bun, a spus ea şi s-a ridicat în picioare întinzându-i o ceaşcă de ceai din ceramică.

Chiar în momentul în care Ferpozzi a vrut s-o ia, ea i-a dat drumul şi ceaşca a căzut la picioarele lui făcându-se bucăţele.

El a rămas cu privirile pironite pe cioburile împrăştiate pe duşumea.

— Aşa-mi trebuie, a spus el şi i-a zâmbit.

— Ceea ce aţi făcut, i-a spus ea hotărâtă să-şi ducă replica până la capăt, n-a fost demn de un om de reputaţia

dumneavoastră.

— Ai perfectă dreptate, i-a răspuns, dar a trebuit să descopăr dacă ai coloană vertebrală. Ştii, foarte multe femei n-o au.

— Vă imaginaţi că poziţia dumneavoastră vă permite...

I-a făcut un semn de rămas bun cu mâna.

— Săptămâna viitoare, domnişoară, îţi voi citi cu interes lucrarea în apărarea imperiului tatălui dumitale şi voi fi prea fericit dacă îmi argumentezi că nu am avut dreptate.

— Credeţi că am să mai vin la cursul dumneavoastră? a întrebat ea.

— O, da, domnişoară Rosnovski. Dacă eşti pe jumătate femeia despre care vorbesc colegii mei, săptămâna viitoare mă aşteaptă o bătălie grea.

Florentyna a plecat abia abţinându-se să nu trântească uşa.

Următoarele şapte zile a stat de vorbă cu profesori de arhitectură, cu urbanişti ai oraşului Boston şi de renume internaţional. I-a telefonat tatălui său, mamei şi lui George Novak, apoi a ajuns, vrând-nevrând la concluzia că, deşi toţi aveau diferite scuze, profesorul Ferpozzi nu exagerase deloc. S-a reîntors o săptămâna mai târziu în sala de la ultimul etaj al bibliotecii şi s-a aşezat în rândurile din spate îngrozită de punctele de vedere ale colegilor ei.

Profesorul Ferpozzi a urmărit-o cum s-a lăsat în scaun aproape ghemuindu-se, şi-a scuturat apoi pipa în scrumieră şi s-a adresat clasei.

— La sfârşitul orei vă puneţi lucrările pe catedră. Astăzi vreau să vorbim despre influenţa construcţiilor lui Borromini asupra bisericilor din Europa în secolul ce a urmat morţii sale.

Profesorul Ferpozzi a ţinut apoi o lecţie atât de plastică şi cu atâta autoritate că toţi cei treizeci de studenţi i-au sorbit fiecare cuvânt. Când a terminat a ales un tânăr cu părul roşcat din rândul din faţă să pregătească lucrarea pentru săptămâna viitoare despre prima întâlnire a lui Borromini cu Bernini.

Din nou Florentyna a aşteptat în bancă în timp ce ceilalţi au ieşit din sală lăsându-şi eseurile pe colţul catedrei lui Ferpozzi. Când au rămas singuri, ea i-a întins un pacheţel învelit în hârtie maro. El l-a desfăcut şi a dat peste o ceaşcă din cel mai fin porţelan Royal Worcester „Viceroy”din 1912.

— Superbă, a spus el. Şi va rămâne aşa atâta vreme cât n-

o va scăpa nimeni din mână. Au râs amândoi. Mulţumesc, domnişoară.

— Vă mulţumesc, i-a răspuns Florentyna, că nu m-aţi expus unor noi umiliri.

— Admirabila dumitale reţinere, neobişnuită la o femeie, mi-a arătat clar că nu mai era necesar. Sper că ai să mă ierţi, dar ar fi fost la fel de condamnabil să nu încerc să influenţez pe cineva care într-o bună zi va conduce cea mai mare reţea hotelieră din lume. Acest gând nu-i trecuse niciodată prin minte Florentynei până acum. Te rog să-l asiguri pe tatăl dumitale că oriunde călătoresc întotdeauna stau într-un Baron. Camerele, mâncarea şi serviciile sunt tot atât de bune ca la cele mai renumite hoteluri şi nu te poţi plânge de nimic din momentul în care ai trecut pragul vreunuia din ele. Ai grijă şi învaţă tot atât de multe despre fiul cioplitorului în piatră câte ştiu eu despre fondatorul imperiului hotelier din Slonim. Să fii un imigrant este ceva ce eu şi tatăl dumitale avem în comun, fapt cu care ne vom mândri întotdeauna. La revedere, domnişoară.

Florentyna a părăsit încăperea de sub streşinile bibliotecii Widener constatând cu uimire cât de puţine ştia despre construcţiile din imperiul tatălui ei.

În timpul acelui an s-a concentrat intens asupra studiului limbilor moderne, dar întotdeauna putea fi găsită în după-amiezile de marţi stând pe un teanc de cărţi şi ascultând prelegerile profesorului Ferpozzi. Preşedintele Conant a fost cel care a remarcat într-o seară, la cină, că relaţia de prietenie ce se stabilise între învăţatul său coleg şi Florentyna ar fi trebuit să se întâmple cu treizeci de ani în urmă.

*

* *

Ziua absolvirii la Radcliffe a fost plină de culoare. Părinţi mândri şi îmbrăcaţi elegant s-au amestecat cu profesorii cu tocele lor în toate culorile, în funcţie de rangul fiecăruia. Universitarii roiau încoace şi încolo informându-i pe vizitatori, uneori exagerând puţin, cât de bine se comportaseră progeniturile lor. În cazul Florentynei n-a fost nevoie de nici o exagerare pentru că ea terminase cu summa cum laude şi fusese aleasă în cursul anului pentru Phi Beta Kappa.

Fusese o zi de sărbătoare, dar şi de amărăciune pentru

Florentyna şi Bella care urmau să locuiască în două extremităţi ale Americii una la New York, cealaltă la San Francisco. Bella îl ceruse de bărbat pe Claude în ziua de 28 februarie în penultimul an de facultate. „N-am putut să aştept pentru un an bisect”, a explicat ea şi ei s-au căsătorit în capela Houghton de la Harvard în vacanţa de primăvară. Claude insistase şi Bella fusese de acord cu „Iubire, cinste şi supunere”. Florentyna şi-a dat seama cât de norocoşi erau amândoi în momentul în care Claude i-a spus la festivitatea de absolvire:

— Nu-i aşa că Bella este frumoasă?

Florentyna i-a zâmbit şi s-a întors spre Bella care tocmai spunea că este păcat că nu se află şi Wendy cu ele.

— N-ar fi muncit ea niciodată o zi întreagă, a adăugat Bella zâmbind.

— Florentyna n-ar fi putut lucra mai mult decât a lucrat în ultimul an de studii şi, cinstit vorbind, nimeni nu are cum să fie surprins de realizările ei, a spus domnişoara Rose.

— Sunt sigur că, într-o mare măsură, ele se datoresc şi dumneavoastră, domnişoară Rose, a răspuns Abel.

— Nu, nu, dar eu speram s-o conving pe Florentyna să se reîntoarcă la Cambridge ca să facă muncă de cercetare pentru a-şi da doctoratul în Filologie şi apoi să rămână în facultate, dar, se pare, că ea are alte planuri.

— Într-adevăr, avem alte planuri, a spus Abel. Florentyna va lucra la Grupul Baron ca director cu responsabilităţi speciale pentru deschiderea de magazine în hoteluri. În ultimii câţiva ani ele mi-au cam scăpat de sub control şi mă tem că şi eu le-am neglijat.

— Tu nu mi-ai spus că asta aveai în minte, Florentyna, a tunat Bella. Eu am crezut că tu...

— Sşst, Bella, a spus Florentyna ducându-şi un deget la buze.

— Ce-i asta, domnişoară? Aveţi un secret faţă de mine?

— Acum nu este nici timpul, nici locul potrivit, tată.

— Ei, haide nu ne face pe toţi să murim de curiozitate, a spus Edward. Nu cumva Naţiunile Unite sau General Motors şi-au dat seama că nu pot supravieţui fără tine?

— Trebuie să mărturisesc, a spus Rose, acum că ai obţinut cele mai înalte calificative pe care le poate acorda această universitate, aş fi fericită să ştiu cum intenţionezi să le foloseşti?

— Poate că speră să ajungă la formaţia Rockette, a spus

Claude.

— Asta deja este la îndemâna oricui, a răspuns Florentyna.

Toţi au râs, în afară de mama Florentynei.

— Ei bine, dacă n-ai să găseşti o slujbă la New York, vino la San Francisco, i-a spus Bella.

— N-am să uit oferta, a spus Florentyna pe un ton scăzut.

Spre uşurarea Florentynei, discuţiile despre viitorul ei au încetat pentru că ceremonia de absolvire era pe punctul de a începe. George Kennan, fostul ambasador S.U.A. în Rusia, a ţinut o cuvântare care a fost primită cu entuziasm. Florentynei i-a plăcut în mod deosebit citatul din Bismarck, care se termina cu peroraţia: „Să lăsăm şi copiilor noştri câteva sarcini pe care să le îndeplinească”.

— Într-o zi şi tu ai să ţii un asemenea discurs, i-a spus Edward în timp ce traversau holul Tricentennial.

— Şi vă rog, domnule, care va fi subiectul pe care-l voi aborda?

— Problema de a fi prima femeie preşedinte de stat.

Florentyna a izbucnit în râs.

— Încă mai crezi povestea asta?

— La fel şi tu, deşi întotdeauna îmi va reveni mie sarcina să ţi-o reamintesc.

În timpul anului Edward fusese mereu văzut împreună cu Florentyna şi prietenii lor spuneau că în curând aveau să anunţe logodna, dar Edward ştia că asta n-o să se întâmple în veci. Florentyna va rămâne femeia pe care n-o va obţine niciodată, şi-a zis Edward în sinea lui. Destinul lor era să fie prieteni, dar nu şi iubiţi.

După ce Florentyna şi-a împachetat ultimele lucruri şi şi-a luat rămas bun de la mama ei, a verificat să nu fi lăsat nimic în cameră şi s-a aşezat pe marginea patului meditând la anii petrecuţi la Radcliffe. Tot ceea ce putea spune era că venise cu trei valize şi pleca cu şase şi o diplomă de licenţiat în arte. Pe pereţi nu rămânea decât un fanion purpuriu de la un meci de hochei pe gheaţă pe care i-l dăduse Scott. Florentyna l-a scos din cui, l-a ţinut o clipă în mâini, apoi l-a aruncat în coşul cu hârtii.

Ea a stat în maşină pe bancheta din spate, alături de tatăl ei, şoferul scoţându-i din campus pentru ultima oară.

— Ai putea să conduci puţin mai încet? l-a rugat ea.

— Bineînţeles, domnişoară.

Florentyna şi-a întors capul şi a privit prin parbriz până ce

fleşele de la Cambridge nu s-au mai văzut deasupra copacilor şi n-a mai rămas nimic de privit din trecutul ei.

13

Şoferul a oprit Rolls-Royce-ul la semaforul de pe Arlington Street, ce străjuia latura de vest a grădinii publice. A aşteptat să apară lumina verde, iar Florentyna discuta cu tatăl ei despre excursia pe care o vor face în Europa.

Chiar în momentul în care s-a schimbat culoarea un alt Rolls i-a depăşit cotind-o pe Commonwealth Avenue. Pe bancheta din spate un alt absolvent şi un alt părinte erau cufundaţi în conversaţie.

— Uneori, Richard, mă gândesc că ar fi fost mai bine dacă te-ai fi dus la Yale, a spus ea.

Mama lui Richard îl privea sorbindu-l din ochi. El deja avea înfăţişarea aristocrată care o atrăsese la tatăl lui cu peste douăzeci de ani în urmă şi era cea de-a cincea generaţie a familiei care absolvea Harvard-ul.

— De ce Yale? a întrebat-o blând pe mama lui întrerupându-i amintirile

— Ei bine, poate că ar fi fost mai sănătos pentru tine să n-ai de-a face cu aerul introvertit de ia Boston.

— Să nu cumva să te audă tata. O asemenea sugestie ar considera-o nici mai mult, nici mai puţin decât o trădare.

— Dar trebuie neapărat să faci cursurile postuniversitare tot la Harvard, Richard? Bineînţeles că mai sunt şi alte academii comerciale.

— Vreau să ajung bancher la fel ca tatăl meu. Dacă ţin să-i calc pe urme, Yale nu este echipat să se poată trage de şireturi cu Harvard-ul, a răspuns el cu o glumă.

Peste câteva minute Rolls-ul s-a oprit în faţa unei case mari de pe Beacon Hill. Uşa din faţă s-a deschis şi în cadrul ei a apărut un valet.

— Mai avem aproape o oră până sosesc oaspeţii, a spus Richard uitându-se la ceas. Am să merg să mă schimb. Mamă, am putea să ne vedem puţin înainte de şapte şi jumătate în camera dinspre apus?

Până şi vocea îi seamănă cu a tatălui, şi-a spus ea în gând.

Richard a urcat câte două trepte deodată; în majoritatea caselor el reuşea chiar trei. Mama venea în urma lui cu un pas mai domol şi fără a atinge balustrada cu mâna.

Valetul i-a urmărit cu privirea şi când au dispărut s-a întors

în oficiu. Vărul doamnei Kane, Henry Cabot Lodge va veni la cină, aşa că trebuia să mai verifice o dată ca totul să fie perfect.

Richard stătea sub duş şi zâmbea cu gândul la grijile pe care şi le făcea mama lui. El întotdeauna a vrut să meargă la Harvard şi să aibă aceleaşi realizări ca şi tatăl lui. I se părea o veşnicie până la toamnă când începeau cursurile la Academia Comercială, dar trebuia să recunoască faptul că ardea, totuşi, de nerăbdare ca în vara aceea s-o ducă pe Mary Bigelow în insula Barbados. Pe Mary o cunoscuse la Societatea de muzică, la repetiţii, iar mai târziu fuseseră amândoi invitaţi să cânte în cuartetul de coarde al universităţii. Micuţa şi dezgheţata domnişoară de la Vassar cânta la vioară cu mult mai bine decât el la violoncel. Când, în cele din urmă i-a cântat în pat o serenadă şovăitoarei Mary, a descoperit că ea şi aici îl depăşea, deşi pretindea că este lipsită de experienţă. Tot din timpul acelor zile a aflat şi că ea era extrem de iritabilă.

Richard a dat robinetul la rece pentru câteva minute, apoi a ieşit de sub duş, s-a şters şi şi-a pus costumul de seară. S-a mai uitat o dată în oglindă: haina era închisă la două rânduri de nasturi. Richard presupunea că în seara aceea va fi singurul îmbrăcat după ultima modă – nu că ar fi contat, când ai puţin peste şase picioare, eşti suplu şi brunet. Cândva Mary îi spusese că arăta bine în orice, începând cu slipul şi terminând cu paltonul.

A coborât la parter şi a aşteptat-o pe mama lui în camera dinspre apus. Când ea şi-a făcut apariţia, valetul le-a servit câte o băutură.

— Dumnezeule, sunt iar la modă costumele la două rânduri? s-a interesat ea.

— Bineînţeles. Sunt ultimul răcnet, mamă.

— Nu-mi vine să cred. Îmi amintesc...

Valetul a tuşit. Amândoi şi-au întors privirile.

— Domnul Henry Cabot Lodge, a anunţat valetul.

— Henry, a spus mama lui Richard.

— Kate, draga mea, a răspuns el înainte de a o săruta pe obraz.

Kate a zâmbit; vărul ei purta o haină la două rânduri de nasturi.

Richard a zâmbit pentru că acel costum părea vechi de douăzeci de ani.

*
* *

Richard şi Mary Bigelow s-au reîntors din Barbados aproape tot atât de negri ca şi băştinaşii. S-au oprit la New York să ia masa cu părinţii lui Richard, care au fost întru totul de acord cu alegerea lui. La urma urmelor, ea era nepoata lui Alan Lloyd, cel care-i urmase bunicului lui Richard ca preşedinte al băncii familiei Kane.

Imediat ce s-a întors la Casa Roşie de pe Beacon Hill, Richard a început să se pregătească pentru Academia Comercială. Toţi îl avertizaseră că este cel mai solicitat curs de la universitate, cu procentajul cel mai mare de respinşi, dar imediat ce începuse trimestrul el a fost surprins când a văzut cât de puţin timp îi mai rămânea pentru altceva. Mary a început să fie cuprinsă de disperare când el a trebuit să-şi abandoneze locul din orchestra de coarde şi nu mai reuşea s-o vadă decât în weekend-uri.

La sfârşitul primului an postuniversitar ea i-a sugerat să-şi facă din nou vacanţa în insula Barbados, dar a aflat cu dezamăgire că el are de gând să stea pironit în Boston şi să-şi continue studiul.

Când Richard s-a întors pentru ultimul an, era hotărât să termine primul sau printre primii din clasă, iar tatăl lui l-a prevenit că până la examen trebuia să-şi consacre tot timpul studiului. Tatăl lui a mai adăugat că, dacă nu era printre primii, nu putea solicita un post la bancă. El nu voia să fie acuzat de nepotism.

La Crăciun, Richard a venit la părinţii săi la New York, dar n-a rămas decât trei zile, după care s-a reîntors la Boston. Mama lui era neliniştită de efortul prelungit, dar tatăl lui Richard o asigura că acesta nu va mai dura decât şase luni. După aceea se va putea relaxa toată viaţa. Kate şi-a păstrat pentru sine părerile; ea nu-l văzuse pe soţul ei relaxându-se deloc în douăzeci şi cinci de ani.

La Paşti, Richard a sunat-o pe mama lui să-i spună că trebuia să rămână la Boston în timpul scurtei vacanţe de primăvară, dar ea a reuşit să-l convingă să vină de ziua tatălui său. El a fost de acord, dar a adăugat că va trebui să se întoarcă la Harvard în dimineaţa următoare.

Richard a sosit la casa părinţilor săi de pe East Sixty-

eighth Street imediat după ora patru, în după-amiaza zilei de naştere a tatălui său. Aici l-au întâmpinat mama şi surorile lui, Virginia şi Lucy. Mamei i s-a părut că el arăta tras la faţă şi obosit şi dorea din toată inima să se termine mai repede examenele. Richard ştia că tatăl său nu se va abate de la programul de bancă pentru nici o zi de naştere, indiferent a cui ar fi fost. El avea să sosească acasă puţin după ora şapte.

— Ce i-ai adus tatei de ziua lui? s-a interesat Virginia.

— Am aşteptat să-ţi cer sfatul, i-a spus Richard flatând-o, dar, de fapt, aproape că uitase de cadou.

— Asta se numeşte să laşi lucrurile până în ultimul moment, a spus Lucy. Eu i-am cumpărat cadoul de acum trei săptămâni.

— Ştiu exact de ce anume are nevoie, a spus mama sa. O pereche de mănuşi. Cele vechi aproape că nu se mai pot purtă.

— Bleumarin, din piele, fără nici un model, a spus Richard râzând. Am să mă duc chiar acum la Bloomingdale's şi am să cumpăr o pereche.

A pornit-o pe Lexington Avenue la vale, cu paşi mari, aidoma celorlalţi trecători, intrând în ritmul oraşului. Aştepta cu nerăbdare ca la toamnă să se alăture tatălui său şi era destul de încrezător că va reuşi să iasă printre primii zece, mai cu seamă că abandonase orice distracţii în ultimele luni. Îl va întrece pe tatăl său şi într-o zi va fi preşedintele băncii. Gândul l-a făcut să zâmbească. A împins uşa de la Bloomingdale's, a urcat cu paşi mari scările şi a întrebat o vânzătoare de unde putea cumpăra mănuşi. Pe când îşi croia drum prin magazinul aglomerat, şi-a aruncat privirile spre ceas. Avea suficient timp să se schimbe pentru dineu înainte ca tatăl său să se fi întors. Şi-a ridicat privirile spre cele două fete de la raionul cu mănuşi. A zâmbit; i-a răspuns la zâmbet nu cea care ar fi trebuit.

Fata zâmbăreaţă a venit spre el rapid; era o blondă cu un păr galben auriu, fardată cu puţin cam mult ruj şi deschisă la unul din nasturi mai mult decât era permis la Bloomingdale's. Richard n-a putut să nu admire o asemenea siguranţă de sine. Pe ecusonul mic de pe pieptul stâng se putea citi „Maisie Bates”.

— Vă pot fi de folos, domnule? a întrebat ea.

— Da, a spus Richard. Şi-a aruncat privirile spre fata cu părul negru. Aş vrea o pereche de mănuşi bleumarin, din piele şi fără model, a spus el fără a-şi întoarce ochii spre blondă.

Maisie a ales o pereche de mănuşi, i le-a pus lui Richard

pe mâini, netezind uşor fiecare deget, apoi i le-a ţinut în sus ca să le poată admira.

— Dacă nu vi se potrivesc, puteţi să mai încercaţi altă pereche.

— Nu, vin perfect, a spus el. Vă plătesc dumneavoastră sau colegei?

— Mă pot ocupa eu de dumneavoastră.

La naiba, şi-a zis Richard în sinea lui.

A părăsit magazinul fără tragere de inimă hotărât să revină a doua zi. Până în după-amiaza aceea considerase dragostea la prima vedere ca cel mai ridicol clişeu, potrivit doar pentru revistele destinate femeilor.

Tatăl lui a fost încântat de cadoul „substanţial”, aşa cum a numit el mănuşile în timpul mesei festive, dar şi mai încântat a fost de progresele lui la Academia Comercială.

— Dacă ieşi printre primii zece, voi fi fericit să-ţi ofer un post ca să te specializezi la bancă, a spus el pentru a o mie una oară.

Virginia şi Lucy au zâmbit.

— Dar dacă Richard iese pe primul loc, tată? Ai să-l faci preşedinte? l-a întrebat Lucy.

— Nu fi uşuratică, fată dragă. Dacă Richard va ajunge vreodată preşedinte asta va fi numai după ce-şi va fi câştigat postul respectiv prin ani de muncă intensă şi abnegaţie. S-a întors spre fiul său. Când ai să te întorci la Harvard?

Richard era pe punctul să răspundă mâine, dar a spus:

— Cred că mâine.

— Perfect, a fost tot ce a comentat tatăl său.

Ziua următoare Richard nu s-a întors la Harvard ci la Bloomingdale's unde s-a îndreptat direct spre raionul de mănuşi. Înainte de a-i da vreo şansă celeilalte fete să-l servească, Maisie s-a şi repezit spre el; n-a avut încotro şi a cumpărat o altă pereche de mănuşi, apoi s-a întors acasă.

Dimineaţa următoare Richard s-a reîntors Bloomingdale's pentru a treia oară şi a stat îndelung în faţa raionului de cravate din vecinătate până când Maisie a fost ocupată cu un alt client şi cealaltă fată era liberă. Apoi s-a îndreptat plin de încredere spre galantar şi a aşteptat să fie servit. Spre groaza lui, Maisie şi-a părăsit clienta în mijlocul frazei şi a ţâşnit spre el în timp ce cealaltă fată a plecat să-i ţină locul.

— O altă pereche de mănuşi? a chicotit blonda.

— Da... Da, a spus el slab.

Richard a părăsit magazinul cu încă o pereche de mănuşi – bleumarin, de piele şi fără model.

Ziua următoare i-a spus tatălui său că mai rămâne la New York pentru că trebuie să-şi adune o serie de date din Wall Street ce-i erau necesare pentru lucrare. Imediat ce tatăl său a plecat la bancă, s-a îndreptat şi el spre Bloomingdale's. De data asta şi-a făcut un plan spre a fi sigur că va vorbi cu cealaltă fată. S-a îndreptat spre tejghea fiind convins că Maisie va da buzna, dar a venit cealaltă vânzătoare să-l servească.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus ea.

— O, bună dimineaţa, a spus Richard, brusc nemaigăsindu-şi cuvintele.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Nu – adică da. Aş dori o pereche de mănuşi, a spus el neconvingător.

— Da, domnule. V-aţi gândit la o pereche bleumarin? De piele? Precis avem măsura dumneavoastră – numai dacă nu s-au vândut.

Richard i-a citit numele pe ecuson: Jessie Kovats. Ea i-a dat mănuşile. El le-a probat. Nu i se potriveau. A mai încercat o altă pereche şi a privit în direcţia lui Maisie. Ea i-a zâmbit încurajator. El i-a întors un zâmbet strepezit. Domnişoara Kovats i-a dat altă pereche de mănuşi. De data aceasta îi veneau perfect.

— Cred că este exact ce vă trebuie, a spus Jessie.

— Nu, nu chiar, i-a răspuns Richard.

Jessie şi-a coborât vocea şi a spus:

— Am să merg s-o salvez pe Maisie. De ce n-o invitaţi in oraş? Sunt sigură că va spune da.

— O, nu, a spus Richard. Nu m-aţi înţeles. Nu pe ea vreau s-o invit, ci pe dumneata.

Jessie a rămas total surprinsă.

— Vrei să ieşim diseară la restaurant?

— Da, a răspuns ea timid.

— Să trec să te iau de acasă?

— Nu. Ne întâlnim la restaurant.

— Unde ai vrea să mergem?

Jessie n-a răspuns.

— La Allen's, la intersecţia Seventy-third cu Third, a sugerat Richard.

— Da, este bine, a fost tot ce-a spus Jessie.

— În jur de opt îţi convine?

— În jur de opt, a repetat Jessie.

Richard a plecat din magazinul Bloomingdale's obţinând tot ce îşi dorise – şi nu era o pereche de mănuşi.

*
* *

Richard nu-şi amintea să fi petrecut o zi întreagă cu jindul la o fată, dar din momentul când Jessie spusese da, nu se mai gândise la nimic altceva.

Mama lui Richard era încântată că el se hotărâse să mai petreacă o zi în New York şi se întreba dacă Mary Bigelow se afla în oraş. Da, şi-a zis ea când a trecut pe lângă baie şi l-a auzit pe Richard cântând „Cândva am iubit în taină”.

Richard a reflectat neobişnuit de mult asupra a ceea ce va îmbrăca în seara aceea. S-a hotărât să nu meargă în costum şi, în cele din urmă, a ales un blazer bleumarin şi pantaloni gri de flanelă. De asemenea, a rămas multă vreme în faţa oglinzii. Se temea că prea arată a Ivy League, dar nu mai avea ce face într-un interval atât de scurt.

A plecat din casa lor de pe Sixty-eight Street chiar puţin înainte de ora şapte spre a evita să-i explice tatălui său de ce încă se mai afla în oraş. Era o seară cu cer senin, dar rece şi a ajuns la Allen's la câteva minute după ora şapte şi jumătate şi a comandat un Budweiser. Din minut în minut îşi verifica ceasul şi apoi, după ce a trecu ora stabilită, din secundă în secundă, întrebându-se dacă va fi dezamăgit când o va revedea.

N-a fost.

Stătea în prag arătând superb într-o rochie simplă albastră, despre care el a presupus că era cumpărată de la Bloomingdale's deşi orice femeie ar fi ştiut că este un Ben Zuckerman. Ochii ei cercetau încăperea. În cele din urmă l-a văzut pe Richard îndreptându-se spre ea.

— Îmi pare rău că am întârziat... a început ea.

— Nu are importanţă. Important este că ai venit.

— Credeai că n-am să vin?

— N-am fost sigur, a spus Richard zâmbind. Stăteau amândoi în picioare uitându-se lung unul la celălalt. Iartă-mă, dar nu-ţi ştiu numele, a spus el nevoind să dea în vileag că l-a văzut

în fiecare zi la Bloomingdale's.

Ea a şovăit.

— Jessie Kovats. Şi al tău care este?

— Richard Kane, a spus el întinzându-i mâna.

Ea a luat-o şi s-a trezit că n-ar fi vrut să-i mai dea drumul.

— Şi cu ce te ocupi când nu cumperi mănuşi de la Bloomingdale's? l-a întrebat Jessie.

— Sunt la cursurile postuniversitare comerciale de la Harvard.

— Sunt surprinsă că ei nu te-au învăţat că mai toţi oamenii nu au decât două mâini.

El a râs fiind deja încântat că nu numai înfăţişarea ei avea să facă seara memorabilă.

— Mergem să ne aşezăm? i-a sugerat Richard prinzând-o de braţ şi conducând-o spre masa lor.

Jessie a început să studieze meniul.

— Un cotlet de Salisbury? a întrebat ea.

— Un hamburger altfel spus, a zis Richard.

Ea a râs şi el a fost surprins că ea remarcase citatul atât de rapid şi apoi s-a simţit vinovat pentru că, pe măsură ce seara înainta, devenea tot mai evident că ea văzuse mai multe piese, citise mai multe cărţi şi fusese la mai multe concerte decât el. A fost pentru prima oară în viaţă când a regretat pregătirea sa unilaterală.

— Locuieşti în New York? a întrebat-o el.

— Da, a spus ea în timp ce sorbea din cea de a treia cafea pe care ospătarul o turnase la rugămintea lui Richard. Stau cu părinţii.

— În ce parte a oraşului? a întrebat el.

— Pe East Fifty-seventh Street, a răspuns Jessie.

— Atunci să mergem pe jos, a spus el luând-o de mână.

Jessie a încuviinţat zâmbind şi au plecat împreună. Ca drumul să ţină mai mult, Richard se oprea să se uite la vitrine, ceea ce în mod normal nu făcea. Cunoştinţele lui Jessie în materie de modă şi conducere a magazinelor erau uluitoare. Richard regreta că ea trebuise să părăsească şcoala la şaisprezece ani ca să lucreze la hotelul Baron înainte de a se angaja la Bloomingdale's.

Ca să parcurgă şaisprezece blocuri le-a trebuit aproape o oră. Când au ajuns pe Fifty-seventh Street, Jessie s-a oprit în faţa unei clădiri vechi, cu apartament mici.

— Aici locuiesc părinţii mei, a spus ea.

El o ţinea de mână.

— Sper că ai să mă mai vezi, a spus Richard.

— Mi-ar face plăcere a răspuns Jessie fără să pară prea entuziasmată.

— Mâine? a întrebat Richard cu sfială.

— Mâine? a întrebat la rândul ei Jessie.

— Da. De ce n-am merge la Blue Angel să-l vedem pe Bobby Short? El i-a luat din nou mâna. Este un pic mai romantic decât Allan's.

Jessie părea nehotărâtă, de parcă invitaţia i-ar fi creat probleme.

— Dacă nu vrei, atunci nu mergem, a adăugat el.

— Mi-ar face plăcere, a spus ea în şoaptă.

— Mâine iau masa cu tatăl meu, aşa că ce-ar fi să trec să te iau pe la zece?

— Nu, nu, a spus Jessie. Ne vom întâlni acolo. N-am de mers decât două blocuri.

— Atunci mâine la zece. S-a aplecat şi-a sărutat-o pe obraz. A fost pentru prima oară când i-a simţit parfumul suav. Noapte bună, Jessie, a spus el şi a plecat.

Richard a început să fluiere din Concertul pentru violoncel al lui Dvorak şi când a sosit acasă ajunsese la sfârşitul primei mişcări. Nu-şi putea aminti să fi avut vreo seară în care să se simtă atât de bucuros. A adormit cu gândul la Jessie nu la Galbraith sau Freedman. Dimineaţa următoare şi-a însoţit tatăl în Wall Street şi şi-a petrecut ziua la bibliotecă luându-şi doar o scurtă pauză pentru prânz. Seara, în timpul cinei i-a vorbit tatălui său despre cercetarea pe care o întreprindea în problema preluării controlului unei întreprinderi şi se temea să nu fi fost puţin prea entuziast.

După-masă s-a dus în camera sa. S-a asigurat că nu l-a văzut nimeni când s-a furişat din casă puţin înainte de ora zece. Când a ajuns la Blue Angel şi-a verificat masa şi s-a întors în foaier s-o aştepte pe Jessie.

Îşi simţea inima bătând şi s-a întrebat de ce nu i se întâmplase niciodată aşa cu Mary Bigelow. Când a sosit Jessie, a sărutat-o pe obraz şi a condus-o spre restaurant. Vocea lui Bobby Short plutea în aer: „Îmi spui adevărul sau e şi asta o altă minciună?”

Când Richard şi Jessie au intrat în sală, Short şi-a ridicat

braţul în semn de salut. Richard a remarcat gestul intrigat, pentru că nu-l văzuse pe artist decât o singură dată şi nu-i fusese niciodată prezentat.

Au fost conduşi la o masă din centru şi Richard a fost surprins când Jessie a ales scaunul încât să stea cu spatele la pian.

Richard a comandat o sticlă de Chablis şi a întrebat-o pe Jessie cum şi-a petrecut ziua.

— Richard, este ceva care trebuie...

— Bună, Richard.

Richard şi-a întors capul. Lângă masa lor se afla un alt bărbat îmbrăcat în blazer bleumarin şi pantaloni de flanelă gri.

— Bună, Steve. Ţi-o prezint pe Jessie Kovats – Steve Mellon. Eu şi Steve am fost împreună la Harvard.

— Ai văzut ultimul meci al yankeilor? l-a întrebat Steve.

— Nu, a răspuns Richard. Eu nu urmăresc decât învingătorii.

— La fel ca Eisenhower. Cu handicapul lui ai fi crezut că studiase la Yale. Au continuat să discute câteva minute. Jessie n-a făcut nici un efort să-i întrerupă. A, iat-o c-a sosit, în sfârşit, a spus Steve uitându-se spre uşă. La revedere, Richard. Sunt încântat că te-am cunoscut, Jessie.

În timpul serii Richard i-a vorbit lui Jessie despre planurile sale de a veni la New York ca să lucreze la Lester's, banca tatălui său. Ea era un ascultător atât de atent şi el spera să n-o fi plictisit. El s-a simţit chiar mai bine decât seara trecută şi, când au plecat, i-a făcut semn cu mâna lui Bobby Short de parcă ar fi fost împreună la grădiniţă. Când au ajuns în dreptul casei lui Jessie el a sărutat-o pe gură pentru prima oară. Pe moment ea i-a răspuns, dar apoi i-a spus noapte bună şi a dispărut în clădirea veche.

Dimineaţa următoare el s-a întors la Boston. Imediat ce a ajuns la Casa Roşie i-a telefonat lui Jessie s-o întrebe dacă era liberă vineri ca să meargă împreună la concert. Ea i-a spus că da şi pentru prima oară în viaţa lui a tăiat zilele din calendar pe măsură ce se scurgeau. Mai târziu, în cursul săptămânii l-a sunat Mary şi a încercat să-i explice pe cât a putut de amabil de ce nu mai era disponibil.

Când a sosit weekend-ul, a fost de-a dreptul de neuitat. S-au dus la concert, la Filarmonica din New York, la cinema şi s-au plimbat. Fără tragere de inimă Richard s-a întors la Harvard

duminică noapte. În lunile următoare săptămânile aveau să fie lungi şi weekend-urile scurte. A sunat-o pe Jessie în fiecare zi şi rareori nu erau împreună la sfârşit de săptămână.

Lui a început să-i fie groază de zilele de luni.

*
*   *

În timpul unei prelegeri din dimineaţa de luni despre crahul din '29 Richard s-a trezit că nu se poate concentra. Cum avea el să-i explice tatălui său că se îndrăgostise de o fată care lucra la raionul de mănuşi, eşarfe şi pălării de la Bloomingdale's? Chiar şi în sinea lui, Richard nu putea înţelege cum o fată atât de deşteaptă şi atrăgătoare era atât de lipsită de ambiţie. Dacă Jessie ar fi avut condiţiile pe care le-a avut el... I-a scris numele pe caietul de notiţe. Tatăl lui trebuia să se obişnuiască cu ideea. S-a uitat la ce scrisese: Jessie Kane.

Când Richard s-a întors la New York la sfârşitul acelei săptămâni, a găsit un pretext pentru mama sa precum că i s-ar fi terminat lamele de ras. Mama i-a sugerat să ia una de la tatăl său.

— Nu, nu, a spus Richard. Trebuie să-mi cumpăr câteva. În orice caz, nu folosim acelaşi tip.

Kate Kane şi-a zis că era ceva ciudat, pentru că ştia că altădată apelase la lamele tatălui său.

Richard a trebuit să alerge de-a lungul celor opt blocuri până la Bloomingdale's ca să ajungă înainte de ora închiderii. Când a sosit la raionul de mănuşi, Jessie nu se vedea nicăieri. Maisie stătea într-un colţ dându-şi cu lac pe unghii.

— Jessie este pe aici? a întrebat-o el abia respirând.

— Nu, deja a plecat acasă – nu sunt decât câteva minute de atunci. N-are cum să fi ajuns departe. Nu urma...?

Richard a ieşit în fugă pe Lexington Avenue. A căutat-o cu privirea pe Jessie printre figurile celor care se grăbeau spre casă. N-ar fi găsit-o dacă n-ar fi recunoscut eşarfa roşie pe care i-o dăduse. Era pe celălalt trotuar îndreptându-se spre Fifth Avenue. Locuinţa ei era în direcţia opusă; cu o senzaţie de vinovăţie, a hotărât s-o urmărească. Când ea a ajuns la Scribner's pe Forty-eight Street, el s-a oprit şi a privit-o cum intră în librărie. Dacă voia să citească ceva, bineînţeles, că îşi putea alege de la Bloomingdale's. Era nedumerit. S-a uitat cu atenţie prin fereastră

şi a văzut-o pe Jessie cum discuta cu o vânzătoare care a părăsit-o pentru câteva momente şi apoi s-a reîntors cu două cărţi. A putut chiar să le vadă titlurile: *Societate prosperă* de John Kenneth Galbreith şi *Astăzi în Rusia* de John Gunther. Jessie a semnat pentru ele – ceea ce l-a surprins pe Richard – şi a plecat, iar el s-a ascuns după colţ.

— Cine *este* ea, de fapt? a spus Richard cu voce tare în timp ce o urmărea intrând la Bendel's.

Portarul a salutat-o plin de respect, lăsând clar impresia că o cunoaşte foarte bine. Din nou Richard s-a zgâit prin fereastră şi a văzut cum vânzătoarele roiau în jurul lui Jessie cu un respect mai mult decât obişnuit. A apărut o doamnă mai în vârstă cu un pachet, pe care era clar că Florentyna îl aştepta. L-a deschis şi înăuntru se afla o rochie lungă de seară, roşie. Jessie a zâmbit şi a încuviinţat din cap iar vânzătoarea i-a pus rochia într-o cutie maro cu alb. Apoi cu un „mulţumesc” rostit foarte clar, Jessie s-a întors spre uşă fără ca măcar să semneze pentru ceea ce cumpărase. Richard abia a reuşit să nu dea nas în nas cu ea când a ieşit grăbită din magazin şi a sărit într-un taxi.

S-a aruncat şi el într-un taxi spre care tocmai se îndrepta o doamnă în vârstă care credea că era pentru ea şi i-a spus şoferului să urmărească taxiul lui Jessie.

— Ca-n filme, nu-i aşa? a spus şoferul.

Richard nu i-a răspuns. Când taxiul a depăşit casa în faţa căreia ei se despărţeau de obicei, el a simţit că i se face rău. Taxiul din faţă a mai mers încă o sută de iarzi, apoi s-a oprit în dreptul unui bloc uluitor de nou, cu portar în uniformă care s-a grăbit să-i deschidă uşa lui Jessie. Perplex şi furios, Richard a sărit din maşină şi s-a îndreptat spre uşa prin care dispăruse ea.

— Amice, costă nouăzeci şi cinci de cenţi, s-a auzit o voce în urma lui.

— O, iertaţi-mă, a spus Richard. A băgat mâna în buzunar şi a scos o bancnotă, i-a dat-o grăbit şoferului fără a se mai gândi să primească restul.

— Mulţumesc, amice, i-a zis şoferul strângând în mână bancnota de cinci dolari. Cu siguranţă cineva este astăzi fericit.

Richard s-a grăbit spre uşa blocului şi a reuşit s-o ajungă pe Jessie când tocmai intra în lift. A rămas cu privirea pironită asupra lui, dar n-a scos o vorbă.

— Cine eşti? a întrebat-o Richard când s-a închis uşa de la ascensor.

Cele două persoane care se mai aflau în lift priveau cu o indiferenţă studiată în timp ce liftul urca spre etajul doi.

— Richard, s-a bâlbâit ea. Aveam de gând să-ţi spun totul în seara asta. Niciodată nu găseam cea mai potrivită ocazie.

— Pe dracu, aveai de gând! a spus el urmând-o spre apartament. De trei luni mă îmbrobodeşti cu tot felul de minciuni. Ei bine, a sosit timpul să ştiu adevărul.

Când Florentyna a descuiat uşa, el şi-a făcut loc pe lângă ea cu bruscheţe şi a intrat înăuntru. Ea a rămas neajutorată în hol şi privirile lui au cuprins apartamentul. La capătul holului era un living spaţios cu un frumos covor oriental şi un superb birou georgian. Un orologiu de pe vremea bunicilor se afla pe masă şi lângă el o vază cu anemone. Camera era impresionantă chiar în comparaţie cu propria casă a lui Richard.

— Frumos loc pentru o vânzătoare, a spus el sarcastic. Mă întreb care din iubiţi ţi-l plăteşte.

Jessie a făcut un pas spre el şi l-a plesnit atât de tare peste obraz că o durea palma.

— Cum îndrăzneşti? a spus ea. Ieşi afară din casa mea.

După ce i-au ieşit vorbele din gură, a început să plângă. Richard a luat-o în braţe.

— O, Dumnezeule, iartă-mă, a zis el. Am spus un lucru îngrozitor. Te rog, iartă-mă. N-a fost decât pentru că te iubesc atât de mult şi am crezut că te cunosc aşa de bine şi acum aflu că nu ştiu nimic despre tine.

— Richard, şi eu te iubesc şi iartă-mă că te-am lovit. N-am vrut să te mint, dar nu există nimeni altcineva, ţi-o jur.

Ea i-a mângâiat obrazul.

— A fost o nimica toată pentru ceea ce am spus, a zis el şi a sărutat-o.

Înlănţuiţi unul în braţele celuilalt s-au lăsat pe sofa şi pentru câteva clipe au rămas aproape nemişcaţi. El i-a mângâiat cu tandreţe părul până lacrimile s-au oprit. Jessie şi-a strecurat degetele în deschizătura dintre cei doi nasturi de sus ai cămăşii.

— Vrei să te culci cu mine? a întrebat ea încet.

— Nu, a răspuns el. Vreau să stau treaz cu tine toată noaptea.

Fără să mai vorbească, s-au dezbrăcat şi au făcut dragoste, la început cu blândeţe şi sfială, cu nesiguranţă de reacţiile celuilalt, fiecare încercând cu disperare să fie la înălţimea aşteptărilor. În cele din urmă, lungiţi unul lângă altul,

cu capul pe umărul lui au stat de vorbă.

— Te iubesc, a spus Richard. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Pentru că nu dau doi bani pe cine eşti, Jessie, sau ce faci, dar ştiu că trebuie să-mi petrec restul vieţii cu tine.

— Vreau să mă mărit cu tine, Richard, dar mai întâi trebuie să-ţi spun adevărul.

Şi-a pus jacheta lui Richard peste trupul gol, iar el stătea lângă ea tăcut, aşteptând-o să vorbească.

— Numele meu este Florentyna Rosnovski, a început ea şi apoi şi-a depănat povestea.

Florentyna i-a explicat de ce îşi luase numele de Jessie Kovats – pentru că voise să fie tratată ca orice altă vânzătoare în perioada cât învaţă meseria şi nu ca fiica Baronului din Chicago. În timpul destăinuirilor ei, Richard n-a vorbit nimic şi a rămas tăcut şi după ce ea a terminat.

— Deja nu mă mai iubeşti? l-a întrebat ea. Acum că ştii cine sunt?

— Draga mea, a spus Richard foarte încet. Tatăl meu îl urăşte pe tatăl tău.

— Ce vrei să spui?

— Doar că singura dată când am auzit rostit numele tatălui tău în faţa lui, el şi-a ieşit complet din fire spunând că unicul scop în viaţă al tatălui tău pare a fi dorinţa de a ruina familia Kane.

— Ce? De ce? a întrebat Florentyna şocată. Eu n-am auzit niciodată de tatăl tău. Cum de se cunosc? Trebuie să fie vreo greşeală.

— Aş vrea să fie aşa, a spus Richard şi i-a relatat ce-i povestise cândva mama lui despre cearta cu tatăl ei.

— O, Dumnezeule. Acesta trebuie să fi fost „Iuda” la care s-a referit tatăl meu când şi-a schimbat banca după douăzeci şi cinci de ani. Ce-o să facem?

— Le spunem adevărul, i-a răspuns Richard. Că ne-am întâlnit din întâmplare, că ne-am îndrăgostit şi că vrem să ne căsătorim. Şi că nimic nu ne poate opri.

— Să mai aşteptăm câteva săptămâni, a spus Florentyna.

— De ce? a întrebat Richard. Crezi că tatăl tău te poate convinge să nu te mai căsătoreşti cu mine?

— Nu, Richard, a spus ea atingându-l blând în timp ce-şi punea iar capul pe umărul lui. Niciodată, dragul meu. Dar hai să

aflăm dacă le putem strecura cu menajamente vestea înainte de a-i pune în faţa unui *fait accompli*[10]. În orice caz, s-ar putea ca ei să nu fie atât de porniţi cum crezi tu. La urma urmelor, tu ai spus că povestea cu Richmond Group s-a petrecut cu peste douăzeci de ani în urmă.

— Îţi spun eu, ura lor este şi acum tot atât de puternică. Tatăl meu şi-ar ieşi din minţi numai dacă ne-ar vedea împreună, ce să mai vorbim de căsătorie.

— De aceea este mai bine să mai aşteptăm puţin înainte de a le da vestea. Aşa vom avea timp să ne gândim cum este mai bine să facem.

El a sărutat-o iar.

— Te iubesc, Jessie.

— Florentyna.

— Cu acest nume va trebui să mă obişnuiesc, a spus el.

*
*   *

La început Richard şi-a consacrat o după-amiază pe săptămână spre a cerceta duşmănia dintre cei doi taţi, dar, după o vreme, a devenit o obsesie afectându-i serios participarea la cursuri. Încercarea Baronului din Chicago de a-l îndepărta pe tatăl lui Richard din propriul său consiliu de administraţie ar fi constituit un bun caz de studiu pentru Academia Comercială Harvard. Cu cât descoperea mai multe, cu atât se convingea că tatăl lui şi al Florentynei erau duşmani de neîmpăcat. Mama lui i-a povestit despre această dihonie de parcă de ani de zile ar fi simţit nevoia să discute cu cineva despre ea.

— De ce te interesează atât de mult domnul Rosnovski? l-a întrebat ea.

— Am dat peste numele lui când am citit nişte exemplare vechi din *The Wall Street Journal*.

Era adevărat, şi-a zis el în gând, dar era şi o minciună.

Florentyna şi-a luat o zi liberă de la Bloomingdale's şi a plecat la Chicago cu avionul să-i spună mamei sale ce se întâmplase. Când Florentyna a insistat să-i povestească ce ştia despre ceartă, ea a vorbit aproape o oră fără întrerupere. Florentyna a sperat că mama ei exagera, dar câteva întrebări

---

[10] Fapt împlinit (fr.).

puse cu grijă în timpul cinei lui George Novak i-au dezvăluit cu durere că lucrurile aşa stăteau.

În fiecare weekend cei doi îndrăgostiţi îşi împărtăşeau reciproc noutăţile aflate, care nu făceau altceva decât să adauge noi date la catalogul urii ce dăinuia de atâta vreme între părinţii lor.

— Totul pare atât de mărunt, a spus Florentyna. De ce nu se întâlnesc şi să lămurească lucrurile între ei? Eu cred că s-ar înţelege bine amândoi.

— Şi eu zic la fel, a spus Richard. Dar care dintre noi o să încerce să le-o spună?

— Amândoi va trebui s-o facem, mai devreme sau mai târziu.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Richard era tot mai atent şi tandru cu ea. Deşi încerca să-i scoată Florentynei din gând acel „mai devreme sau mai târziu” invitând-o la teatru, la Filarmonica din New York şi la lungi plimbări prin parc, totuşi, conversaţia lor întotdeauna revenea la părinţi.

Chiar şi în timpul recitalului de violoncel pe care Richard l-a dat în cinstea ei la ea acasă, Florentyna n-a fost chip să-l scoată din minte pe tatăl ei – cum de putea să fie atât de neînduplecat? Când sonata de Brahms s-a terminat, Richard şi-a pus jos arcuşul şi a privit-o lung în ochii cenuşii.

— Va trebui să stăm de vorbă cu ei curând, i-a spus el luând-o în braţe.

— Ştiu că trebuie. Dar nu vreau să-i pricinuiesc o supărare tatălui meu.

— Ştiu.

Ea şi-a pironit privirile în podea.

— Vinerea viitoare tata se va întoarce de la Washington.

— Atunci rămâne pe vineri, a spus încet Richard fără să-i dea drumul din braţe.

În seara aceea, în timp ce Florentyna îl privea pe Richard plecând cu maşina, s-a întrebat dacă va fi suficient de tare ca să-şi ducă hotărârea până la capăt.

Vineri, Richard a chiulit de la cursul de dimineaţă şi s-a dus la New York ca să petreacă restul zilei cu Florentyna.

O bună parte din după-amiază au discutat despre ce le vor spune părinţilor când vor fi faţă în faţă cu ei. La ora şapte amândoi au plecat din apartamentul Florentynei din Fifity-seventh Street. Au mers pe jos unul lângă celălalt fără să-şi

vorbească. Când au ajuns pe Park Avenue s-au oprit la semafor.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Era ultima întrebare la care s-ar fi putut gândi Florentyna pe când se pregătea să-şi întâlnească tatăl. O lacrimă i s-a prelins pe obraz, lacrimă care n-ar fi trebuit să fie acolo în cel mai fericit moment al vieţii sale. Richard a scos un inel dintr-o cutie micuţă, roşie – un safir montat în diamante. I l-a pus pe degetul al treilea de la mâna stângă. A încercat să-i oprească lacrimile sărutând-o. S-au desprins unul de celălalt învăluindu-se cu privirea pentru încă câteva clipe, apoi s-au răsucit pe călcâie şi au plecat.

Se înţeleseseră să se reîntâlnească în apartamentul Florentynei imediat ce-şi vor fi terminat de îndeplinit misiunea. Ea s-a uitat lung la inelul de pe deget ce stătea alături de cel vechi, favoritul ei din trecut.

În timp ce mergea pe Park Avenue, Richard repeta frazele pe care şi le formulase cu atâta grijă şi s-a trezit că a ajuns în Sixty-eighth Street înainte de a-şi fi terminat repetiţia.

Şi-a găsit tatăl în salon bând obişnuitul său pahar de Teacher's cu sifon dinainte de cină. Mama se plângea de sora lui că nu mănâncă suficient.

— Cred că Virginia şi-a pus în minte să fie cea mai subţire din New York.

Richard voia să râdă.

— Bună, Richard, te aşteptăm mai devreme.

— Da, a spus Richard. A trebuit să văd pe cineva înainte de a veni acasă.

— Pe cine? a întrebat mama lui fără a părea deosebi de interesată.

— Fata cu care mă voi căsători.

Amândoi s-au uitat la el uluiţi; bineînţeles, nu era fraza de deschidere pe care Richard şi-o pregătise cu atâta grijă. Tatăl lui a fost primul care şi-a revenit.

— Nu crezi că eşti puţin cam tânăr? Sunt sigur că tu şi Mary aţi mai putea aştepta puţin.

— Nu cu Mary vreau să mă căsătoresc.

— Nu cu Mary? a întrebat mama lui.

— Nu, a spus Richard. Numele ei este Florentyna Rosnovski.

Kate Kane s-a făcut albă ca varul.

— Fiica lui Abel Rosnovski? a întrebat William Kane cu o

expresie imperturbabilă pe chip.

— Da, tată, a răspuns Richard răspicat.

— Este vreo glumă, Richard?

— Nu, tată. Ne-am cunoscut în împrejurări neobişnuite şi ne-am îndrăgostit unul de celălalt fără să ştim despre neînţelegerile dintre părinţii noştri.

— Neînţelegeri? Neînţelegeri? a repetat el. Nu-ţi dai seama că parvenitul ăla de imigrant polonez îşi petrece mai toată viaţa încercând să mă zboare din propriul meu consiliu de administraţie şi că o dată aproape că a şi reuşit? Şi tu asta o numeşti „neînţelegere”? Richard, n-o s-o mai vezi niciodată pe fiica acelui escroc, dacă vrei să fii în consiliul băncii Lester's. La asta nu te-ai gândit?

— Ba da, tată, m-am gândit, dar asta nu-mi schimbă cu nimic hotărârea. Am întâlnit fata cu care vreau să-mi petrec tot restul vieţii şi sunt mândru că şi ea vrea să fie soţia mea.

— Ea te-a înşelat şi te-a dus de nas, astfel încât împreună cu tatăl ei să-mi ia banca. Nu vezi că ăsta le este planul?

— Nici tu, tată, nu poţi crede într-o asemenea absurditate.

— Absurditate? Odată el m-a acuzat că aş fi responsabil de moartea partenerului său, Davis Leroy, când...

— Tată, Florentyna n-a ştiut nimic despre cearta voastră înainte de a mă fi cunoscut. Cum poţi să fii atât de lipsit de logică?

— Ţi-a spus că e gravidă, ca tu să fii nevoit să te însori cu ea?

— Tată, asta este sub demnitatea ta. Florentyna n-a făcut nici o presiune asupra mea. Dimpotrivă. Richard s-a întors spre mama lui. Nu vreţi s-o cunoaşteţi amândoi şi apoi o să înţelegeţi cum s-au întâmplat lucrurile?

Kate era pe punctul de a răspunde când tatăl lui Richard a strigat:

— Nu. Niciodată şi întorcându-se spre soţia lui, i-a cerut să-i lase singuri.

În timp ce mama lui se îndrepta spre uşă, Richard a văzut-o plângând.

— Acum ascultă-mă, Richard. Dacă te însori cu fata lui Rosnovski, te las fără nici o leţcaie.

— Tată, şi tu ca toate generaţiile din familia noastră crezi că banii pot cumpăra totul. Fiul tău nu este de vânzare.

— Dar tu puteai să te însori cu Mary Bigelow – o fată atât

de respectabilă şi dintr-o familie ca a noastră.

Richard a râs.

— Florentyna este atât de minunată că nu poate fi înlocuită de o prietenă din cele mai de vază familii americane.

— Să nu ne pui pe noi în aceeaşi oală cu prostul ăla de polonez.

— Tată, n-am crezut niciodată că am să ascult asemenea prejudecăţi de la o persoană ca tine.

William Kane a făcut un pas spre fiul său. Richard nu s-a clintit din drum. Tatăl lui s-a oprit.

— Ieşi afară, a spus el. Tu nu mai faci parte din familia mea. Niciodată.

Richard a părăsit încăperea. Când traversa holul a văzut-o pe mama sa ţinându-se de balustrada scării. S-a dus spre ea şi a îmbrăţişat-o. Kate i-a şoptit: „Te voi iubi întotdeauna” şi s-a desprins de el când şi-a auzit soţul ieşind în coridor.

Richard a închis uşa din faţă încet în urma lui. Se afla din nou pe Sixty-eighth Street. Singurul lui gând era la Florentyna întrebându-se dacă reuşise să-i facă faţă tatălui ei. A luat un taxi şi, fără a mai privi înapoi, i-a cerut şoferului să-l ducă la apartamentul Florentynei.

Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de liber.

Când a ajuns în Fifty-seventh Street l-a întrebat pe portar dacă se întorsese Florentyna. Nu se întorsese, aşa că a aşteptat-o în faţa blocului începând să se teamă că ar fi posibil ca ea să nu fi putut să plece. Era cufundat în gânduri şi n-a observat când un alt taxi s-a oprit şi din el a apărut figura fragilă a Florentynei. Îşi ţinea o batistă la buza care-i sângera. Ea a alergat spre el şi amândoi au urcat în lift, grăbiţi să se afle în intimitatea apartamentului.

— Te iubesc, Richard, au fost primele ei cuvinte.

— Şi eu te iubesc, a spus Richard şi a luat-o în braţe, ţinând-o strâns de parcă asta le-ar fi salvat toate problemele.

Florentyna nu s-a desprins din braţele lui Richard când el a început să vorbească.

— M-a ameninţat că mă lasă fără nici un ban, dacă mă însor cu tine, i-a spus el. Când au să înţeleagă, oare, că nu ne pasă de banii lor blestemaţi? Am încercat să apelez la sprijinul mamei, dar nici ea n-a putut să domolească furia tatălui meu. El a insistat ca ea să plece din cameră. Niciodată nu l-am văzut tratând-o pe mama astfel. Ea plângea şi asta a făcut ca

hotărârea mea să devină şi mai puternică. L-am părăsit fără să mai aştept să-şi termine fraza. Ştie Dumnezeu, sper să nu-şi verse mânia pe Lucy şi Virginia. Ce s-a întâmplat când i-ai spus tatălui tău?

— M-a lovit, a răspuns Florentyna. Pentru prima oară în viaţa mea. Cred că te omoară dacă ne găseşte împreună. Richard, dragul meu, trebuie să plecăm înainte să ne descopere şi este mai mult ca sigur că va veni mai întâi aici. Îmi este atât de frică.

— Nu ai de ce te teme. Vom pleca diseară şi vom merge cât mai departe de aici şi la naiba cu amândoi.

— Cât de repede poţi să-ţi faci bagajele? l-a întrebat Florentyna.

— N-am nici unul, a spus Richard. Acum nu mă mai pot întoarce acasă. Împachetează-ţi lucrurile tale şi plecăm. Am cam o sută de dolari la mine şi violoncelul care este în dormitorul tău. Cum te simţi la gândul că te căsătoreşti cu un bărbat care nu are decât o sută de dolari?

— Cred că o vânzătoare nu poate spera la mai mult – şi dacă te gândeşti că visam să fiu o femeie întreţinută. Nu va mai trece mult şi ai să-mi ceri şi zestre. Florentyna a cotrobăit în geantă. Ei bine, am două sute douăzeci şi doi de dolari şi o carte de credit. Îmi datorezi cincizeci şi şase de dolari, Richard Kane şi am să-ţi cer să mi-i plăteşti cu o dobândă de un dolar pe an.

— Cred că-mi place mai mult varianta cu zestrea, a spus Richard.

În treizeci de minute Florentyna a împachetat. Apoi s-a aşezat la birou şi a scris la repezeală câteva rânduri tatălui ei explicându-i că nu vrea să-l mai vadă niciodată dacă nu-l acceptă pe Richard Kane. A lăsat scrisoarea pe noptiera de lângă pat.

Richard a oprit un taxi.

— Idlewild, i-a spus şoferului după ce a pus cele trei valize ale Florentynei şi violoncelul său în portbagaj.

Odată ajunşi la aeroport, Florentyna a dat un telefon. A fost uşurată când i s-a răspuns. După ce i-a spus lui Richard vestea, au cumpărat bilete de avion.

La şapte şi jumătate avionul Super Constellation 1049 de la American Airlines făcea manevrele de decolare pentru cursa ce va dura şapte ore.

Richard a ajutat-o pe Florentyna să-şi prindă centura de

siguranţă. Ea i-a zâmbit.

— Ştii cât de mult te iubesc, domnule Kane?

— Da, cred că da – doamnă Kane, i-a răspuns el.

*
* *

— Ai să ajungi să-ţi regreţi faptele din seara asta.

El n-a răspuns imediat, a rămas, nemişcat, cu privirea aţintită în faţă. Apoi tot ce-a rostit a fost:

— Îţi interzic să iei vreodată legătura cu el.

Ea a plecat din cameră fără să-i răspundă.

El a rămas singur în fotoliul de piele vişinie; timpul rămăsese suspendat. Telefonul a sunat de câteva ori, dar n-a răspuns. Valetul a ciocănit uşor în uşă, apoi a intrat.

— Vă caută un domn Abel Rosnovski, domnule. Vreţi să vorbiţi cu el?

William Kane a simţit o durere ascuţită în capul pieptului. Ştia că trebuie să vorbească. S-a ridicat din fotoliu şi numai cu un efort imens nu s-a prăbuşit la loc în el. S-a dus la telefon şi l-a ridicat.

— William Kane la aparat.

— Abel Rosnovski.

— Într-adevăr. Şi când exact ai pus la cale ca fiica ta să-mi ia fiul? Fără nici o îndoială atunci când nu ţi-a reuşit manevra de a-mi lichida banca.

— Nu fi atât de... Abel şi-a controlat cuvintele. Şi eu doresc să opresc acest mariaj tot atât de mult ca şi tine. N-am încercat niciodată să-ţi iau fiul. N-am aflat de existenţa lui decât astăzi. Îmi iubesc fiica mai mult decât te urăsc pe tine şi nu vreau s-o pierd. Nu ne putem întâlni şi să luăm împreună o hotărâre?

— Nu, a spus William Kane.

— Ce rost are să ne agăţăm acum de trecut, Kane? Dacă ştii unde sunt poate că-i putem opri. Asta este ceea ce vrei şi tu. Ori eşti atât de al dracului de mândru că preferi să stai deoparte şi să te uiţi cum fiul tău se însoară cu fata mea decât să dai o mână de ajutor?

William Kane a închis telefonul şi s-a întors la fotoliul de piele.

Valetul a revenit.

— Cina este servită, domnule.

— Nici o cină şi nu sunt acasă pentru nimeni.

— Da, domnule, a spus valetul şi a plecat din cameră.

William Kane a rămas singur. Nimeni nu l-a deranjat până la ora opt în dimineaţa următoare.

14

Când avionul a aterizat pe aeroportul internaţional din San Francisco, Florentyna spera că nu fusese un anunţ făcut prea în pripă. Richard abia ce pusese piciorul pe pistă când a văzut un munte de femeie cum se repede spre ei şi o îmbrăţişează pe Florentyna. Florentyna n-ajungea s-o cuprindă cu braţele pe Bella.

— Nu prea dai mult timp unei fete să se pregătească şi ea cât de cât, nu? Să suni tu chiar înainte de a pune piciorul în avion!

— Iartă-mă, Bella, n-am ştiut până...

— Nu fi caraghioasă. Eu şi Claude tocmai bodogăneam că n-avem nimic de făcut în seara asta, a spus Bella luând imediat două valize.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu, Bella, că mi te-a scos în cale, i-a spus Florentyna. Nu te-ai schimbat deloc.

— Dintr-un punct de vedere, da. Sunt gravidă în şase luni. Atâta doar că eu sunt ca un panda uriaş şi nu se bagă de seamă.

Cele două fete, urmate de Richard ce-şi căra violoncelul şi de Claude, şi-au croit drum prin aglomeraţia aeroportului către parcare. Pe drum spre San Francisco Bella le-a spus că soţul ei lucra ca asociat la firma de avocatură Pillsbury, Medison şi Sutro.

— Nu s-a descurcat bine? a spus Bella.

— Iar Bella este profesoară de educaţie fizică la colegiu şi, de când a venit ea, n-au pierdut nici un meci de hochei, a spus Claude cu egală mândrie.

— Şi tu ce faci? l-a întrebat Bella pe Richard. După bagaj nu pot decât să presupun că eşti un muzician şomer.

— Nu chiar, a răspuns Richard râzând. Sunt un viitor bancher şi mâine voi începe să caut de lucru.

— Când vă căsătoriţi?

— Nu înainte de trei săptămâni, pe puţin, a spus Florentyna. Vreau să ne căsătorim la biserică şi mai întâi trebuie să se facă strigările.

— Deci veţi trăi în păcat, a spus Claude. Sunteţi un cuplu modern. Asta mi-am dorit-o şi eu dintotdeauna, dar Bella nici n-a vrut să audă.

— Şi de ce-aţi plecat aşa brusc din New York? i-a întrebat Bella ignorând comentariul lui Claude.

Florentyna i-a povestit cum îl cunoscuse pe Richard şi despre vechea duşmănie dintre părinţii lor. Bella şi Claude ascultau fără să le vină a crede, amândoi rămânând neobişnuit de tăcuţi până când maşina s-a oprit.

— Asta este casa noastră, a spus Claude apăsând puternic pe pedala de frână şi lăsând maşina în viteza întâi.

Florentyna a coborât. Casa se afla la jumătatea pantei, dar de aici nu se vedea golful.

— Când Claude va ajunge asociatul patronului, vom urca mai în vârful dealului, a spus Bella. Deocamdată trebuie să ne mulţumim cu atât.

— Este fantastic, a spus Florentyna când a intrat în casa micuţă. A zâmbit văzând crosele de hochei în raftul pentru umbrele.

— Cred că este mai bine să mergeţi direct în camera voastră ca să vă desfaceţi bagajele. Bella i-a condus pe cei doi musafiri pe scara mică, în spirală ce ducea la etaj. Nu este apartamentul prezidenţial de la Baron, dar este mai bine decât pe strada.

Vor trece câteva săptămâni până ce Florentyna avea să afle că Bella şi Claude îşi petrecuseră toată după-amiaza ca să-şi ducă patul dublu în camera de oaspeţi şi să coboare cele două paturi de o persoană la parter pentru ca Florentyna şi Richard să-şi poată petrece prima noapte împreună.

La New York era ora patru dimineaţa când, în sfârşit, au urcat şi ei în pat să se culce.

— Ei bine, acum că Grace Kelly nu mai este disponibilă, presupun că voi rămâne cu tine. Deşi cred că s-ar putea ca Claude să aibă dreptate. Pesemne că va trebui să trăim în păcat.

— Dacă tu şi Claude aţi trăi în păcat, nimeni în San Francisco n-ar băga vreodată de seamă.

— Ceva regrete până acum?

— Da. Întotdeauna am sperat că mă voi căsători cu un bărbat care să doarmă pe partea stângă a patului.

*
* *

Dimineaţa, după ce au servit un mic dejun tipic Bella, Florentyna şi Richard au parcurs ziarele în căutare de slujbe.

— Trebuie să găsim ceva foarte repede. Nu cred că banii

au să ne-ajungă mai mult de o lună, a spus Florentyna.

— Pentru tine s-ar putea să fie mai uşor. Nu cred că vor fi multe bănci care să-mi ofere o slujbă fără diplomă şi fără o referinţă măcar din partea tatei.

— Nu te îngrijora, i-a spus Florentyna ciufulindu-i părul. Noi putem să-i înfrângem pe amândoi taţii noştri.

Richard s-a dovedit a fi avut dreptate. Florentynei i-au trebuit doar trei zile până ce viitorii ei patroni, după ce au sunat la directorul de personal de la Bloomingdale's, i-au oferit o slujbă la un magazin de modă pentru tineret numit „Wayout Columbus” care dăduse un anunţ în *The Cronicle* pentru o vânzătoare bună. N-a trecut decât o săptămână până când directorul şi-a dat seama ce achiziţie făcuse.

Pe de altă parte, Richard a bătut drumurile prin San Francisco de la o bancă la alta. Directorul de personal întotdeauna îi spunea să revină şi când revenea, brusc, „nu mai era nici un loc liber în momentul de faţă” pentru cineva cu calificarea lui. Pe măsură ce ziua nunţii se apropia, Richard devenea tot mai neliniştit.

— Nu poţi să-i învinuieşti, i-a spus Florentynei. Toţi fac afaceri cu tatăl meu şi nu vor să se pună rău cu el. O mână de laşi. Nu-ţi aminteşti de nimeni care să fi avut vreo ceartă cu Banca Lester's şi, ca atare, să nu mai apeleze la ei?

Richard şi-a îngropat capul în mâini şi a reflectat câteva clipe.

— Doar Banca Americii. Mai demult, tata s-a certat cu ei pentru garantarea unei datorii pentru care le-a trebuit cam mult timp ca s-o onoreze, ceea ce a dus la pierderi considerabile la dobânzi. El a jurat că n-o să mai facă niciodată afaceri cu ei. Merită să încerc – o să-i sun mâine.

Când directorul a stat de vorbă cu el a doua zi, l-a întrebat dacă motivul pentru care Richard a cerut să lucreze la Banca Americii a fost binecunoscuta neînţelegere cu tatăl lui.

— Da, domnule director, a răspuns Richard.

— Bun, deci amândoi avem ceva în comun. Vei începe luni ca ajutor de casier şi, dacă eşti, într-adevăr, fiul lui William Kane, nu cred că vei rămâne multă vreme în acel post.

*

* *

În sâmbăta din cea de a treia lor săptămână în San Francisco Richard şi Florentyna s-au căsătorit cu un ceremonial foarte simplu la biserica St. Edward de pe California Street. Părintele O'Reilly – însoţit de mama Florentynei – a luat avionul din Chicago spre a oficia cununia. Claude a condus mireasa la altar şi apoi a trecut lângă Richard fiindu-i cavaler de onoare, iar Bella, imensă în rochia-i roz de gravidă, a fost doamna de onoare. Cei şase au sărbătorit evenimentul la Di Maggio's, pe Fisherman's Wharf. Salariile pe o săptămână ale lui Richard şi Florentynei n-au putut acoperi nota de plată, aşa că Zaphia le-a venit în ajutor.

— Dacă voi patru vă hotărâţi să mai luaţi masa în oraş, le-a spus Zaphia, daţi-mi un telefon şi voi fi aici cu primul avion.

Mireasa şi ginerele au ajuns în pat la ora unu noaptea.

— N-am crezut niciodată că am să mă mărit cu un ajutor de casier.

— N-am crezut niciodată c-o să mă însor cu o vânzătoare, dar, din punct de vedere sociologic, ar trebui să fie un parteneriat ideal.

— Să sperăm că n-o să ne alegem cu sociologia, a spus Florentyna şi a stins lumina.

*
* *

Abel a încercat toate mijloacele de care dispunea pentru a da de Florentyna. După zile întregi de telefoane, telegrame şi chiar încercări de a implica poliţia, şi-a dat seama că nu-i mai rămânea decât o singură pistă. A format numărul din Chicago.

— Alo, a spus o voce tot pe-atât de glacială ca a lui William Kane.

— Cred că ştii de ce te sun.

— Presupun.

— De câtă vreme ai ştiut despre Florentyna şi Richard Kane?

— Cam de trei luni. Florentyna a venit cu avionul la Chicago şi mi-a povestit tot despre el. Apoi l-am cunoscut pe Richard la nuntă. Ea n-a exagerat. Este un băiat de excepţie.

— Ştii unde se află acum? a întrebat-o Abel.

— Da.

— Unde?

— Afl-o singur.

Telefonul s-a închis. Încă o persoană care nu voia să-l ajute.

Pe biroul din faţa lui zăcea nedeschis un dosar cuprinzând detalii despre viitoarea sa călătorie în Europa. A răsfoit câteva pagini. Două bilete de avion, două rezervări la Londra, Edinburgh şi Cannes. Două bielete la operă, două la teatru, dar acum nu va mai merge decât o singură persoană. Florentyna nu va mai inaugura nici Baronul din Edinburgh, nici pe cel din Cannes.

S-a cufundat în somn din care n-ar fi vrut să se mai trezească. George l-a găsit grămadă în fotoliu la ora opt, a doua zi dimineaţă.

El i-a promis lui Abel că până la întoarcerea sa din Europa o va găsi pe Florentyna, dar acum, după ce a citit scrisoarea Florentynei iar şi iar, Abel şi-a dat seama că ea nu va fi de acord să-l vadă.

15

— Aş vrea să fac un împrumut de treizeci şi patru de mii de dolari, a spus Florentyna.

— Pentru ce vă trebuiesc banii? a întrebat-o Richard pe un ton glacial.

— Intenţionez să preiau contractul de închiriere pentru o clădire de pe Nob Hill ca să deschid un boutique.

— Care sunt termenii contractului?

— Zece ani cu posibilitatea de a-l reînnoi.

— Ce garanţii oferiţi pentru împrumut?

— Am trei mii de acţiuni la Grupul Baron.

— Dar aceea este o societate particulară, a spus Richard, şi acţiunile, în fapt, nu au valoare pentru că nu pot fi negociate.

— Dar Grupul Baron valorează cincizeci de milioane şi acţiunile mele reprezintă un procent din această sumă.

— Cum aţi intrat în posesia acţiunilor?

— Tatăl meu este preşedintele societăţii şi mi le-a dat când am împlinit douăzeci şi unu de ani.

— Atunci de ce nu împrumutaţi banii direct de la el?

— O, drace, a spus Florentyna. O să pună ei toate aceste întrebări?

— Mă tem că da, Jessie.

— Toţi directorii de bancă sunt la fel de duri ca tine? În Chicago niciodată nu m-au tratat în acest fel.

— Asta pentru că aveau ca garanţie contul tatălui tău. Cel care nu te cunoaşte nu are cum să fie atât de amabil. Un director care acordă un împrumut trebuie să plece din capul locului de la premisa că noua tranzacţie nu va fi achitată, aşa că, dacă riscul lui nu este acoperit dublu, rămâne descoperit. Când iei cu împrumut bani, întotdeauna trebuie să iei în calcul punctul de vedere al celui care ţi-i dă. Cei care iau uşor împrumut sunt convinşi cu toţii că vor fi câştigători, dar directorul băncii ştie că peste cincizeci la sută din afacerile ce i-au fost prezentate nu izbutesc sau, în cel mai bun caz, sunt acoperite doar cheltuielile. Aşa că directorul trebuie să-şi selecteze clienţii cu mare grijă ca să poată fi sigur întotdeauna că îşi va recupera banii. Tatăl meu obişnuia să-mi spună că majoritatea afacerilor financiare se fac cu un profit de unu la sută pentru bancă, ceea ce nu-ţi permite să ai o pierdere de sută la sută decât o singură dată la cinci ani.

— Acum înţeleg şi este perfect logic, deci, ce trebuie să răspund la „De ce nu împrumuţi banii de la tatăl tău?”

— Spune-le adevărul. Ţine minte, afacerile bancare sunt bazate pe încredere şi dacă ei ştiu că întotdeauna ai fost cinstit cu ei, vor fi alături de tine când treci prin perioade dificile.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Spui, pur şi simplu, eu şi tatăl meu ne-am certat pentru o problemă de familie şi acum eu doresc să mă realizez pe propriile mele picioare.

— Crezi că o să meargă?

— Nu ştiu, dar dacă da, cel puţin ţi-ai pus de la început toate cărţile pe masă. Deci, să reluăm.

— Trebuie?

— Da. Nimeni nu-ţi datorează bani, Jessie.

— Aş vrea să fac un împrumut de treizeci şi patru de mii de dolari.

— Pentru ce vă trebuiesc banii?

— Intenţionez să preiau...

— Masa este gata, a tunat Bella.

— Sunt salvată, a spus Florentyna.

— Numai până terminăm de mâncat. La câte bănci ai să te duci luni?

— La trei. California, Wells Fargo şi Crocker. De ce n-aş trece pe la Banca Americii şi tu, pur şi simplu, mi-ai da cei treizeci şi patru de mii de dolari?

— Pentru că nu sunt închisori mixte în America.

Claude şi-a băgat capul pe uşă.

— Voi doi, grăbiţi-vă, altfel nu vă mai rămâne nimic de mâncare.

*

* *

George şi-a petrecut o bună parte din timp urmărind firele care să ducă la Florentyna. Era hotărât să aibă unele rezultate concrete la întoarcerea lui Abel din Europa.

Într-o anume direcţie George a avut ceva mai mult succes decât Abel. Zaphia a fost încântată să-i spună că făcea foarte des drumuri pe coastă ca să vadă fericitul cuplu. George n-a trebuit decât să dea un telefon unei agenţii de voiaj din Chicago şi să descopere că aceste călătorii erau la San Francisco. În

douăzeci şi patru de ore avea adresa şi numărul de telefon al Florentynei. O dată chiar a reuşit să facă o scurtă conversaţie cu fina lui, dar aceasta a fost destul de rezervată faţă de el.

Henry Osborne a găsit un pretext şi şi-a oferit ajutorul, dar, în curând, s-a dovedit că nu dorea decât să afle ce se petrece în viaţa lui Abel. Chiar a încercat să-l forţeze pe George să-i împrumute bani.

— Va trebui să aşteptaţi până se întoarce Abel, i-a spus George tăios.

— Nu sunt sigur că pot rezista până atunci.

— Îmi pare rău, Henry, dar nu sunt autorizat să fac împrumuturi personale.

— Nici chiar unui membru al consiliului de administraţie? O să ajungi să regreţi această decizie, George. La urma urmelor, eu ştiu mult mai multe decât tine despre cum a pornit-o acest grup şi sunt sigur că alţii ar fi interesaţi să-mi plătească pentru o asemenea informaţie.

*
* *

George întotdeauna sosea la aeroportul Idlewild cu treizeci de minute mai devreme ori de câte ori se întorcea Abel din Europa. Ca orice nou director numit în funcţie, el ştia că Baronul va fi nerăbdător să afle ce se mai întâmplase în cadrul grupului în lipsa sa. Dar de data asta George ştia cu siguranţă că prima întrebare a lui Abel va fi de o cu totul altă natură.

Ca de obicei, Abel a fost primul care a trecut prin vamă şi, imediat ce s-a aşezat cu George pe bancheta, din spate a Cadillac-ului societăţii, nu şi-a mai pierdut timpul cu banalităţi.

— Care sunt veştile? a întrebat Abel, fiind foarte sigur că George ştia la ce se referea.

— Unele bune, altele rele, a spus George apăsând butonul de lângă fereastră. Abel a privit cum alunecă geamul care separa şoferul de pasagerii din spate. În aşteptarea veştilor bătea nerăbdător darabana cu degetele în portieră. Florentyna continuă să ţină legătura cu mama ei. Locuieşte într-un mic apartament în San Francisco împreună cu o veche prietenă de la Radcliffe.

— S-a căsătorit?

— Da.

Câteva clipe Abel n-a mai vorbit, parcă spre a se obişnui cu irevocabilul succintei afirmaţii.

— Şi băiatul Kane? a întrebat el.

— Şi-a găsit o slujbă la o bancă. Se pare că o mulţime de oameni l-a refuzat pentru că s-a dus vorba că nu şi-a terminat studiile la Academia Comercială Harvard şi că tatăl lui refuză să-i dea o recomandare. Mulţi n-au vrut să-l angajeze pentru a nu-şi strica relaţiile cu William Kane. În cele din urmă, a fost primit ca ajutor de contabil la Banca Americii cu un salariu mai mic decât i s-ar fi cuvenit conform pregătirii sale.

— Şi Florentyna?

— Lucrează ca director adjunct într-un magazin numit „Wayout Columbus” de lângă parcul Golden Gate. Şi ea a încercat să împrumute bani de la diverse bănci.

— De ce? a întrebat Abel părând îngrijorat. Are necazuri?

— Nu. Caută capital să-şi deschidă propriul ei magazin.

— Cât îi trebuie?

— Treizeci şi patru de mii de dolari ca să cumpere contractul de închiriere pentru o clădire mică de pe Nob Hill.

Abel a reflectat o clipă asupra celor aflate.

— Ocupă-te ca să primească banii. Fă ca tranzacţia să pară ca un obişnuit împrumut bancar şi ia toate măsurile să nu existe nici un fir care să ducă până la mine. A început din nou să bată darabana în geamul lateral. Asta trebuie să rămână doar între noi doi, George.

— Aşa cum spui tu, Abel.

— Şi ţine-mă la curent cu orice mişcare pe care o face, indiferent cât ar fi de banală.

— Cum rămâne cu Richard Kane?

— El nu mă interesează, a spus Abel. Acum, care sunt veştile proaste?

— Avem din nou necazuri cu Henry Osborne. Se pare că datorează bani peste tot şi sunt aproape sigur că singura lui sursă de venit eşti tu. Continuă să facă ameninţări – că va da în vileag mituiri pe care le-ai practicat la început, când ai preluat grupul. Spune că păstrează toate hârtiile începând cu ziua în care te-a întâlnit când el pretinde că ţi-a fixat o sumă mai mare ca despăgubire după ce a ars vechiul Richmond din Chicago. Spune tuturor că are un dosar gros de trei degete în privinţa ta.

— Am să mă ocup de Henry dimineaţă, a spus Abel.

*
* *

Abel era la zi cu toate activităţile grupului când a sosit Henry pentru întâlnirea sa strict confidenţială. Abel şi-a ridicat privirile spre el: băutura şi datoriile începuseră să i se citească pe chip. Pentru prima oară, şi-a zis Abel în gând, Henry arată mai bătrân decât este.

— Am nevoie de ceva bani pentru că trec printr-o perioadă proastă, a spus Henry chiar înainte de a-i întinde mâna. Am avut un pic de ghinion.

— Din nou, Henry? La anii tăi ar trebui să fii mai prevăzător. Cât îţi trebuie de data asta?

— Zece mii m-ar ajuta să scap, a spus Henry.

— Zece mii! a aruncat Abel în silă cuvintele. Ce crezi că sunt eu, mină de aur? Ultima oară au fost cinci mii.

— Inflaţia, a spus Henry încercând să râdă.

— Aceasta este pentru ultima oară, mă înţelegi? a spus Abel în timp ce scotea un carnet de cecuri. Dacă mai vii cu cerşitul o singură dată, te dau afară din consiliu de administraţie de-ai să rămâi fără nici o leţcaie.

— Abel, tu-mi eşti prieten, prieten adevărat. Îţi jur că n-am să mai vin niciodată... îţi promit. Niciodată. Abel l-a urmărit cu privirea când a luat un trabuc din umidificatorul de pe masă, din faţa lui, şi l-a aprins. George nu făcuse un asemenea gest niciodată în douăzeci de ani de când lucrau împreună. Mulţumesc, Abel. N-ai să-ţi regreţi niciodată hotărârea de azi.

Henry a ieşit agale din birou pufăind din trabuc. Abel a aşteptat ca uşa să se închidă, apoi l-a sunat pe George, care a apărut după câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat?

— Am cedat pentru ultima oară, a spus Abel. Nu ştiu de ce. M-a costat zece mii.

— Zece mii? a spus George oftând. Poţi să fii sigur că o să vină iar să-ţi ceară. Chiar aş vrea să pariez.

— Ar face bine să nu mai îndrăznească, pentru că o termin cu el, a spus Abel. Indiferent ce a făcut pentru mine în trecut, acum suntem chit. Ai ceva veşti despre fata mea?

— Am aranjat cu Crocker National din San Francisco să-i acorde Florentynei împrumutul. Are fixată întâlnirea la bancă pentru luni. Acordul va fi ca orice împrumut obişnuit fără nici un

favor special. De fapt, ei cer o jumătate de procent mai mult decât se practică, aşa că ea nu va avea nici un motiv să fie suspicioasă. Ceea ce nu ştie este că banii sunt acoperiţi prin garanţia ta.

— Mulţumesc, George. Asta este perfect. Pun pariu cu tine pe zece dolari că împrumutul va fi achitat în doi ani şi că niciodată nu va mai lua altul. Ţine-mă la curent cu tot ce face. Absolut totul.

*
* *

În luna următoare Florentyna a fost la trei bănci. California a arătat un oarecare interes, Wells Fargo nici unul şi Crocker i-a cerut să revină. Richard a fost surprins şi încântat.

— Care sunt termenii pe care i-au discutat?

— Cei de la California vor opt procente şi cer să deţină contractele de închiriere. Crocker vrea opt procente şi jumătate, contractele de închiriere şi acţiunile mele de la Baron Group.

— Condiţiile sunt corecte, dacă ţii cont că nu ai mai făcut nici o afacere cu ei, dar asta înseamnă că va trebui să ai un profit de douăzeci şi cinci de procente înainte de a începe impozitarea pentru a nu ieşi în pierdere.

— Am calculat totul pe hârtie, Richard, şi cred că în primul an voi avea un profit de treizeci şi două de procente.

— Am studiat cifrele acelea ale tale noaptea trecută, Jessie, şi eşti prea optimistă. N-ai nici o şansă ca să câştigi atât. De fapt, cred că vei pierde între şapte şi zece mii de dolari în primul an – aşa că nu trebuie decât să speri că ei vor avea încredere în viitorul tău pe termen lung.

— Asta este exact ceea ce mi-a spus funcţionarul de la împrumuturi.

— Când îţi vor comunica hotărârea lor?

— La sfârşitul săptămânii. Este mai rău decât atunci când aştepţi rezultatul unui examen.

*
* *

— Te-ai descurcat bine, Kane, a spus directorul. Şi am propus să fii promovat. Mă gândesc ca...

Telefonul de pe biroul directorului a sunat. L-a ridicat şi a ascultat.

— Este pentru dumneata, a spus surprins înainte de a i-l da lui Richard.

— Banca Californiei mi-a spus că cererea încă n-a fost acceptată de comisia de împrumuturi, dar Crocker a fost de acord. O, Richard, nu-i aşa că este minunat?

— Da, doamnă, vestea este foarte bună, într-adevăr, a spus Richard evitând ochii directorului.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneţi asta, domnule Kane. Acum îmi mai rămâne, totuşi, acea problemă sociologică şi mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta în vreun fel.

— Poate, dacă treceţi pe la bancă, doamnă, am putea să discutăm mai în amănunţime.

— Ce idee grozavă. Întotdeauna mi-am dorit să fac amor în subsolul unei bănci, înconjurată de bani. Mulţi, foarte mulţi Benjamini Franklini să se benocleze la mine.

— Sunt de acord cu propunerea dumneavoastră, doamnă, şi am să vă sun spre a vă confirma cu prima ocazie ce se va ivi.

— Nu mă lăsaţi să aştept prea mult, pentru că s-ar putea să mă hotărăsc să-mi mut contul de la dumneavoastră.

— Banca Americii întotdeauna încearcă să vă fie de folos, doamnă.

— Dacă v-aţi uita la contul meu, aţi vedea că nu prea există.

Telefonul s-a închis.

*
*   *

— Unde vom sărbători evenimentul? a întrebat Richard.

— Ţi-am spus la telefon – în pivniţele băncii.

— Draga mea, când m-ai sunat eram într-o convorbire personală în biroul directorului care-mi oferea poziţia numărul trei în departamentul extern.

— Asta-i fantastic! Atunci este o dublă sărbătorire. Să mergem în Chinatown să luăm cinci porţii la pachet şi cinci coca mari.

— De ce cinci, Jessie?

— Pentru că va veni şi Bella cu noi. Apropo, domnule

Kane, îmi place mai mult când îmi spui „doamnă”.

— Nu, cred că am să rămân la Jessie. Asta mă face să-mi amintesc cât de departe ai ajuns de când ne-am cunoscut.

În seara aceea Claude a venit acasă cu câte o sticlă de şampanie sub fiecare braţ.

— Hai să deschidem una imediat să celebrăm evenimentul, a spus Bella.

— De acord, a spus Florentyna. Dar cum rămâne cu cealaltă?

— Va trebui să fie păstrată pentru o ocazie specială pe care n-avem cum s-o anticipăm, a spus Claude ferm.

Richard a deschis o sticlă şi a turnat în patru pahare în vreme ce Florentyna a pus-o pe cea de a doua într-un colţ, în frigider.

*
* *

În ziua următoare ea a semnat contractul de închiriere pentru clădirea micuţă de pe Nob Hill şi familia Kane s-a mutat în apartamentul de deasupra magazinului. Florentyna, Bella şi Richard şi-au petrecut weekend-urile zugrăvind şi curăţând, în timp ce Claude, cel mai artist dintre toţi patru, a scris cu litere mari, albastre „Florentyna's” deasupra vitrinei boutique-lui. O lună mai târziu erau gata pentru deschidere.

În prima sa săptămână ca proprietar, director şi funcţionar, Florentyna a contactat principalii angrosişti care lucraseră cu tatăl său în New York. În scurt timp ea şi-a avut magazinul plin cu mărfuri şi un credit pe nouăzeci de zile.

Florentyna a deschis micul magazin pe 1 august 1958. Va ţine minte pentru totdeauna data pentru că exact după miezul nopţii Bella a născut un copil de douăsprezece livre.

Florentyna trimisese multe scrisori anunţând deschiderea magazinului şi şi-a ales să fie exact cu o zi înainte ca guvernul să ridice preţul unei mărci poştale de la trei la patru cenţi. De asemenea, ea mai furase de la vechii ei patroni de la „Wayout Columbus” o vânzătoare cu numele de Nancy Ching – care avea şarmul lui Maisie, dar din fericire, nu şi indolenţa ei profesională. În dimineaţa deschiderii, cele două fete stăteau lângă uşă, pline de speranţe, dar toată ziua nu le-a trecut pragul decât o singură persoană care voia să ştie cum ajunge la Mark Hopkins. În

dimineaţa următoare a venit o tânără doamnă care şi-a petrecut o oră examinând toate cămăşile pe care le aduseseră de la New York. A încercat multe, dar a plecat fără să cumpere nici una. După-amiaza a venit o doamnă de vârstă mijlocie care s-a învârtit peste tot o mulţime de vreme ca, în final, să cumpere o pereche de mănuşi.

— Cât mă costă? a întrebat ea.

— Nimic, a spus Florentyna.

— Nimic? s-a mirat doamna.

— Aşa este corect. Sunteţi primul client care cumpăraţi de la Florentyna's şi nu veţi plăti nimic.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, a spus doamna. Am să povestesc la toate prietenele mele.

*
* *

— Mie nu mi-ai făcut niciodată cadou o pereche de mănuşi când cumpăram de la Bloomingdale's, domnişoară Kovats, a spus Richard în seara aceea. Dacă o ţii tot aşa, până la sfârşitul lunii ai să dai faliment.

Dar de data asta raţionamentul lui s-a dovedit greşit. Doamna era preşedinta Ligii de Tineret din San Francisco şi un cuvânt din partea ei făcea mai mult decât o pagină de reclamă în *The San Francisco Chronicle*.

În primele săptămâni Florentyna părea a lucra optsprezece ore pe zi, pentru că imediat după închiderea magazinului, se făcea inventarul iar Richard verifica registrele. Pe măsură ce lunile treceau ea se întreba dacă mai este vreo speranţă ca micul magazin să aducă vreodată profit.

La sfârşitul primului an i-au invitat pe Bella şi Claude să sărbătorească o pierdere de şapte mii trei sute optzeci de dolari.

— Anul viitor va trebui să avem rezultate mai bune, a spus Florentyna foarte hotărâtă.

— De ce? a întrebat Richard.

— Pentru că ne vor creşte notele de plată la băcănie.

— O să vină Bella să locuiască cu noi?

— Nu. Sunt gravidă.

Richard era bucuros din cale afară, singura lui grijă fiind că nu va putea s-o oprească pe Florentyna să lucreze până în ziua în care va trebui să se interneze în spital. Sfârşitul celui de al

doilea an l-au sărbătorit cu un mic profit de două mii de dolari şi un fiu dolofan de nouă livre şi trei uncii. Şi el nu avea decât un singur mamelon.

Hotărârea asupra numelui pe care i-l vor da primului lor născut, dacă va fi băiat, fusese luată cu multe săptămâni mai înainte.

*

* *

George Novak a fost şi surprins, şi încântat când a fost rugat să fie naşul fiului Florentynei. Deşi n-o recunoştea, vestea îl bucura şi pe Abel pentru că nu se dădea în lături de la nici o şansă în plus de a afla ce se petrece în viaţa fiicei lui.

Cu o zi înainte de botez George s-a dus cu avionul la Los Angeles să verifice cum progresa construirea noului Baron. Abel era hotărât să aibă hotelul terminat până la mijlocul lui septembrie ca să fie inaugurat de John Kennedy în timpul campaniei electorale. De acolo, George a luat avionul pentru San Francisco plecând din Los Angeles cu convingerea că ţelul lui Abel va fi atins.

Prin firea lui, George avea nevoie de timp ca să-i placă cineva, iar ca să aibă încredere în vreo persoană îi trebuia şi mai multă vreme. Cu Richard Kane n-a fost aşa. George l-a plăcut imediat şi, după ce a văzut cu ochii lui câte a realizat Florentyna într-un timp atât de scurt, pentru el a fost clar că ea n-ar fi izbutit fără înţelepciunea şi spiritul prevăzător al soţului ei. George avea de gând ca atunci când se va întoarce la New York să-i spună exact lui Abel ce părere avea despre băiat.

După o cină liniştită, George şi Richard au jucat table la un dolar punctul şi au discutat despre botez.

— N-a semănat deloc cu al Florentynei, i-a mărturisit George lui Richard care s-a prăpădit de râs când a auzit cum şi-a petrecut socrul său noaptea la închisoare.

— Tu pari să ai noroc la duble tot timpul, i-a spus George sorbind din Remy Martin-ul pe care i-l turnase Richard.

— Tatăl meu... a spus Richard şi apoi a şovăit o clipă, întotdeauna mă acuza că sunt un jucător prost dacă pomeneam ceva de duble.

George a râs.

— Şi ce mai face tatăl tău?

— Habar nu am. Nu l-am văzut de când m-am însurat cu Jessie.

George încă nu se putea obişnui cu numele de Jessie pentru fina lui. Când a aflat explicaţia, a fost sigur că pe Abel îl va amuza.

— Îmi pare rău că tatăl tău pare să reacţioneze în acelaşi mod cu Abel, a spus George.

— Am păstrat legătura cu mama, a continuat Richard sorbind din coniac, dar nu văd nici un sfârşit la atitudinea tatăl meu, mai cu seamă că Abel tot încearcă să-şi sporească acţiunile la Lester's.

— Eşti sigur de asta? l-a întrebat George arătându-se surprins.

— Acum doi ani orice bancher din Wall Street o ştia.

— Abel este atât de încăpăţânat în hotărârile lui, a spus George, că nu este chip să-l determini să asculte de glasul raţiunii. Dar nu cred că în momentul de faţă îi va mai face vreun rău, a adăugat el, înainte de a reveni la paharul de coniac.

Richard nu l-a întrebat de ce: şi-a dat seama că George, dacă voia să-i explice, o va face.

— Ştii, dacă Kennedy câştigă alegerile, a continuat George după ce a pus paharul pe masă, Abel ar avea şansa de a primi un post minor în străinătate în noua administraţie.

— Ambasador în Polonia, fără îndoială, a spus Florentyna care tocmai intra pe uşă cu tava încărcată cu ceşti cu cafea. Va fi primul polonez imigrant căruia i se face o asemenea cinste. Am aflat de ambiţia asta a lui când am fost împreună în Europa.

George n-a comentat.

— Cel care a tras sforile este Henry Osborne? a întrebat Florentyna.

— Nu, nici măcar nu ştie, a spus George aşezându-se mai comod pe scaun. Tatăl tău nu mai are demult încredere în el. De când Henry şi-a pierdut locul în Congres nu mai poţi pune nici o bază pe el, iar tatăl tău chiar se gândeşte să-l îndepărteze din consiliul de administraţie.

— În sfârşit, tata a ajuns să înţeleagă ce individ dubios este de fapt.

— Cred că a ştiut-o dintotdeauna, dar nu se poate nega că i-a fost folositor tatălui tău când era la Washington. Eu, personal, cred că încă este periculos, chiar dacă a fost îndepărtat din Congres.

— De ce? a întrebat Florentyna dintr-un fotoliu din colţul camerei.

— Pentru că presupun că ştie mult prea multe despre duşmănia dintre Abel şi tatăl lui Richard şi, dacă se înglodează şi mai rău în datorii, mă tem că va negocia informaţiile pe care le deţine direct cu domnul Kane.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, a spus Richard.

— Cum poţi să fii atât de sigur? a întrebat George.

— Vrei să spui că după atâta amar de ani tu nu ştii? a întrebat Richard.

George şi-a plimbat privirile de la unul la celălalt.

— Să ştiu ce?

— Evident nu ştie, a spus Florentyna.

— Vei avea nevoie de un pahar dublu, i-a spus Richard şi i-a pus lui George încă un coniac mare înainte de a continua.

— Henry Osborne îl urăşte pe tatăl meu chiar mai mult decât Abel.

— Poftim? De ce? a întrebat George aplecându-se înainte.

— Henry a fost căsătorit cu bunica mea, după ce bunicul meu a murit. Richard şi-a mai pus cafea în ceaşcă înainte de a-şi depăna povestea. Cu mulţi ani în urmă, când era tânăr, el a încercat să-i ia bunicii o mică parte din averea familiei. Osborne n-a reuşit pentru că tatăl meu, care nu avea decât şaptesprezece ani, a descoperit că tot ce înşirase el despre pregătirea sa la Harvard nu era decât o minciună şi l-a dat afară din propria lui casă.

— Iisuse! a exclamat George. Mă întreb dacă Abel ştie toate astea.

N-a observat că era rândul lui să arunce zarurile.

— Bineînţeles că ştie, a spus Florentyna. Pesemne că de la bun început a fost factorul hotărâtor care l-a determinat să-l angajeze pe Henry. Avea nevoie de cineva de partea lui despre care să fie sigur că nu-şi va deschide niciodată gura în faţa lui Kane.

— Cum ai aflat?

— Am pus laolaltă ce descoperisem fiecare atunci când Richard a aflat că eu nu sunt Jessie Kovats. Mai tot materialul în privinţa lui Henry se află într-un dosar închis în sertarul de jos de la biroul tatei.

— M-am crezut prea bătrân ca să învăţ atât de multe într-o singură zi, a spus George.

— Ziua ta de învăţătură încă n-a început, a spus Richard. Henry Osborne n-a fost niciodată student la Harvard, n-a participat niciodată la război şi numele lui adevărat este Vittorio Togna.

George a rămas cu gura deschisă fără să scoată nici un sunet.

— Noi mai ştim că tata are şase procente la banca Lester's. Imaginează-ţi numai problemele pe care le va crea dacă reuşeşte să pună mâna pe încă două procente, a spus Florentyna.

— Noi credem că încearcă să cumpere cele două procente de la Peter Parfitt, preşedintele debarcat de la Lester's, având ca ţel final să-l îndepărteze pe tatăl meu din propriul lui consiliu de administraţie, a adăugat Richard.

— Toate astea au fost în trecut.

— Şi acum de ce n-ar fi? a întrebat Florentyna.

— Abel n-o să se amestece în ceva atât de prostesc ca înlăturarea tatălui tău de la bancă atâta vreme cât Kennedy se gândeşte să-l trimită la Varşovia. Aşa că în direcţia asta nu mai aveţi de ce vă teme. Şi poate că această veste vă va face să acceptaţi să-mi fiţi oaspeţi când candidatul Kennedy va inaugura Baronul din Los Angeles.

— Este vreo speranţă ca să fie invitat şi Richard?

— Tu ştii răspunsul, Florentyna.

— Mai facem o partidă, George? a întrebat Richard schimbând subiectul.

— Nu, mulţumesc. Ştiu când am un învingător în faţa mea. Şi-a scos portmoneul din buzunarul interior de la haină şi i-a dat unsprezece dolari. Ia aminte, eu, totuşi, consider că dublele nu-ţi aduc noroc.

16

Nancy Ching a condus magazinul bine cât Florentyna s-a aflat în spital, dar după ce Kane junior a fost instalat în pătuţul lui în camera din spate, Florentyna s-a întors fericită la lucru. Ea i-a explicat domnişoarei Tredgold, când i-a trimis primele fotografii cu ei toţi, că spera să fie o mamă care îşi ia în serios responsabilităţile până când va fi posibil să angajeze pe cineva. „Nu cred că voi găsi pe cineva ca dumneavoastră”, adăugase ea.

În primii lor doi ani de căsnicie, atât ea cât şi Richard se concentraseră asupra carierei lor. Când Florentyna deschisese cel de al doilea magazin, Richard urcase şi el încă o treaptă în ierarhia bancară. Florentynei i-ar fi plăcut să acorde mai mult timp curentelor din modă decât problemelor financiare de zi cu zi, dar simţea că nu-i poate cere lui Richard să-şi petreacă fiecare seară deasupra registrelor ei, după ce se întorcea de la bancă. Discuta ideile ei îndrăzneţe pentru viitor cu Nancy, care era puţin cam sceptică în privinţa atâtor comenzi de măsuri mici.

— Poate că pentru mine se potrivesc, spunea micuţa chinezoaică zâmbind, dar nu pentru majoritatea femeilor americane.

— Nu sunt de acord. Ceea ce este mic, este şi frumos, iar noi trebuie să fim primele care anticipăm noua orientare. Dacă femeile americance cred că în această direcţie se îndreaptă moda, vom fi martorele unei minirevoluţii, ajungându-se până acolo încât după noile canoane chiar şi tu ai să pari grasă.

Nancy a râs.

— Având în vedere comenzile pe care le-aţi dat pentru măsurile 40 şi 42 talie mică, ar fi bine să aveţi dreptate.

După vizita lui George nici Richard, nici Florentyna n-au mai adus în discuţie problema familiilor lor, de vreme ce amândoi îşi pierduseră orice speranţă în vreo reconciliere. Vorbeau cu mamele lor din când în când la telefon şi, deşi Richard primea scrisori de la surorile lui, a fost deosebit de trist că nu l-au invitat la nunta Virginiei. Această stare de mâhnire, probabil, că ar fi durat un timp nedefinit, dacă nu s-ar fi întâmplat două evenimente. Primul a fost dificil de evitat, în vreme ce al doilea nu s-a datorat decât faptului că a răspuns la telefon cine nu trebuia.

Primul s-a petrecut pentru că venise rândul oraşului Los

Angeles să deschidă un Baron. Florentyna îi urmărise progresele cu mare interes, dar şi ea se pregătea să deschidă cel de al treilea magazin. Noul hotel a fost gata în septembrie 1960 şi Florentyna şi-a luat o după-amiază liberă să-l vadă pe senatorul John Kennedy inaugurându-l. Ea a stat în spatele mulţimii ce venise să-l vadă pe candidat, dar şi-a urmărit tot timpul cu privirea şi tatăl. I se părea mult mai bătrân şi, categoric, se îngrăşase. Judecând după cei care-l înconjurau, era clar că acum avea legături importante în cercurile democrate. Se întreba dacă, în cazul în care Kennedy va fi ales, tatălui ei i se va oferi „şansa de a-l sluji”. Florentyna a fost impresionată de discursul competent, de bun venit pe care l-a ţinut Abel, dar a fost de-a dreptul fermecată de tânărul candidat la preşedinţie care i se părea a fi o întruchipare a noii Americi. După ce l-a auzit vorbind ea şi-a dorit cu ardoare ca John Kennedy să fie următorul preşedinte. Când discursul din Los Angeles s-a terminat, ea a părăsit noul Baron hotărâtă să trimită bani şi să-şi dedice o parte din timp pentru campania lui Kennedy din districtul nouă, Illinois, deşi bănuia că Abel contribuise cu o sumă ce va face ca eforturile ei să pară derizorii. Richard a rămas republican convins şi suporter al lui Nixon.

— Fără îndoială îţi aminteşti ce a spus Eisenhower când a fost întrebat despre purtătorul tău de stindard, nu? l-a tachinat Florentyna.

— Sunt sigur că nu ceva care să-l flateze.

— Un jurnalist l-a întrebat: „La ce decizii importante a participat vicepreşedintele?”

— Şi care a fost răspunsul lui Ike?

— Dacă-mi acorzi o săptămână s-ar putea să găsesc una.

*
* *

În cursul săptămânilor de campanie electorală care au mai rămas, Florentyna şi-a petrecut timpul liber scriind adrese pe plicuri şi răspunzând la telefoane la cartierul general al partidului din San Francisco. Spre deosebire de ultimele două alegeri, acum era convinsă că Democraţii şi-au găsit omul pe care ea putea să-l sprijine din toată inima, fără nici o rezervă. Ultima dezbatere televizată cu cei doi candidaţi i-au redeşteptat ambiţiile politice pe care le îngropase din cauza lui Henry

Osborne. Carisma lui Kennedy şi viziunea sa politică erau uluitoare şi Florentyna se întreba cum este posibil ca cineva care a urmărit întreaga campanie electorală să mai poată vota pentru Republicani. Richard i-a atras atenţia că, atunci când ai în vedere politica ţării, nu te ghidezi după carisma candidatului sau după cât arată de bine.

În noaptea alegerilor Richard şi Florentyna n-au închis ochii urmărind rezultatele la televizor. Cu cea mai mică diferenţă de voturi din istoria electorală a Americii, Kennedy a devenit preşedinte. Florentyna a fost în al nouălea cer de fericire, iar Richard a ţinut să-i spună că John Kennedy n-ar fi reuşit fără ajutorul primarului Daley şi a urnelor de vot din ţinutul Cook – sau prin lipsa lor.

— Dacă aş candida, ai vota pentru Democraţi?

— Depinde de programul tău politic. Eu sunt bancher, nu sentimentalist.

— Ei bine, bancher nesentimentalist, vreau să deschid al patrulea magazin.

— Poftim? a spus Richard.

— Ar fi ceva în San Diego, o clădire cu un contract de închiriere numai pe doi ani, dar care poate fi reînnoit.

— Cât costă?

— Treizeci de mii de dolari.

— Eşti nebună, Jessie. Profiturile pe anul ăsta le-ai băgat numai în extinderi.

— Şi pentru că a venit vorba de extinderi, sunt gravidă.

*

*   *

Când cel de-al treizeci şi cincilea preşedinte şi-a ţinut discursul inaugural, Florentyna şi Richard au urmărit ceremonia la televizor în apartamentul de deasupra magazinului principal.

„*Fie ca aceste vorbe să ajungă la urechile tuturor, prieteni sau duşmani deopotrivă, toată lumea să ştie că din acest moment şi acest loc torţa a fost trecută unei noi generaţii de americani, născuţi în acest secol, căliţi de război, disciplinaţi de o pace grea şi amară*” – Ochii Florentynei nu s-au dezlipit nici o clipă de pe chipul bărbatului în care atâţia oameni îşi puseseră toată încrederea. Când preşedintele Kennedy şi-a terminat discursul cu cuvintele: „Nu întreba ce poate ţara ta să facă

pentru tine, întreabă-te ce poţi tu face pentru ţara ta”, Florentyna a văzut pe ecran mulţimea ridicându-se în picioare şi a început şi ea să aplaude odată cu ei. S-a gândit câţi oameni în toată America băteau din palme în casele lor. S-a întors spre Richard:

— N-a fost rău pentru un democrat, a spus el, fiind conştient că şi el bătea din palme.

Florentyna a zâmbit.

— Crezi că se află şi tatăl meu acolo?

— Fără nici o îndoială.

— Aşa că acum nu ne rămâne decât să aşteptăm numirea.

George le-a scris a doua zi confirmând că Abel fusese invitat la Washington la festivităţi. Termina cu cuvintele: „Tatăl tău speră să plece la Varşovia şi eu sunt tot pe-atât de sigur că, dacă i se va oferi postul, va fi mai uşor de înduplecat să-l cunoască pe Richard.”

— Ce prieten s-a dovedit a fi George, a spus Florentyna.

— Şi faţă de Abel şi faţă de noi, a spus Richard căzut pe gânduri.

În fiecare zi Florentyna urmărea noile numiri pe care le anunţa secretarul de presă, Pierre Salinger. Dar nu apărea nimic în legătură cu ambasadorul polonez.

17

Când Florentyna a văzut numele tatălui său în ziar, cu greu ar fi putut să-i scape. Pe prima pagină, pe toată lăţimea ei, era scris cu litere mari:

BARONUL DIN CHICAGO ARESTAT

Florentyna a citit articolul fără să-i vină a crede.

„New York – Abel Rosnovski, hotelier de talie internaţională, cunoscut sub numele de Baronul din Chicago, a fost arestat la opt şi jumătate în această dimineaţă într-un apartament pe East Fifty-seventh Street de către agenţii F.B.I. Arestarea a avut loc după întoarcerea sa în noaptea trecută dintr-o călătorie de afaceri în Turcia, unde a deschis Baronul din Istanbul, ultimul din lanţul său de hoteluri. Rosnovski a fost acuzat de F.B.I. că a mituit paisprezece funcţionari guvernamentali din paisprezece state. F.B.I.-ul, de asemenea, vrea să-l interogheze pe fostul congresman Henry Osborne, care nu a mai fost văzut deloc în Chicago în ultimele două săptămâni.

Avocatul care-l apără pe Rosnovski, H. Trafford Jilks, a făcut o declaraţie negând acuzaţiile şi a adăugat că, clientul său are o explicaţie completă care-l va exonera de orice vină. Rosnovski a fost eliberat contra unei cauţiuni de zece mii de dolari”.

Articolul mai spunea că de o vreme circulaseră zvonuri în Washington că noua administraţie de la Casa Albă îl avusese în vedere pe domnul Rosnovski pentru a-l numi ambasador în Polonia.

În noaptea aceea Florentyna n-a închis ochii întrebându-se cum s-au putut întâmpla toate şi prin câte avea să treacă tatăl ei. Bănuia că Henry trebuie să fie implicat într-un fel sau altul şi s-a hotărât să urmărească orice amănunt ce se va publica în presă. Richard a încercat s-o consoleze spunându-i că sunt puţini oameni de afaceri care să nu fi fost implicaţi într-o anume perioadă din cariera lor în mici mituiri.

Cu trei zile înainte de data procesului, Departamentul de

Justiţie l-a găsit pe Henry Osborne în New Orleans. A fost arestat, pus sub acuzare şi imediat a devenit martorul statului. F.B.I.-ul a cerut judecătorului Prescott o amânare a procesului spre a discuta cu fostul congresman Osborne despre conţinutul unui dosar compromiţător pentru Rosnovski, care intrase recent în posesia lor.

Judecătorul Prescott a acordat F.B.I.-ului patru săptămâni pentru a-şi pregăti cazul.

Presa a descoperit în curând că Osborne, pentru a-şi achita unele datorii considerabile, vânduse unei firme de detectivi particulari din Chicago dosarul ale cărui piese le adunase timp de zece ani de zile de când era director la Grupul Baron. Cum ajunsese dosarul în mâinile F.B.I.-ului rămânea un mister.

Florentyna se temea că, cu Henry Osborne martor al acuzării, s-ar putea ca tatăl ei să fie condamnat la ani mulţi de închisoare. După încă o noapte de nesomn, Richard i-a sugerat că ar trebui să ia legătura cu tatăl ei. Ea a fost de acord şi i-a scris o scrisoare lungă, asigurându-l de tot sprijinul şi de faptul că ea crede în nevinovăţia lui. Era pe punctul de a lipi plicul, dar s-a dus până la birou, a luat fotografia care-i plăcea cel mai mult a fiului său şi i-a trimis-o bunicului.

Cu patru ore înainte de începerea procesului, Henry Osborne a fost găsit spânzurat în celula sa de către gardianul care-i aducea micul dejun. Folosise o cravată Harvard.

— De ce s-a sinucis Henry? a întrebat-o Florentyna pe mama sa în dimineaţa aceea, ceva mai târziu.

— O, este uşor de explicat, i-a răspuns Zaphia. Henry a crezut că detectivul particular care i-a achitat datoriile voia dosarul în scopuri personale, pentru a-l şantaja pe tatăl tău.

— Şi care a fost adevăratul motiv? a întrebat-o Florentyna.

— Dosarul fusese cumpărat în Chicago pentru William Kane, care l-a dat F.B.I.-ului.

*

* *

Florentyna nu simţea decât ură când se gândea la William Kane; nu putea ca să se abţină să n-o răsfrângă şi asupra lui Richard. Dar era evident că şi Richard era la fel de mânios de comportarea tatălui său, lucru pe care Florentyna l-a descoperit

când, întâmplător, a auzit conversaţia pe care a avut-o cu mama lui.

— Ai fost cam dur, i-a spus Florentyna când Richard a închis telefonul.

— Aşa este. Biata mamă, ea este între ciocan şi nicovală.

— Şi încă nu am ajuns la ultimul act al tragediei, a spus Florentyna. Tata voia să se întoarcă la Varşovia de când mă ştiu. Pentru asta n-o să-l ierte niciodată pe tatăl tău.

*
* *

Odată început procesul, Florentyna a urmărit mersul lui sunând-o seară de seară pe Zaphia care se ducea la fiecare şedinţă. Când asculta punctul de vedere al mamei sale asupra celor întâmplate în cursul zilei, Florentyna nu era convinsă întotdeauna că amândouă doreau acelaşi rezultat.

— Procesul începe să meargă în favoarea tatălui tău, i-a spus ea pe la mijlocul săptămânii.

— Cum poţi să fii atât de sigură? a întrebat-o Florentyna.

— De când F.B.I.-ul şi-a pierdut martorul principal cazul lor nu prea mai rezistă la o examinare încrucişată. H. Trafford Jilks face ca Henry Osborne să semene cu un Pinocchio al cărui nas aproape că ajunge până la pământ.

— Asta înseamnă că tata va fi găsit nevinovat?

— Eu n-aş fi crezut asta, dar oficialii de la tribunal sunt de părere că F.B.I.-ul va trebui să facă un compromis.

— Ce fel de compromis?

— Dacă tatăl tău acceptă că este vinovat de câteva acuzaţii minore, ei îşi vor retrage acuzaţiile principale.

— Asta se va termina cu o amendă? a întrebat-o Florentyna neliniştită.

— Dacă are noroc. Dar judecătorul Prescott este dur, aşa că s-ar putea ca el să termine tot în închisoare.

— Să sperăm că nu va fi decât o amendă.

Zaphia n-a făcut nici un comentariu.

*
* *

„Şase luni cu suspendare pentru Baronul din Chicago”, a

auzit Florentyna ştirea la radio când se ducea cu maşina să-l ia pe Richard de la bancă. Aproape că a intrat într-un Buick din faţă şi a tras pe dreapta într-o zonă unde parcarea era interzisă ca să se poată concentra asupra ceea ce mai avea de spus crainicul:

„F.B.I.-ul şi-a retras toate acuzaţiile principale de mită aduse anterior lui Abel Rosnovski – cunoscut ca Baronul din Chicago – şi acuzatul şi-a recunoscut vinovăţia în două învinuiri minore de a fi încercat să influenţeze un funcţionar public. Juriul a fost eliberat. Concluzionând, judecătorul Prescott a spus: „Dreptul de a face afaceri nu include şi dreptul de a mitui oficialităţile publice. Mita este un delict şi gravitatea lui este şi mai mare când este comis de un bărbat inteligent şi competent, care nu trebuie să se preteze la asemenea lucruri josnice.

În alte ţări, a adăugat judecătorul, mita poate fi modul obişnuit de a-ţi procura cele necesare vieţii, dar acesta nu este cazul Statelor Unite ale Americii.” *Judecătorul Prescott i-a dat lui Rosnovski şase luni cu suspendare şi o amendă de douăzeci şi cinci de mii de dolari.*

Alte ştiri: Preşedintele Kennedy a fost de acord să-l însoţească pe vicepreşedinte în toamna aceasta în Dallas...”

Florentyna a închis radioul şi a auzit pe cineva bătându-i în geamul lateral. L-a coborât.

— Ştiaţi că aţi parcat într-o zonă interzisă, doamnă?

— Da, a răspuns Florentyna.

— Mă tem că va trebui să plătiţi zece dolari.

*

* *

— Douăzeci de mii de dolari şi şase luni cu suspendare. Putea să fie şi mai rău, a spus George în maşină, în timp ce se întorceau spre hotelul Baron.

— Nu uita că am pierdut Polonia, a spus Abel. Dar asta deja acum este de domeniul trecutului. Cumpără de la Parfitt cele două procente din acţiunile Lester’s, chiar dacă costă un milion. Asta îmi va aduce cele opt procente de care am nevoie ca să invoc articolul 7 din regulamentul lor de funcţionare şi atunci pot să-l fac zob pe William Kane în propriul lui consiliu de administraţie.

George a încuviinţat din cap cu tristeţe.

*

*   *

Câteva zile mai târziu Departamentul de Stat anunţa că viitorul ambasador american în Varşovia va fi John Moors Cabot.

18

În dimineaţa zilei următoare, după ce judecătorul Prescott a pronunţat verdictul, s-a întâmplat cel de al doilea eveniment. Telefonul din magazin, care era în derivaţie cu cel din apartament a sunat şi, pentru că Nancy era ocupată cu înlocuirea hainelor de vară din vitrină cu noua colecţie de toamnă, a răspuns Florentyna.

— O, voiam să ştiu dacă domnul Kane este acasă, s-a auzit vocea unei doamne ce nu părea a vorbi din localitate.

— Nu, îmi pare rău, deja a plecat la bancă. Doriţi să-i transmit ceva? Florentyna Kane este la aparat.

Răspunsul n-a venit imediat, după care vocea a spus:

— Sunt Katherine Kane – vă rog nu închideţi.

— De ce aş face-o, doamnă Kane? a spus Florentyna şi a simţit cum i se taie genunchii, încât a trebuit să se lase pe un scaun de lângă telefon.

— Pentru că probabil mă urăşti, draga mea şi nu te pot învinovăţi pentru asta, a răspuns repede mama lui Richard.

— Bineînţeles că nu vă urăsc. Vreţi să vă sune Richard când se întoarce acasă?

— O, nu. Soţul meu nu ştie că ţin legătura cu el. Ar fi foarte furios dacă ar afla. Nu, ceea ce sper eu, de fapt, depinde în ultimă instanţă de tine.

— De mine?

— Da. Doresc cu disperare să vă vizitez, pe tine şi pe Richard şi să-mi văd nepotul – dacă-mi permiţi.

— Mi-ar plăcea foarte mult, doamnă Kane, a spus Florentyna neştiind cum să pară cât mai convingătoare.

— O, cât de înţelegătoare eşti. Soţul meu se va duce peste trei săptămâni la o conferinţă în Mexic şi aş putea să iau avionul spre voi vineri. Numai că va trebui să fiu înapoi luni dimineaţa.

Când Richard a auzit vestea s-a dus direct la frigider. Florentyna l-a urmat nedumerită. A zâmbit când l-a văzut rupând foiţa aurie de pe gâtul sticlei de şampanie Krug, adusă de Claude, după care a început să toarne în pahare.

Trei săptămâni mai târziu Florentyna l-a însoţit pe Richard la aeroport spre a-şi întâmpina mama.

— Dar sunteţi frumoasă, au fost primele cuvinte cu care ea a întâmpinat-o pe doamna elegantă şi suplă, pe chipul căreia

nu se vedea nici un semn că ar fi petrecut ultimele şase ore în avion. Şi mă faceţi să mă simt îngrozitor – de gravidă.

— La ce te aşteptai, draga mea? Un căpcăun cu coarne roşii şi o coadă lungă şi neagră?

Florentyna a râs, iar Katherine Kane a luat-o de braţ şi au plecat împreună uitând pentru moment de Richard.

Richard a fost uşurat când a văzut cât de repede s-au împrietenit cele două. Când au ajuns acasă şi Katherine şi-a văzut primul nepot, a spus:

— Aş dori din suflet ca tatăl tău să-şi cunoască nepotul. Dar mă tem că acum nici nu poate fi vorba să i se pomenească de aşa ceva.

— Ştii mai multe decât noi despre ceea ce s-a întâmplat între cei doi? a întrebat-o Richard.

— Tatăl tău a refuzat să acorde sprijin băncii lui Davis Leroy când grupul lui de hoteluri a dat faliment şi de aceea tatăl Florentynei îl învinuieşte pe soţul meu pentru sinuciderea domnului Leroy. Toată nefericita întâmplare poate că s-ar fi stins dacă nu şi-ar fi făcut apariţia pe scenă Henry Osborne. A oftat. Mă rog lui Dumnezeu să apuc ziua când lucrurile se vor limpezi.

— Mă tem că mai întâi va trebui să moară unul din ei pentru ca celălalt să poată judeca limpede, a spus Richard Kane. Amândoi sunt încăpăţânaţi din cale afară.

Cei patru au petrecut un minunat weekend împreună, deşi nepotul lui Kate n-a făcut altceva mai tot timpul decât să-şi arunce jucăriile pe duşumea. Când au condus-o din nou pe Kate la aeroport duminică seara, ea a fost de acord să vină să-i vadă imediat ce soţul ei va pleca într-o nouă călătorie de afaceri. Ultimele cuvinte ale lui Katherine către Florentyna au fost:

— Dacă tu şi soţul meu v-aţi putea întâlni, el ar şti, fără nici un dubiu, de ce Richard s-a îndrăgostit de tine.

Când ea a mai fluturat o dată mâna în semn de rămas bun, nepotul ei a rostit primul cuvânt ce-l avea în vocabular: „Tata”. Katherine Kane a râs:

— Ce şovinişti sunt bărbaţii. Acesta a fost şi primul cuvânt pe care l-a rostit Richard. Ţi-a spus cineva vreodată Florentyna, care a fost primul tău cuvânt?

*

* *

Câteva săptămâni mai târziu Annabel şi-a făcut apariţia în această lume ţipând, iar la sfârşitul anului, când Florentyna a realizat un profit de nouăsprezece mii o sută şaptezeci şi patru dolari, ei au avut o dublă sărbătorire. Richard a hotărât să marcheze evenimentul cheltuind o mică parte din acel profit pentru a deveni membrul Clubului Olimpic de Golf.

Lui Richard i s-au dat mai multe responsabilităţi în departamentul extern al băncii şi el a început să sosească acasă cu o oră mai târziu. Florentyna a hotărât că venise timpul să angajeze o doică permanentă ca ea să se poată concentra asupra magazinelor. Şi-a dat seama că nu va găsi niciodată o domnişoară Tredgold, dar Bella i-a recomandat o fată de culoare, cu numele de Carol, care absolvise universitatea anul trecut, dar nu-şi putuse găsi o slujbă permanentă. Fiul lor şi-a aruncat braţele de gâtul ei din clipa în care a văzut-o. Aceasta i-a amintit Florentynei că prejudecăţile copiii le învaţă de la cei mari.

19

— Nu pot să cred, a spus Florentyna. N-am sperat că o să se mai întâmple vreodată. Ce veste minunată! Dar ce l-a făcut să se răzgândească?

— Nu mai este tânăr, a spus Katherine Kane, vocea fiindu-i uşor acoperită de pocniturile de pe fir. Se teme că, dacă el şi Richard nu-şi clarifică lucrurile, în curând el se va retrage de la Lester's fără a-şi lăsa un fiu în consiliul de administraţie. De asemenea, mai crede că este foarte probabil să-i ia locul Jake Thomas şi, cum domnul Thomas este doar cu doi ani mai mare decât Richard, cu siguranţă că n-o să vrea să aibă un Kane mai tânăr în consiliul de administraţie.

— Îmi pare rău că Richard nu este acasă ca să-i pot spune vestea, dar, de când a fost promovat şeful departamentului extern, rareori se întoarce acasă înainte de ora şapte. O să fie aşa de încântat. Eu am să încerc să nu arăt cât sunt de neliniştită de întâlnirea cu soţul dumneavoastră.

— Cred că el este mai neliniştit decât tine. Dar nu te teme, draga mea, el pregăteşte viţelul cel gras pentru fiul său cel risipitor. Ai vreo veste de la tatăl tău de când am vorbit ultima oară?

— Nu, nimic. Mă tem că nu va fi niciodată un viţel gras pentru fiica risipitoare.

— Nu te da bătută. Ceva trebuie să se întâmple care să-l aducă la gânduri mai bune. Ne vom pune toţi minţile laolaltă când veţi veni la New York.

— Mi-ar plăcea să cred că ar fi, totuşi, posibilă o împăcare cu tata, dar eu aproape că mi-am pierdut orice speranţă.

— Este bine, totuşi, că măcar unuia din taţi i-a venit, în sfârşit mintea la cap, a spus Katherine. Când am să vin o să fixăm toate detaliile.

— Cât de curând puteţi veni?

— La sfârşitul acestei săptămâni.

Când Richard s-a întors acasă în seara aceea a fost bucuros din cale afară de veste şi după ce a terminat de citit fiului său capitolul următor din *Winnie Pooh* s-a aşezat în fotoliu ca să asculte veştile de la mama sa.

— Am putea merge la New York cam prin noiembrie, a spus Richard.

— Nu sunt sigură că pot să aştept atât de mult.

— Ai aşteptat mai mult de trei ani.

— Da, dar asta e cu totul altceva.

— Tu întotdeauna vrei ca totul să se fi întâmplat ieri, Jessie. Asta-mi aminteşte că ţi-am citit oferta pentru noul magazin din San Diego.

— Şi?

— În principiu ideea este deşteaptă şi sunt de acord.

— Slavă cerului! Ce urmează mai departe? Niciodată n-am crezut că am să aud asemenea cuvinte de la tine, domnule Kane.

— Stai puţin, Jessie. Nu sunt întru totul de acord pentru că nu înţeleg un lucru din programul tău de extindere şi anume de ce ai nevoie de propriul tău designer.

— Asta este destul de uşor de explicat, a spus Florentyna. Deşi acum avem cinci magazine, cheltuielile mele pentru cumpărarea hainelor rămân patruzeci la sută din cifra totală de afaceri. Dacă aş avea propriul meu designer aş avea două avantaje certe. Primul – aş putea să-mi reduc imediat cheltuielile şi al doilea – mi-aş face în continuare reclamă la propriile mele produse.

— Dar are şi un dezavantaj important, a spus Richard.

— Care?

— Nu există nici un rabat la hainele returnate în nouăzeci de zile.

— De acord, a spus Florentyna. Dar cu cât ne extindem mai mult, cu atât această problemă se va reduce. Şi, dacă aleg un designer bun, vom ajunge ca hainele noastre să fie vândute şi de rivalii noştri.

— S-a întâmplat aşa şi cu alţi designeri?

— În cazul lui Pierre Cardin, designerul a devenit mai celebru decât magazinele.

— Ca să găseşti un asemenea om nu este uşor.

— Dar eu nu te-am găsit pe tine, domnule Kane?

— Nu, Jessie. Eu te-am găsit pe tine.

Florentyna a zâmbit.

— Doi copii, şase magazine şi tu eşti pe punctul de a fi invitat să intri în consiliul de administraţie de la Lester's. Cel mai important dintre toate este că am şansa să-l cunosc pe tatăl tău. Ce ne-am mai putea dori?

— Nu se ştie.

— Tipic pentru un bancher. Indiferent de prognoză, tu te

aştepţi să plouă în cursul după-amiezii. Annabel a început să plângă.

— Vezi ce-am vrut să spun? a zis Richard. Fiica ta din nou te aduce cu picioarele pe pământ.

— De ce întotdeauna ceea ce este rău este în legătură cu fiica mea şi ceea ce este bun este valabil doar pentru fiul tău?

În ciuda dorinţei Florentynei de a merge la New York imediat după ce Kate s-a întors pe coasta de est, ea a fost extrem de ocupată cu deschiderea noului magazin din San Diego, cu supravegherea celorlalte cinci, cu căutarea unui designer şi, în tot acest timp, încercând să nu-şi neglijeze nici îndatoririle de mamă. Pe măsură ce ziua plecării la New York se apropia ea devenea din ce în ce mai nervoasă. Şi-a ales cu grijă toaletele pe care le va purta, a cumpărat multe costumaşe noi pentru copii, ba chiar şi o cămaşă în dungi fine, roşii pentru Richard, dar era sigură că el n-o va îmbrăca decât în weekend-uri. Florentyna nu putea dormi nopţile de grijă că s-ar putea ca tatăl lui Richard să n-o placă, dar Richard mereu îi reamintea cuvintele lui Katherine: „Cred că el este mai neliniştit decât tine”.

*
*   *

Spre a celebra deschiderea celui de al şaselea magazin şi iminenta reconciliere cu tatăl său, Richard a dus-o pe Florentyna la War Memorial Opera House, la spectacolul *Spărgătorul de nuci*, în interpretarea Baletului de Stat Italian. Richard, personal, nu se dădea în vânt după balet, dar a fost surprins să vadă că Florentyna nu-şi găsea deloc astâmpăr în timpul reprezentaţiei. Imediat ce s-au aprins luminile, la pauză, el a întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva.

— Da. Am aşteptat o oră ca să aflu cine a desenat acele costume fabuloase, a spus Florentyna răsfoind nerăbdătoare programul.

— Eu le-aş numi mai degrabă îngrozitoare, a spus Richard.

— Asta pentru că n-ai simţul culorii, i-a răspuns Florentyna. Când a aflat ceea ce căuta, a început să-i citească lui Richard din program: „Numele lui este Gianni di Ferranti. S-a născut la Milano în 1931 şi acesta este primul său turneu cu Baletul de Stat Italian după ce a terminat Institutul de Artă

Modernă din Florenţa. Mă întreb dacă ar vrea să părăsească trupa şi să lucreze pentru mine.

— Eu, cu informaţiile pe care le am despre trupă, n-aş face-o, a spus Richard.

— Poate că el este o fire mai înclinată spre aventură decât tine, dragul meu.

— Sau este nebun. La urma urmelor, este italian.

— Ei bine, nu există decât un singur mod de a afla, a spus Florentyna ridicându-se.

— Şi ce propui?

— Să mergem în culise.

— Dar ai să pierzi actul doi.

— Actul doi poate că n-o să schimbe chiar întreaga mea viaţă, a spus Florentyna pornind spre capătul rândului.

Richard a urmat-o afară din clădire, pe care au ocolit-o şi s-au oprit în faţa intrării actorilor. Un portar tânăr a ridicat geamul cabinei sale.

— Vă pot fi de folos? a întrebat el pe un ton ce arăta că acesta era ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă.

— Da, a spus Florentyna sigură pe ea. Am o întâlnire cu Gianni di Ferranti.

Richard s-a uitat la soţia sa dezaprobator.

— Numele dumneavoastră, a spus paznicul ridicând telefonul.

— Florentyna Kane.

Portarul a repetat numele în telefon, a ascultat un moment apoi l-a pus în furcă.

— Zice că n-a auzit niciodată de dumneavoastră.

Florentyna a fost derutată pe moment, dar Richard şi-a scos portofelul şi i-a pus pe pervazul geamului o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Poate că de mine a auzit, a spus Richard.

— Mai bine mergeţi şi aflaţi, a spus portarul luând bancnota. Intraţi pe uşa aceea, iar pe coridor o faceţi la dreapta şi a doua uşă pe stânga, a adăugat el înainte de a coborî din nou geamul.

Richard a lăsat-o pe Florentyna să intre prima pe uşă.

— Mai toţi oamenii de afaceri pe parcursul carierei lor sunt implicaţi într-o mică mituire, l-a tachinat ea.

— Acum nu fi supărată doar pentru că minciuna ta n-a ţinut, i-a spus Richard zâmbind.

Când au ajuns în faţa cabinei, Florentyna a ciocănit cu hotărâre în uşă şi şi-a strecurat capul înăuntru.

Un italian înalt, cu păr negru stătea într-un colţ al camerei şi mânca spaghete cu furculiţa. Prima reacţie a Florentynei a fost de admiraţie. El purta o pereche de blugi şi un blazer albastru peste o cămaşă deschisă cu nonşalanţă la gât. Dar ceea ce a impresionat-o cel mai mult au fost degetele lungi, de artist, ale tânărului. În clipa când a văzut-o pe Florentyna el s-a ridicat cu graţie în picioare.

— Gianni, a început ea cu exuberanţă. Ce plăcere...

— Nu, a spus bărbatul cu un uşor accent italian. El este în baie.

Richard a surâs, dar a primit rapid o lovitură în gleznă. Florentyna era pe punctul de a vorbi din nou când uşa s-a deschis şi a păşit în încăpere un bărbat nu mai înalt de cinci picioare, aproape chel, iar din caietul-program ea ştia că încă nu împlinise treizeci de ani. Hainele-i aveau o croială frumoasă, dar macaroanele avuseseră o influenţă mult mai mare asupra taliei lui decât a prietenului.

— Cine sunt aceşti oameni, Valerio?

— Doamna Florentyna Kane, a spus Florentyna înainte ca tânărul să apuce să scoată o vorbă. Şi acesta este soţul meu, Richard.

— Ce doriţi? a întrebat-o el fără s-o privească, în timp ce se aşeza la masă, faţă în faţă cu prietenul său.

— Să vă ofer o slujbă, să fiţi designerul meu.

— NU încă unul! a spus el înălţându-şi mâinile spre cer.

Florentyna a respirat adânc.

— Cine v-a mai abordat?

— În New York, Yves Saint Laurent. În Los Angeles, Pierre Chardin. În Chicago, Balmain. Să continui?

— Dar v-au oferit un procent din profit?

„Ce profit?” voia Richard să întrebe, dar şi-a amintit de lovitura peste gleznă.

— Eu am deja şase magazine şi alte şase sunt în perspectivă, a continuat Florentyna impetuos.

Ea spera că Gianni di Ferranti n-a observat sprâncenele soţului ei înălţate dramatic la auzul spuselor ei.

— Cifra de afaceri ar putea fi de milioane în câţiva ani, a continuat ea.

— Cifra de afaceri la Saint Laurent deja este de milioane, i-

a replicat di Ferranti tot fără a-şi întoarce faţa spre ea.

— Da, dar ce ofertă v-au făcut ei?

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an şi un procent din profit.

— Eu vă ofer douăzeci de mii şi cinci procente.

Italianul şi-a fluturat mâna în semn de concediere.

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari şi zece procente? a spus ea.

Italianul a râs, s-a ridicat de pe scaun şi a deschis uşa invitându-i pe Florentyna şi Richard să plece. Ea nu s-a clintit.

— Sunteţi genul de persoană care vă aşteptaţi ca Zeffirelli să-şi facă liber spre a se ocupa de designul viitorului dumneavoastră magazin dar, în acelaşi timp, încă mai speraţi să-l păstraţi pe Luigi Ferpozzi drept consilier onorific. Să nu credeţi că m-aş putea aştepta să înţelegeţi despre ce vorbesc, a adăugat el.

— Luigi, a spus Florentyna cu aplomb este un foarte bun prieten de-al meu.

Italianul şi-a pus mâinile în şolduri şi a izbucnit într-un hohot de râs.

— Voi americanii sunteţi toţi la fel. În continuare ai să-mi spui că dumneata ai desenat veşmintele Papei.

Richard îl compătimea într-un fel.

— Aţi căzut în propria plasă, signora. Ferpozzi a venit să-mi vadă spectacolul în Los Angeles săptămâna trecută şi a vorbit mult cu mine despre munca mea. Acum, cel puţin, am găsit un mod ca să scap de dumneata.

Di Ferranti a lăsat uşa deschisă şi a ridicat telefonul formând 213 fără să mai scoată nici un cuvânt.

Nimeni n-a rostit o vorbă în timp ce aşteptau să răspundă cineva la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, Florentyna a auzit o voce pe care i s-a părut că o recunoaşte.

— Luigi? a spus di Ferranti. Aici e Gianni. Este cu mine o doamnă americană cu numele de Kane care pretinde că ar fi o prietenă de-a ta.

A ascultat câteva minute, după care zâmbetul i s-a lăţit pe chip. S-a întors spre Florentyna.

— Zice că nu ştie pe nimeni cu numele de doamna Kane şi probabil că v-aţi simţi mai ca acasă la Alcatraz.

— Nu, nu mă interesează Alcatrazul, a spus Florentyna. Dar zi-i că el este convins că tatăl meu l-a construit.

Gianni di Ferranti a repetat în telefon cele spuse de Florentyna. În timp ce asculta, nedumerirea i s-a aşternut pe chip. În cele din urmă s-a întors spre ea.

— Luigi zice să vă ofer o cană de ceai. Dar numai dacă v-aţi adus ceaşca de acasă.

Florentynei i-au trebuit două prânzuri şi o cină cu Richard şi alta cu bancherii ei de la care a obţinut un avans destul de mare pentru a-l muta pe Gianni şi prietenul său, Valerio, din Milano în noua sa casă din San Francisco şi pentru a-l convinge pe micul italian să fie noul designer al societăţii sale. Florentyna era sigură că aceasta va fi breşa pe care o căuta. În emoţia încercărilor de a-l convinge pe Gianni, ea aproape că uitase că mai erau doar şase zile până la plecarea la New York spre a-l întâlni pe tatăl lui Richard.

În dimineaţa aceea de luni Florentyna şi Richard îşi luau micul dejun când faţa lui s-a făcut albă ca varul încât ea a crezut că-l va vedea leşinând.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu?

El i-a arătat prima pagină din *The Wall Street Journal* de parcă i-ar fi dispărut graiul. Florentyna a citit anunţul scris cu litere mari şi i-a înapoiat în tăcere ziarul soţului ei. El a citit paragraful încet, pentru a doua oară, ca să fie sigur că înţelesese toate implicaţiile. Concizia şi forţa cuvintelor erau uluitoare: „William Lowell Kane, preşedintele şi guvernatorul băncii Lester's a demisionat după adunarea consiliului de administraţie de vineri”.

Richard ştia că oraşul va da cea mai proastă interpretare posibilă acestei plecări bruşte, neînsoţită de nici o explicaţie sau sugerare de boală, mai cu seamă că unicul său fiu, şi el bancher, nu fusese invitat să-i ia locul în consiliul de administraţie. A cuprins-o pe Florentyna în braţe şi a strâns-o la piept!

— Asta înseamnă că nu vom mai merge la New York?

— Nu, dacă tatăl tău este cauza.

— Nu se poate, *n-am să las* să se întâmple asta după o aşteptare atât de lungă.

A sunat telefonul şi Richard s-a aplecat să-l ridice fără a-i da drumul Florentynei.

— Alo?

— Richard, sunt eu, mama. Am căutat să plec de acasă. Ai auzit vestea?

— Da, abia ce am citit în *The Wall Street Journal*. Pentru

Dumnezeu, ce l-a făcut pe tata să demisioneze?

— Nu sunt sigură de toate detaliile, dar din câte îmi pot da seama, domnul Rosnovski deţine de zece ani şase la sută din acţiunile băncii şi nu-i trebuiau decât opt procente ca să-l îndepărteze pe tatăl tău din scaun.

— Pentru a invoca articolul şapte, a spus Richard.

— Da, exact. Dar eu încă nu sunt sigură ce înseamnă asta.

— Ei bine, tata a inserat clauza respectivă în regulamentul de funcţionare a băncii spre a se apăra de o eventuală preluare. A considerat că acea clauză era o garanţie pentru că numai cel care deţinea opt procente sau mai mult îi putea ameninţa autoritatea. Nu şi-a imaginat niciodată că altcineva decât o persoană din familie va reuşi să pună mâna pe o parte atât de mare din societate. Tata n-ar fi renunţat niciodată la cele cincizeci şi unu de procente ale sale de la Kane şi Cabot spre a deveni preşedinte la Lester's dacă ar fi bănuit că cineva din afară îl poate înlocui.

— Dar asta tot nu explică de ce a trebuit să demisioneze.

— Cred că tatăl Florentynei a izbutit cumva să obţină celelalte două procente. Aceasta i-ar da aceleaşi puteri în cadrul băncii ca tata, ceea ce i-ar face viaţa imposibilă dacă ar mai rămâne preşedinte.

— Dar cum îi poate face viaţa imposibilă?

— Richard şi-a dat seama că tatăl lui nu-i mărturisise nici măcar lui Kate ce se întâmplase la bancă.

— Printre stipulaţiile articolului şapte, dacă-mi amintesc bine, a continuat Richard, este şi aceea că oricine posedă opt procente din acţiuni poate opri orice tranzacţie în care este implicată banca pe o perioadă de trei luni. Eu ştiu din revizia contabilă a băncii că domnul Rosnovski deţine şase procente. Presupun că a obţinut şi celelalte două procente de la Peter Parfitt.

— Nu, nu are acţiunile de la Parfitt, a spus Kate. Ştiu că tatăl tău a reuşit să-şi asigure acele acţiuni punându-şi un vechi prieten să le cumpere la un preţ cu mult mai mare decât valorau şi tocmai din această cauză el se simţea atât de relaxat şi sigur în ultimul timp.

— Atunci rămâne un mister cum a reuşit domnul Rosnovski să pună mâna pe celelalte două procente. Nu ştiu pe nimeni din consiliul de administraţie care să se despartă cu atâta uşurinţă de propriile acţiuni numai dacă...

— Cele trei minute s-au consumat, doamnă.

— Unde eşti, mama?

— Într-o cabină telefonică. Tatăl tău ne-a interzis tuturor să mai luăm legătura cu tine şi nu vrea s-o vadă pe Florentyna niciodată în viaţa lui.

— Dar asta n-are nici o legătură cu ea, ea este...

— Îmi pare rău doamnă, dar cele trei minute s-au terminat.

— Voi plăti eu convorbirea, domnişoară.

— Îmi pare rău, domnule, dar legătura a fost întreruptă.

Richard a pus telefonul în furcă. Florentyna şi-a ridicat privirile spre el.

— Poţi să mă ierţi, dragul meu, pentru că am un tată care a fost amestecat într-un lucru atât de îngrozitor? Ştiu că eu n-am să-l iert niciodată.

— Nu condamna pe nimeni dinainte, Jessie, i-a spus Richard mângâindu-i părul. Cred că dacă vom descoperi vreodată întregul adevăr vom afla că vina revine în egală măsură la amândoi. Acum, tânără doamnă, ai doi copii şi şase magazine de care trebuie să te ocupi, iar pe mine, fără îndoială, mă aşteaptă clienţi nervoşi la bancă. Pune acest incident la spate pentru că sunt convins că ceea ce a fost mai rău s-a terminat.

Florentyna a continuat să stea agăţată de gâtul soţului ei, mulţumită de tăria vorbelor lui, deşi ea nu credea în ele.

*
* *

Abel a citit anunţul despre demisia lui William Kane în *The Wall Street Journal* în aceeaşi zi. A ridicat telefonul, a format numărul băncii Lester's şi a cerut să vorbească cu noul preşedinte. După câteva secunde a apărut pe fir Jake Thomas.

— Bună dimineaţa, domnule Rosnovski.

— Bună dimineaţa, domnule Thomas. Te-am sunat doar ca să-ţi confirm că-ţi voi pune la dispoziţie în această dimineaţă cele opt procente din acţiunile Lester’s contra sumei de două milioane dolari.

— Vă mulţumesc, domnule Rosnovski. Sunteţi foarte generos.

— Nu este nevoie să-mi mulţumeşti, domnule preşedinte.

N-am făcut nimic mai mult decât am convenit când mi-ai vândut cele două procente ale dumitale.

*

* *

Florentyna şi-a dat seama că îi va trebui un timp considerabil pentru a se restabili după lovitura dată de tatăl său. Se întreba cum este posibil să-l iubească şi să-l urască în acelaşi timp. A încercat să se concentreze asupra imperiului său care creştea vertiginos şi să-şi scoată din cap gândul că nu-şi va mai vedea niciodată tatăl.

O altă lovitură, nu atât de personală, dar tot pe-atât de tragică pentru Florentyna a venit în 22 noiembrie 1963. Richard a sunat-o de la bancă, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci, ca să-i spună că preşedintele Kennedy fusese împuşcat în Dallas şi că primele rapoarte erau că s-ar putea să moară.

20

Nou angajatul designer italian al Florentynei, Gianni di Ferranti a venit cu ideea de a pune un mic dublu F îngemănat pe guler sau pe tivul tuturor hainelor. Arăta foarte şic şi nu făcea decât să crească reputaţia firmei. Deşi Gianni a fost primul care a recunoscut că ideea nu-i aparţine ci fusese împrumutată de la Yves Saint Laurent, totuşi, a dat rezultate bune.

Florentyna şi-a găsit timp să meargă cu avionul la Los Angeles ca să verifice o proprietate ce era de vânzare pe Rodeo Drive în Beverly Hills. Imediat ce a văzut-o i-a spus lui Richard că intenţiona să deschidă cel de al şaptelea magazin Florentyna's. El i-a spus că va trebui să studieze cu atenţie cifrele înainte de a-i da un sfat dacă să cumpere sau nu, numai că era atât de presat la bancă încât va fi nevoie ca ea să mai aştepte câteva zile.

Nu era pentru prima oară când Florentyna simţea că i-ar prinde bine un partener sau cel puţin, un director financiar, acum că Richard era atât de ocupat. Ar fi vrut să-l roage să lucreze cu ea, dar nu avea curajul să i-o sugereze.

— Va trebui să dai un anunţ la *The Chronicle* şi să vezi ce răspunsuri primeşti, i-a spus Richard. Am să te ajut să le triezi şi vom intervieva împreună pe cei selectaţi.

Florentyna a urmat sfaturile lui Richard şi în câteva zile au invadat scrisorile de la bancheri, avocaţi şi contabili, toţi arătându-se foarte interesaţi. Richard i-a ajutat Florentynei să parcurgă răspunsurile. Seara târziu s-a oprit asupra unei scrisori şi a spus.

— Sunt nebun.

— Ştiu, dragul meu. De asta m-am şi măritat cu tine.

— Am pierdut patru sute de dolari.

— De ce? Păreai sigur că anunţul va da rezultate bune.

Richard i-a înmânat scrisoarea pe care o citea.

— Pare a avea o calificare foarte bună, a spus Florentyna după ce a parcurs-o în întregime. De vreme ce lucrează la Banca Americii tu trebuie să ştii mai bine dacă este potrivit să fie directorul meu financiar.

— Este deosebit de potrivit. Dar ai idee cine îi va lua locul dacă pleacă de la bancă şi vine să lucreze cu tine?

— Habar n-am.

— Ei bine, din moment ce este şeful meu, s-ar putea să-l

urmez eu, a spus Richard.

Florentyna a izbucnit în râs.

— Şi dacă te gândeşti că n-am avut curajul să ţi-o cer. Totuşi, eu sunt de părere că cei patru sute de dolari au fost cheltuiţi cu folos – asociatule.

Patru săptămâni mai târziu Richard Kane a părăsit Banca Americii şi a devenit partenerul soţiei sale cu un procent de cincizeci la sută şi director financiar al societăţii Florentyna Inc, din San Francisco, Los Angeles şi San Diego.

*

* *

S-au ţinut din nou alegeri. Florentyna nu s-a mai implicat pentru că era ocupată până peste cap cu imperiul ei în plină expansiune. A recunoscut în faţa lui Richard că nu avea încredere în Johnson iar pe Goldwater îl dispreţuia. Richard a pus un afiş pe maşină pe car Florentyna l-a rupt imediat:

$Au + H_20 = 1964$

Au căzut de acord să nu mai discute subiectul, deşi Florentyna a jubilat de bucurie când democraţii au pierdut alegerile din noiembrie.

În anul următor copiii le-au crescut mai repede decât compania şi când fiul lor a împlinit cinci ani au mai deschis două magazine Florentyna's: în Chicago şi Boston. Richard a rămas prudent în privinţa repeziciunii cu care creştea numărul magazinelor, dar Florentyna nu slăbea câtuşi de puţin pasul. Cu atât de mulţi clienţi care doreau să poarte veşmintele lui Gianni di Ferranti, ea îşi petrecea mai tot timpul liber cutreierând oraşe în căutare de vaduri bune pentru magazinele sale.

În 1966 nu mai era decât un singur oraş important care nu se fălea cu magazinele Florentyna's. Ea şi-a dat seama că s-ar putea să treacă ani până să găsească un loc liber care să fie potrivit pentru un boutique Florentyna's în New York.

21

Eşti un bătrân nebun şi încăpăţânat, Abel.

— Ştiu, dar acum nu mai pot da ceasul înapoi.

— Ei bine, eu te asigur că nimic nu mă poate opri să accept invitaţia.

Abel şi-a înălţat privirile spre el din vârful patului. De la gripa de acum şase luni rareori mai părăsise apartamentul său de la ultimul etaj al hotelului. După ce se întorsese din lunga călătorie din Polonia, George rămăsese aproape singurul contact cu lumea din afară. El ştia că vechiul lui prieten avea dreptate şi trebuia să recunoască faptul că invitaţia îl tenta. Se întreba dacă se va duce şi Kane. S-a trezit că-şi dorea ca acesta să fie prezent, deşi avea dubii. Omul era tot pe-atât de încăpăţânat ca şi el...

George a dat glas gândurilor lui Abel.

— Pariez că William Kane va fi acolo.

Abel n-a făcut nici un comentariu.

— Ai ultimele date de la Varşovia?

— Da, a răspuns scurt George furios că Abel schimbase subiectul. Toate acordurile sunt semnate, iar John Gronowski n-avea cum să fie mai cooperant.

John Gronowski, primul ambasador polonez în Varşovia, a reflectat Abel. *El nu mai avea cum să se reabiliteze niciodată...*

— Călătoria ta de anul trecut în Polonia ţi-a adus tot ce-ai sperat. Ai să apuci ziua când vei deschide Baronul din Varşovia.

— Întotdeauna mi-am dorit să-l deschidă Florentyna, a spus Abel încet.

— Atunci invit-o, dar n-aştepta nici o compasiune din partea mea. Tot ce trebuie să faci este să accepţi existenţa lui Richard. Şi chiar şi tu trebuie să recunoşti că mariajul lor este un succes, altfel n-o să-ţi vină nimic pe tavă.

George a cuprins camera cu privirea. Pe masă, proptită de o vază, stătea invitaţia ce nu va fi onorată.

*

* *

Tot New York-ul părea adunat acolo când Florentyna a deschis noul boutique pe Fifth Avenue. Florentyna, îmbrăcată

într-o rochie verde, special desenată pentru ea, cu acel dublu F deja faimos pe gulerul înalt, stătea la intrarea în magazin întâmpinându-şi oaspeţii şi oferindu-le câte un pahar de şampanie. Katherine Kane însoţită de fiica sa, Lucy, a fost printre primii sosiţi şi foarte curând magazinul s-a umplut de oameni pe care Florentyna fie că îi cunoştea foarte bine, fie că nu-i văzuse niciodată în viaţa ei. George Novak a sosit puţin mai târziu şi a încântat-o pe Florentyna cu prima sa rugăminte: să fie prezentat familiei Kane.

— Va veni şi domnul Rosnovski mai târziu? I-a întrebat Lucy inocent.

— Mă tem că nu, a răspuns George. I-am spus că este un bătrân nebun şi încăpăţânat dacă nu vine la o petrecere atât de reuşită. Domnul Kane a venit?

— Nu, în ultimul timp nu s-a simţit prea bine şi rareori pleacă acum de acasă, a spus Kate şi apoi i-a dat lui George o veste confidenţial, care l-a umplut de bucurie.

— Ce face tata? i-a şoptit Florentyna la ureche.

— Nu prea bine. L-am lăsat acasă în vârful patului. Poate când o să audă că în seara asta tu ai să te duci la...

— Probabil, a spus Florentyna.

A luat-o pe Kate de braţ şi a prezentat-o Zaphiei. Pentru o clipă nici una din bătrânele doamne n-au scos o vorbă. Apoi Zaphia a spus:

— Este minunat că vă cunosc, în sfârşit. Soţul este cu dumneavoastră?

Camera s-a aglomerat într-atât că era aproape imposibil să te mişti, iar râsetele şi sporovăielile erau pentru Florentyna o dovadă că inaugurarea mergea bine, dar acum mintea ei nu era preocupată decât de un singur lucru: cina din această seară.

*
*   *

Afară, o mare mulţime de oameni se adunase la intersecţia cu Fifty-sixth Street ca să privească la ce se întâmpla, iar circulaţia pe Fifth Avenue aproape că se blocase din cauza atâtor bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni care se opriseră să se uite la vitrinele mari şi strălucitoare.

Un bărbat rămăsese pe celălalt trotuar, în cadrul unei uşi. Purta o haină neagră, un fular la gât şi o pălărie trasă bine pe

ochi. Era o seară rece şi vântul sufla pe Fifth Avenue. Asta nu e o zi de ieşit din casă pentru bătrâni, şi-a zis în gând şi se întreba dacă fusese înţelept să părăsească, totuşi, căldura patului. Dar era hotărât ca nimic să nu-l oprească de a asista la deschiderea acestui magazin. Şi-a răsucit brăţara de argint pe încheietura mâinii şi şi-a amintit că, prin noul testament pe care-l făcuse, n-o lăsa fiicei sale aşa cum îi promisese.

A zâmbit în timp ce privea tinerii cum intrau şi ieşeau din splendidul magazin. Prin vitrină o putea vedea pe fosta lui soţie stând de vorbă cu George, apoi a zărit-o pe Florentyna şi o lacrimă i s-a prelins pe obrazul brăzdat de riduri. Ea era chiar mai frumoasă decât şi-o amintea. Voia să traverseze strada care-i despărţea şi să spună: „George a avut dreptate, am fost un bătrân nebun şi încăpăţânat atâta amar de vreme. Poţi să mă ierţi?”, dar, în loc de toate astea, a rămas cu picioarele pironite în pământ şi cu privirile aţintite pe trotuarul de vizavi. A văzut un tânăr lângă fiica sa, înalt, sigur de el, cu figură aristocrată: nu putea fi decât fiul lui William Kane. Un bărbat grozav, îi spusese George. Cum i-l descrisese el? „Puterea Florentynei”. Abel s-a întrebat dacă Richard îl ura şi-i era teamă că da. Bătrânul şi-a ridicat gulerul, a aruncat o ultimă privire spre iubita lui fiică şi a început să-şi croiască drum înapoi spre hotelul Baron.

În timp ce se îndepărta de magazin a văzut un alt bărbat ce mergea încet pe trotuar. Era mai înalt decât Abel, dar pasul lui era la fel de sigur. Ochii li s-au întâlnit, însă numai pentru o clipă şi, când au trecut unul pe lângă celălalt, bătrânul mai înalt şi-a ridicat pălăria. Abel i-a întors salutul şi fiecare şi-a continuat drumul fără să-şi spună o vorbă.

*

* *

— Slavă cerului, că a plecat şi ultimul, a spus Florentyna. N-avem timp decât pentru o baie înainte de a ne schimba pentru cină.

Katherine Kane a sărutat-o şi i-a spus:

— Ne vedem peste o oră.

Florentyna a încuiat uşa de la intrare a magazinului şi, ţinându-şi strâns copiii de mână, s-a îndreptat spre The Pierre. Era pentru prima oară din copilărie când ea stătea în New York la un alt hotel decât Baronul tatălui ei.

— Încă o zi de triumf pentru tine, draga mea, a spus Richard.

— Ca să fie urmată de cine ştie ce noapte?

— Haide, nu mai face fasoane, Jessie. Tata o să te adore.

— A trecut atât de multă vreme, Richard.

Richard a intrat în urma ei pe uşa de la The Pierre, apoi a ajuns-o din urmă şi a cuprins-o cu braţul de talie.

— Zece ani pierduţi, dar acum avem şansa să reparăm trecutul. Richard şi-a condus familia la lift. Cât tu faci baie, o să am grijă de copii să se spele şi să se îmbrace.

Florentyna a mai zăbovit în baie întrebându-se cum avea să decurgă seara. Din clipa în care Kate Kane îi spusese că tatăl lui Richard dorea să-i vadă pe toţi fusese cuprinsă de teama că avea să se răzgândească din nou; dar acum nu mai era decât o oră până la întâlnire. Se întreba dacă şi Richard avea aceleaşi presimţiri rele. A ieşit din baie, s-a şters cu prosopul, după care şi-a dat cu puţin Joy, parfumul ei favorit şi şi-a pus o rochie lungă, albastră, aleasă special pentru această ocazie: Kate îi spusese că albastrul era culoarea preferată a soţului ei. A căutat printre bijuterii să găsească ceva simplu şi a ales inelul antic pe care i-l dăduse cu atâţia ani în urmă susţinătorul tatălui ei. După ce a fost complet îmbrăcată s-a privit cu un ochi critic în oglindă: treizeci şi trei de ani, nu mai era destul de tânără să poarte mini, dar nici destul de bătrână să fie elegantă.

Richard a venit din camera alăturată.

— Arăţi uluitor, i-a spus el. Bătrânul o să se îndrăgostească de tine la prima vedere.

Florentyna a zâmbit şi a pieptănat părul copiilor în timp ce Richard s-a schimbat. Fiul lor, care acum avea şapte ani, purta primul său costum şi arăta aproape ca un adolescent; Annabel avea o rochie roşie cu volan alb: ea n-avea probleme cu ultimul strigăt al modei – fusta mini.

— Cred că suntem gata cu toţii, a spus Florentyna când a reapărut Richard.

Nu-şi putea crede ochilor: el purta o cămaşă cu dungi fine, roşii.

Şoferul a deschis uşa Lincoln-ului închiriat şi Florentyna a urcat pe bancheta din spate urmată de copii. Richard a stat în faţă. Cât timp maşina a înaintat anevoie pe străzile aglomerate ale New York-ului Florentyna a rămas tăcută. Şoferul a oprit maşina în faţa unei clădiri mici, elegante, din piatră maronie pe

Sixty-eighth Street.

— Acum, copii, luaţi aminte, trebuie să vă comportaţi cum ştiţi voi mai bine, le-a spus Florentyna.

— Da, mami, au răspuns la unison, deloc intimidaţi de gândul că, în sfârşit, îşi vor cunoaşte pe unul din bunici.

Înainte ca ei să fi coborât din maşină uşa de la intrarea în casă a fost deschisă de un bărbat în vârstă, în redingotă, care s-a înclinat uşor.

— Bună seara, doamnă, a spus el. Ce încântat sunt să vă revăd, domnule Richard.

Kate i-a întâmpinat în hol. Ochii Florentynei au fost imediat atraşi de o pictură în ulei a unei femei frumoase, aşezată într-un fotoliu de piele vişinie, cu mâinile odihnindu-i-se în poală.

— Este bunica lui Richard, a spus Kate. Eu n-am cunoscut-o, dar este uşor să-ţi dai seama de ce a fost considerată una din frumuseţile zilei.

Florentyna a continuat să se uite la tablou.

— Ceva nu este în ordine, draga mea? a întrebat-o Kate.

— Inelul, a spus ea aproape în şoaptă.

— Da, este frumos, nu-i aşa? a spus Kate ridicându-şi mâna spre a-şi etala inelul cu diamante şi safir. William mi l-a dat când m-a cerut de nevastă.

— Nu, celălalt, din tablou, a spus Florentyna.

— Cel antic, da, este superb. A fost în familie de generaţii, dar mă tem că s-a pierdut. Când i-am vorbit lui William despre dispariţia lui mi-a spus că nu ştie nimic.

Florentyna şi-a ridicat mâna dreaptă şi privirile lui Kate s-au oprit asupra inelului antic, fără să-i vină a crede. Toţi au privit tabloul – nu era absolut nici un dubiu.

— A fost darul meu de botez, a spus Florentyna. Numai că n-am ştiut niciodată cine mi l-a dat.

— O, Dumnezeule, a spus Richard. Niciodată nu mi-a trecut prin minte...

— Şi tatăl meu încă nu ştie, a spus Florentyna.

O slujnică a venit în fugă în hol.

— Iertaţi-mă, doamnă, i-am spus domnului Kane că au sosit cu toţii. Întreabă dacă Richard şi soţia sunt atât de amabili să urce la dânsul.

— Duceţi-vă, a spus Kate. Vin şi eu imediat cu copiii.

Florentyna l-a prins de braţ pe soţul ei şi au urcat scările, ea pipăindu-şi nervos inelul antic. Au intrat în cameră şi l-au

văzut pe William Lowell Kane în fotoliul de piele vişinie, lângă foc. Un bărbat atât de bine, şi-a zis în gând Florentyna dându-şi seama pentru prima oară cum va arăta soţul ei când va fi bătrân.

— Tată, a spus Richard. Mi-ar face plăcere să-mi cunoşti soţia.

Florentyna a făcut un pas în faţă fiind întâmpinată de un zâmbet blând şi cald pe chipul lui William Kane.

Richard a aşteptat ca tatăl lui să răspundă, dar Florentyna ştia că bătrânul n-avea să mai vorbească niciodată.

22

Abel a ridicat telefonul ce se afla pe noptiera de lângă pat.

— Găsiţi-l pe George. Trebuie să fiu îmbrăcat.

Abel a citit din nou scrisoarea. Nu-i venea a crede că William Kane fusese binefăcătorul său.

Când a sosit George, Abel n-a vorbit. I-a arătat doar scrisoarea cu mâna. George a citit-o încet.

— O, Dumnezeule, a spus el.

— Trebuie să iau parte la funeralii.

George şi Abel au sosit la biserica Trinity din Boston cu câteva minute după ce începuse serviciul religios. Au stat în picioare în ultimul rând al celor veniţi să-şi ia rămas bun. Kate se afla între Richard şi Florentyna. Erau prezenţi trei senatori, cinci deputaţi, doi episcopi, mai toţi preşedinţii băncilor importante şi un ziarist de la *The Wall Street Journal*. Se mai aflau şi preşedintele şi toţi directorii din consiliul de administraţie al băncii Lester's.

— Crezi că mă pot ierta? a întrebat Abel.

George n-a răspuns.

— Ai să te duci să-i vezi?

— Da, bineînţeles.

— Mulţumesc, George. Sper că William Kane a avut un prieten la fel de bun ca tine.

*

* *

Abel stătea în capul oaselor în pat privind din minut în minut spre uşă. Când, în cele din urmă, s-a deschis, cu greu a putut recunoaşte frumoasa doamnă care cândva fusese „gâgâlicea” lui. A zâmbit neîncrezător privind-o pe deasupra lentilelor în formă de semilună. George a rămas la uşă în vreme ce Florentyna a înaintat spre pat şi şi-a aruncat braţele de gâtul tatălui ei – „o îmbrăţişare lungă ce nu acoperea cei zece ani irosiţi”, i-a spus el.

— Avem atât de multe de vorbit, a continuat el. Chicago, Polonia, politica, magazinele... Dar mai întâi, Richard. M-ar putea crede vreodată că n-am ştiut nimic până ieri că tatăl lui a fost binefăcătorul meu?

— Da, tată, pentru că şi el a aflat doar cu o zi înaintea ta şi noi încă habar nu avem de unde ştii tu.

— Dintr-o scrisoare de la avocaţii de la First National Bank din Chicago, care au avut instrucţiuni să nu-mi spună decât după moartea lui. Ce tâmpit am fost, a adăugat Abel. O să vrea Richard să mă vadă? a întrebat el cu o voce abia auzită.

— Richard doreşte atât de mult să te cunoască, el aşteaptă jos cu copiii.

— Trimite după ei, trimite după ei, a spus Abel, vocea căpătându-i putere.

George a zâmbit şi a dispărut.

— Şi tu încă mai vrei să fii preşedinte? a întrebat-o Abel.

— Al Grupului Baron?

— Nu. Al Statelor Unite. Pentru că, dacă nu te-ai răzgândit, eu îmi voi ţine partea mea de promisiune. Tot drumul până la Convenţie, chiar dacă asta mă va ruina.

Florentyna a zâmbit, dar n-a făcut nici un comentariu.

După câteva clipe s-a auzit un ciocănit în uşă. Abel a încercat să se ridice când a intrat în cameră Richard urmat de copii. Capul familiei Kane a înaintat cu paşi mari şi a strâns cu căldură mâna socrului său.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus el. Este o onoare pentru mine să vă cunosc.

Abel n-a putut scoate nici un cuvânt, aşa că Florentyna i-a prezentat pe Annabel şi nepotul său.

— Cum te cheamă? l-a întrebat bătrânul.

— William Abel Kane.

Abel a strâns mâna băiatului.

— Sunt mândru că numele meu stă alături de al celuilalt bunic al tău, i-a spus el şi s-a întors spre Richard. N-am ştiut niciodată. Am făcut atâtea greşeli în toţi aceşti ani. Nu mi-a trecut niciodată prin minte, nici măcar pentru o clipă, că tatăl tău a fost binefăcătorul meu Dumnezeu mi-e martor, ce n-aş da să fi avut măcar o dată şansa să-i mulţumesc personal.

— El ar fi înţeles, a spus Richard. Dar era o clauză în testamentul familiei care nu-i permitea să-şi dezvăluie identitatea din cauza unui potenţial conflict de interese. El n-ar fi acceptat niciodată nici o excepţie de la reguli. Din această cauză clienţii au avut încredere în el încredinţându-i economiile lor de o viaţă.

— Chiar dacă asta a dus la propria lui moarte? a întrebat

Florentyna.

— Şi eu am fost tot pe-atât de inflexibil, a spus Abel.

— A fost lipsă de previziune, a spus Richard. Nici unul dintre noi n-ar fi putut şti că Henry Osborne o să-şi încrucişeze drumurile cu ale noastre.

— Ştii, eu şi cu tatăl tău ne-am întâlnit în ziua în care a murit, a spus Abel.

Florentyna şi Richard s-au uitat la el fără să le vină a crede.

— O, da, a spus Abel. Am trecut unul pe lângă celălalt pe Fifth Avenue – el venise să vadă deschiderea noului tău magazin. Şi-a ridicat pălăria spre mine. A fost de-ajuns, chiar foarte de-ajuns.

În curând au început sa vorbească despre zile mai fericite; amândoi au râs un pic şi au prins mult.

— Trebuie să ne ierţi, Richard, i-a spus Abel. Noi, polonezii, suntem un popor sentimental.

— Ştiu, a răspuns el. Copiii mei sunt pe jumătate polonezi.

— Puteţi lua cina cu mine în seara asta?

— Bineînţeles, a spus Richard.

— Ai încercat vreodată, băiete, o adevărată masă poloneză?

— De fiecare Crăciun în ultimii zece ani, a răspuns Richard.

Abel a râs, apoi au discutat despre viitor şi despre cum vedea el progresul grupului.

— Ar trebui să avem în toate hotelurile magazinele tale, i-a spus el Florentynei.

Ea a fost de acord.

Abel nu mai avea decât o singură rugăminte faţă de Florentyna: să-l însoţească, ea şi Richard, peste nouă luni, în călătoria spre Varşovia pentru deschiderea ultimului Baron. Richard l-a asigurat că vor fi amândoi prezenţi la inaugurare.

*

* *

În cursul lunilor următoare Abel s-a văzut des cu fiica sa şi a ajuns foarte repede să-şi respecte ginerele. George avusese dreptate în privinţa băiatului – de ce *trebuise* el să fie atât de încăpăţânat?

I-a mărturisit lui Richard că dorea ca întoarcerea lor în Polonia să fie pentru Florentyna ceva de neuitat. Abel îi ceruse fiicei sale să deschidă ea Baronul din Varşovia, dar Florentyna refuzase spunând că numai preşedintele grupului putea îndeplini acest ceremonial, deşi ea era foarte neliniştită în privinţa sănătăţii tatălui său.

În fiecare săptămână Florentyna şi Abel urmăreau progresul noului hotel. Pe măsură ce se apropia tot mai mult ziua inaugurării, bătrânul chiar şi-a repetat discursul în faţa ei.

*

*   *

Toată familia a călătorit la Varşovia. Au inspectat în amănunţime primul hotel occidental construit dincolo de Cortina de Fier spre a se asigura că era totul aşa cum dorise Abel.

Ceremonia de deschidere a avut loc în imensa grădină din faţa hotelului. Ministrul polonez al turismului a ţinut discursul de deschidere urând bun sosit oaspeţilor. Apoi l-a rugat pe preşedintele Grupului Baron să spună câteva cuvinte.

Discursul lui Abel a fost rostit exact aşa cum îl scrisese el şi la terminarea lui miile de oaspeţi de pe pajişte s-au ridicat în picioare şi au ovaţionat.

Ministrul turismului i-a dat apoi preşedintelui Grupului Baron o foarfecă mare. Florentyna a tăiat panglica de la intrarea hotelului şi a spus: „Declar Baronul din Varşovia deschis”.

Florentyna s-a dus la Slonim să împrăştie cenuşa tatălui său în ţinutul în care se născuse. Când stătea pe pământul unde tatăl său văzuse lumina zilei, Florentyna a jurat că n-o să uite niciodată de unde se trage familia sa.

Richard a încercat s-o consoleze, dar în răstimpul scurt cât îl cunoscuse pe socrul său, ajunsese să recunoască multe calităţi pe care i le transmisese fiicei lui.

Florentyna şi-a dat seama că niciodată n-o să se poată împăca cu gândul scurtei lor concilieri. Mai avea atât de multe să-i spună tatălui ei şi încă şi mai multe să afle de la el. Îi mulţumea în continuu lui George pentru timpul pe care şi-l petrecuseră împreună ca o familie, ştiind că pierderea era tot atât de adâncă şi pentru el. Ultimul Baron Rosnovski a fost lăsat în pământul său natal, în vreme ce singurul lui copil şi cel mai vechi prieten se întorceau în America.

Prezentul
1968-1982

23

Numirea Florentynei ca preşedinte al Grupului Baron a fost confirmată la întrunirea consiliului de administraţie în ziua în care s-a întors din Varşovia. Primul sfat pe care i l-a dat Richard a fost să transfere biroul central din San Francisco la New York. După câteva zile cei doi s-au întors în mica lor locuinţă de pe Nob Hill. Următoarele patru săptămâni le-au petrecut în California făcând pregătirile necesare în vederea mutării, ceea ce a însemnat, printre altele, lăsarea tuturor afacerilor de pe coasta de vest în mâinile competente ale directorului adjunct şi investirea lui Nancy cu puteri depline asupra celor două magazine din San Francisco. Când s-au dus să-şi ia rămas bun de la Bella şi Claude, Florentyna i-a asigurat pe prietenii ei cei mai buni că va reveni pe coastă în mod constant.

— Pleci tot atât de brusc aşa cum ai venit, i-a spus Bella.

A fost pentru a doua oară când a văzut-o pe Bella plângând.

După ce s-au instalat la New York, Richard a sfătuit-o pe Florentyna să transforme magazinele într-un subsidiar al Grupului Baron pentru consolidarea societăţii din punct de vedere fiscal. Florentyna a fost de acord şi l-a numit pe George Novak director pe viaţă cu ocazia aniversării a şaizeci şi cinci de ani, dându-i un salariu pe care chiar şi Abel l-ar fi considerat generos. Florentyna a devenit preşedintele grupului şi Richard director administrativ.

Richard a găsit o casă nouă, superbă, pe East Sixty-fourth Street. Până când le-a fost decorată noua locuinţă ei au continuat să stea la etajul patruzeci şi doi al Baronului din New York. William a fost înscris la şcoala Buckley, acolo unde învăţase şi tatăl lui, iar Annabel a mers la Spence. Carol şi-a zis că, probabil, venise timpul să-şi caute o altă slujbă, dar când a adus vorba despre acest subiect, Annabel a şi izbucnit în lacrimi.

Florentyna îşi petrecea tot timpul disponibil învăţând de la George cum este condus Grupul Baron. La sfârşitul primului ei an ca preşedinte toate neliniştile lui George Novak referitoare la

capacitatea finei sale de a ţine în frâu un imperiu atât de vast s-au spulberat întru totul mai ales după ce ea a declarat categoric că funcţionarii de culoare care lucrează la hotelurile din Grupul Baron din sud vor primi aceleaşi salarii ca toţi ceilalţi.

— A moştenit spiritul tatălui ei, i-a spus George lui Richard. Tot ceea ce îi lipseşte acum este experienţa.

— Timpul o va rezolva şi pe asta, i-a răspuns Richard.

*
* *

Richard a prezentat în faţa consiliului de administraţie un raport complet privind situaţia societăţii după primul an al Florentynei ca preşedinte. Grupul a avut un profit de peste douăzeci şi şapte de milioane de dolari, în ciuda menţinerii unui ritm intens de construire de noi hoteluri în toată lumea şi a scăderii valorii dolarului provocată de escaladarea războiului în Vietnam. Richard a expus apoi în faţa consiliului un vast program de investiţii pentru anii şaptezeci. Şi-a încheiat raportul recomandând ca o asemenea activitate să fie preluată de o bancă.

— De acord, a spus Florentyna, dar eu încă te consider bancher.

— Nu este cazul să-mi aminteşti, i-a replicat Richard. Numai că, cu cifra de afaceri pe care acum o avem în peste cincizeci de feluri de valută şi taxele pe care le plătim atâtor instituţii financiare, poate că a venit timpul să avem controlul asupra propriei noastre bănci.

— Nu crezi că este aproape imposibil să cumperi direct o bancă în zilele noastre? l-a întrebat Florentyna. Şi aproape tot atât de greu să îndeplineşti cerinţele impuse de guvern ca să-ţi acorde dreptul să conduci una?

— Da, aşa este, dar noi deja avem opt procente la Lester's şi ştim ce probleme i-a creat acest lucru tatălui meu. De data asta să încercăm să le folosim în avantajul nostru. Ceea ce aş dori să recomand consiliului este...

În ziua următoare Richard i-a scris lui Jake Thomas, preşedintele de la Lester's, cerându-i o întrevedere. Scrisoarea de răspuns părea destul de ostilă. Secretarele lor au stabilit data şi locul întâlnirii.

*
* *

Când Richard a intrat în biroul preşedintelui, Jake Thomas s-a ridicat în picioare şi l-a invitat să ia loc, după care s-a aşezat şi el în scaunul de piele pe care-l ocupase mai bine de douăzeci de ani tatăl lui Richard. Rafturile bibliotecii nu mai erau la fel de pline şi nici florile la fel de proaspete cum şi le amintea Richard. Primirea preşedintelui a fost rece şi protocolară, dar Richard n-a fost intimidat pentru că ştia că tratativele se vor duce de pe poziţii de forţă. Conversaţii uzuale şi banalităţi nu-şi aveau aici locul.

— Domnule Thomas, dat fiind că deţin opt la sută din capitalul băncii Lester's şi pentru că m-am mutat la New York, a venit timpul ca să-mi iau locul ce mi se cuvine în consiliul de administraţie.

Din primele cuvinte ale lui Jake Thomas era clar că anticipase ce avea Richard în minte.

— Domnule Kane, cred că, în condiţii normale, asta ar fi putut fi o idee bună, dar cum consiliul de administraţie deja şi-a completat destul de recent ultimele locuri vacante, probabil, că alternativa ce vă rămâne este să vă vindeţi stocul băncii.

Era exact răspunsul pe care-l anticipase Richard.

— Sub nici o formă n-am să înstrăinez acţiunile familiei, domnule Thomas. Tatăl meu a făcut ca această bancă să fie una dintre cele mai respectate instituţii financiare din America şi intenţionez să fiu foarte implicat în viitorul ei.

— Păcat, domnule Kane, pentru că sunt convins că ştiţi că tatăl dumneavoastră n-a părăsit banca în cele mai fericite împrejurări şi sunt sigur că v-am putea oferi pentru acţiunile dumneavoastră un preţ rezonabil.

— Mai bun decât preţul pe care socrul meu vi l-a oferit pentru acţiunile dumneavoastră? l-a întrebat Richard.

Obrajii lui Jake Thomas s-au făcut roşii ca focul.

— Văd că aţi venit aici numai ca să demolaţi, a spus el.

— Am avut destul de des prilejul în trecut să aflu că o construcţie trebuie să fie precedată de puţină demolare, domnule Thomas.

— Nu cred că deţineţi suficiente cărţi încât să faceţi această casă să se clatine, i-a răspuns preşedintele.

— Nimeni nu ştie mai bine decât dumneata că două

procente pot fi suficiente, i-a spus Richard.

— Nu văd rostul de a mai continua această conversaţie, domnule Kane.

— Pentru moment, sunt de acord cu dumneata, dar puteţi fi sigur că va fi continuată într-un viitor nu prea îndepărtat, a spus Richard.

S-a ridicat să plece. Jake Thomas n-a strâns mâna ce i-a fost întinsă.

*
* *

— Dacă asta este atitudinea lui, trebuie să-i declarăm război, a spus Florentyna.

— Cuvinte curajoase, a spus Richard, dar, înainte de a face următoarea mişcare, vreau să mă consult cu vechiul avocat al tatălui meu, Thaddeus Cohen. Nu este nimic care să nu ştie despre banca Lester's. Dacă punem laolaltă datele lui cu tot ceea ce ştim şi noi poate că ajungem la un rezultat.

Florentyna a fost de acord.

— Odată George mi-a povestit despre ceea ce avea de gând să facă tatăl meu dacă nu reuşea să-l îndepărteze pe tatăl tău chiar şi cu cele opt procente.

Richard a ascultat cu atenţie în timp ce Florentyna i-a expus planul.

— Crezi că ar merge în cazul de faţă? şi-a întrebat ea soţul.

— Am putea să încercăm, dar riscul ar fi al dracului de mare.

— Singurul lucru de care trebuie să ne fie teamă, este teama însăşi, a spus Florentyna.

— Jessie, când ai să afli că F.D.R. a fost politician, nu bancher?

*
* *

Richard şi-a petrecut următoarele patru zile consultându-se cu Thaddeus Cohen în biroul acestuia din oraş – Cohen, Cohen, Yablons şi Cohen.

— Singura persoană care deţine opt procente din capitalul

băncii Lester's eşti dumneata, l-a asigurat el pe Richard stând la biroul său. Chiar şi Jake Thomas nu are decât două procente. Dacă tatăl dumitale ar fi ştiut că Thomas nu putea să deţină acţiunile lui Abel Rosnovski decât câteva zile, nu s-ar fi lăsat intimidat şi n-ar fi plecat de la bancă.

Bătrânul avocat de familie s-a lăsat spre spate sprijinindu-se de spătarul scaunului şi şi-a dus ambele mâini pe capu-i chel.

— Informaţia aceea va face victoria şi mai dulce, a spus Richard. Mai aveţi numele tuturor acţionarilor?

— Da, numele celor înregistraţi pe vremea când tatăl dumitale era directorul băncii. Dar acum lista s-ar putea să nu mai fie valabilă şi ca atare inexactă. Nu trebuie să-ţi amintesc eu, la pregătirea dumitale, că ai dreptul să ceri o verificare oficială a listei acţionarilor.

— Şi îmi pot imagina cât va dura până Thomas va catadicsi să-i dea drumul.

— Cred că pe la Crăciun, a spus Thaddeus Cohen permiţându-şi un zâmbet abia schiţat.

— Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă aş convoca o adunare extraordinară şi aş dezvălui cum Jake Thomas şi-a vândut propriile acţiuni pentru a-l îndepărta pe tatăl meu din consiliul de administraţie?

— N-ai câştiga mare lucru din această manevră, afară doar de a-i pune pe câţiva într-o poziţie jenantă. Jake Thomas se va îngriji ca adunarea să se ţină într-o zi improprie şi să nu se bucure de o participare mare. De asemenea, fără nici o îndoială, el va obţine un vot prin procură de cincizeci şi unu la sută împotriva oricărei rezoluţii pe care o propui. Presupun să domnul Thomas va folosi prilejul spre a re-spăla rufele murdare în public, ceea ce n-ar face altceva decât să mai adauge încă o pată asupra reputaţiei tatălui dumitale. Eu cred că deocamdată doamna Kane a venit cu cea mai bună idee şi, dacă mi se permite s-o spun, dovedeşte acelaşi curaj pe care-l avea tatăl ei în abordarea unor asemenea probleme.

— Dar dacă nu reuşim?

— Eu nu sunt omul care să pun rămăşaguri, dar oricând aş paria pe un Kane şi un Rosnovski într-o confruntare cu Jake Thomas.

— Dacă sunt de acord, când ar trebui să facem oferta? l-a întrebat Richard.

— 1 aprilie, a răspuns Thaddeus Cohen fără şovăire.

— De ce anume acea dată?

— Pentru că este perioada când fiecare îşi face bilanţurile spre a şti exact de ce sume de bani lichizi are nevoie.

Richard a examinat din nou în amănunţime planul cu Thaddeus Cohen, iar în seara aceea i l-a explicat în întregime şi Florentynei.

— La cât s-ar ridica pierderile în cazul în care nu reuşim? a fost prima ei întrebare.

— Cu aproximaţie?

— Da.

— Treizeci şi şapte milioane dolari.

— Este destul de mult.

— De fapt, noi nu pierdem banii, dar tot capitalul nostru va fi blocat la Lester's, ceea ce va impune restricţii severe asupra fluxului de bani lichizi pentru restul grupului, în cazul în care noi nu deţinem controlul băncii.

— Ce părere are domnul Cohen despre şansele pe care le-am avea?

— La limită. Cu asemenea şanse, tatăl meu niciodată nu s-ar fi hazardat, a adăugat Richard.

— Dar tatăl meu ar fi făcut-o, a spus Florentyna. El întotdeauna considera că paharul este pe jumătate plin, nu pe jumătate gol.

— Thaddeus Cohen a avut dreptate.

— În legătură cu ce?

— Cu tine. M-a prevenit că, dacă semeni cât de cât cu tatăl tău, să mă pregătesc de luptă.

*

* *

În următoarele trei luni, Richard şi-a petrecut mai tot timpul cu contabili, avocaţi, consilieri fiscali care i-au pregătit toate documentele până la 15 martie. În după-amiaza acelei zile a reţinut spaţiul publicitar pentru pagina financiară de la mai toate ziarele importante de pe cuprinsul Americii pentru data de 1 aprilie şi le-a informat că textul le va parveni cu douăzeci şi patru de ore înainte de publicare. N-a putut să nu se gândească la ziua respectivă întrebându-se dacă va fi el sau Jake Thomas cel care va pierde. În cursul ultimelor două săptămâni Richard şi Thaddeus Cohen au verificat planul de nenumărate ori spre a se

asigura că nu le-a scăpat nimic şi că detaliile „Operaţiunii loveşte sub centură” nu erau cunoscute decât de trei persoane.

În dimineaţa de 1 aprilie Richard stătea în biroul său şi studia pagina de anunţuri din *The Wall Street Journal*:

> *„Grupul Baron anunţă că oferă paisprezece dolari pentru fiecare acţiune la banca Lester's. Preţul actual al acţiunilor Lester's este de unsprezece dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi. Orice persoană care doreşte să profite de această ocazie să se adreseze agentului său de bursă sau să scrie direct pentru amănunte domnului Robin Oakley, Banca Chase Manhattan, One Chase Manhattan Plaza, New York, N.Y. 10005. Oferta rămâne deschisă până la 15 iulie.”*

În articolul său de pe prima pagină, Vermont Royster sublinia că această acţiune temerară de preluare de acţiuni Lester's trebuie să fi avut sprijinul băncii Chase Manhattan care deţine ca garanţie capitalul grupului Baron. Ziaristul mergea mai departe cu presupunerile spunând că, în cazul în care tentativa reuşea, fără nici un dubiu, Richard Kane va fi numit noul preşedinte, poziţie pe care tatăl lui a deţinut-o mai bine de douăzeci de ani. Dacă, pe de altă parte, mişcarea dădea greş, Grupul Baron se putea alege cu serioase restricţii asupra rezervelor sale de bani lichizi pentru o perioadă de mai mulţi ani de zile, pentru că nu deţinea controlul asupra băncii. Richard însuşi n-ar fi putut rezuma mai corect situaţia.

Florentyna l-a sunat pe Richard la birou ca să-l felicite pentru modul în care acţionase în „Operaţiunea loveşte sub centură”.

— La fel ca Napoleon, ai ştiut că prima regulă în război este surpriza.

— Să sperăm că Jake Thomas nu va fi Waterloo-ul meu.

— Eşti aşa un pesimist, domnule Kane. Ia aminte ce-ţi spun, acum domnul Thomas se află în cel mai apropiat WC care l-a avut la îndemână, iar el nu are arma secretă pe care o ai tu.

— Eu? a întrebat Richard.

— Da. Pe mine.

Florentyna a închis, dar aproape imediat telefonul a sunat din nou.

— Domnul Thomas de la banca Lester's vă caută, domnule

Kane.

Mă întreb dacă are un telefon la WC, şi-a zis în gând Richard.

— Fă-mi legătura, a spus el înţelegând, pentru prima oară, într-o mică măsură cum trebuie să fi fost confruntarea dintre tatăl său şi Abel Rosnovski.

— Domnule Kane, m-am gândit că ar trebui să vedem dacă nu putem lămuri lucrurile dintre noi. Probabil că am fost puţin cam exagerat în precauţiunile mele când nu v-am oferit imediat un loc în consiliul de administraţie.

— Nu mă mai interesează, domnule Thomas.

— Nu? Dar eu credeam că...

— Nu. Acum mă interesează scaunul preşedintelui.

— Vă daţi seama că, dacă nu reuşiţi să vă asiguraţi cincizeci şi unu la sută din capitalul Lester's până la 15 iulie noi putem institui imediat schimbări în alocarea capitalului şi votarea acţiunilor, ceea ce va diminua valoarea stocului pe care deja îl aveţi? Şi cred că ar trebui să mai adaug că membrii consiliului de administraţie deja deţin sau controlează patruzeci la sută din capitalul Lester's şi am de gând să trimit telegrame tuturor celorlalţi acţionari cu recomandarea de a nu primi oferta voastră. Imediat ce voi fi în posesia a încă unsprezece procente, veţi fi pierdut o avere bunicică.

— Acesta este un risc pe care vreau să mi-l asum, i-a răspuns Richard.

— Ei bine, dacă asta este atitudinea ta, Kane, voi convoca o adunare a tuturor acţionarilor pentru 23 iulie. Dacă până atunci nu ţi-ai obţinut cele cincizeci şi unu de procente, personal, voi avea grijă să nu faci nici o tranzacţie cu această bancă atâta vreme cât eu voi fi preşedinte. Brusc, de la ameninţări, tonul lui Thomas a devenit persuasiv. Acum probabil că ai să doreşti să-ţi reconsideri poziţia.

— Când am plecat din biroul dumitale, domnule Thomas, ţi-am spus foarte clar ce am în minte. Nimic nu s-a schimbat.

Richard a pus telefonul în furcă, a deschis agenda la 23 iulie, a tras o linie şi a scris deasupra: *Adunarea acţionarilor, Banca Lester's*, după care a adăugat un mare semn de întrebare. În acea după-amiază a primit telegrama pe care Jake Thomas a trimis-o tuturor acţionarilor.

În fiecare dimineaţă Richard urmărea răspunsurile la anunţul său telefonând lui Thaddeus Cohen şi la banca Chase

Manhattan. La sfârşitul primei săptămâni ei deţineau treizeci şi unu de procente din acţiuni, ceea ce, împreună cu cele opt procente ale lui Richard făceau un total de treizeci şi nouă de procente. Dacă Thomas începuse cu patruzeci de procente însemna că lupta avea să fie foarte strânsă.

Două zile mai târziu a primit o scrisoare detaliată de la Jake Thomas trimisă tuturor acţionarilor prin care îi sfătuia insistent să nu ia în consideraţie oferta de la Grupul Baron. „Acţiunile dumneavoastră vor trece prin mâinile unei companii care, până nu demult a fost condusă de un om condamnat pentru corupţie şi crimă” spunea ultimul paragraf. Richard a fost dezgustat de atacul personal al lui Jake Thomas la adresa lui Abel şi niciodată n-a văzut-o pe Florentyna atât de furioasă.

— O să-l înfrângem, nu-i aşa? l-a întrebat ea cu degetele strânse într-un pumn greu de descleştat.

— Suntem pe muchie de cuţit. Ştiu că ei au peste patruzeci de procente – directorii şi prietenii lor. Cum în după-amiaza asta, la ora patru, noi aveam patruzeci şi unu de procente, înseamnă că bătălia pentru ultimele nouăsprezece procente va decide cine câştigă la 23 iulie.

Până la sfârşitul lunii, Richard n-a mai auzit nimic despre Jake Thomas, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă nu avea deja cincizeci şi unu de procente, dar când nu mai erau decât opt săptămâni până la adunarea acţionarilor, a fost rândul lui Richard ca la micul dejun să citească un anunţ care i-a ridicat pulsul la o sută douăzeci. Pe pagina treizeci şi şapte din *The Wall Street Journal*, Jake Thomas dădea un anunţ în numele băncii Lester's. Ofereau acţiuni în valoare de două milioane dintr-un stoc recent autorizat spre a fi vândut pentru crearea unui fond de pensionare, în beneficiul funcţionarilor publici.

Într-un interviu luat de redactorul şef de la *The Journal*, Thomas spunea că acesta era un pas important în împărţirea profiturilor şi că fondul pentru pensii va fi un model naţional atât în interiorul cât şi în exteriorul comunităţii bancare.

Richard s-a sculat de la masă lăsându-şi cafeaua să se răcească şi a tras o înjurătură, ceea ce nu-i era în fire.

— Ce-ai spus? l-a întrebat Florentyna.

— Mama mă-si, a repetat el şi i-a dat ziarul.

Ea şi-a aruncat ochii peste articol în timp ce Richard forma un număr de telefon.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că, chiar dacă obţinem cincizeci şi unu de procente din actualul stoc, din momentul în care Thomas primeşte autorizaţia pentru o nouă emisiune de acţiuni în valoare de două milioane – ceea ce poţi să fii sigură că se vor vinde numai la instituţii – ne va fi imposibil să-l înfrângem pe ticălos în 23 iulie.

— Este legal? s-a interesat Florentyna.

— Asta vreau să aflu, a spus Richard.

Thaddeus Cohen i-a dat un răspuns pe loc.

— Este legal numai dacă nu găseşte un judecător care să-i oprească. Eu am pregătit deja documentele necesare, dar te previn că, dacă nu primim o hotărâre judecătorească de amânare, n-ai să ajungi niciodată preşedinte la Lester's.

În următoarele douăzeci şi patru de ore Richard a bătut drumurile la tribunale şi la birourile de avocatură. A semnat trei declaraţii sub prestare de jurământ şi un judecător a audiat cazul. A urmat apoi un apel special adresat unui complet format din trei magistraţi care, după o zi de deliberare, a hotărât amânarea emisiei de noi acţiuni până după adunarea generală a acţionarilor. Richard câştigase bătălia, dar nu războiul; când s-a întors la birou în dimineaţa următoare, Richard a aflat că avea tot patruzeci şi şase de procente, ceea ce era prea puţin spre a-l înfrânge pe Jake Thomas.

— Pesemne că el are restul, a spus Florentyna posomorâtă.

— Nu cred, i-a răspuns Richard.

— De ce nu crezi? l-a întrebat ea.

— Pentru că nu s-ar mai fi deranjat să îmbrobodească lumea cu acele acţiuni pentru fondul de pensii dacă avea deja cele cincizeci şi unu de procente.

— Bine gândit, domnule Kane.

— Adevărul este, a spus Richard, că el este convins că *noi* avem cincizeci şi unu de procente. Atunci unde sunt cele cinci procente care lipsesc?

În timpul ultimelor zile din iunie, Richard a trebuit să fie oprit de alţii ca să nu mai sune din oră în oră la Chase Manhattan pentru a afla dacă mai crescuse numărul acţiunilor. Când a sosit ziua de 15 iulie el avea patruzeci şi nouă de procente şi era foarte conştient că, în exact opt zile, Thomas va putea să propună votarea noilor acţiuni, ceea ce pentru el va însemna că nu va putea obţine niciodată controlul asupra băncii Lester's. Din

cauza cererilor de bani lichizi impuse de Grupul Baron, el va trebui să vândă imediat o parte din acţiunile Lester's – şi, fără îndoială, aşa cum prezisese Jake Thomas, cu o pierdere considerabilă. În ziua aceea, în câteva rânduri, s-a trezit murmurând pentru sine: „două procente, numai două procente”.

Când nu mai era decât o săptămână până la adunarea acţionarilor şi el nu se mai putea concentra deloc pe problemele ridicate de noul hotel, a sunat Mary Preston.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de Mary Preston, i-a spus el secretarei.

— Doamna spune că v-aţi putea aminti de dânsa sub humele de Mary Bigelow.

Richard a zâmbit, întrebându-se ce-ar fi putut dori Mary. N-o mai văzuse de când părăsise Harvard-ul. A ridicat telefonul.

— Mary, ce surpriză! Sau m-ai sunat numai ca să te plângi de proastele servicii la vreunul din hotelurile Baron?

— Nu, nici o plângere, deşi odată, cu multă vreme în urmă, noi am petrecut o noapte la un Baron.

— Cum aş putea uita? a spus el fără să-şi amintească.

— Te-am sunat doar ca să-ţi cer un sfat. Cu câţiva ani în urmă unchiul meu, Alan Lloyd, mi-a lăsat trei procente din acţiunile Lester's. Săptămână trecută am primit o scrisoare de la Jake Thomas rugându-mă să dau acele acţiuni consiliului de administraţie şi să nu tratez cu tine.

Lui Richard i s-a tăiat respiraţia şi inima mai-mai să-i sară din piept.

— Mai eşti pe fir, Richard?

— Da, Mary. Mă gândeam. Ei bine, adevărul este...

— Nu începe acum să-mi ţii o adevărată prelegere, Richard. De ce nu vii cu soţia ta ca să petreceţi o noapte în Florida, cu mine şi soţul meu şi atunci ne vei putea sfătui.

— Florentyna nu se întoarce din San Francisco decât abia pe sâmbătă.

— Atunci vino singur. Ştiu că Max doreşte foarte mult să te cunoască.

— Lasă-mă să văd dacă pot să-mi amân câteva treburi şi am să te chem peste o oră.

Richard a sunat-o pe Florentyna care i-a spus să lase baltă orice şi să se ducă singur.

— Luni dimineaţa vom putea să ne luăm rămas bun de la Jake Thomas o dată şi pentru totdeauna.

Richard i-a comunicat apoi vestea lui Thaddeus Cohen care a fost încântat.

— Pe lista mea stocul încă figurează pe numele lui Alan Lloyd.

— Ei bine, acum este doamna Max Preston.

— Nu dau două parale pe ce nume sunt acum, du-te şi ia acţiunile.

Richard a plecat cu avionul sâmbătă după-amiaza şi a fost întâmpinat la aeroportul West Palm Beach de şoferul lui Mary, care l-a dus la reşedinţa familiei Preston. Când Richard a văzut pentru prima oară locuinţa lui Mary s-a întrebat dacă douăzeci de copii ar fi suficienţi ca s-o umple. Era o casă imensă, aşezată pe ţărmul golfului. De la poarta principală până la cele patruzeci de trepte impozante din faţa casei au făcut şase minute cu maşina. Mary îl aştepta în capul scărilor. Era îmbrăcată într-un costum de călărie, cu o croială impecabilă. Păru-i blond îi ajungea şi acum până la umeri. Când Richard şi-a ridicat privirile spre ea şi-a amintit ce-l atrăsese prima oară la Mary cu aproape cincisprezece ani în urmă.

Valetul a luat sacoşa cu lucrurile pentru noapte a lui Richard şi l-a condus într-un dormitor în care ar fi fost suficient loc pentru o miniconvenţie. Pe capătul patului era un costum de călărie.

Mary şi Richard au călărit înainte de cină şi, deşi Max nu se vedea nicăieri, ea i-a spus că trebuie să vină în jur de ora şapte. Richard a fost mulţumit că Mary n-a mers decât în canter. Trecuse foarte multă vreme de când nu mai călăriseră împreună şi el ştia că dimineaţă oasele îi vor fi înţepenite. Când s-au întors acasă, Richard a făcut o baie şi s-a schimbat într-un costum de culoare închisă, după care a coborât la masă, puţin după ora şapte. Valetul i-a turnat vin de Xeres. Când Mary a intrat în sufragerie într-o rochie de seară vaporoasă, cu umerii goi, valetul i-a dat un pahar mare de whisky fără a mai aştepta să i se spună.

— Îmi pare rău, Richard, dar Max abia a telefonat ca să mă anunţe că este reţinut în Dallas şi nu se va întoarce decât mâine după-amiază. Este foarte dezamăgit că nu te va cunoaşte. Înainte ca Richard să apuce să spună ceva, ea a adăugat: Acum hai să mergem la cină şi tu ai să-mi explici de ce Grupul Baron are nevoie de cele trei procente ale mele.

Richard i-a povestit pe îndelete ce s-a întâmplat de când

tatăl lui preluase banca de la unchiul ei. Era atât de absorbit încât la primele două feluri aproape că nici n-a ştiut ce a mâncat.

— Deci, cu cele trei procente ale mele banca poate reveni în siguranţă în mâinile familiei Kane? l-a întrebat Mary.

— Da, a spus Richard. Încă lipsesc cinci procente, dar, cum noi deja avem patruzeci şi nouă, suntem oricum în frunte.

— Asta este destul de simplu, a spus Mary în timp ce farfuriile în care fusese servit sufleul erau luate. Luni voi vorbi cu agentul meu de bursă şi voi aranja totul. Hai să mergem în bibliotecă şi să sărbătorim cu un coniac.

— Nu-ţi dai seama cât de eliberat mă simt, a spus Richard ridicându-se de pe scaun şi şi-a urmat gazda de-a lungul unui coridor imens.

Biblioteca s-a dovedit a fi de mărimea unui teren de baschet. Mary i-a turnat lui Richard cafea, în vreme ce valetul i-a oferit un Hine. Ea i-a spus valetului că nu mai avea nevoie de nimic în seara asta şi s-a aşezat pe sofa lângă Richard.

— Aproape ca pe vremuri, a spus Mary dându-se mai aproape de el.

Richard, care deja se vedea preşedintele băncii Lester's, a revenit din visare fiind de acord cu ea. Coniacul era excelent şi aproape că nici n-a observat că Mary îşi lăsase capul pe umărul lui. După ce ea i-a turnat cel de al doilea pahar, el n-a putut să nu bage de seamă că mâna ei i se plimba pe picior. El a mai sorbit o înghiţitură de coniac. Deodată, fără nici o prevenire, ea şi-a aruncat braţele de gâtul lui Richard şi l-a sărutat pe gură. Când, în cele din urmă, s-a desprins de gâtul lui, el a spus:

— Exact ca pe vremuri. S-a ridicat în picioare şi şi-a turnat o cană mare de cafea. Ce-l retine pe Max în Dallas?

— Conductele de gaz, a spus ea fără prea mult entuziasm.

Richard a rămas în picioare lângă cămin.

În ora următoare el a aflat totul despre conductele de gaz şi foarte puţine despre Max. Când ceasul a bătut de miezul nopţii, el a sugerat că venise timpul să meargă la culcare. Ea n-a făcut nici un comentariu, s-a ridicat doar în picioare şi l-a însoţit de-a lungul scării imense spre dormitorul lui. A plecat înainte ca el s-o sărute în semn de noapte bună.

Richard n-a putut să adoarmă mintea pendulându-i între extazul obţinerii celor trei procente din acţiunile Lester's de la Mary şi planurile de preluare a băncii, cu un minim de perturbări. Şi-a dat seama că Jake Thomas, chiar şi în calitate de fost

preşedinte, încă putea să-i pună beţe în roate şi tocmai se gândea la modalităţile de a tempera mânia lui Thomas provocată de pierderea bătăliei, când s-a auzit un uşor ciocănit în uşa dormitorului. Şi-a îndreptat privirile într-acolo, a văzut clanţa mişcându-se şi apoi uşa s-a deschis uşor. A apărut Mary într-un neglijé transparent, de culoare roz.

Mary s-a îndreptat spre marginea patului şi s-a aşezat.

— Mai doreşti ceva?

— Doar un somn bun, a spus Richard.

— Nu ştiu decât două moduri ca să te pot ajuta, a spus Mary aplecându-se peste el şi mângâindu-i ceafa. Iei o pilulă de dormit sau faci dragoste.

— Asta-i o idee bună, dar deja am luat un somnifer, a spus Richard somnoros.

— Se pare că nu şi-a făcut efectul dorit, aşa că poate ar trebui să încercăm cel de al doilea remediu, a spus Mary.

Şi-a dezbrăcat neglijé-ul şi l-a aruncat pe duşumea. Apoi fără nici un alt cuvânt s-a strecurat sub cuvertură, lipindu-se de Richard. Richard îi simţea trupul de femeie care făcuse mult exerciţiu fizic şi n-avea copii.

— Drace, era bine dacă nu luam pilula aceea, a spus Richard, sau cel puţin să fi mai stat încă o noapte.

Mary a început să-l sărute pe gât, în vreme ce cu o mână îi mângâia trupul, oprindu-se în cele din urmă între picioare.

Christoase, şi-a zis în gând Richard, sunt şi eu doar un om.

Apoi s-a auzit o uşă trântită. Mary a ţâşnit din aşternut, şi-a adunat neglijé-ul de pe jos, a traversat în fugă încăperea şi s-a făcut nevăzută mai repede decât un hoţ care ar fi zărit lumina aprinzându-se în hol. Richard şi-a tras iar cuvertura peste el şi a ascultat murmurul unei conversaţii pe care n-a putut-o înţelege. Restul nopţii l-a petrecut dormind cu intermitenţe.

A doua zi dimineaţă, când a coborât la micul dejun, a găsit-o pe Mary stând de vorbă cu un om în vârstă, care cândva trebuie să fi arătat bine.

Bărbatul s-a ridicat de la masă şi i-a strâns mâna lui Richard.

— Dă-mi voie să mă prezint. Sunt Max Preston, a spus el. Deşi nu-mi planificasem să fiu cu dumneata în acest weekend, mi-am terminat afacerile mai devreme şi am reuşit să prind ultimul avion din Dallas. Categoric n-aş fi vrut să pleci de la mine din casă fără a fi cunoscut adevărata ospitalitate sudică.

Max şi Richard au discutat în timpul micului dejun despre problemele cu care se confruntau amândoi în Wall Street. Erau adânc cufundaţi într-o conversaţie despre consecinţele noilor legi fiscale ale lui Nixon când valetul a anunţat că şoferul aştepta să-l ducă pe domnul Kane la aeroport.

Soţii Preston l-au însoţit pe Richard de-a lungul celor patruzeci de trepte până la maşină, unde Richard a sărutat-o pe Mary pe obraz, i-a mulţumit pentru tot ce făcuse şi i-a strâns călduros mâna lui Max.

— Sper că ne vom mai întâlni, a spus Max.

— Asta-i o idee grozavă. De ce nu-mi daţi un telefon cu proxima ocazie când ajungeţi în New York?

Mary i-a zâmbit blajin.

Mary şi Max Preston au făcut cu mâna spre Rolls-Royce-ul ce se îndepărta lin pe alee. După ce avionul a decolat, Richard a simţit o senzaţie de imensă uşurare. Stewardesa i-a adus un cocteil şi el a început să-şi facă planuri pentru ziua de luni. Spre încântarea lui, a găsit-o pe Florentyna aşteptându-l în Sixty-fourth Street.

— Acţiunile sunt ale noastre, i-a spus el triumfător şi a continuat să-i dea detalii în timpul cinei.

Au adormit pe sofa lângă foc puţin înainte de miezul nopţii, mâna Florentynei odihnindu-se pe picioarele lui.

În dimineaţa următoare Richard l-a sunat pe Jake Thomas să-i spună că acum se află în posesia a cincizeci şi unu de procente.

Richard a auzit la capătul firului o respiraţie adâncă.

— Imediat ce certificatele vor fi în mâna avocatului meu voi reveni la bancă şi am să vă comunic cum doresc să se facă tranzacţia.

— Bineînţeles, a spus Thomas resemnat. Pot să vă întreb de unde aţi obţinut ultimele două procente?

— Da, de la un vechi prieten, Mary Preston. A urmat o pauză la celălalt capăt al firului.

— Nu cumva doamna Max Preston din Florida? a întrebat Jake Thomas.

— Ba da, a spus Richard triumfător.

— Atunci nu mai este nevoie să vă deranjaţi să veniţi, domnule Kane, pentru că doamna Preston ne-a încredinţat cele trei procente în urmă cu patru săptămâni şi suntem în posesia certificatelor de câtva timp.

Telefonul s-a închis. A fost rândul lui Richard să tragă adânc aer în piept.

Când Richard i-a povestit Florentynei despre noua întorsătură a lucrurilor, ea n-a spus decât atât:

— Trebuia să te culci cu afurisita aia de femeie. Pariez că Thomas ar fi făcut-o.

— Tu te-ai fi culcat cu Scott Forbes în aceleaşi împrejurări?

— Doamne fereşte, nu, domnule Kane.

— Cu siguranţă, Jessie.

Richard a mai petrecut încă o noapte fără să închidă ochii, cu gândul la ultimele două procente. Era clar că ambele părţi în momentul de faţă deţineau câte patruzeci şi nouă de procente. Thaddeus Cohen deja îl avertizase că trebuia să ia realitatea ca atare şi să înceapă să se gândească la modalităţile de a obţine maximum de bani lichizi pentru acţiunile pe care deja le avea. Probabil că va trebui să vândă masiv cu o zi înainte de adunarea acţionarilor. Richard continua să răsucească pe toate faţetele ideile care-i veneau în minte. Tocmai se întorcea de pe o parte pe alta încercând să doarmă cât de cât, când Florentyna s-a sculat brusc.

— Eşti treaz? l-a întrebat ea încet.

— Da. Urmăresc cele două procente.

— Şi eu. Îţi aminteşti că mama ta ne-a spus că cineva a cumpărat două procente de la domnul Peter Parfitt în folosul tatălui tău pentru a-l împiedica pe tatăl meu să pună mâna pe ele?

— Da, îmi amintesc, a spus Richard.

— Ei bine, s-ar putea ca respectivul să nu fi auzit despre oferta noastră.

— Draga mea, dar a fost în fiecare ziar din Statele Unite.

— La fel au fost şi Beatles-ii, dar nu toată lumea a auzit de ei.

— Cred că merită să încercăm, a spus Richard ridicând telefonul de lângă pat.

— Pe cine suni? Pe Beatles-i?

— Nu, pe mama.

— La patru dimineaţa? Nu poţi s-o suni pe mama ta în puterea nopţii.

— Pot şi trebuie.

— Dacă ştiam că faci una ca asta nu-ţi spuneam.

— Draga mea, nu mai sunt decât doua zile şi jumătate

până voi pierde treizeci şi şapte de milioane de dolari şi proprietarul acţiunilor de care avem atâta nevoie s-ar putea să locuiască în Australia.

— Punct marcat, domnule Kane.

Richard a format numărul şi a aşteptat. I-a răspuns o voce somnoroasă.

— Mamă?

— Da, Richard. Ce oră este?

— Patru dimineaţa. Iartă-mă că te deranjez, dar nu pot apela decât la tine. Acum, te rog, ascultă-mă cu atenţie. Cândva ai spus că un prieten de-al tatei a cumpărat două procente din acţiunile Lester's de la Peter Parfitt ca să nu ajungă în mâinile tatălui Florentynei. Îţi aminteşti cine era?

A urmat o pauză.

— Da, cred că da. Îmi voi aminti dacă aştepţi o clipă. Da, a fost un vechi prieten din Anglia, un bancher care învăţase cu tatăl tău la Harvard. O să-mi vină în minte şi numele imediat.

Richard îşi ţinea respiraţia. Florentyna s-a ridicat în capul oaselor în pat.

— Dudley, Colin Dudley, preşedintele de la ... o, dragul meu, nu mai ştiu ce bancă.

— Nu-ţi face griji mamă, asta este suficient ca să mă pot descurca. Culcă-te din nou acum.

— Ce fiu grijuliu am, a spus Kate Kane şi a pus telefonul în furcă.

— Acum ce facem, Richard?

— Luăm micul dejun.

Florentyna l-a sărutat pe frunte şi a dispărut în bucătărie.

Richard a ridicat iar telefonul.

— Convorbiri internaţionale, vă rog. Ce oră este acum la Londra?

— Nouă şi şapte minute.

Richard a căutat în agendă şi a spus:

— Vă rog faceţi-mi legătura cu 01-735-7227.

A aşteptat nerăbdător. S-a auzit o voce pe fir.

— Banca Americii.

— Vă rog daţi-mi-l pe Jonathan Coleman.

O nouă aşteptare.

— Jonathan Coleman.

— Bună dimineaţa, Jonathan. Sunt eu, Richard Kane.

— Sunt încântat să te aud, Richard. Cu ce-ţi pot fi de

folos?

— Am nevoie de o informaţie urgent. La ce bancă este preşedinte Colin Dudley?

— Aşteaptă o clipă, Richard, şi am să caut în *Anuarul bancherilor.* Richard auzea zgomotul paginilor răsfoite. Robert Fraser & Comp., a venit răspunsul. Numai că acum este Sir Colin Dudley.

— Ce număr are?

— 493-3211.

— Mulţumesc, Jonathan. Când vin la Londra te sun.

Richard a scris numărul pe un plic şi tocmai forma din nou Internaţionalul când a intrat Florentyna.

— Ai aflat ceva?

— Sunt pe punctul de a afla. Vă rog, doamnă, puteţi să-mi daţi un număr din Londra – 493-3211.

Florentyna s-a aşezat pe marginea patului în timp ce Richard aştepta.

— Robert Fraser & Comp.

— Pot să vorbesc cu Sir Colin Dudley, vă rog?

— Cine să-i spun că îl caută, domnule?

— Richard Kane, de la Grupul Baron din New York.

— Aşteptaţi, vă rog, domnule.

Richard a aşteptat din nou.

— Bună dimineaţa. Dudley la aparat.

— Bună dimineaţa, Sir Colin. Numele meu este Richard Kane. Cred că l-aţi cunoscut pe tatăl meu.

— Bineînţeles. Am fost împreună la Harvard. Bun băiat, bătrânul tău. Am fost foarte întristat când am auzit despre moartea lui. I-am scris atunci mamei tale. De unde vorbeşti?

— Din New York.

— Vă sculaţi devreme, voi americanii, nu-i aşa? Deci, cu ce îţi pot fi de folos?

— Mai aveţi încă cele două procente din acţiunile băncii Lester's?

Din nou Richard şi-a ţinut respiraţia.

— Da, le am. Am plătit al dracului de mult pentru ele. Totuşi, nu mă plâng. La vremea lui, tatăl tău mi-a făcut unele mici favoruri.

— Nu v-aţi gândit să le vindeţi, Sir Colin?

— Dacă-mi oferiţi un preţ rezonabil.

— Cât consideraţi că ar fi rezonabil? A urmat o pauză

lungă.

— Opt sute de mii de dolari.

— Sunt de acord, a spus Richard fără ezitare, dar trebuie să le pot ridica mâine şi nu risc să apelez la un curier. Dacă banca face transferul banilor, am putea avea toate documentele întocmite până când sosesc eu acolo?

— Nimic mai simplu, dragă băiete. Dudley a continuat fără şovăire. Maşina mea te va aştepta la aeroport şi va fi la dispoziţia ta cât stai la Londra.

— Vă mulţumesc, Sir Colin.

— Ia-o mai uşor cu „Sir", tinere. Am ajuns la vârsta când prefer să mi se spună pe numele mic. Anunţă-mă doar când crezi că vei ajunge la Londra şi totul va fi pregătit.

— Vă mulţumesc... Colin.

Richard a pus telefonul în furcă.

— Te îmbraci, nu-i aşa?

— Da. Gata cu somnul pentru noaptea asta. Unde-mi este micul dejun?

La ora şase Richard avea un loc rezervat pentru zborul de la ora nouă şi cincisprezece minute de pe aeroportul Kennedy. De asemenea, şi-a făcut o rezervare pentru întoarcere pentru dimineaţa următoare, la ora unsprezece, ora Londrei, cu sosirea la New York la ora unu şi treizeci şi cinci după-amiaza, ceea ce însemna că-i mai rămâneau douăzeci şi patru de ore libere înainte de adunarea acţionarilor de miercuri de la ora două.

— Timpul este foarte scurt, nu-i aşa? a spus Florentyna. Dar nu te teme, eu am încredere în tine. Apropo, William vrea să-i aduci un autobuz roşu din Londra.

— Întotdeauna faci angajamente în numele meu. Este un pachet prea greu ca să-l car, în postura mea de director administrativ al grupului tău.

— Ştiu, dragule, şi dacă te gândeşti că-ţi revine această corvoadă numai din cauza faptului că te culci cu preşedintele.

*
* *

Pe la ora şapte Richard stătea la biroul său şi scria instrucţiuni clare pentru transferul a opt sute de mii de dolari, prin telex, către Robert Fraser & Comp.; Albemarle Street, Londra, W.I. Richard ştia că banii vor fi în banca lui Sir Colin

Dudley cu mult înainte de sosirea lui. La ora şapte şi jumătate a plecat la aeroport. Avionul a decolat la ora normală şi a ajuns la aeroportul Heathrow din Londra la zece noaptea. Sir Colin Dudley se ţinuse de cuvânt. Un şofer îl aştepta şi l-a dus la hotelul Baron. Directorul i-a dat apartamentul Davis Leroy. Apartamentul prezidenţial, i-a explicat el, era ocupat de domnul Jagger. Restul grupului său luase tot etajul nouă.

— Nu cred să cunosc acest grup, a spus Richard. În ce domeniu sunt specializaţi?

— Cântă, a spus directorul.

Când Richard a verificat la recepţie, a găsit un mesaj de la Sir Colin care-i sugera să se întâlnească la bancă dimineaţa următoare, la ora nouă.

Richard a servit cina în cameră şi a sunat-o pe Florentyna înainte de a merge la culcare pentru a-i comunica ultimele noutăţi.

— Ai grijă ce faci acolo, domnule Kane. Noi toţi depindem de tine.

Richard s-a trezit la ora şapte şi şi-a făcut bagajul înainte de a coborî la micul dejun. Tatăl său întotdeauna mânca scrumbii afumate când mergea la Londra, aşa că Richard a avut grijă să le comande din vreme. Când a înghiţit ultima bucăţică şi-a dat seama că erau atât de bune încât, în mod sigur, îi va povesti şi el fiului său despre ele pentru anii care vor veni. După micul dejun, a făcut o plimbare prin Hyde Park pentru că mai avea o oră până la deschiderea băncii. Parcul era verde şi cu multe ronduri de trandafiri proaspeţi. N-a putut să nu-l compare cu Central Park, dar şi-a amintit că Londra mai are încă cinci parcuri regale de o mărime similară şi tot pe atât de frumoase.

Când ceasul bătea de ora nouă, Richard intra pe poarta băncii Robert Fraser & Comp. din Albemarle Street ce nu se afla decât la câteva sute de iarzi de hotelul Baron. O secretară l-a condus în biroul lui Sir Colin Dudley.

— Am avut o presimţire că ai să fii foarte punctual, bătrâne, aşa că am toate hârtiile pregătite. Mi-am amintit că, odată, l-am găsit pe tatăl tău aşteptându-mă la uşă, lângă sticlele de lapte. În ziua aceea toată lumea a băut cafea fără nici o picătură de lapte.

Richard a râs.

— Cei opt sute de mii de dolari de la tine au sosit ieri înainte de închiderea băncii aşa că, tot ce-mi mai rămâne de

făcut este să semnez certificatele de acţiuni în prezenţa unui martor şi să ţi le dau. Sir Colin a apăsat butonul interfonului. Vrei să vii puţin, Margaret?

Secretara personală a lui Sir Colin a fost de faţă când preşedintele unei bănci a semnat certificatele de transfer pentru ca noul lor proprietar să devină preşedintele altei bănci.

Richard a verificat documentele, a semnat cu atenţie pentru partea ce-i revenea lui în cadrul tranzacţiei şi i s-a înmânat o recipisă de primire a celor opt sute de mii de dolari.

— Ei bine, bătrâne, sper că tot deranjul pricinuit de faptul că a trebuit să te deplasezi personal va fi compensat când vei ajunge preşedintele băncii Lester's.

Richard a rămas cu ochii pironiţi asupra bătrânului cu mustăţi albe, chelie şi ţinută milităroasă.

— Habar n-am avut că v-aţi dat seama...

— N-aş vrea ca voi americanii să credeţi că noi de aici suntem cu toţii adormiţi. Acum ia-o din loc şi prinde avionul de ora unsprezece de la Heathrow ca să-ţi uşurezi situaţia la adunarea acţionarilor. Nu mulţi dintre clienţii mei plătesc cu aceeaşi promptitudine ca tine. Apropo, felicitări pentru tipul de pe lună.

— Poftim? a spus Richard.

— Aţi lansat un om pe lună.

— Dumnezeule, a exclamat Richard.

— Nu, nu chiar, a spus Sir Colin, dar sunt sigur că asta plănuieşte în continuare N.A.S.A.

Richard a râs şi i-a mulţumit din nou lui Sir Colin. S-a întors imediat la hotelul Baron, pur şi simplu, fredonând. Ştia exact cum se simţea un om pe lună. Îşi lăsase sacoşa la recepţie ca s-o poată lua repede, iar şoferul lui Sir Colin l-a dus la Heathrow. Richard a ajuns la timp la Terminalul trei şi i s-a făcut vama pentru cursa de la ora unsprezece. Va fi înapoi la New York cu douăzeci şi patru de ore înainte de adunarea acţionarilor. Dacă tatăl lui ar fi trebuit să facă aceeaşi tranzacţie pentru a deveni preşedintele băncii, întregul proces ar fi durat pe puţin trei săptămâni.

Richard s-a aşezat într-un fotoliu în clubul Clipper sorbind din când în când dintr-un Martini, în timp ce citea în *The Times* despre cel de al patrulea triumf al lui Rod Laver la Wimbledon, fără să fi observat ceaţa care se lăsa. Treizeci de minute mai târziu pasagerii au fost anunţaţi că toate zborurile vor avea mici

întârzieri. După o oră a fost anunţat avionul lui Richard, dar, în timp ce se îndrepta spre pistă, ceaţa se făcea din ce în ce mai densă. S-a aşezat pe locul său, şi-a pus centura de siguranţă şi a început să citească un număr din revista *Time* de săptămâna trecută refuzând să se mai uite afară, aşteptând să simtă avionul punându-se în mişcare. A citit că Nixon numise primele femei general: colonel Elizabeth Hoisington şi colonel Anne Mae Hays; fără nici o îndoială era prima iniţiativă a lui Nixon cu care va fi de acord şi Florentyna, şi-a zis el în gând.

— Regretăm că trebuie să vă anunţăm că, din cauza ceţii acest zbor se amână până la o oră ce va fi anunţată ulterior.

Un murmur de dezaprobare a străbătut întreaga cabină de clasa întâi.

— Pasagerii sunt rugaţi să se întoarcă la terminal unde li se vor da vouchere pentru prânz şi li se va comunica ora reîmbarcării. Societatea Pan American îşi cere scuze şi speră să nu vă producă inconveniente grave.

Fără să vrea, Richard a zâmbit. Întors la terminal, a trecut pe la fiecare ghişeu ca să afle primul avion ce va decola. S-a dovedit a fi un Air Canada, către Montreal. A rezervat un loc după ce i s-a spus că Pan Am-ul către New York, era al douăzeci şi şaptelea la coadă. A verificat apoi ce legături are de la Montreal la New York. Erau curse din două în două ore iar zborul dura aproximativ o oră. La fiecare treizeci de minute Richard trecea să se intereseze la Pan American şi la Air Canada, dar răspunsul amabil şi politicos rămânea acelaşi: „Ne pare rău, domnule, nu putem face nimic până nu se ridică ceaţa”.

La două după-amiază a sunat-o pe Florentyna s-o anunţe de întârziere.

— Deloc impresionant, domnule Kane. Pentru că tot eşti la telefon, ai reuşit să cumperi un autobuz roşu londonez pentru William?

— La naiba! Am uitat complet.

— Azi nu te descurci prea grozav, domnule Kane. Mai bine ai încerca la un duty free shop, nu crezi?

Richard a găsit în aeroport un magazin care vindea autobuze londoneze de toate mărimile. A ales unul mare, din plastic şi l-a achitat cu ultimii bani englezeşti care-i mai rămăseseră. Cu autobuzul sub braţ, a pornit hotărât să-şi folosească voucherul pentru prânz. A mâncat cea mai proastă masă dintr-un aeroport din toată viaţa lui: o bucată subţire de

carne de vacă, descrisă eronat în menu drept cotlet la minut, cu trei frunze de salată ofilite. S-a uitat la ceas. Era deja trei. Timp de două ore a încercat să citească *Soţia locotenentului francez*, dar era atât de atent la fiecare anunţ făcut că n-a reuşit să treacă mai departe de pagina patru.

La ora şapte, după ce ocolise terminalul trei de câteva ori, Richard a început să fie tot mai convins că în curând se va face mult prea târziu ca avioanele să mai decoleze, indiferent de vreme. S-a anunţat la megafon că urmează o comunicare importantă. Richard a rămas complet nemişcat, ca o statuie, în timp ce cuvintele se derulau: „Ne pare rău să vă anunţăm că toate zborurile de pe Heathrow s-au anulat până mâine dimineaţă, cu excepţia lui Iran Air 006 către Jeddah şi Air Canada 009 către Montreal”. Richard fusese salvat de previziunea lui: ştia că toate locurile la Air Canada vor fi epuizate în câteva minute. Din nou s-a instalat într-un fotoliu în sala de aşteptare de la clasa întâi unde a stat până după ora opt când, în sfârşit, au fost anunţaţi să se îmbarce. Richard aproape că a chiuit de bucurie când avionul a decolat la ora nouă. În continuare şi-a verificat ceasul la fiecare câteva minute. Zborul a decurs fără evenimente deosebite, exceptând mâncarea mult mai ademenitoare, şi avionul a aterizat, în sfârşit, la Montreal aproape de ora unsprezece.

Richard a alergat spre ghişeul de la American Airlines, dar a aflat că ultimul avion către New York plecase doar de câteva minute. A înjurat cu voce tare.

— Nu vă îngrijoraţi, domnule, este o cursă mâine dimineaţă la ora zece şi douăzeci şi cinci.

— La ce oră ajunge la New York?

— La unsprezece treizeci.

— Nu-mi rămân decât două ore şi treizeci de minute, a spus el cu voce tare. Este mult prea puţin. Nu pot închiria un avion particular?

Funcţionarul şi-a privit ceasul.

— Nu, la ora asta din noapte, nu, domnule.

Richard a rezervat un loc pentru a doua zi, a luat o cameră în Baronul de la aeroport şi a sunat-o pe Florentyna.

— Acum unde eşti? l-a întrebat ea.

— La Baronul din aeroportul Montreal.

— Din ce în ce mai bine!

Richard i-a explicat ce s-a întâmplat.

— Bietul de tine! Ţi-ai amintit de autobuzul roşu?

— Da, stă agăţat de mine, dar sacoşa cu lucrurile de dormit este în Pan Am-ul pentru New York.

— Şi certificatele de transfer?

— Sunt la mine în servietă şi nu m-am despărţit nici o clipă de ea.

— Foarte bine, domnule Kane. O să-ţi trimit o maşină la aeroport, iar eu şi domnul Cohen vom fi la adunarea acţionarilor de la Lester's ţinându-ne cu ghearele şi cu dinţii cele patruzeci şi nouă de procente. Deci, dacă tu eşti în posesia celor două procente, Jake Thomas, mâine pe vremea asta, va fi şomer.

— Cum poţi să fii atât de sigură în legătură cu asta?

— Tu niciodată nu m-ai dezamăgit până acum. Somn uşor.

Richard n-a prea putut să doarmă şi a venit la terminalul American Airlines cu câteva ceasuri înainte de îmbarcare. A fost o mică întârziere, dar căpitanul aprecia că vor ateriza pe aeroportul Kennedy în jur de unsprezece şi jumătate. Richard nu avea nici un bagaj şi spera să ajungă la adunare cu cel puţin o jumătate de oră înainte de începere. Pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ceasuri a început să se relaxeze şi chiar şi-a făcut unele însemnări pentru primul său discurs în calitate de preşedinte la Lester's.

Când avionul a ajuns deasupra aeroportului Kennedy, a început să descrie cercuri în aer. Richard a privit pe fereastră şi a văzut clar clădirea din Wall Street în care trebuia să se afle peste două ore. Bătea nervos darabana cu degetele pe braţul scaunului. În cele din urmă avionul a coborât câteva sute de picioare doar ca să înceapă din nou să se rotească.

— Vă vorbeşte căpitanul James McEwen. Îmi pare rău pentru întârziere, dar trebuie să mai aşteptăm din cauza traficului aglomerat. Se pare că sunt câteva curse întârziate de la Londra care acum sosesc în New York.

Richard s-a întrebat dacă Pan Am-ul de pe Heathrow va ateriza înaintea lui.

Cinci minute, zece, cincisprezece. Richard şi-a verificat agenda. Punctul numărul unu – moţiune de respingere a preluării de către Grupul Baron. Punctul numărul doi – noul sistem de votare a acţiunilor. Dacă ei nu dovedeau că sunt în posesia a cincizeci şi unu de procente, Jake Thomas va încheia lucrările adunării la câteva minute după începere. Avionul a început să coboare şi roţile au atins pista la ora douăsprezece şi douăzeci şi

şapte. Richard a străbătut în goană aeroportul trecând pe lângă şoferul lui fără să-l vadă, dar acesta l-a urmat până la maşină unde Richard s-a uitat iar la ceas. Nu mai era decât o oră şi douăzeci de minute. Va ajunge la timp.

— Calc-o, i-a spus Richard şoferului.

— Da, domnule, a spus şoferul în timp ce se încadra pe banda din stânga de pe Van Wyck Expressway.

Richard a auzit sirena câteva minute mai târziu şi un poliţist pe motocicletă i-a ajuns din urmă şi le-a făcut semn să oprească. Poliţistul şi-a parcat motocicleta şi s-a îndreptat agale către Richard care deja se dăduse jos din maşină. Richard a încercat să-i explice că era o problemă de viaţă şi de moarte.

— Totdeauna este o problemă de viaţă şi de moarte, a spus ofiţerul. Asta sau varianta: „Naşte soţia mea”.

Richard a lăsat şoferul să discute cu poliţistul şi a încercat să ia un taxi, dar toate erau ocupate. După şaisprezece minute poliţistul i-a lăsat să plece. Era unu şi douăzeci şi nouă când traversau Brooklyn Bridge şi au cotit-o pe F.D.R. Drive. Richard vedea zgârie norii din Wall Street, dar maşinile mergeau bară la bară. Era două fără şase minute când au intrat pe Wall Street, dar Richard n-a mai suportat şi a ţâşnit din maşină cu servieta sub un braţ şi cu autobuzul roşu londonez sub celălalt şi a alergat de-a lungul ultimelor trei blocuri ocolind trecătorii ce mergeau agale şi taximetriştii ce claxonau. Când orologiul de la Trinity Church a bătut ora două el era la Bowling Green şi în timp ce urca câte două trepte la Lester's s-a rugat în gând ca ceasul să fie înainte, ca apoi, brusc, să-şi dea seama că nu ştia unde se ţine adunarea.

— Etajul cincizeci şi doi, domnule, i-a spus portarul.

Liftul pentru etajele 30-60 era plin cu cei care fuseseră să servească masa de prânz, aşa că s-a oprit la etajele 31-33-34-42-44-47-50-51. Richard a ţâşnit din ascensor şi a alergat de-a lungul coridorului urmând săgeata roşie care indica locul unde se ţinea adunarea. Când a intrat în sala aglomerată, unul sau două chipuri s-au întors spre el ca să-l privească. Erau, probabil, vreo cinci sute de oameni aşezaţi pe scaune, ascultându-l pe preşedinte, dar Richard era singurul acţionar transpirat din cap până-n tălpi. A fost întâmpinat de o privire rece din partea lui Jake Thomas care, de la tribună, i-a adresat un zâmbet în semn de recunoaştere. Richard şi-a dat seama că ajunsese prea târziu. Florentyna stătea în primul rând, cu capul aplecat. El s-a aşezat

pe un scaun în partea din spate a sălii şi l-a ascultat pe preşedintele băncii Lester's.

— Toţi suntem convinşi că hotărârea care a fost luată astăzi este în interesul băncii. În împrejurările cărora a trebuit să le facă faţă corpul directorilor, nimeni nu va fi surprins de rugămintea mea şi acum banca Lester's îşi va continua rolul ei tradiţional, ca una dintre cele mai mari instituţii financiare ale Americii. Punctul numărul doi de pe ordinea de zi, a spus Jake Thomas. Richard a simţit că i se face rău. Ultima mea misiune ca preşedinte al băncii Lester's este să propun ca noul preşedinte să fie domnul Richard Kane.

Richard nu-şi putea crede urechilor. O doamnă în vârstă, micuţă, s-a ridicat de pe scaunul ei din rândul din faţă şi a spus că ar dori să susţină propunerea pentru că tatăl domnului Kane fusese unul dintre cei mai buni preşedinţi pe care-i avusese vreodată banca. A urmat un ropot de aplauze în timp ce bătrână doamnă se aşeza din nou pe scaun.

— Vă mulţumesc, a spus Jake Thomas. Cine este în favoarea propunerii?

Richard privea mâinile care se ridicau în aer.

— Cine este împotrivă? Jake Thomas şi-a plimbat privirile deasupra sălii. Bun, propunerea a fost votată în unanimitate. Sunt fericit să-l invit pe noul preşedinte să vă vorbească. Doamnelor şi domnilor, domnul Richard Kane.

Richard s-a îndreptat spre tribună şi toată lumea s-a ridicat în picioare aplaudându-l. Când a trecut pe lângă Florentyna, i-a lăsat autobuzul roşu.

— Mă bucur că ai realizat *ceva* în călătoria la Londra, i-a spus ea în şoaptă.

Richard a urcat la tribună buimac. Jake Thomas i-a strâns mâna cu căldură şi apoi a luat loc la capătul rândului.

— În împrejurările de faţă, nu am prea multe să vă spun, a început Richard, în afară că vă asigur că doresc ca banca Lester's să meargă la aceiaşi parametri ca în timpul tatălui meu, iar eu îmi voi dedica toate puterile acestui ţel. Fiindu-i imposibil să se mai gândească la altceva, a zâmbit şi a spus: Vă mulţumesc pentru participarea de astăzi şi aştept cu nerăbdare să vă văd pe toţi la adunarea anuală.

A urmat un alt ropot de aplauze şi acţionarii au început să plece grupuri, grupuri, discutând.

Imediat ce au putut să scape de acei care doreau să

vorbească cu Richard, fie pentru a-l felicita, fie pentru a-i spune cum cred ei că ar trebui condusă banca Lester's, Florentyna l-a condus în biroul preşedintelui. El a rămas în picioare uitându-se la portretul tatălui său ce atârna deasupra căminului, după care s-a întors spre soţia sa.

— Cum ai reuşit, Jessie?

— Ei bine, mi-am amintit un sfat pe care mi l-a dat guvernanta mea când eram copil. Un plan pentru orice eventualitate, obişnuia domnişoara Tredgold să spună. Întotdeauna să ai un plan colateral la îndemână, în cazul în care plouă. Când m-ai sunat de la Montreal mi-a fost teamă că s-ar putea să toarne cu găleata şi n-ai să ajungi la adunare. Aşa că i-am telefonat lui Thaddeus Cohen şi i-am explicat planul meu colateral, iar el şi-a petrecut toată dimineaţa pregătind documentele necesare.

— Ce documente? a întrebat Richard.

— Ai răbdare, domnule Kane. După succesul meu triumfal simt nevoia şi cred că aş avea dreptul să-mi depăn povestea mai pe îndelete.

Richard a rămas tăcut dar nerăbdător să afle ce s-a întâmplat.

— Când am avut documentul vital în mână, l-am sunat pe Jake Thomas şi l-am întrebat dacă mă poate vedea cu douăzeci de minute înainte de ora la care era stabilită adunarea acţionarilor. Dacă tu veneai la timp eu aş fi contramandat întâlnirea cu domnul Thomas, dar tu n-ai venit.

— Dar planul tău...

— Tatăl meu – care nu era prost – mi-a spus cândva că un ticălos rămâne întotdeauna ticălos şi s-a dovedit a fi avut dreptate. La întâlnirea cu Thomas i-am spus că suntem în posesia a cincizeci şi unu de procente din capitalul băncii Lester's. Nu m-a crezut până în clipa în care am menţionat numele lui Sir Colin Dudley şi atunci s-a făcut destul de palid. I-am pus tot teancul de certificate pe masă, în faţa lui şi, până ca el să le poată verifica, i-am spus că, dacă-mi vinde cele două procente ale sale înainte de ora două, eu încă îi voi plăti paisprezece dolari pe acţiune. Am adăugat că trebuie să semneze un document prin care îşi dă demisia din funcţia de preşedinte şi se angajează să nu facă nici o încercare pe viitor de a se amesteca în vreo afacere în care este implicată banca Lester's. Pentru o mai mare siguranţă, deşi nu făcea parte din

contract, el trebuia să te propună în funcţia de preşedinte.

— Dumnezeule, Jessie, ai curajul a zece bărbaţi.

— Nu. Al unei femei.

Richard a râs.

— Care a fost răspunsul lui Thomas?

— M-a întrebat ce voi face dacă refuză. Dacă refuzi, i-am spus, te vom concedia fără a-ţi acorda nici o compensaţie pentru pierderea slujbei. Apoi va trebui să-ţi vinzi stocul la preţul pieţei pentru că, atâta vreme cât deţinem cincizeci şi unu de procente la Lester's, dumneata nu vei mai juca nici un rol în viitorul băncii.

— Şi apoi?

— El a semnat pe loc fără ca măcar să-i consulte pe ceilalţi directori.

— Strălucit, Jessie, atât în concepţie, cât şi în execuţie.

— Mulţumesc, domnule Kane. Sper din tot sufletul că acum, că eşti preşedintele băncii, n-ai să alergi de la un capăt la celălalt al lumii, n-ai să te laşi victimă a întârzierilor mijloacelor de locomoţie şi să pierzi întâlniri importante, ca apoi să nu poţi aduce nici o altă dovadă a vicisitudinilor prin care ai trecut decât un autobuz roşu, londonez. Apropo, ţi-a trecut prin minte să cumperi şi pentru Annabel un cadou?

Richard a părut stânjenit. Florentyna s-a aplecat şi i-a dat o pungă de plastic pentru cumpărături. El a scos din ea un pachet pe care era poza unei maşini de scris, iar pe spatele cutiei era tipărit „Made in England”.

— N-ai avut o zi prea grozavă, nu-i aşa, domnule Kane? Apropo, Neill Amstrong s-a întors mai repede decât tine. Poate că ar trebui să-l invităm să facă parte din consiliul de administraţie, ce zici?

*

*   *

În dimineaţa următoare Richard a citit articolul lui Vermont Royster în *The Wall Street Journal*:

> *„Domnul Richard Kane, în încercarea sa de a deveni preşedintele băncii Lester's, pare a fi câştigat bătălia fără vărsare de sânge. La adunarea extraordinară nu s-a cerut acţionarilor nici un vot, iar succesiunea lui la scaunul prezidenţial a fost propusă de Jake Thomas, care*

se retrage, propunere care a fost aprobată în unanimitate.

Mulţi acţionari prezenţi la adunare s-au referit la tradiţiile şi standardele stabilite de regretatul William Lowel Kane, tatăl actualului preşedinte. La Bursa din New York acţiunile Lester's au crescut în acea zi cu două procente.”

— Acesta este ultimul lucru pe care îl vom fi auzit despre Jake Thomas, a spus Florentyna.

24

Richard niciodată nu auzise de maiorul Abanjo înainte de acea dimineaţă, cum de altfel nu mai auzise nimeni altcineva din America, în afară de cei foarte interesaţi de afacerile din Nambawe, cel mai mic stat din Africa Centrală. În orice caz, maiorul Abanjo l-a făcut pe Richard să întârzie la cea mai importantă întâlnire din acea zi, la petrecerea dată pentru unicul său fiu care împlinise unsprezece ani.

Când Richard a sosit în apartamentul lor de pe Sixty-fourth Street, maiorul Abanjo i-a fost scos din minte de Annabel care, cu câteva minute mai înainte, îi turnase o ceaşcă de ceai lui William pe mână pentru că nu i se dăduse suficientă atenţie. Ea nu ştiuse că apa era fierbinte. Se pare că în acel moment Carol se afla în bucătărie pentru a aduce tortul. Lui Annabel i se acorda şi mai puţină atenţie acum că William ţipa cât îl ţineau puterile şi toţi ceilalţi copii a trebuit să fie trimişi acasă. Câteva minute mai târziu plângea şi Annabel, pentru că Richard a pus-o pe genunchi şi i-a aplicat şase lovituri cu papucul, după care amândoi copiii au fost trimişi la culcare – William cu două aspirine şi o pungă de gheaţă pe mână ca să poată dormi, iar Annabel drept pedeapsă suplimentară. Unsprezece lumânări au ars până s-au topit complet pe tortul rămas neatins pe masa din sufragerie.

— Mă tem că William se va alege cu o cicatrice pe mâna dreaptă pe tot restul vieţii, a spus Florentyna după ce s-a dus să vadă dacă fiul ei a adormit.

— Totuşi, el s-a comportat ca un bărbat.

— Nu sunt de acord cu tine, a spus Florentyna. El niciodată nu bombăne.

— Probabil că asta nu s-ar fi întâmplat dacă eu nu întârziam, a spus Richard ignorând comentariul ei. Să-l ia naiba pe maiorul Abanjo.

— Cine este maiorul Abanjo? l-a întrebat Florentyna.

— Un tânăr ofiţer care se află în spatele loviturii de stat de azi din Nambawe.

— De ce a trebuit un mic stat african să te împiedice să vii la timp la petrecerea pentru ziua de naştere a lui William?

— Acel mic stat african are un acord de împrumut pe cinci ani de trei sute milioane de dolari, încheiat cu banca Lester's în 1966 şi scadenţa este peste trei luni.

— Avem o pierdere de trei sute de milioane dolari? a întrebat Florentyna uluită.

— Nu, nu, a spus Richard. Noi am acoperit primele cincisprezece procente din împrumut, iar restul de optzeci şi cinci de milioane se împart între alte treizeci şi şapte instituţii financiare.

— Putem să supravieţuim la o pierdere de patruzeci şi cinci de milioane de dolari?

— Da, atâta vreme cât Grupul Baron rămâne prietenul nostru, a spus Richard zâmbind către soţia lui. Este profitul pe trei ani care se duce pe apa sâmbetei, ca să nu mai vorbim de lovitura serioasă adusă reputaţiei noastre cu celelalte treizeci şi şapte de bănci implicate, plus scăderea inevitabilă a cursului acţiunilor noastre de mâine.

Acţiunile Lester's au scăzut a doua zi cu mai mult decât anticipase Richard din două motive. Noul preşedinte autoproclamat al statului Nambawe, generalul Abanjo a anunţat că nu are câtuşi de puţin intenţia de a onora angajamentele guvernului anterior faţă de nici un „regim fascist” în care erau incluse America, Marea Britanie Franţa, Germania şi Japonia. Richard s-a întrebat câţi bancheri ruşi luau în acel moment avioane cu destinaţia Africa Centrală.

Al doilea motiv a ieşit la iveală când Richard a fost sunat de un reporter de la *The Wall Street Journal* care l-a întrebat dacă avea de făcut vreo declaraţie în legătură cu lovitura de stat.

— Nu am nimic de declarat, a spus Richard încercând să pară ca şi cum întregul episod nu l-ar deranja nici cât o muscă pe manşetă. Sunt sigur că lucrurile se vor clarifica în următoarele câteva zile. La urma urmelor, împrumutul este unul din multele în care banca Lester's este implicată în momentul de faţă.

— Domnul Jake Thomas s-ar putea să nu fie de acord cu această opinie, a spus jurnalistul.

— Aţi discutat cu domnul Thomas? l-a întrebat Richard neîncrezător.

— Da, el a telefonat la ziar astăzi, ceva mai devreme şi a avut o conversaţie cu redactorul nostru spunând că ar fi surprins dacă banca Lester's ar putea supravieţui unei cereri atât de mari de numerar.

— Nici un comentariu, a spus Richard scurt şi a închis telefonul.

La cererea lui Richard, Florentyna a convocat o adunare a consiliului de administraţie al Grupului Baron pentru a-şi asigura suportul financiar ca banca Lester's să poată supravieţui în împrejurarea de faţă. Spre surprinderea lor, George n-a fost deloc convins că Grupul Baron trebuie să se amestece în problemele băncii Lester's. El le-a spus că n-a fost de acord de la început să se folosească acţiunile Baron drept garanţii pentru operaţiunile băncii.

— La vremea respectivă am tăcut, dar nu am de gând să fac la fel şi a doua oară, a spus el odihnindu-şi mâinile pe masa de consiliu. Lui Abel nu i-a plăcut niciodată să arunce bani buni pentru vrabia de pe gard, indiferent de interesele sale personale. El obişnuia să spună că oricine poate *vorbi* despre profituri viitoare şi să înceapă să cheltuiască bani pe care nu i-a câştigat încă. V-aţi gândit că ar putea da faliment ambele societăţi?

— Suma implicată nu este atât de mare pentru Grupul Baron, i-a replicat Richard.

— Abel întotdeauna zicea că orice pierdere produce pagube de zece ori mai mari decât un profit, a spus George. Şi ce alte împrumuturi masive a acordat banca peste tot în lume şi pe care le-aţi putea pierde peste noapte?

— Doar unul la Comunitatea Economică Europeană şi altul de două sute milioane dat şahului Iranului. De asemenea, mai avem un angajament de excepţie de treizeci de milioane, dar Iranul niciodată n-a depăşit rambursările nici măcar cu o oră.

— Când trebuie să facă ultima plată? l-a întrebat George.

Richard a răsfoit un dosar voluminos ce se afla în faţa lui, după care degetu-i arătător a început să coboare de-a lungul unei coloane de cifre. Deşi iritat de atitudinea lui George, era, totuşi, încântat că putea răspunde la orice întrebare ce i s-ar fi pus.

— 19 iunie 1978.

— Atunci, vreau o asigurare că banca nu se va mai implica într-un nou împrumut când se va pune problema reînnoirii acestuia.

— Poftim? a spus Richard. Şahul este tot atât de sigur ca banca Angliei.

— Care în ultimul timp nu s-a dovedit atât de solidă.

Richard începuse să se înfurie şi era pe punctul de a izbucni, când a intervenit Florentyna.

— Aşteaptă, Richard. Dacă banca Lester's se învoieşte să

nu reînnoiască în 1978 împrumutul acordat Şahului, sau că nu se mai implica în nici un angajament în Lumea a treia, atunci, George, eşti de acord în schimb, ca Grupul Baron să subvenţioneze pierderea de patruzeci şi cinci de milioane datorată contractului african?

— Nu, am nevoie de dovezi mai convingătoare.

— De pildă, ce? a întrebat Richard.

— Richard, nu este nevoie să ridici vocea. Eu încă sunt preşedintele Grupului Baron şi treizeci de ani din viaţă am muncit să aduc această societate la nivelul actual. Nu vreau ca la această vârstă înaintată să privesc cum tot ce am realizat se duce pe apa sâmbetei în treizeci de minute.

— Iartă-mă, a spus Richard. În ultimele patru zile n-am dormit aproape deloc. Ce-ai dori să ştii, George?

— În afară de împrumutul acordat Şahului, banca Lester's mai este implicată în alte împrumuturi mai mari de zece milioane?

— Nu, a spus Richard. Majoritatea împrumuturilor mari de la ţară la ţară sunt deservite de bănci de primă importanţă, precum Chase sau Chemical, iar nouă nu ne revine decât un procentaj minor din suma totală. Evident, Jake Thomas a considerat că Nambawe, care este bogat în cupru şi manganat, prezenta o anume siguranţă.

— Din informaţiile noastre deja ştim că domnul Thomas a luat multe hotărâri greşite, a spus George. Deci, ce alte împrumuturi mai mari de cinci milioane a acordat banca?

— Două, a răspuns Richard. Unul lui General Electricity din Australia, de şapte milioane, care este garantat de guvern şi altul lui I.C.I. din Londra. Ambele sunt pe cinci ani, cu date fixe de plată şi până acum toate au fost achitate conform programului.

— Deci, dacă Grupul Baron amortizează cele patruzeci şi cinci de milioane, cât i-ar trebui băncii Lester's să recupereze pierderea?

— Aceasta ar depinde de procentajul pe care îl cere cel care acordă împrumutul şi de perioada de timp convenită.

— Cincisprezece procente şi un termen de cinci ani.

— Cincisprezece procente? a repetat Richard uluit.

— Grupul Baron nu este o societate de caritate, Richard şi, atâta vreme cât sunt preşedinte, nu intră în sfera noastră de afaceri să sprijinim bănci care au probleme. Suntem o societate

hotelieră şi în ultimii treizeci de ani noi am avut un profit de şaptesprezece la sută. Dacă îţi acordăm un împrumut de patruzeci şi cinci de milioane, ai putea să ni-l restitui în cinci ani cu o dobândă de cincisprezece la sută?

Richard a şovăit, a aşternut în grabă nişte cifre pe carnetul ce-l avea în faţă şi şi-a verificat dosarul înainte de a vorbi:

— Da, sunt sigur că vom putea plăti până la ultimul penny în cinci ani, pornind chiar de la premisa că acel contract african este o pierdere totală, a spus el încet.

— Cred că trebuie să încheiem contractul exact în aceşti termeni, a spus George. Din informaţiile pe care le am, fostul conducător al statului Nambawe, regele Erobo, a fugit la Londra unde locuieşte la Claridge's şi caută o casă în Chelsea Square. Se pare că numai Şahul îl întrece în sumele de bani depuse la băncile din Elveţia, aşa că, probabil, nu se va grăbi să se întoarcă în Africa şi n-aş putea să spun că-l învinuiesc. Richard a schiţat un zâmbet, în timp ce George a continuat: Dat fiind că ceea ce mi-ai spus tu este confirmat de contabilii noştri, sunt de acord ca Grupul Baron să acopere împrumutul african în termenii conveniţi şi îţi doresc noroc, Richard. De asemenea, îţi mai dezvălui un mic secret: Abel nu l-a avut la inimă pe Jake Thomas mai mult decât îl ai tu, ceea ce a înclinat balanţa în partea mea. George şi-a închis dosarul. Acum sper că amândoi mă veţi scuza, eu trebuie să plec pentru că iau prânzul cu Conrad Hilton şi el n-a întârziat niciodată în treizeci de ani.

Când George a închis uşa, Richard s-a întors spre Florentyna.

— Iisuse, de partea cui crezi că este?

— A noastră, a răspuns Florentyna. Acum ştiu de ce tatăl meu a avut încredere să lase grupul pe mâinile lui când s-a dus să lupte contra nemţilor.

Ştirea apărută în *The Wall Street Journal* ziua următoare care confirma că Grupul Baron garantase împrumuturile băncii Lester's a făcut ca acţiunile băncii să crească din nou, iar Richard s-a aşternut pe muncă la „cei cinci ani de salahoreală”, cum i-a numit el.

— Ce ai de gând să faci în privinţa lui Jake Thomas?

— Să-l ignor, a răspuns Richard. Timpul este de partea mea. Nici o bancă din New York nu-l va mai angaja din momentul în care se va afla că dă fuga la presă ori de câte ori are o neînţelegere cu fostul lui şef.

— Dar cum crezi că vor afla?

— Draga mea, dacă ştie *The Wall Street Journal*, atunci ştie toată lumea.

Richard s-a dovedit a avea dreptate; la nici o săptămână mai târziu întreaga poveste i-a fost relatată lui Richard la prânzul pe care l-a luat cu unul din directorii de la Bankers Trust. Directorul şi-a concluzionat istorisirea astfel:

— Acel om a încălcat legea de aur a băncii. De acum încolo pentru el până şi deschiderea unui cont curent va fi o problemă.

Arsura lui William s-a vindecat chiar mai repede decât se aşteptase Florentyna şi în câteva zile el s-a reîntors la şcoală cu o cicatrice destul de mică pe mână, încât nu şi-a putut impresiona nici măcar prietenii cu ea. În primele zile după accident, Annabel îşi îndepărta privirile ori de câte ori vedea rana şi părea, într-adevăr, cuprinsă de remuşcări.

— Crezi c-o să mă ierte? şi-a întrebat mama.

— Bineînţeles, draga mea. William este exact ca tatăl lui – până dimineaţa următoare uită orice ceartă.

*

* *

Florentyna a considerat că venise timpul să facă un tur al hotelurilor Baron din Europa. Personalul ei i-a pregătit în detaliu un itinerariu care cuprindea Roma, Paris, Madrid, Lisabona, Berlin, Amsterdam, Stockholm, Londra, chiar şi Varşovia. Pe când mergeau la aeroport, ea i-a spus lui Richard că acum avea şi mai mare încredere ca să-l lase pe George la conducerea grupului. El a fost de acord cu ea, apoi i-a reamintit că, de când se cunoscuseră, nu fuseseră niciodată despărţiţi timp de trei săptămâni.

— Ai să supravieţuieşti, dragul meu.

— Îmi va fi dor de tine, Jessie.

— Acum nu deveni atât de sentimental. Ştii că trebuie să muncesc tot restul vieţii ca să fiu sigură că soţul meu poate figura în continuare ca preşedinte al unei bănci din New York.

— Te iubesc, a spus Richard.

— Şi eu te iubesc, i-a spus Florentyna. Dar cu toate acestea tu îmi datorezi cincisprezece milioane şi cincizeci şi şase de dolari.

— De unde cei cincizeci şi şase de dolari? a întrebat-o Richard.

— De când eram la San Francisco. Nu mi-ai achitat niciodată cei cincizeci şi şase de dolari pe care ţi i-am împrumutat când ne-am căsătorit.

— Tu au spus că făceau parte din zestre.

— Nu, tu ai spus despre zestre. Eu ţi-am zis că sunt un împrumut. Cred că ar trebui să urmez sfatul lui George şi să văd cum pot fi achitaţi imediat ce mă întorc. Pesemne că o dobândă de cincisprezece la sută pe o perioadă de cinci ani ar fi rezonabil, domnule Kane, ceea ce înseamnă că acum îmi datorezi patru sute de dolari.

S-a aplecat spre el şi l-a sărutat luându-şi rămas bun.

Şoferul l-a dus pe Richard înapoi la New York şi imediat cum a intrat în birou a sunat la Cartier's în Londra. A dat instrucţiuni clare ca ceea ce a cerut să fi gata în optsprezece zile.

Sosise timpul ca Richard să pregătească darea seamă anuală pentru bancă. Cifrele împrumutului african îl scoteau din minţi. Fără ele, banca Lester's ar fi avut un profit serios.

Richard a urmărit cu interes programul zilnic al Florentynei şi avea grijă să vorbească cu ea la telefon cel puţin o dată în fiecare capitală. Ea părea încântată de ceea ce găsise şi, deşi hotărâse unele modificări, trebuise să admită că hotelurile de pe continent erau bine condus de grupul de directori europeni. Orice cheltuieli suplimentare se datoraseră cererilor ei exprese de a se acorda atenţie sporită standardelor arhitecturii. Când a sunat de la Paris, Richard i-a dat vestea că William câştigase premiul pe clasă la matematici, aşa că acum avea deplină încredere că va fi acceptat la St. Paul's. Şi, de când cu incidentul cu apa fierbinte, Annabel se străduise să depună mai multe eforturi la şcoală, ba chiar reuşise să nu mai fie în coada clasei. Pentru Florentyna aceasta a fost cea mai bună veste dată de Richard.

— Care este următoarea oprire? a întrebat-o Richard.

— Londra, i-a răspuns ea.

— Grozav. Am sentimentul că ştiu pe cineva pe care ai să-l suni când ajungi acolo, i-a spus el râzând şi s-a dus la culcare simţindu-se mai bine decât în oricare din ultimele zile.

A auzit-o din nou pe Florentyna cu mult mai devreme decât se aşteptase. În dimineaţa următoare, în jurul orei şase,

Richard dormea adânc visând că se duela cu generalul Abanjo; Richard a apăsat pe trăgaci şi glonţul a plecat. Atunci a sunat telefonul. S-a trezit şi a ridicat receptorul aşteptându-se să audă ultimele cuvinte ale generalului Abanjo.

— Te iubesc.

— Poftim? a spus el.

— Te iubesc.

— Jessie, ştii ce oră este?

— Puţin trecut de ora douăsprezece.

— La New York este şase şi opt minute.

— N-am vrut decât să-ţi spun cât de mult îmi place broşa cu diamant.

Richard a zâmbit.

— Am de gând s-o port la prânzul pe care-l iau cu Sir Colin şi Lady Dudley. Îi aştept să sosească din clipă în clipă să mergem la Mirabelle, aşa că trebuie să-ţi spun la revedere. Vorbim mâine, adică azi, după ceasul meu.

— Eşti o figură.

— Apropo, nu ştiu dacă prezintă vreun interes pentru tine, dar la ştirile de prânz de aici, din Anglia, un reporter a spus că un anume general Abanjo dintr-un stat african a fost omorât într-o contralovitură de stat şi că fostul rege se va reîntoarce mâine acasă fiind întâmpinat ca un erou naţional.

— *Poftim?*

— Regelui i se ia chiar acum un interviu, aşa că îţi voi repeta ce zice: „Guvernul meu intenţionează să-şi onoreze toate datoriile contractate faţă de prietenii noştri din lumea occidentală”.

— Poftim? a mai repetat o dată Richard.

— El pare un tip atât de drăguţ, acum că şi-a recăpătat coroana pe cap. Noapte bună, domnule Kane. Somn uşor.

*

* *

În timp ce Richard tresaltă de fericire în patul său, s-a auzit un ciocănit în uşa Florentynei şi au intrat Sir Colin şi Lady Dudley.

— Eşti gata, tânără doamnă? a întrebat-o Sir Colin.

— Bineînţeles, a răspuns Florentyna.

— Pari foarte încântată de tine însăţi. Fără îndoială

reinstalarea regelui Erobo ţi-a readus trandafirii în obraji.

— Deşi sunteţi foarte bine informat, Sir Colin, nu acesta este motivul, a spus Florentyna coborându-şi privirile spre cartea de vizită ce zăcea pe masă, în faţa ei, ale căra rânduri le-a mai citit o dată:

„Sper că aceasta va fi considerată ca o garanţie acceptabilă până îmi voi putea achita datoria de cincizeci şi şase de dolari, plus dobânzile.

Dl. Kane”

— Ce broşa frumoasă, a spus Lady Dudley. Este un măgăruş, nu-i aşa? Are vreo anume semnificaţie?

— Bineînţeles că da, Lady Dudley. Înseamnă că acel care mi-a dăruit-o intenţionează să-l voteze din nou pe Nixon.

— Atunci tu trebuie să-i dai, în schimb, butoni de manşetă în formă de elefant, a spus Sir Colin.

— Ştiţi, Richard a avut dreptate: nu trebuie să-i subestimezi pe britanici, a spus Florentyna.

*

* *

După prânz Florentyna a sunat-o pe domnişoara Tredgold la liceu. Secretara şcolii i-a făcut legătura cu cancelaria. S-a dovedit că nu era nevoie ca domnişoara Tredgold să fie informată despre răposatul general Abanjo, dar părea mult mai interesată în veştile despre William şi Annabel. Al doilea telefon, Florentyna l-a dat la Sotheby's. Când a ajuns acolo, a cerut să vorbească cu unul dintre şefi.

— Sunt foarte mulţi ani de când o asemenea piesă n-a mai fost scoasă la o licitaţie, doamnă Kane, i-a spus expertul.

— Înţeleg, a spus Florentyna. Dar, vă rog, anunţaţi-mă în momentul în care, totuşi, se va întâmpla.

— Bineînţeles, doamnă, a asigurat-o expertul în timp ce nota numele şi adresa Florentynei.

*

* *

Când Florentyna s-a reîntors după trei săptămâni la New

York, a început să se ocupe de schimbările pe care le hotărâse în turneul european. La sfârşitul lui 1972, graţie energiei ei, a înţelepciunii lui George şi inspiraţiei lui Gianni di Ferranti, profiturile grupului au crescut. Datorită regelui Erobo care şi-a respectat cuvântul, şi Richard a avut un profit apreciabil.

În seara adunării anuale a acţionarilor, Richard, Florentyna şi George au mers la restaurant să celebreze evenimentul. Deşi George se retrăsese oficial când împlinise şaizeci şi cinci de ani, el continua să vină la birou în fiecare dimineaţă la ora opt. Nu le trebuiseră decât douăzeci şi patru de ore celor de la Baron să-şi dea seama că petrecerea de adio dată cu ocazia pensionării lui avusese o denumire improprie. Florentyna a început să înţeleagă cât de singur trebuie să se fi simţit acum George când mai toţi cunoscuţii de-o vârstă cu el muriseră şi cât de apropiat fusese de tatăl ei. Niciodată nu i-a sugerat s-o lase mai moale cu lucrul, pentru că ştia că ar fi fost inutil şi era fericită ori de câte ori George ieşea la plimbare cu Annabel şi William. Amândoi copiii îi spuneau „bunicul" ceea ce îi umplea ochii de lacrimi şi întotdeauna le dădea câte o îngheţată mare.

Florentyna a crezut că a ştiut cât de mult a făcut George pentru Grupul Baron, dar adevărul adevărat nu s-a văzut decât atunci când pensionarea lui nu a mai putut fi amânată. George a murit în pace, pe când dormea, în octombrie 1972. A lăsat totul prin testament Crucii Roşii din Polonia. Într-o scurtă notiţă el îl ruga pe Richard să fi executorul lui testamentar.

Richard s-a străduit să îndeplinească toate dorinţele lui George, chiar s-a dus şi la Varşovia, însoţit de Florentyna, spre a se întâlni cu preşedintele Crucii Roşi Poloneze pentru a discuta cum putea fi folosită cel mai bine donaţia lui George. Când s-au întors la New York Florentyna a trimis o circulară tuturor directorilor din grup ca cel mai bun apartament din fiecare hotel să nu se mai numească Apartamentul Prezidenţial, ci George Novak.

*

*   *

Când Richard s-a sculat în dimineaţa imediat următoare întoarcerii din Polonia, Florentyna, care abia îl aşteptase să se trezească, i-a spus soţului ei că, deşi George o învăţase atât de multe cât trăise, el o învaţă şi acum, după moarte.

— Ce vrei să spui?

— George a lăsat toată averea lui pentru opere de caritate, dar niciodată n-a făcut nici o aluzie la faptul că tatăl meu nu s-a omorât cu donaţiile, în afară de cele absolut ocazionale pentru cauza poloneză sau în scopuri politice. Şi eu însămi am fost la fel de indolentă, iar dacă tu nu adăugai o notă de subsol la raportul anual al grupului referitoare la scutirea de taxe din motiv de donaţii în scopuri caritabile, niciodată nu m-aş fi gândit la această problemă.

— Dat fiind că sunt sigur că nu plănuieşti ceva care să se facă după moartea ta, spune-mi ce ai în gând?

— De ce n-am crea o fundaţie în memoria ambilor noştri taţi? Să aducem laolaltă cele două familii. Ceea ce ei n-au reuşit să facă în cursul vieţii, să îndeplinim noi acum.

Richard s-a sculat în capul oaselor cu privirea pironită spre soţia sa care continua să vorbească în timp ce se îndrepta spre baie.

— Grupul Baron ar trebui să doneze fundaţiei un milion în fiecare an, a spus ea.

— Cheltuind doar venitul, fără a se atinge niciodată de capital, a adăugat el.

Florentyna a închis uşa de la baie, ceea ce i-a dat lui Richard câteva minute să reflecteze la propunerea ei. El încă mai era surprins de rapiditatea şi curajul cu care ea aborda orice nouă iniţiativă, chiar dacă, aşa cum bănuia el, ea nu se gândise nici măcar o clipă cine va administra o asemenea instituţie din momentul în care era pusă pe picioare. A zâmbit în sinea lui când uşa de la baie s-a deschis din nou.

— Am putea cheltui venitul rezultat din acest capital pentru prima generaţie de imigranţi care nu au posibilitatea să se şcolarizeze.

— De asemenea, ca să acordăm burse copiilor excepţional dotaţi, indiferent de mediul din care provin, a adăugat Richard dându-se jos din pat.

— Splendid, domnule Kane şi să sperăm că, din când în când, aceeaşi persoană va întruni ambele condiţii.

— Tatăl tău le-ar fi întrunit, a spus Richard în timp ce dispărea în baie.

Thaddeus Cohen, care se pensionase, a insistat să se ocupe de toate formalităţile legate de donaţie, având grijă să vină în întâmpinarea dorinţelor ambilor Kane. Acestea i-au luat o

lună. Când s-a întemeiat fundaţia, presa din toartă ţara a elogiat evenimentul considerându-l un alt exemplu despre modul în care Richard şi Florentyna Kane ştiu să combine originalitatea cu bunul simţ.

Un reporter de la *The Sun Times* din Chicago l-a sunat pe Thaddeus Cohen să-l întrebe de ce se numea astfel fundaţia. Cohen i-a explicat:

— A fost ales numele de „Remagen” pentru că aşa se chema câmpul de luptă unde, fără să ştie, colonelul Rosnovski i-a salvat viaţa căpitanului Kane.

— Habar n-am avut că ei s-au întâlnit pe câmpul de bătălie, a spus o voce tânără.

— Nici ei n-au ştiut, i-a răspuns Thaddeus Cohen. Asta s-a aflat doar după moartea lor.

— Fascinant. Spuneţi-mi, domnule Cohen, cine urmează să fie primul administrator al Fundaţiei Remagen?

— Profesorul Luigi Ferpozzi.

*
* *

În cursul anului următor atât banca Lester's cât şi Grupul Baron au atins noi recorduri, Richard ajungând o forţă în Wall Street, iar Florentyna şi-a vizitat hotelurile din Orientul Mijlociu şi Africa. Când a ajuns la Nambawe, regele Erobo a dat un banchet în cinstea ei şi, deşi ea a promis să construiască un hotel în capitală, n-a putut fi determinată să dea o explicaţie referitoare la faptul că banca Lester's nu figurează printre instituţiile financiare care i-au acordat recent regelui un împrumut.

William a avut un an bun la St. Paul's dovedind aceeaşi înclinare către matematici ca şi tatăl lui. Cum amândoi aveau acelaşi dascăl, atât tatăl cât şi fiul evitau să-i ceară să facă vreo comparaţie. Annabel nu mergea la fel de strălucit ca William, deşi profesoara ei a trebuit să admită că se vedeau unele îmbunătăţiri, chiar dacă se îndrăgostise de Bob Dylan.

— Cine este Bob Dylan? a întrebat Florentyna.

— Nu ştiu, a răspuns Richard, dar mi s-a spus că este pentru Annabel ceea ce a fost pentru tine Sinatra acum douăzeci şi cinci de ani.

*

* *

Când Florentyna a intrat în cel de al şaselea an ca preşedinte al Grupului Baron şi-a dat seama că începuse să se repete. Richard părea să-şi găsească noi solicitări tot timpul, în vreme ce Gianni di Ferranti îşi conducea foarte bine reţeaua de magazine fără a se mai deranja s-o întrebe pe Florentyna altceva decât unde să trimită cecurile. Grupul Baron era acum atât de eficient şi echipa de conducere atât de competentă că nimeni n-a dat nici o atenţie când Florentyna nu şi-a făcut apariţia la birou într-o dimineaţă.

În seara aceea, pe când Richard stătea lângă foc, în fotoliul de piele vişinie citind, ea şi-a exprimat gândurile cu voce tare.

— Mă plictisesc.

Richard nu s-a lansat în nici un comentariu.

— A venit timpul să fac ceva cu viaţa mea, să nu mă mai rezum să construiesc pe realizările tatălui meu, a adăugat ea.

Richard a zâmbit, dar nu şi-a ridicat ochii de pe carte.

25

— Ai voie să încerci de trei ori să ghiceşti cine sunt.

— Îmi dai vreun indiciu? a întrebat Florentyna intrigată pentru că vocea îi era cunoscută, dar nu reuşea să-şi dea seama a cui putea fi.

— Arată bine, este inteligent şi idol naţional.

— Paul Newman.

— Slab. Mai încearcă o dată.

— Robert Redford.

— Şi mai prost. Mai ai o şansă.

— Mai dă-mi un alt indiciu.

— Îngrozitor la franceză, cu mult mai bun la engleză şi încă mai este îndrăgostit de tine.

— Edward. Edward Winchester. O voce de demult – numai că nu pari a te fi schimbat câtuşi de puţin.

— Mi-ar plăcea s-o cred. Am trecut de patruzeci şi, apropo, la fel va fi şi pentru tine anul viitor.

— Cum ar fi cu putinţă când acum n-am decât douăzeci şi patru?

— Ia te uită, o mai spui o dată?

— Nu, în ultimii cincisprezece ani am fost la frigorifer.

— N-aş prea crede, din câte citesc mereu despre tine. Urci din ce în ce tot mai sus.

— Dar tu ce faci?

— Sunt partener la o firmă de avocatură din Chicago: Winston & Strawn.

— Te-ai căsătorit?

— Nu. M-am hotărât să te-aştept.

Florentyna a râs.

— Dacă m-ai sunat de la o asemenea depărtare să mă ceri de soţie, trebuie să te previn că sunt măritată de peste cincisprezece ani, am un fiu de paisprezece şi o fiică de doisprezece.

— E-n ordine, atunci n-o să te mai cer de nevastă, dar aş dori să te văd. Este o problemă confidenţială.

— O problemă confidenţială? Sună interesant.

— Dacă aş veni săptămâna viitoare la New York, ai putea lua prânzul cu mine?

— Mi-ar face plăcere. Florentyna şi-a răsfoit agenda.

Marţea viitoare îţi convine?

— Da. Ce-ai zice de Four Seasons, la ora unu?

— Voi fi acolo.

Florentyna a pus receptorul în furcă şi s-a aşezat mai comod în fotoliu. De şaisprezece ani alte veşti de la Edward în afară de felicitări de Crăciun şi vreo scrisoare banală, nu avusese. S-a dus la oglindă şi şi-a studiat chipul. Apăruseră câteva mici riduri la ochi şi gură. S-a privit din profil ca să se asigure că trupu-i rămăsese suplu. N-avea sentimentul că a îmbătrânit, deşi se putea lăuda cu o fiică, după care deja începuseră capetele să se întoarcă pe stradă şi cu un fiu, la vârsta adolescenţei, spre care trebuia să-şi înalţe privirile dacă voia să se uite la el. Nu era drept. Richard nu arăta de patruzeci de ani: îi apăruseră câteva fire albe la tâmple şi părul, poate, i se mai rărise, dar era tot atât de zvelt şi viguros ca în prima zi când se cunoscuseră. Îl admira pentru că încă îşi mai găsea timp să joace tenis de două ori pe săptămâna la clubul Harvard şi să cânte la violoncel în weekend-uri. Telefonul lui Edward a făcut-o să se gândească la vârsta maturităţii pentru prima oară; ce morbid! Data viitoare se va gândi probabil la moarte. Thaddeus Cohen murise anul trecut; numai mama ei şi Kate Kane rămăseseră din vechea generaţie.

Florentyna a încercat să se aplece şi să-şi atingă vârful degetelor de la picioare, dar n-a izbutit, aşa că s-a reîntors la dările de seamă lunare ale Grupului Baron. Hotelul din Londra tot nu mergea mulţumitor, deşi avea cel mai bun loc din Mayfair. Englezii păreau a fi devenit specialişti în cereri de salarii imposibile, rata înaltă a şomajului şi criza de personal. În Ryad a trebuit să fie dată afară aproape toată conducerea din cauza furturilor, iar în Polonia guvernul tot nu le permitea să scoată din ţară valuta. Dar, în ciuda acestor probleme minore, care puteau fi rezolvate în totalitate de echipa de la conducere, compania mergea bine.

Florentyna îl asigurase pe Richard că profiturile Grupului Baron vor fi în 1974 de peste patruzeci şi unu de milioane dolari, în vreme ce banca Lester's se va putea considera norocoasă dacă atingea optsprezece milioane. Totuşi, Richard prognoza că în 1974 profiturile de la Lester's vor depăşi pe cele ale Grupului Baron. Ea s-a prefăcut a nu-i da crezare, dar ştia că, atunci când era vorba de previziuni financiare, el rareori se înşelase.

Gândurile i se întoarseră iar la Edward când telefonul a

sunat din nou. Gianni di Ferranti a întrebat-o dacă dorea să vadă noua colecţie pentru parada modei de la Paris, aşa că vechiul coleg de clasă i-a ieşit din minte până marţea viitoare la ora unu.

*

* *

Florentyna a sosit la Four Seasons la unu şi câteva minute purtând unul din noile modele ale lui Gianni, o rochie midi, din mătase verde, cu o vestă deasupra. Se întreba dacă îl va recunoaşte pe Edward. A început să urce scările impozante când l-a zărit pe ultima treaptă. Spera în sinea ei ca şi ea să-şi poarte anii tot atât de bine ca Edward.

— Edward, i-a spus ea cu voce tare, nu te-ai schimbat câtuşi de puţin. El a râs. Nu, nu, l-a tachinat Florentyna. Mie întotdeauna mi-a plăcut părul grizonant şi puţină greutate în plus ţi se potriveşte. De altfel, nici nu mă aşteptam la altceva la distinsul avocat din oraşul meu natal.

El a sărutat-o pe amândoi obrajii ca un general francez, apoi a luat-o de braţ şi l-au urmat pe maître d'hotel care i-a condus la masa ce le fusese rezervată. Aici îi aştepta o sticlă de şampanie.

— Şampanie! Ce drăguţ! Ce sărbătorim?

— Doar faptul că mă aflu din nou cu tine, draga mea. Edward a observat că Florentyna căzuse pe gânduri. Ceva nu-i în ordine? s-a interesat el.

— Nu. Mi-am adus aminte de mine cum stam pe jos la Şcoala Latină de fete plângând când tu i-ai smuls un braţ lui Franklin D. Roosevelt şi apoi i-ai turnat o sticlă de cerneală albastră pe cap.

— Ai meritat-o, erai o mică înfumurată. F.D.R. n-avea nici o vină. Bietul ursuleţ. Îl mai ai?

— O, da. Şi-a mutat reşedinţa în dormitorul fiicei mele, iar ea a reuşit să-i păstreze celălalt braţ şi ambele picioare, ceea ce m-a făcut vrând-nevrând, să trag concluzia că Annabel ştie să se poarte cu băieţii mai bine decât mine.

Edward a râs.

— Comandăm? Am atât de multe să-ţi povestesc. A fost nostim să-ţi urmăresc cariera la televizor şi în presă, dar eu voiam să văd dacă te-ai schimbat.

Florentyna a comandat somon şi salată iar Edward costiţă

şi asparagus.

— Sunt intrigată.

— De ce? a întrebat Edward.

— De ce un avocat din Chicago a bătut tot drumul până la New York doar ca să vadă un hotelier.

— Nu am venit ca avocat din Chicago şi n-am nici un interes să vorbesc cu un hotelier. Mă aflu aici în calitate de administrator al fondurilor financiare ale Partidului Democratic din districtul Cook.

— Anul trecut am donat o sută de mii de dolari democraţilor din Chicago, a spus Florentyna. Ia aminte, Richard a donat o sută de mii republicanilor din New York.

— Nu vreau banii tăi, Florentyna, cu toate că ştiu că ai sprijinit financiar districtul nouă la toate alegerile. Pe tine te vreau.

— Asta este o nouă întorsătură a lucrurilor, a spus Florentyna zâmbind. Bărbaţii au încetat să mi-o mai spună în ultimul timp. Ştii, Edward, a continuat ea, pe un ton serios acum, am fost atât de ocupată în ultimii ani că abia dacă am avut vreme să votez şi nici vorbă ca să mai fiu implicată personal. În plus, de când cu Watergate, îl găsesc pe Nixon detestabil, Agnew şi mai îngrozitor şi, cum Muskie nu candidează, n-a mai rămas decât George McGovern, care, drept să-ţi spun, nu-mi inspiră nici o încredere.

— Dar bineînţeles...

— În plus, am un soţ, doi copii şi o societate hotelieră de două sute milioane de condus.

— Şi ce-ai de gând să faci în următorii douăzeci de ani?

A zâmbit în sinea ei.

— Să ridic capitalul societăţii la un miliard de dolari.

— Cu alte cuvinte, doar să te repeţi. Sunt de acord cu tine în privinţa lui McGovern şi a lui Nixon – unul este prea bun şi altul prea rău – şi nu văd pe nimeni la orizont care să mă intereseze.

— Deci acum vrei ca să candidez pentru postul de preşedinte în '76?

— Nu, vreau să candidezi pentru Congres ca reprezentant al districtului nouă din Illinois.

Florentyna şi-a lăsat jos furculiţa.

— Dacă-mi amintesc exact îndatoririle implicate de postul respectiv, acestea ar fi: optsprezece ore de muncă pe zi, patruzeci şi două de mii cinci sute de dolari pe an, nici o viaţă de

familie, iar alegătorii tăi au dreptul să fie grosolani cu tine după placul inimii. Cel mai rău din toate este că trebuie să locuieşti în districtul nouă din Illinois.

— Asta n-ar fi chiar atât de grav. Baronul se află în districtul nouă. Mai departe n-ar mai fi decât un pas.

— Până unde?

— Până la Senat.

— Când întregul stat se poate purta fără nici o bună-cuviinţă faţă de tine.

— Şi apoi preşedinţia.

— Când li se poate alătura tot restul lumii. Edward, aceasta nu este Şcoala Latină de fete, iar eu nu am două vieţi, una în care să-mi conduc hotelurile şi alta...

— Şi alta în care poţi să dai înapoi ceva din ce-ai primit de la ceilalţi.

— Nu crezi c-ai fost un pic cam dur, Edward?

— Da, cu siguranţă, am fost. Îmi cer scuze. Dar eu întotdeauna mi-am păstrat convingerea că tu ai putea juca un rol în politica naţională şi cred că este exact timpul potrivit, mai cu seamă că acum văd că nu te-ai schimbat.

— Dar eu n-am fost implicată de ani de zile în politică, în problemele ei de bază, ca să nu mai vorbim de cele de nivel naţional.

— Florentyna, tu ştii la fel de bine ca şi mine că majoritatea oamenilor din Congres n-au nici experienţa, nici inteligenţa ta, lucruri ce se cer mai mult unui preşedinte, aşa că mai gândeşte-te.

— Sunt flatată, Edward, dar nu convinsă.

— Ei bine, eu îţi pot spune că un număr de oameni din Chicago sunt convinşi că tu trebuie să te întorci acasă şi să candidezi pentru districtul nouă.

— Pe vechiul loc al lui Henry Osborne?

— Da. Democratul care a recâştigat locul lui Osborne în '54 se retrage în această sesiune, iar primarul Daley vrea un candidat puternic, care să înfrângă orice republican.

— O femeie poloneză?

— O femeie despre care *Time* a spus că, în aprecierea naţională, urmează doar după Jackie Kennedy şi Margaret Mead.

— Eşti nebun, Edward. Cine are nevoie de aşa ceva?

— Eu cred că tu, Florentyna. Acordă-mi doar o zi din viaţa ta, vino la Chicago şi întâlneşte-te cu oamenii care te vor. Nu

poţi să faci măcar atâta lucru pentru mine?

— Bine, am să mă mai gândesc şi am să te sun peste câteva zile. Dar te previn, Richard va crede că sunt într-o ureche.

*
* *

Din acest punct de vedere, Florentyna s-a dovedit a se fi înşelat. În seara aceea, Richard s-a întors acasă târziu dintr-o călătorie la Boston iar la micul dejun i-a spus Florentynei că a vorbit în somn.

— Şi ce-am zis?

— Îmi pot permite să candidez?

Florentyna n-a comentat.

— De ce a ţinut Edward să ia prânzul cu tine atât de urgent?

— Vrea să candidez pentru Chicago şi pentru Congres.

— Deci, asta era. Ei bine, eu cred că ar trebui să te gândeşti la ofertă în chip serios, Jessie. De multă vreme ai fost nemulţumită de faptul că femei competente nu iau parte la viaţa politică. Şi întotdeauna ţi-ai exprimat foarte clar părerea despre aptitudinile pe care le dovedesc acelea care intră în viaţa publică. Acum ai ocazia să încetezi de a te mai plânge şi să faci ceva concret în legătură cu asta.

— Dar cum rămâne cu Grupul Baron?

— Familia Rockefeller a reuşit să supravieţuiască atunci când Nelson a devenit guvernator; fără nici o îndoială şi familia Kane va supravieţui în vreun fel. În orice caz, acum grupul are douăzeci şi şapte de mii de angajaţi şi cred că vom găsi zece oameni care să te înlocuiască.

— Mulţumesc, domnule Kane. Dar cum am să locuiesc eu în Illinois, iar tu în New York?

— Asta este uşor de rezolvat. Eu voi lua avionul spre Chicago în fiecare weekend. Miercuri seara tu poţi zbura spre New York şi acum că totuşi Carol s-a hotărât să rămână, nu cred să fie foarte dificil pentru copii. Când ai să fii aleasă în Congres, eu voi lua trenul spre Washington în fiecare miercuri seara.

— Pari a fi reflectat la toate astea cam de multă vreme, domnule Kane.

*

* *

O săptămână mai târziu, Florentyna a luat avionul spre Chicago şi a fost întâmpinată la aeroportul O'Hare de Edward. Ploua şi vântul sufla atât de tare încât Edward, care ţinea strâns cu ambele mâini o umbrelă mare, abia putea s-o apere de ploaie.

— Acum ştiu de ce am vrut să mă întorc la Chicago, a spus ea în timp ce urca în maşină, udă şi zgribulită de frig.

Pe drum Edward i-a vorbit despre oamenii cu care urma să se întâlnească.

— Toţi lucrează pentru partid şi sunt stâlpi de nădejde, dar te ştiu doar din presă sau de la televiziune. Vor fi surprinşi să afle că ai două braţe, două picioare şi un cap, la fel ca oricare dintre ei.

— Câţi crezi că vor fi la adunare?

— În jur de şaizeci. Şaptezeci în mod excepţional.

— Şi tot ce-mi ceri să fac este să mă întâlnesc cu ei şi să le spun câteva cuvinte despre ceea ce cred eu în legătură cu problemele naţionale.

— Da.

— Apoi mă pot întoarce acasă.

— Dacă asta îţi este dorinţa.

Maşina s-a oprit în faţa cartierului general al Partidului Democrat din districtul Cook de pe Randolph Street unde Florentyna a fost întâmpinată de doamna Kalamich, o femeie grasă, care a condus-o spre sala de conferinţe. Florentyna a fost uimită când a văzut că era ticsită cu lume, unii stând în picioare pe margini. Când şi-au făcut apariţia, toţi au început să aplaude.

— Mi-ai spus că vor fi doar câţiva oameni, Edward, i-a şoptit ea.

— Sunt la fel de surprins ca şi tine. Eu mă aşteptam la vreo şaptezeci, nu la trei sute.

Brusc Florentyna s-a simţit neliniştită. A fost prezentată comitetului de selecţie şi apoi condusă pe scenă. S-a aşezat lângă Edward conştientă de frigul din sală, de mulţimea oamenilor, de speranţa ce li se citea în ochi. Se vedea de pe chipurile lor că se bucuraseră de atât de puţine privilegii, pe care ea, în schimb, le primise pe nimic. Cât de diferită era această sală de cea în care se întrunea consiliul ei de administraţie, cu bărbaţi eleganţi ale căror costume erau făcute pe comandă la

Brooks Brothers. Pentru prima oară în viaţă, s-a simţit stânjenită de bogăţia ei şi spera să nu sară în ochi.

Edward s-a ridicat de pe scaunul său plasat în mijlocul scenei.

— Doamnelor şi domnilor, am onoarea să vă prezint în această seară o femeie care a câştigat respectul şi admiraţia poporului american. Ea a clădit unul dintre cele mai mari imperii financiare din lume şi cred că acum îşi va putea croi o carieră politică pe aceleaşi dimensiuni. Sper că această carieră va începe în seara asta şi în această sală. Doamnelor şi domnilor, doamna Florentyna Kane.

Florentyna s-a ridicat emoţionată în picioare. Ar fi vrut să fi acordat mai mult timp pregătirii cuvântării sale.

— Vă mulţumesc, domnule Winchester pentru cuvintele frumoase. Este minunat să mă aflu din nou în Chicago, oraşul meu natal şi apreciez foarte mult faptul că aţi venit atât de mulţi aici pentru mine pe o vreme aşa de rece şi umedă. Eu, ca şi dumneavoastră, sunt dezamăgită de liderii politici ai zilei. Eu cred într-o Americă puternică şi, dacă ar fi să intru în arena politică, m-aş dedica total acelor cuvinte pe care Franklin D. Roosevelt le-a rostit în acest oraş cu peste treizeci de ani în urmă: „*Nici o profesie nu poate fi mai importantă decât aceea de a te afla în serviciul public.*” Tatăl meu a venit în Chicago ca imigrant din Polonia şi numai în America a putut obţină succesele pe care le-a avut. Fiecare dintre noi trebuie să ne jucăm rolul în destinul ţării pe care o iubim şi întotdeauna îmi voi aminti de bunăvoinţa dumneavoastră de a mă invita aici şi a mă considera candidatul dumneavoastră. Vă asigur că nu voi lua hotărârea finală uşor. Nu am venit pregătită cu un discurs lung, de aceea aş prefera să răspund la întrebările pe care le consideraţi importante.

A luat loc şi trei sute de oameni au aplaudat cu entuziasm. Când s-a făcut linişte, Florentyna a răspuns la întrebări ce vizau o arie vastă de probleme, de la bombardamentele americane în Cambodgia până la legislaţia privind avortul, de la Watergate la criza energetică. Era pentru prima oară când participa la o întrunire fără a avea toate faptele şi cifrele dinainte pregătite şi a fost surprinsă când şi-a dat seama cât de stăpână s-a simţit pe multe probleme. O oră mai târziu, după ce a răspuns la ultima întrebare, mulţimea s-a ridicat în picioare şi a început să scandeze: „Kane pentru Congres” refuzând să se oprească până

ce ea nu părăsea scena. A fost unul din puţinele momente din viaţă când nu ştia ce să facă mai departe. Edward a salvat-o.

— Am ştiut că te vor iubi, a spus Edward evident încântat.

— Dar m-am prezentat îngrozitor, a rostit ea foarte tare ca să poată fi auzită peste ropotul aplauzelor.

— Atunci mai bine să nu încerc să aflu cum este când te prezinţi foarte bine.

Edward a condus-o spre ieşire amestecându-se cu mulţimea ce începea să plece. Un bărbat palid, într-un scaun cu rotile, a reuşit să-i atingă braţul.

— Acesta este Sam, a spus Edward. Sam Hendrick. Şi-a pierdut ambele picioare în Vietnam.

— Doamnă Kane, a spus el. Nu cred că vă mai amintiţi de mine. Cândva am lipit plicuri împreună în această sală pentru Stevenson. Dacă vă hotărâţi să candidaţi pentru Congres, eu şi soţia mea vom munci zi şi noapte că să fiţi aleasă. Mulţi dintre noi, cei din Chicago, întotdeauna am fost convinşi că vă veţi întoarce ca să ne reprezentaţi.

Soţia lui, care stătea în spatele scaunului cu rotile, a dat din cap şi a zâmbit.

— Vă mulţumesc, a spus Florentyna.

S-a întors şi a încercat să se îndrepte spre ieşire, dar drumul i-a fost blocat de mâinile întinse şi de cei care doreau s-o felicite. La uşă a fost oprită din nou, de data aceasta de o fată în jur de douăzeci şi cinci de ani care i-a spus.

— Am locuit în camera dumneavoastră din corpul Whitman, la Radcliffe şi la fel ca dumneavoastră, cândva, m-am aflat pe Soldier Field şi l-am ascultat pe preşedintele Kennedy. America are nevoie de un nou Kennedy. De ce n-ar fi o femeie?

Florentyna a rămas uitându-se la chipul tânăr, înflăcărat şi dârz.

— Am terminat facultatea şi acum lucrez în Chicago, a continuat fata, dar în ziua în care veţi candida, o mie de studenţi din Illinois vor fi pe străzi să aibă grijă să fiţi aleasă.

Florentyna a încercat să-i afle numele, dar a fost luată de val. În cele din urmă Edward a reuşit s-o scoată din mulţime şi au ajuns la maşina care-i aştepta şi care i-a dus direct la aeroport. Pe drum ea n-a vorbit. Când au ajuns la O'Hare şoferul negru s-a grăbit să-i deschidă uşa. Ea i-a mulţumit.

— Cu plăcere, doamna Kane. Vreau să vă mulţumesc pentru standardul de viaţă ce l-aţi asigurat oamenilor de culoare

din Sud. Noi n-o să uităm că aţi condus lupta noastră pentru salarii egale cu albii şi că toate hotelurile din ţară au trebuit să vă urmeze. Sper că voi avea şansa să votez pentru dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc, i-a spus din nou Florentyna zâmbind. Edward a condus-o până la poarta de îmbarcare.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Florentyna. Te rog anunţă-mă când te-ai hotărât. A făcut o pauză. Dacă simţi că nu poţi să mergi mai departe, până la desemnarea candidatului, te voi înţelege.

A sărutat-o uşor pe obraz şi a plecat.

În avion Florentyna a stat singură gândindu-se la cele întâmplate şi la cât de nepregătită fusese pentru o asemenea demonstraţie. Voia ca tatăl ei să fi trăit, să fi fost martor la tot ce s-a întâmplat astăzi.

O stewardesă a întrebat-o dacă doreşte să bea ceva.

— Nimic, mulţumesc.

— Mai doriţi sa fac ceva pentru dumneavoastră, doamnă Kane?

Florentyna şi-a ridicat privirile spre ea surprinsă că tânăra fată îi ştia numele.

— Am lucrat într-unul din hotelurile dumneavoastră.

— În care? a întrebat-o Florentyna.

— Baronul din Detroit. Hotelurile Baron întotdeauna vor fi alese de stewardese când au de făcut o întrerupere. Dacă America ar fi condusă aşa cum vă conduceţi dumneavoastră hotelurile, n-am mai avea necazurile pe care le avem acum, a spus ea înainte de a pleca.

Florentyna a răsfoit un număr din *Newsweek*. Sub titlul „Cât de departe s-a ajuns la Watergate?” erau publicate fotografiile lui Ehrlichman, Haldeman şi Dean. A închis revista. Pe copertă apărea fotografia lui Nixon şi titlul: „Când i s-a spus preşedintelui?”

La puţin după miezul nopţii Florentyna a ajuns în East Sixty-fourth Street. Richard stătea în fotoliul vişiniu lângă foc. I-a ieşit în întâmpinare.

— Ei bine, ţi-au cerut să candidezi pentru postul de preşedinte al Statelor Unite?

— Nu. Dar ce-ai zice de doamna Kane în Congres?

*

* *

Florentyna l-a sunat pe Edward ziua următoare.

— Vreau ca să treci numele meu pe lista candidaţilor Partidului Democrat pentru Congres, a spus ea.

— Îţi mulţumesc. Ar trebui să încerc să-mi exprim gândurile într-un mod mult mai complet, dar pentru acum numai atât – îţi mulţumesc.

— Edward, pot să ştiu pe cine ar fi propus dacă eu aş fi spus nu?

— Ei insistau să candidez eu, dar le-am explicat că am în minte un candidat mai bun. Pentru că acum sunt sigur că ai să ţii seama de sfaturi, chiar dacă ar fi să devii preşedinte.

— Eu n-am reuşit niciodată să ajung nici măcar preşedinta clasei.

— Eu am izbutit, dar, cu toate acestea am sfârşit slujindu-te pe tine.

— Unde voi începe, domnule consilier?

— Preliminariile vor fi în martie, aşa că ar fi bine dacă ţi-ai rezerva fiecare weekend de acum până la toamnă.

— Deja am făcut-o începând cu acest weekend. Poţi să-mi spui cine a fost tânăra de la Radcliffe care m-a oprit la uşă şi a vorbit despre Kennedy?

— Janet Brown. În ciuda vârstei tinere, ea este unul dintre cei mai respectaţi angajaţi de la departamentul de servicii umanitare din consiliul orăşenesc.

— Ai numărul ei de telefon?

*
* *

În cursul săptămânii Florentyna a informat consiliul directorilor de la Grupul Baron despre hotărârea luată. Ei l-au numit pe Richard copreşedinte şi au mai ales doi directori.

Florentyna a sunat-o pe Janet Brown ca să-i ofere slujba de asistent permanent pe problemele politice şi a fost încântată când Janet a acceptat imediat. Apoi a mai angajat încă două secretare care să se ocupe numai de munca politică. În final, a sunat la Baronul din Chicago şi le-a cerut să elibereze tot etajul treizeci şi opt prevenindu-i că va avea nevoie de el pe o perioadă de cel puţin un an.

— O luăm în serios, nu-i aşa? a întrebat-o Richard pe Florentyna în acea seară, ceva mai târziu.

— Într-adevăr, aşa-i, pentru că am de gând să lucrez foarte intens dacă cumva îţi trece vreodată prin minte să ajungi prinţ consort.

26

— Te aştepţi la o opoziţie puternică?

— Nu cu consecinţe reale, a spus Edward. S-ar putea să fie un contracandidat sau doi, dar cum comitetul te sprijină pe tine în totalitate, adevărata luptă va fi cu republicanii.

— Ştiţi cumva cine este candidatul lor?

— Nu încă. Iscoadele mele mi-au spus că lupta se dă între doi: Ray Buck, care pare a fi recomandat de membrul din Congres care se retrage şi Stewart Lyle, care a lucrat în consiliul orăşenesc în ultimii opt ani. Amândoi au o campanie electorală bună, dar asta nu este problema noastră imediată. În puţinul timp care ne-a mai rămas trebuie să ne concentrăm pe preliminariile de la democraţi.

— Câţi oameni crezi că vor vota în preliminarii? l-a întrebat Florentyna.

— Nu sunt sigur. Tot ce ştiu este că sunt înregistraţi o sută cincizeci de mii de democraţi şi că prezentarea la urne este de obicei între patruzeci şi cinci şi cincizeci la sută. Aşa că vor fi în jur de şaptezeci sau optzeci de mii.

Edward a desfăcut o hartă a oraşului Chicago şi a aşezat-o în faţa Florentynei.

— Hotarele circumscripţiei electorale sunt marcate cu roşu şi se întind de la Chicago Avenue în sud până la Evanston în nord şi de la Rovenswood şi Western Highway în vest până la lac în est.

— Districtul nu s-a schimbat de pe vremea lui Henry Osborne, aşa că ar trebui să se orienteze spre mine foarte repede, a spus Florentyna.

— Să sperăm că va fi aşa, pentru că sarcina noastră principală este să avem grijă ca democraţii din acea zonă să ştie exact cine eşti prin intermediul presei, televiziunii, reclamei şi cât mai multe apariţii în public. Ori de câte ori îşi citesc ziarul, deschid radioul sau televizorul Florentyna Kane trebuie să fie cu ei. Alegătorii trebuie să simtă că te afli pretutindeni şi trebuie să aibă convingerea că nu te interesează nimic altceva decât problemele lor. De fapt, nu trebuie să existe eveniment important în Chicago începând de acum până în 15 martie la care să nu fii prezentă.

— Este exact ce vreau, a spus Florentyna. Deja mi-am

stabilit cartierul general la hotelul Baron pe care tatăl meu a avut previziunea să-l construiască în centrul districtului. Îmi propun ca în toate weekend-urile să fiu aici şi orice zi liberă pe care o am peste săptămână s-o petrec în familie, deci, cu ce doreşti să încep?

— Am anunţat o conferinţă de presă pentru luni, la sediul Partidului Democrat. Un scurt discurs urmat de întrebări, după care le vom servi cafea, aşa că ai să poţi cunoaşte personal toate figurile importante. Cum ţie îţi place să gândeşti rapid şi cu propriul cap, întâlnirea cu presa ar trebui să te bucure.

— Ai vreun sfat anume să-mi dai?

— Nu, fii numai tu însăţi.

— S-ar putea să regreţi asta.

*
*   *

Aprecierile lui Edward s-au dovedit a fi corecte. După ce Florentyna a ţinut un scurt discurs, întrebările au fost multe şi rapide. Edward îi şoptea numele fiecărui jurnalist în momentul în care acesta se ridica în picioare.

Primul a fost Mike Royko de la *The Daily News* din Chicago.

— De ce consideraţi potrivit ca o milionăreasă din New York să candideze pentru districtul nouă din Illinois?

— În acest context, i-a răspuns Florentyna ridicându-se în picioare, eu nu sunt o milionăreasă din New York. M-am născut la spitalul St. Luke şi am crescut în Rigg Street. Tatăl meu, care a venit în această ţară numai cu hainele de pe el, a întemeiat Grupul Baron exact aici, în inima districtului nouă. Eu cred că trebuie să luptăm mereu ca orice imigrant care soseşte în America astăzi, indiferent că vine din Vietnam sau Polonia, să aibă şansa să realizeze exact ce a izbutit tatăl meu.

Edward a făcut semn unui alt ziarist pentru următoarea întrebare.

— Consideraţi un dezavantaj faptul de a fi femeie când este vorba de ocuparea unui post public?

— Poate pentru o persoană cu o gândire limitată sau prost informată ar trebui să răspund da, dar nu unui alegător inteligent pentru care asemenea prejudecăţi sunt anacronice. Câţi dintre dumneavoastră, dacă sunteţi implicaţi într-un accident în drum

spre casă, vă puneţi o asemenea întrebare în cazul în care primul doctor care îşi face apariţia este o femeie? Eu sper că problema apartenenţei la un sex sau altul în curând va ajunge pe atât de lipsită de importanţă ca aceea a religiilor. Pare că s-ar fi scurs un secol de când oamenii l-au întrebat pe John Kennedy dacă s-a gândit că drepturile şi îndatoririle unui preşedinte s-ar putea schimba din cauza faptului că el este romano-catolic. Am observat că acum această problemă nu s-a mai ridicat deloc în legătură cu Teddy Kennedy. Femeile deja joacă roluri importante la alte naţii. Golda Meir în Israel şi Indira Gandhi sunt doar două exemple. Consider că este regretabil că într-un stat de două sute treizeci de milioane de locuitori nu există nici o femeie printre cei o sută de senatori şi doar şaisprezece din cei patru sute treizeci şi patru de membri ai Camerei Reprezentanţilor.

— Ce părere are soţul despre faptul că în familia dumneavoastră cântă găina, nu cocoşul? a întrebat un ziarist căruia nu i se dăduse cuvântul.

Au izbucnit unele râsete în sală şi Florentyna a aşteptat să se facă linişte.

— El este mult prea inteligent şi cu multe succese în domeniul lui de activitate ca să-i treacă prin minte o întrebare atât de patetică.

— Ce părere aveţi despre Watergate?

— Este un episod trist în istoria politică a Americii pe care sper că în scurtă vreme îl vom putea da la spate, dar nu va fi uitat.

— Credeţi că preşedintele Nixon trebuie să demisioneze?

— Aceasta este o decizie morală pe care singur preşedintele trebuie să o ia pentru el însuşi.

— Dacă aţi fi preşedinte, aţi demisiona?

— Eu n-ar fi trebuit să intru prin efracţie în nici un hotel. Deja am o sută patruzeci şi trei ale mele proprii.

Hohotele de râs urmate de aplauze i-au dat Florentynei ceva mai multă încredere în ea.

— Credeţi că preşedintele trebuie pus sub acuzaţie?

— Aceasta este o chestiune pe care numai Congresul va trebui s-o decidă pe baza probelor Comitetului Juridic, inclusiv benzile Casei Albe, dacă preşedintele Nixon le va pune la dispoziţie. Dar demisia procurorului general, Elliot Richardson, un om a cărui integritate n-a fost pusă niciodată la îndoială, ar trebui să constituie o alarmă pentru publicul general.

— Ce părere aveţi despre avorturi?

— N-am să cad în capcana în care a căzut senatorul Mason săptămâna trecută, când i s-a pus aceeaşi întrebare şi a răspuns: „Domnilor, asta este mai jos de centură.” Florentyna a aşteptat ca râsetele să se potolească, după care a continuat pe un ton mult mai serios. Prin naştere şi educaţie aparţin religiei romano-catolice, aşa că sentimentele mele sunt foarte puternice în privinţa protecţiei copilului nenăscut. Totuşi, cred că sunt situaţii în care este necesar şi moral ca un doctor calificat să recurgă la un avort.

— Puteţi da un exemplu?

— Violul ar fi unul evident şi, de asemenea, cazul în care viaţa mamei ar fi în pericol.

— Aceasta nu este împotriva a ceea ce vă învaţă biserica dumneavoastră?

— Aveţi dreptate, dar eu întotdeauna am crezut în separarea bisericii de stat. Orice persoană care candidează pentru o funcţie publică trebuie să ia o poziţie în anumite probleme care nu va fi pe placul tuturor. Cred că Edmund Burke a rezumat situaţia mult mai bine decât aş putea s-o fac eu atunci când a spus: „Reprezentantul dumneavoastră trebuie să vă consacre nu numai sârguinţa sa, ci şi judecata pe care, dacă o sacrifică de dragul opiniei dumneavoastră, înseamnă că vă trădează, în loc de a vă sluji.”

Edward a simţit efectul produs de ultima afirmaţie şi s-a ridicat rapid în picioare:

— Ei bine, doamnelor şi domnilor ziarişti, cred că a venit timpul să luăm câte o cafea, ceea ce vă va da şansa să o cunoaşteţi pe Florentyna Kane personal – deşi sunt sigur că până acum deja v-aţi dat seama de ce noi o considerăm ca fiind persoana cea mai potrivită să reprezinte districtul nouă în Congres.

În următoarea oră Florentyna a trebuit să facă faţă unui nou foc de baraj de întrebări politice sau vizând viaţa sa personală, dintre care unele, dacă i-ar fi fost puse la ea acasă, nu le-ar fi dat curs, dar ea a învăţat repede că este exclus să fii o figură publică şi să mai speri că-ţi poţi menţine vreo opinie pentru tine însăţi. Când ultimul jurnalist a plecat, ea s-a prăbuşit în scaun fără să fi avut măcar timp să bea o ceaşcă de cafea.

— Aţi fost formidabilă, a spus Janet Brown. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Winchester?

Edward a zâmbit.

— A fost bine, dar nu foarte bine. Este vina mea că nu ţi-am atras atenţia asupra diferenţei dintre a fi preşedintele unei societăţi particulare şi a candida pentru o funcţie publică.

— La ce te referi? l-a întrebat Florentyna surprinsă.

— Unii din jurnaliştii aceia sunt foarte puternici şi, prin articolele lor, se adresează către sute de mii de oameni în fiecare zi. Ei vor să spună cititorilor lor că te cunosc personal, ori tu, o dată sau de două ori ai fost puţin cam cu nasul pe sus, iar faţă de cel de la *The Tribune* ai fost de-a dreptul nepoliticoasă.

— Cel care a întrebat dacă în casa noastră cântă cocoşul sau găina?

— Da.

— Ce trebuia să-i fi răspuns?

— Trebuia s-o dai pe glumă.

— Nu era o glumă, Edward. Şi el a fost cel obraznic.

— Probabil, dar nu el candidează pentru o funcţie politică, ci tu, aşa că el poate spune orice doreşte. Şi nu uita că rubrica lui este citită de cinci sute de mii de oameni din Chicago în fiecare zi, inclusiv alegătorii tăi.

— Deci doreşti să fac compromisuri?

— Nu, vreau să fii aleasă. Când ai să fii în Congres poţi să dovedeşti tuturor că au avut dreptate când te-au votat. Dar în momentul de faţă eşti un necunoscut cu mulţi factori ce-ţi sunt potrivnici. Eşti femeie, eşti poloneză şi eşti milionăreasă. Această combinaţie poate crea orice prejudecată sau gelozie la majoritatea oamenilor obişnuiţi. Asemenea sentimente trebuie să le contracarezi prin umor şi dând dovadă de amabilitate şi interes faţă de oamenii care nu se bucură de privilegiile pe care le ai tu.

— Edward, nu eu ar trebui să candidez pentru o funcţie publică, ci tu.

Edward a clătinat din cap.

— Florentyna, eu ştiu că tu eşti persoana cea mai potrivită, dar acum îmi dau seama că îţi va trebui timp până te adaptezi noilor condiţii. Mulţumesc lui Dumnezeu că tu întotdeauna ai învăţat rapid. Apropo, nu pentru că aş fi în dezacord cu sentimentele pe care le-ai proclamat cu atâta tărie, dar, cum se pare că îţi place să dai citate din oameni de stat ai trecutului, nu uita comentariul lui Jefferson către Adams: „Nu poţi să pierzi voturi cu un discurs pe care nu l-ai ţinut.”

Din nou s-a dovedit că Edward a avut dreptate: presa din ziua următoare i-a făcut Florentynei o primire ambiguă, iar reporterul de la *The Tribune* a numit-o cel mai prost soi de aventurier politic oportunist pe care l-a întâlnit de-a lungul întregii sale cariere şi, bineînţeles, oraşul Chicago putea găsi o persoană din partea locului, în caz contrar, el va trebui să recomande pentru prima oară cititorilor săi să-şi dea voturile republicanilor. Florentyna a fost îngrozită, dar a înţeles pe loc faptul că eul unui jurnalist este uneori mult mai sensibil decât al unui politician. Ea s-a aşternut serios pe treabă, rămânând cinci zile în Chicago, întâlnindu-se cu oamenii, discutând cu presa, apărând la televiziune, participând la strângeri de fonduri şi apoi, când se întâlnea cu Richard, reexamina iarăşi fiecare problemă în parte. Chiar şi Edward începuse să aibă încredere că lucrurile curgeau în favoarea Florentynei când trăsnetul a venit din senin.

— Ralph Brooks? Cine naiba este Ralph Brooks? l-a întrebat Florentyna.

— Un avocat din Chicago, foarte inteligent şi foarte ambiţios. Întotdeauna am fost convins că viza biroul procurorului general ca treaptă intermediară spre tribunalul federal, dar, se pare că m-am înşelat. Mă întreb cine i-a dat ideea.

— Este un contracandidat demn de luat în serios? l-a întrebat Florentyna.

— Categoric da. Este din acest oraş, a fost educat la Universitatea din Chicago, după care a urmat Facultatea de Drept la Yale.

— Ce vârstă are? a întrebat Florentyna.

— Se apropie de patruzeci.

— Şi, cu siguranţă, arată şi bine.

— Foarte, a spus Edward. Când pledează, fiecare femeie din juriu doreşte ca el să aibă câştig de cauză. Întotdeauna am evitat pe cât am putut să pledez împotriva lui.

— Are vreun dezavantaj acest olimpian?

— Bineînţeles. Ca orice avocat din acest oraş trebuie să-şi fi făcut câţiva duşmani şi, unul dintre ei, cu siguranţă este primarul Daley, care nu va fi prea încântat de intrarea lui în cursă, din moment ce Ralph Brooks, în mod evident, este un rival pentru fiul său.

— Ce-ar trebui să fac în privinţa lui?

— Nimic, a spus Edward. Când eşti întrebată, pur şi simplu, dai răspunsul standard: spui că este democraţie şi cel

mai bun bărbat – sau cea mai bună femeie – va câştiga.

— El nu mai are decât cinci săptămâni până la preliminarii.

— Uneori aceasta este o tactică inteligentă. El speră că tu ţi-ai consumat carburanţii. Singurul lucru bun din toate astea este că domnul Brooks va face să dispară sentimentul de automulţumire la cei ce lucrează pentru noi. Acum ei ştiu că trebuie să lupte, ceea ce va fi un bun antrenament pentru confruntarea cu republicanii.

Edward a asigurat-o pe Florentyna că el încă era încrezător, deşi mai târziu i-a mărturisit lui Janet Brown că va fi o luptă îndrăcită. În cursul următoarelor cinci săptămâni Florentyna a aflat pe proprie piele cât de îndrăcită era. Oriunde se ducea, părea că Ralph Brooks fusese acolo doar cu trei zile mai înaintea ei. De fiecare dată, când ea făcea o declaraţie de presă asupra unei probleme majore, Brooks îşi exprimase opinia cu o seară mai devreme. Dar pe măsură ce se apropia ziua desemnării candidatului, ea a învăţat să practice jocul lui Brooks şi l-a învins. Totuşi, când sondajele arătau că ea îl depăşise, el a scos asul pe care Florentyna nu-l prevăzuse. Ea a citit detaliile pe prima pagină din *The Chicago Tribune*:

„Brooks o provoacă pe Kane la o dezbatere televizată”, spunea titlul articolului. Ea ştia că, dată fiind toată experienţa lui juridică şi îndelungata practică a examinărilor încrucişate, el avea să fie un adversar redutabil. La câteva minute după ce ziarul a ajuns în stradă, telefonul de la cartierul ei general a fost luat cu asalt de presă. Va accepta ea provocarea? Îl va evita pe Brooks? Nu au dreptul locuitorii oraşului Chicago de a-şi vedea cei doi candidaţi dezbătând problemele ce-i preocupă? Janet a trebuit să se descurce cu jurnaliştii, vreme în care Florentyna s-a sfătuit rapid cu Edward. Peste trei minute Florentyna a scris o declaraţie pe care Janet urma s-o citească tuturor celor care o sunau: „Florentyna Kane este încântată să accepte invitaţia lui Ralph Brooks şi aşteaptă cu nerăbdare întâlnirea.”

În cursul săptămânii, Edward a numit un reprezentant care să se consulte cu directorul campaniei electorale a lui Brooks pentru a stabili locul şi data dezbaterii.

Ziua de joi, dinaintea desemnării candidatului, a fost acceptată de ambele părţi; locul întâlnirii urma să fie Bernard Horwich Jewish Community Centre de pe West Touhy. După ce postul local de televiziune C.B.S. a acceptat să transmită dezbaterea, ambii candidaţi au ştiut că rezultatul alegerilor va

depinde mult de această confruntare. Florentyna şi-a petrecut zilele următoare pregătindu-şi discursul şi răspunzând la rafala de întrebări puse de Edward, Janet şi Richard. Acestea i-au readus-o în minte pe domnişoara Tredgold şi pregătirea pentru bursa Woolson.

În seara dezbaterii toate locurile de la Community Centre erau ocupate. Mulţi oameni stăteau în picioare în partea din spate a sălii, iar alţii se aşezară pe pervazele ferestrelor. Richard venise cu avionul din New York, special pentru această ocazie. El a sosit cu Florentyna cu o jumătate de ceas înainte de ora la care trebuia să înceapă dezbaterea. Florentyna a trecut prin obişnuitul machiaj necesar transmiterii televizate, timp în care Richard şi-a găsit un scaun liber pe rândul din faţă.

Când Florentyna şi-a făcut intrarea în sală şi şi-a ocupat locul pe scenă, a fost întâmpinată cu un ropot de aplauze. Ralph Brooks a sosit cu câteva minute mai târziu şi a fost primit cu aceleaşi ovaţii furtunoase. În drum spre scenă, şi-a dat părul spre spate, foarte conştient de efect. Nici o femeie din sală, inclusiv Florentyna, nu şi-a dezlipit privirea de pe el. Preşedintele comitetului electoral al Partidului Democrat din districtul nouă, după obişnuitele strângeri de mână, i-a luat pe cei doi de o parte pentru a le reaminti că fiecare trebuia să ţină un discurs de deschidere, ce va fi urmat de întrebări şi răspunsuri şi apoi vor fi invitaţi să spună câteva cuvinte drept încheiere. Amândoi au încuviinţat printr-o înclinare a capului; preşedintele nu făcea altceva decât să repete ceea ce stabiliseră cu câteva zile mai înainte reprezentanţii lor. Apoi el a scos din buzunar o monedă nouă de o jumătate de dolar şi privirea Florentynei a rămas pironită pe capul lui John Kennedy. Florentyna şi-a ales capul. Preşedintele a aruncat moneda. Kennedy se uita din nou la Florentyna.

— Eu voi vorbi a doua, a spus ea fără nici o ezitare.

S-au reîntors spre scenă în tăcere. Florentyna s-a aşezat în dreapta lui Edward, iar Ralph Brooks în stânga lui. La ora opt preşedintele a bătut cu ciocănaşul în masă şi a cerut să se facă linişte.

— Primul va vorbi domnul Brooks şi apoi doamna Kane. Discursurile vor fi urmate de întrebări şi răspunsuri.

Ralph Brooks s-a ridicat în picioare şi Florentyna a rămas cu ochii pironiţi pe bărbatul înalt şi bine făcut. Ea a trebuit să recunoască în sinea ei că, dacă un regizor de film şi-ar căuta un

interpret pentru rolul preşedintelui S.U.A., Ralph Brooks ar fi sigur ales. Din momentul în care el a început să vorbească, Florentyna a ştiut că nu mai era cazul să caute în altă parte un rival mai puternic. Brooks era relaxat şi sigur pe el, discursul său, făcut cu profesionism, nu părea o vorbărie goală.

— Doamnelor şi domnilor, prieteni democraţi, a început el. Mă aflu în faţa dumneavoastră în seara asta spre a vă spune că sunt originar din aceste locuri şi mi-am croit un drum în viaţă aici, în Chicago. Străbunicul meu s-a născut în acest oraş şi de patru generaţii familia Brooks practică avocatura din birourile noastre de pe La Salle Street, servind această comunitate pe cât a putut mai bine. Astăzi mă ofer să fiu candidatul dumneavoastră pentru Congres pornind de la convingerea că reprezentanţii poporului trebuie să provină întotdeauna din rândul alegătorilor fiecărui district. Eu nu am bogăţia imensă pe care o are la dispoziţie oponentul meu, dar mă voi dedica trup şi suflet acestui district sperând că devotamentul meu va înlocui bogăţia. A izbucnit un ropot de aplauze, dar Florentyna a observat că mulţi oameni se abţinuseră. În probleme ca: prevenirea crimei, locuinţe, transport, sănătate, eu m-am străduit de ani de zile să promovez binele public în tribunalele din Chicago. Acum îmi încerc şansa de a susţine interesele voastre în Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite.

Florentyna a ascultat cu atenţie fiecare frază foarte bine rostită şi n-a fost surprinsă când Brooks s-a aşezat pe scaunul său într-un ropot de aplauze. Edward s-a ridicat s-o prezinte pe Florentyna. Când a terminat, ea s-a sculat în picioare şi-ar fi vrut să se facă nevăzută. Richard i-a zâmbit din rândul din faţă şi ei i-a revenit încrederea în sine.

— Tatăl meu a venit în America în urmă cu mai bine de cincizeci de ani, scăpând mai întâi de nemţi şi apoi de ruşi, a început ea. După ce şi-a făcut educaţia la New York, a venit la Chicago şi a întemeiat chiar aici, în districtul nouă, grupul de hoteluri al cărui preşedinte am şansa de a fi. Un grup care acum are douăzeci şi şapte de mii de angajaţi în fiecare stat din America. Când cariera tatălui meu era la zenit, el a părăsit această ţară spre a lupta din nou cu nemţii şi s-a întors în America cu Steaua de Bronz. Eu m-am născut în acest oraş, am urmat liceul la nici o milă depărtare de această sală, primind o educaţie temeinică în Chicago, care mi-a permis să urmez cursurile universitare. Acum m-am reîntors acasă dorind să-mi

reprezint în Cameră oamenii care au făcut posibil visul meu american.

Cuvintele Florentynei au fost întâmpinate cu aplauze puternice, dar ea din nou a observat că mulţi nu li s-au alăturat.

— Sper să nu-mi atrag dezacordul vostru pentru că m-am născut bogată. Dacă bogăţia ar însemna o descalificare, atunci Jefferson, Roosevelt şi Kennedy n-ar fi fost aleşi niciodată. Sper că nu voi fi respinsă pentru că tatăl meu a fost imigrant. Dacă acesta ar fi un motiv, atunci unul dintre cei mai mari primari pe care acest oraş l-a cunoscut vreodată, Anton Cermak, n-ar fi lucrat niciodată la primărie. Şi dacă voi fi respinsă pentru că sunt femeie, atunci jumătate din populaţia Americii trebuie să fie descalificată odată cu mine.

Aceste fraze au fost întâmpinate cu un ropot de aplauze din partea tuturor. Florentyna a tras adânc aer în piept.

— Nu-mi cer scuze pentru că sunt fiica unui imigrant. Nu-mi cer scuze pentru că sunt bogată. Nu-mi cer scuze pentru că sunt femeie şi niciodată nu-mi voi cere scuze pentru că vreau să reprezint oamenii din Chicago în Congresul Statelor Unite ale Americii. Aplauzele au fost asurzitoare. Dacă nu voi avea şansa să vă reprezint, îl voi sprijini pe domnul Brooks. Dacă, pe de altă parte, voi avea onoarea să fiu aleasă candidatul dumneavoastră, puteţi fi siguri că mă voi ocupa de problemele cu care se confruntă oraşul Chicago cu aceeaşi hotărâre şi energie cu care am reuşit să fac din grupul meu de hoteluri una din cele mai renumite reţele hoteliere din lume.

Florentyna s-a aşezat pe scaun în aplauzele care nu mai conteneau şi a privit spre soţul ei care-i zâmbea. S-a relaxat pentru prima oară şi şi-a îndreptat privirile spre grupul care continua să aplaude, deşi era foarte conştientă că mai toţi făceau parte din personalul ei. Şi-a verificat ceasul: opt şi douăzeci şi opt de minute. Îşi planificase timpul perfect. Emisiunea „Râdeţi cu noi” era pe punctul de a începe la televizor iar „Corbii negri din Chicago” urma pe canalul nouă. În următoarele câteva minute vor fi multe schimbări de canale pe tot cuprinsul Americii. Judecând după cutele de pe chipul lui Ralph Brooks şi el era conştient de faptul că ea îşi alesese momentul cel mai potrivit.

După întrebări – care n-au adus nici o surpriză – şi după discursurile de încheiere, Florentyna şi Richard au părăsit sala înconjuraţi de cei ce voiau să le facă urări de bine şi s-au întors

în camera lor de la Baron. Au aşteptat nerăbdători ca băiatul de la hotel să le aducă primele ziare. Verdictul general era în favoarea Florentynei. Chiar şi *The Tribune* afirmă că a fost o competiţie foarte strânsă.

În ultimele trei zile de campanie electorală dinaintea Preliminariilor, Florentynei nu i s-au mai odihnit picioarele, a avut alte întâlniri cu presa şi a parcurs pe jos tot drumul cu ocazia parăzii de ziua Sfântului Patrick. În fiecare seară cădea frântă de oboseală şi nu-i mai trebuia decât o baie fierbinte. Dimineaţa o trezea Richard cu o ceaşcă de cafea tare, după care relua acelaşi program istovitor de la capăt.

*

* *

— În sfârşit, ziua cea mare a sosit, a spus Richard.

— Exact la ţanc, a spus Florentyna. Nu sunt sigură că picioarele o să-mi mai reziste vreodată la aşa ceva.

— Nu te teme. Până diseară nu mai este mult, a spus Richard după ce s-a cufundat în lectura unui număr din *Fortune*.

Florentyna s-a sculat şi s-a îmbrăcat într-un costum albastru, simplu dintr-un material neşifonabil. Şi-a pus în picioare o pereche de pantofi pe care domnişoara Tredgold i-ar fi numit tocmai potriviţi. În timpul campaniei electorale deja rupsese două perechi. După micul dejun, ea şi Richard s-au dus la şcoala din cartier. Ea a votat pentru Florentyna Kane. Richard, care era înregistrat la republicanii din New York, a aşteptat-o afară.

S-au prezentat la urne mai mulţi alegători decât prevăzuse Edward. Pentru Florentyna au votat 49.312, iar pentru Ralph Brooks 42.972.

Florentyna Kane a câştigat primele sale alegeri.

*

* *

Candidatul Partidului Republican s-a dovedit a fi Stewart Lyle care era un rival mai uşor de înfruntat decât Ralph Brooks. Era un republican drăguţ, de modă veche, întotdeauna curtenitor şi nu punea preţ pe confruntarea personală. Florentyna l-a plăcut din ziua în care s-au cunoscut şi nu avea nici o îndoială că, dacă va fi ales, se va preocupa de problemele districtului, dar, după ce

Nixon a demisionat la 9 august şi Ford l-a iertat pe fostul preşedinte, democraţii păreau hotărâţi să câştige din catastrofele adversarilor.

Florentyna era pe listele partidului cu şanse mari de guvernare. A ieşit victorioasă în districtul nouă din Chicago depăşind candidatul republican cu o majoritate de peste 27.000. Richard a fost primul care a felicitat-o.

— Sunt atât de mândru de tine, draga mea, a spus el zâmbind şugubăţ. Dar, ia aminte, sunt sigur că şi Mark Twain ar fi fost.

— De ce Mark Twain? a întrebat Florentyna.

— Pentru că el a fost cel care a spus: „Să presupunem că ai fi idiot, să presupunem că ai fi membru al Congresului. Dar mă repet.”

27

William şi Annabel au făcut Crăciunul cu mama şi tatăl lor în casa familiei Kane din Cape Cod. Florentyna s-a bucurat să aibă de sărbători copiii lângă ea şi ei au ajutat-o să-şi încarce din nou bateriile.

William, care avea aproape cincisprezece ani, deja vorbea despre înscrierea la Harvard şi-şi petrecea fiecare după-amiază cu nasul în cărţi de matematică pe care nici Richard nu le înţelegea. Annabel mai toată vacanţa a stat grămadă pe telefon vorbind cu colege din diferite oraşe despre băieţi până când, în cele din urmă, Richard a fost nevoit să-i explice cum îşi câştigă banii compania telefonică Bell. Florentyna a citit *Centenarul* de Michener şi, la insistenţele fiicei sale, a ascultat-o de nenumărate ori pe Roberta Flack cântând „Omorându-mă blând cu cântecul lui”. Richard s-a lehămesit într-atât de placă încât a rugat-o pe Annabel s-o întoarcă pe cealaltă faţă. Ea l-a ascultat şi Richard a auzit pentru prima oară înregistrat un cântec popular pe care a fost sigur că-l va iubi tot restul vieţii. Annabel a fost uimită când a văzut-o pe mama ei zâmbind la versurile care parcă îl vrăjiseră pe tatăl ei:

„Jessie, vino acasă, în pat a rămas o adâncitură.
Pe locul unde dormeai şi acum se face frig.
Jessie, tristeţea...”

Când vacanţa de Crăciun s-a sfârşit, Florentyna a plecat împreună cu Richard cu avionul la New York. I-a trebuit o săptămână ca să parcurgă rapoartele asupra Grupului Baron prezentate de şeful fiecărui departament, pentru a se pune la curent cu tot ceea ce se întâmplase în absenţa ei.

În ultimul an deschiseseră hoteluri în Brisbane şi Johannesburg şi modernizaseră vechile hoteluri Baron din Nashville şi Cleveland. Pe perioada cât lipsise Florentyna, Richard încetinise puţin programul de extindere, dar reuşise, totuşi, ca la sfârşitul anului 1974 să atingă cifra record de patruzeci şi cinci milioane dolari. Florentyna nu avea de ce să se plângă, mai cu seamă că şi banca Lester's prezenta o creştere masivă la coloana de credit din acel an.

Singura nelinişte pentru Florentyna o reprezenta Richard,

care, pentru prima oară, începuse să-şi arate vârsta: îi apăruseră riduri pe frunte şi la ochi, care nu puteau fi decât rezultatul unui stres puternic şi permanent. Când ea îl certa pentru orele târzii de lucru (chiar şi cântatul la violoncel devenise mult mai rar), el o dădea pe glumă spunând că era un drum greu de parcurs dacă doreai să fii prinţ consort.

Florentyna a luat avionul spre Washington la începutul lui ianuarie. O trimisese pe Janet Brown în capitală în decembrie ca să-i selecteze echipa cu care va lucra şi să preia biroul de la predecesorul său. Când a sosit Florentyna totul părea pus la punct, inclusiv apartamentul George Novak din Baronul din Washington. În cele şase luni anterioare Janet se făcuse indispensabilă, iar acum Florentyna avea totul pregătit pentru prima sesiune a celui de al 94-lea Congres care urma să se deschidă. Janet repartizase cei 227.270 $ care erau permişi anual fiecărui membru al Camerei Reprezentanţilor pentru personalul din subordine. O făcuse cu deosebită grijă punând accentul în selecţia ei pe competenţă, indiferent de vârstă. Angajase o secretară personală pentru Florentyna, pe Louise Drummond, un specialist în legislaţie, un secretar de presă, patru reporteri legislativi care să cerceteze problemele ivite şi să se ocupe şi de corespondenţă, încă două secretare şi un recepţioner. În plus, Florentyna lăsase trei asistenţi sociali la biroul ei districtual care lucrau sub îndrumarea unui reprezentant al cetăţenilor de origine poloneză, foarte capabil.

Biroul repartizat Florentynei se afla la etajul şapte în clădirea Longworth, cea mai veche şi de mărime medie dintre cele trei clădiri ale Camerei Reprezentanţilor. Janet i-a spus că biroul ei fusese ocupat în trecut de Lyndon Johnson, John Lindsay şi Pete McCloskey. „N-a auzit nimic rău, n-a văzut nimic rău, n-a vorbit nimic rău.”, a comentat ea succint. Biroul Florentynei se afla doar la două sute de iarzi de Capitoliu iar dacă vremea era proastă sau dacă voia să evite grupurile de vizitatori care roiau la Washington, se putea duce la Cameră prin pasajul subteran.

Biroul personal al Florentynei avea o mărime modestă şi era încărcat cu mobilă masivă, de culoare închisă: un birou de lemn, o sofa de piele maro, mai multe scaune neconfortabile şi două comode cu vitrină. Din modul în care se prezenta, era uşor de dedus că ocupantul anterior fusese bărbat.

Florentyna a umplut rapid biblioteca cu Codul S.U.A. Regulamentul Camerei Reprezentanţilor, biografia în şase

volume a lui Lincoln scrisă de Carl Sandburg, una din lucrările ei favorite, în ciuda apartenenţei lui la alt partid. Apoi a pus pe pereţii de un crem posomorât câteva acuarele alese de ea, spre a masca găurile de la cuiele bătute de ocupantul anterior. Pe birou a aşezat o fotografie de familie, făcută în faţa primului lor magazin din San Francisco şi, când a aflat că fiecare membru al Congresului avea voie să ia plante din grădina botanică, a instruit-o pe Janet să folosească alocaţia la maximum şi, în fiecare luni să aibă flori proaspete pe birou.

I-a mai cerut lui Janet să decoreze anticamera într-un mod cât mai primitor posibil; sub nici o formă n-a admis să pună vreun portret de-al ei pe pereţi. Florentynei îi displăcea felul în care mai toţi colegii ei îşi umpleau camerele de primire cu fotografii sau alte documente prin care să se autoproslăvească.

A fost de acord, fără prea multă tragere de inimă, să se pună steagul statului Illinois şi al Statelor Unite în spatele biroului ei.

În după-amiaza dinaintea începerii sesiunii Congresului, ea a dat o recepţie pentru familie şi cei care o ajutaseră în campania electorală. Richard a venit cu copiii şi cu Kate, iar Edward i-a însoţit pe mama Florentynei şi pe părintele O'Reilly din Chicago. Florentyna trimisese aproape o sută de invitaţii prietenilor şi suporterilor din toată ţara şi, spre surprinderea ei, au onorat invitaţia peste şaptezeci de persoane.

În timpul festivităţilor l-a luat pe Edward deoparte şi i-a propus să facă parte din consiliul de administraţie al Grupului Baron; Edward băuse şampanie din belşug, aşa că a acceptat, după care a uitat despre ofertă până când a primit o scrisoare de la Richard, care-i confirma numirea, adăugând că va fi folositor pentru Florentyna să-i aibă pe amândoi în consiliul de administraţie, ca să se poată concentra asupra carierei politice.

Când Richard şi Florentyna au urcat în noaptea aceea în patul de dimensiuni neobişnuite, el i-a spus din nou cât de mândru era de realizările ei.

— N-aş fi putut s-o fac fără sprijinul tău, domnule Kane.

— Nu-i vorba de asta, Jessie, deşi trebuie să recunosc cât mă bucură victoriile tale. Acum, înainte de a stinge lumina, trebuie să-mi arunc ochii peste prognozele pentru partea europeană a grupului.

— Aş dori foarte mult să te mai menajezi, Richard.

— Nu pot, draga mea. Nici unul dintre noi nu poate. De

aceea suntem atât de buni unul pentru celălalt.

— Sunt eu bună pentru tine? l-a întrebat Florentyna.

— Într-un cuvânt, nu. Dacă m-aş fi însurat cu Maisie, aş fi economisit banii pentru atâtea perechi de mănuşi!

— Doamne Dumnezeule, mă întreb ce-o face Maisie.

— Este încă la Bloomingdale's. Pierzând orice speranţă în ceea ce mă priveşte, s-a măritat, probabil, cu un comis voiajor, aşa că eu va trebui să stau legat de tine. Acum pot să citesc acest raport?

Ea i-a luat hârtiile din mână şi le-a pus pe podea.

— Nu, dragul meu.

*

* *

Când s-a deschis prima sesiune a celui de al 94-lea Congres, speaker-ul, Carl Albert, îmbrăcat sobru, într-un costum de culoare închisă şi-a ocupat locul pe podium şi a bătut cu ciocănaşul de lemn plimbându-şi privirile peste membrii Camerei aşezaţi în semicerc în scaunele lor de piele verde. Florentyna s-a răsucit şi le-a zâmbit lui Richard şi familiei care aveau locurile sus, la galerie. Când a privit în jur, la colegii ei deputaţi, n-a putut să nu remarce că erau îmbrăcaţi de un prost gust cum nu mai văzuse niciodată. Costumul ei de lână, de un roşu viu, după ultima croială a modei, midi, atrăgea atenţia prin singularitate.

Speaker-ul l-a rugat pe capelanul Camerei, reverendul Edward Latch să dea binecuvântarea. Acesta a fost urmat de un cuvânt de deschidere adresat de conducătorii ambelor grupuri parlamentare şi de speaker. Domnul Albert le-a amintit congresmanilor că trebuie să fie cât mai scurţi şi concişi în cuvântările lor viitoare şi să se abţină să facă zgomot când alţii sunt pe podium. Apoi a suspendat şedinţa şi toţi au plecat să ia parte la diferite recepţii ce se dădeau în ziua deschiderii Congresului.

— Asta-i tot ce trebuie să faci, mami? a întrebat-o Annabel.

Florentyna a râs.

— Nu, draga mea. Asta se întâmplă doar la deschiderea sesiunii; adevărata muncă începe mâine.

Chiar şi Florentyna a fost surprinsă ziua următoare. Corespondenţa ei se ridica la o sută şaizeci şi una de piese,

printre care şase scrisori ce începeau cu: „Dragă colega”, de la congresmeni pe care trebuia să-i întâlnească, paisprezece invitaţii la recepţii date de asociaţii comerciale, şapte scrisori de la grupuri de un interes deosebit; numeroase invitaţii de a participa la adunări – unele în alte oraşe decât Chicago şi Washington – trei duzini de scrisori de la alegători, cincisprezece curriculum vitae de la persoane ce căutau de lucru şi o notă de la Carl Albert care o anunţa că fusese numită în Comitetele pentru Alocaţii şi Micile Firme.

Corespondenţa părea moderată ca număr în comparaţie cu telefoanele care nu mai conteneau solicitând tot felul de lucruri, începând cu fotografia Florentynei şi terminând cu interviuri acordate presei. Reporterii de la ziarele din Chicago acreditaţi la Washington sunau în mod regulat, dar Florentyna era contactată şi de presa locală de la Washington, ziariştii fiind intrigaţi de noile apariţii feminine în cadrul Congresului. Florentyna a învăţat rapid numele pe care trebuia să le ştie, inclusiv acelea ale lui Maxine Cheshire şi Betty Beale, precum şi David Broder şi Joe Alsop. Până la sfârşitul lunii martie ea fusese subiectul primei pagini în *Style*, avusese un interviu în *The Post* şi apăruse în *Noile stele la Capitol Hill* în revista Washington-ului. Câteva invitaţii de la *Panorama* le refuzase şi a început să se întrebe unde stătea adevărata balanţă între a câştiga publicitate, ceea ce era foarte folositor, şi a-şi pierde tot timpul liber cu mass-media.

În cursul primelor săptămâni Florentyna părea un fel de perpetuum mobile, dar care bătea pasul pe loc. S-a considerat foarte norocoasă când a fost aleasă pentru postul vacant de la foarte importantul Comitet al Alocaţiilor, primul novice în Congres căruia i se făcea o asemenea onoare după atâţia ani, dar a descoperit că nimic nu fusese la voia întâmplării când a deschis un bilet scris în grabă de primarul Daley care nu spunea decât atât „Îmi eşti datoare o favoare”.

Florentyna a găsit noua ei lume fascinantă, dar se simţea mai degrabă ca şi cum s-ar fi întors la şcoală după felul cum cerceta coridorul în căutarea camerelor de întrunire a comitetului sau alerga prin tunelul subteran spre Capitoliu ca să-şi înregistreze votul, ori se întâlnea cu lobiştii şi semna sute de scrisori. Ideea unei maşini pentru acordarea de semnături deveneau din ce în ce mai atractivă.

Un coleg democrat mai în vârstă, din Chicago, a sfătuit-o

că este înţelept ca la fiecare două luni să trimită câte un buletin la cele o sută optzeci de mii de case din circumscripţia ei.

— Ţine minte, draga mea, a adăugat el, poate să pară ca şi cum tu n-ai face nimic altceva decât să acoperi cu hârtii districtul nouă, dar nu sunt decât trei moduri de a-ţi asigura realegerea: francheţea, francheţea şi iar francheţea.

Tot el a sfătuit-o pe Florentyna să desemneze doi din funcţionarii ei districtuali, spre a decupa fiecare articol din presa locală care se referă la vreunul din alegătorii ei. Aceştia au început să primească felicitări cu ocazia nunţilor, naşterilor, a unor evenimente din viaţa comunităţii – chiar şi pentru victoriile la baschet, dat fiind că tinerii de optsprezece ani căpătau dreptul la vot. Florentyna întotdeauna adăuga un cuvânt sau două în poloneză acolo unde era cazul, mulţumind în gând mamei sale pentru că nu dăduse ascultare interdicţiilor tatălui ei în privinţa învăţării limbii poloneze.

Cu ajutorul lui Janet care întotdeauna venea la birou înaintea ei şi pleca după ea, Florentyna, treptat, s-a obişnuit cu caruselul hârtiilor şi, pe măsură ce se apropia vacanţa parlamentară din 4 iulie, ea avea deja situaţia sub control. Încă nu luase cuvântul în Cameră, iar în cadrul audierilor din Comitet vorbise foarte puţin. Sandra Read, o colegă din Cameră, din New York o sfătuise ca primele şase luni să şi le petreacă ascultând, celelalte şase gândind, iar în următoarele şase să vorbească din când în când.

— Ce voi face în ultimele şase luni? o întrebase Florentyna.

— Vei începe campania pentru a fi realeasă, venise prompt răspunsul.

În weekend-uri îl regala pe Richard cu poveşti despre birocraţia care ducea la risipirea banilor contribuabililor şi despre iresponsabilitatea cu care era condus sistemul democratic american.

— Am crezut că ai fost aleasă ca să schimbi toate astea, nu? a spus el coborându-şi privirile spre soţia sa care stătea pe covor cu picioarele strânse sub ea.

— Ca să se schimbe ceva ar fi nevoie de douăzeci de ani. Îţi dai seama că aceste comitete iau decizii ce implică milioane de dolari fără ca jumătate din membrii lor să aibă cea mai vagă idee despre ce votează şi că cealaltă jumătate nici măcar nu participă la adunare şi votează prin procură?

— Atunci va trebui să ajungi preşedintele unui comitet şi să ai grijă ca membrii din subordine să-şi facă temele pentru acasă şi să participe la şedinţe.

— Nu pot.

— Ce vrei să spui că nu poţi? a întrebat-o Richard împăturindu-şi, în cele din urmă, ziarul.

— Nu poţi să devii preşedintele unui comitet decât în funcţie de vechimea pe care o ai în acel comitet şi nu în funcţie de cutezanţa minţii. Dacă cineva are o vechime mai mare decât tine, automat primeşte numirea. În acest moment, din cei douăzeci şi opt de membrii ai comitetului, sunt trei preşedinţi care au peste şaptezeci de ani, treisprezece au peste şaizeci, ceea ce înseamnă că nu rămân decât şase care au sub şaizeci de ani. Am făcut un calcul şi aş putea ajunge preşedinte al Comitetului pentru Alocaţii când aş împlini şaizeci şi opt de ani, după ce voi fi servit douăzeci şi opt de ani în Cameră. Asta numai dacă, între timp, câştig treisprezece alegeri, pentru că, dacă pierd una, este obligatoriu s-o iau de la început. Nu mi-au trebuit decât câteva săptămâni să-mi dau seama de ce atât de multe state din sud aleg pentru Congres în posturile vacante oameni sub treizeci de ani. Dacă noi am conduce Grupul Baron în modul în care o face Congresul, am fi dat demult faliment.

Florentyna n-a avut încotro şi, treptat-treptat, a acceptat faptul că îi trebuiau ani să ajungă în vârful eşafodajului politic şi adevărul era că ascensiunea consta dintr-o muncă grea, monotonă şi plictisitoare de ani şi ani, muncă rezumată în trei cuvinte: „a-ţi face datoria”. A hotărât că, dacă intenţiona să schimbe ceva, trebuia ca dezavantajul de a fi nou aleasă în Congres să-l transforme într-un avantaj folosindu-se de faptul că era femeie.

Totul s-a întâmplat într-un mod cu totul neaşteptat şi nepremeditat. În primele şase luni n-a luat niciodată cuvântul în Cameră, dar a stat pe locul ei ceasuri în şir urmărind cum erau conduse dezbaterile şi învăţând de la acei care-şi foloseau timpul acordat cu pricepere. Când un distins republican, Robert C. L. Buchanan, a anunţat că va propune un amendament anti-avorturi la proiectul de lege pentru anumite alocaţii bugetare, Florentyna a simţit că venise timpul să rostească primul său discurs.

I-a scris preşedintelui şi i-a cerut permisiunea să vorbească împotriva moţiunii. El i-a trimis un răspuns politicos

amintindu-i că îi erau permise doar cinci minute şi-i ura noroc.

Buchanan a vorbit patetic în faţa unei Camere ce a păstrat o tăcere desăvârşită şi şi-a folosit cele cinci minute cu îndemânarea unui profesionist cu vechime în Congres. Florentyna l-a considerat cel mai crud om posibil şi, în timp ce el vorbea, ea şi-a adăugat câteva însemnări la discursul pregătit cu grijă. Când Buchanan a stat jos, i s-a dat cuvântul Sandrei Read, care a adus argumente puternice împotriva amendamentului, deşi a fost întreruptă în mod constant de vociferări zgomotoase din sală. Cel de al treilea vorbitor nu a venit cu nimic nou în dezbateri, pur şi simplu, a repetat cuvintele lui Robert Buchanan spre a se asigura că numele lui va fi menţionat în ziarul local. După aceea, speaker-ul Albert i-a dat cuvântul „distinsei doamne de Illinois”. Florentyna s-a ridicat cu o oarecare emoţie şi s-a îndreptat spre tribună încercând să-şi mascheze pe cât posibil tremurul mâinilor.

— Domnule speaker, trebuie să-mi cer scuze în faţa Camerei pentru că m-am ridicat să vorbesc pentru prima oară într-o problemă controversată, dar nu pot sprijini amendamentul din mai multe motive.

Florentyna a început să vorbească despre rolul unei mame care doreşte să-şi continue cariera profesională. Apoi a scos în evidenţă motivele pentru care Congresul n-ar trebui să aprobe amendamentul. Era conştientă că devenea din ce în ce mai nervoasă şi neobişnuit de bâlbâită. După câteva minute a observat că Buchanan şi alţi câţiva republicani care luaseră cuvântul înaintea ei erau antrenaţi într-o discuţie aprinsă care nu făcea altceva decât să-i încurajeze pe unii membrii să vorbească între ei, iar alţii să-şi părăsească locurile spre a sporovăi cu colegii. În curând zgomotul a devenit atât de puternic încât Florentyna nu-şi mai putea auzi propria voce. Brusc, în mijlocul propoziţiei, s-a oprit.

Speaker-ul a bătut cu ciocănelul de lemn spre a face linişte şi a rugat-o să-şi folosească în continuare timpul acordat.

Ea s-a întors spre Carl Albert şi i-a spus:

— Nu, domnule speaker, nu intenţionez să mai vorbesc.

— Dar distinsa doamnă se afla în mijlocul unei propoziţii.

— Într-adevăr, aşa-i domnule speaker, dar este evident că sunt unele persoane în această augustă Cameră care par mult mai interesate de sunetul propriilor voci decât de opiniile celorlalţi.

Buchanan s-a ridicat să protesteze, dar a fost redus la tăcere de speaker. Au izbucnit râsete şi deputaţii care până atunci nici n-o băgaseră în seamă pe Florentyna îşi ţineau acum privirile pironite asupra ei.

Ea a rămas la tribună în timp ce speaker-ul continuă să bată cu ciocănaşul în masă. Când zgomotul a încetat, Florentyna a spus:

— M-am convins demult, domnule speaker, că vor trece ani până ce în acest loc să se poată întreprinde ceva, dar acum mi-am dat seama că vor trece, probabil, tot atât de mulţi ani până când va exista cel puţin buna-cuviinţă de a-l asculta pe acel care are ceva de spus.

Din nou vacarmul a cuprins sala, dar Florentyna a rămas neclintită la tribună. Tremura acum din cap până în picioare. În cele din urmă, speaker-ul a reuşit să impună linişte în Cameră.

— Punctul de vedere al distinsei doamne este foarte corect, a spus el ţintuind cu privirea pe cei doi ce se făcuseră vinovaţi şi care păreau destul de jenaţi. Am menţionat acest prost obicei în faţa Camerei de mai multe ori în trecut. A trebuit ca un nou membru să ne amintească cât am devenit de nepoliticoşi. Poate că acum distinsa doamnă de Illinois ar dori să-şi continue cuvântul.

Florentyna şi-a verificat în notiţe unde ajunsese. Sala aştepta în tăcere.

Era pe punctul de a începe, când o mână i s-a aşezat ferm pe umăr. S-a întors şi-a văzut-o lângă ea pe Sandra Read care zâmbea.

— Du-te la locul tău. I-ai înfrânt pe toţi. Dacă vorbeşti acum nu faci decât să strici efectul pe care l-ai obţinut. Imediat ce se ridică următorul vorbitor, părăseşte sala.

Florentyna a dat din cap, a renunţat la timpul ce-l mai avea şi s-a întors la locul ei.

Speaker-ul Albert a dat cuvântul următorului vorbitor şi Florentyna s-a îndreptat cu Sandra Read spre ieşire. Când au ajuns la uşă, Sandra s-a despărţit de ea cu cuvintele: „Bine făcut. Acum eşti pe propriile tale picioare.”

Florentyna n-a înţeles ce a vrut să spună Sandra până n-a ajuns în hol şi s-a trezit înconjurată de ziarişti.

— Puteţi să veniţi puţin? a întrebat-o un reporter de la C. B. S.

Florentyna l-a urmat fiind întâmpinată de camerele de luat

vederi, reporteri şi bliţuri.

— Credeţi că Congresul este o ruşine pentru această ţară?

— Cum aţi schimba procedura?

— Aţi plănuit dinainte întreaga acţiune?

Florentynei i-au fost adresate întrebări după întrebări şi înainte de lăsarea serii senatorul Mike Mansfield, şeful majorităţii democrate din Senat, a chemat-o s-o felicite, iar Barbara Walters a invitat-o să apară la Ştirile zilei.

În dimineaţa următoare versiunea din *The Washington Post* prezenta evenimentele din Cameră ca şi cum Florentyna singură, neajutată de nimeni ar fi proclamat o declaraţie de război. Richard a sunat-o ca să-i citească ce era scris sub fotografia ei apărută pe prima pagină din *The New York Times*: „O femeie de curaj a sosit în Congres”. Pe măsură ce au tot apărut ştiri în cursul dimineţii, devenea tot mai clar că deputata Kane ajunsese faimoasă peste noapte pentru că nu-şi ţinuse cuvântarea în Cameră. Phyllis Mills, deputat de Pensylvania, a avertizat-o a doua zi că va trebui să-şi aleagă subiectul următorului discurs cu mare grijă pentru că republicanii abia aşteptau să-i plătească poliţa cu vârf şi îndesat.

— Poate că ar trebui să mă retrag cât sunt în glorie, a spus Florentyna.

După ce entuziasmul iniţial a scăzut şi corespondenţa ei de trei mii de scrisori pe săptămână a revenit la obişnuitele trei sute, Florentyna a început să se aştearnă pe muncă spre a-şi construi o reputaţie solidă. În Chicago deja popularitatea îi crescuse, fapt de care îşi dădea seama şi în vizitele pe care le făcea acolo de două ori pe lună. Alegătorii ei începuseră să creadă că Florentyna ar putea, într-adevăr, să schimbe cursul evenimentelor. Aceasta a ajuns s-o înspăimânte pe Florentyna în momentul în care a descoperit ce spaţiu redus de manevră are un politician dacă intenţionează să depăşească limitele directoare dinainte stabilite. La nivel local, totuşi, ea simţea că-i poate ajuta pe oameni, care adeseori, pur şi simplu, erau striviţi de sistemul birocratic. A hotărât ca să mai angajeze încă un funcţionar la biroul ei din Chicago, pentru a acoperi rezolvarea tuturor lucrărilor.

Richard era încântat când vedea câtă mulţumire îşi găseşte Florentyna în noua ei carieră şi încerca, cât mai mult posibil, s-o elibereze de problemele de zi cu zi ale Grupului Baron. Edward Winchester l-a ajutat în bună măsură preluând o

parte din responsabilităţi, atât în New York cât şi în Chicago. Cuvântul lui Edward a căpătat greutate şi în camerele învăluite în fum de ţigară din Chicago când primarul Daley a recunoscut că în urma alegerilor prezidenţiale din 1972 s-a văzut clar că este nevoie de schimbări radicale în politică. Părea că vechii suporteri ai lui Daley ajunseseră la o înţelegere unanimă privind viitorul Florentynei. Richard avea numai cuvinte de laudă despre munca lui Edward în calitatea sa de membru al consiliului de administraţie şi deja se gândea să-l invite să facă parte şi din conducerea băncii Lester's.

*

*   *

Nici nu-şi încheiase bine primul an în Congres când Florentyna a început să se plângă lui Richard că în curând va trebui să înceapă din nou campania electorală.

— Ce sistem tâmpit, să te trimită în Cameră doar pentru doi ani. Nici nu te instalezi bine că trebuie să iei de la început tam-tamul campaniei electorale.

— Cum ai putea să schimbi asta? a întrebat-o Richard.

— Ei bine, senatorii se află într-o situaţie mult mai bună, pentru că sunt aleşi doar din şase în şase ani, aşa că eu cred că aş face termenii pentru Congres de cel puţin patru ani.

Când ea i-a repetat lui Edward, în Chicago, nemulţumirea ei, el i-a dat dreptate adăugând că s-ar putea să nu întâmpine în această problemă nici o opoziţie, nici din partea democraţiei, nici a republicanilor.

— Ce mai este cu Ralph Brooks?

— Pare că şi-a pus ochii cu hotărâre pe funcţia de procuror general după recenta sa căsătorie. Dată fiind poziţia socială a soţiei sale, s-ar putea ca ea să nu-l vrea implicat în politica Washington-ului.

— Nu cred, i-a răspuns Florentyna. O să revină el.

*

*   *

În septembrie Florentyna a luat avionul spre New York şi împreună cu Richard l-au adus pe William cu maşina în New Hampshire să-şi înceapă cel de al cincilea an la St. Paul's. Maşina

era plină mai mult cu echipament stereofonic, casete cu Rolling Stones şi accesorii pentru atletism decât cu cărţi. Annabel era acum în primul an la Madeira, aşa că putea să fie mai aproape de mama ei, doar tot nu dădea semne că ar vrea să urmeze Radcliffe-ul ca Florentyna.

Florentyna era nemulţumită pentru că singurul interes pe care părea a-l manifesta Annabel era pentru băieţi şi petreceri. În timpul vacanţei n-a vorbit nimic despre progresele ei la şcoală şi n-a deschis nici o carte. Evita compania fratelui ei şi, ori de câte ori era adus în conversaţie numele lui William, ea schimba subiectul. Cu fiecare zi ce trecea, devenea tot mai evident că era invidioasă pe realizările fratelui ei.

Carol făcea tot ce putea ca să-i dea mereu de lucru, dar de două ori Annabel nu l-a ascultat pe tatăl ei şi o dată s-a întors de la o petrecere cu câteva ore mai târziu decât fusese stabilit.

Florentyna a fost uşurată când a venit timpul pentru Annabel să se întoarcă la şcoală, mai cu seamă că ea hotărâse să nu reacţioneze la escapadele de vacanţă ale fiicei sale. Spera ca nu este decât ceva pasager, specific vârstei adolescen’ei.

*

* *

Lupta ca să supravieţuiască într-o lume a bărbaţilor nu era ceva nou pentru Florentyna şi ea a început cel de al doilea an de Congres cu mult mai multă încredere. Viaţa la Grupul Baron fusese ceva mai la adăpost în comparaţie cu politica. Este drept, ea era preşedintele grupului, dar întotdeauna se putuse sprijini pe Richard. Edward îi atrăsese atenţia că, dat fiind că toată viaţa trebuise să se lupte mai abitir ca un bărbat, probabil, îi va prinde bine când va avea de înfruntat noi rivali. Când Richard a întrebat-o câţi dintre colegii ei deputaţi ar putea ocupa un loc în consiliul de administraţie al Grupului Baron, ea trebuise să admită că erau foarte puţini.

Cel de al doilea an în Congres i-a plăcut Florentynei mult mai mult decât primul: în februarie ea a iniţiat cu succes un amendament la o lege prin care orice publicaţie ştiinţifică ce se vindea sub zece mii de exemplare per număr să fie scutită de impozit. În aprilie s-a războit cu numeroase măsuri din propunerile de buget avansate de Reagan. În mai, ea şi Richard au primit o invitaţie la Casa Albă pentru o recepţie dată în

onoarea reginei Elisabeta a II-a. Dar cel mai plăcut aspect al întregului an a fost sentimentul că, pentru prima oară, ea influenţa, într-adevăr, luarea unor hotărâri ce se vor răsfrânge benefic asupra alegătorilor ei.

Invitaţia care a încântat-o cel mai mult a fost cea făcută de secretarul de la Transporturi, William Coleman, să asiste la intrarea în portul New York a formidabilelor vapoare cu ocazia bicentenarului. Aceasta i-a amintit că America avea, totuşi, o istorie de care putea fi mândră.

În general, a fost un an memorabil pentru Florentyna şi singurul eveniment trist fusese moartea mamei sale care de mai multe luni avusese probleme cu respiraţia. De mai bine de un an Zaphia se retrăsese din viaţa socială a oraşului Chicago, chiar din momentul în care Florentina începuse să se bucure de atenţia presei. Îi spusese Florentynei încă din 1968, când ea adusese spectacolul novator al lui Saint Laurent în Windy City, că „această modă nouă nu avantajează deloc o femeie de vârsta mea”. După aceea Zaphia rareori mai fusese văzută la vreo acţiune organizată în scopuri caritabile şi în curând numele ei a încetat să mai fie tipărit cu litere în relief pe invitaţiile ce se trimiteau în asemenea împrejurări. Era fericită să asculte ceasuri în şir poveşti despre nepoţii ei şi adeseori îi oferea fiicei sale un sfat înţelept pe care aceasta începuse să-l respecte.

Florentyna a vrut un ceremonial de înmormântare simplu şi liniştit. Dar pe când stătea lângă mormânt, avându-i de o parte şi de alta pe fiul şi pe fiica ei şi ascultând cuvintele părintelui O'Reilly, şi-a dat seama că nu mai putea să spere într-o clipă de solitudine nici măcar în moarte. Când sicriul a fost coborât în groapă aparatele de fotografiat au început să ţăcăne şi nu s-au oprit decât atunci când pământul a acoperit totul, luând sub oblăduirea lui pe ultimul din familia Rosnovski.

*

* *

Ultimele câteva săptămâni dinaintea alegerilor prezidenţiale Florentyna le-a petrecut mai mult în Chicago lăsând-o pe Janet să conducă biroul din Washington. După ce deputatul Wayne Hayes a recunoscut public că plăteşte unei angajate o leafă de paisprezece mii de dolari pe an deşi aceasta nu ştia nici să bată la maşină, nici să răspundă la telefon, Janet şi

Louise au cerut o mărire a salariului.

— Da, dar domnişoara Ray face servicii suplimentare domnului Hayes, pe care eu nu le-am găsit necesare în biroul meu, le-a spus Florentyna.

— Da, dar problema în acest birou este exact invers.

— Adică? a întrebat Florentyna.

— Nouă ni se fac propuneri din partea membrilor care cred că suntem gratuităţile de la Capitol Hill.

— Câţi din membrii Camerei ţi-au făcut propuneri, Louise? a întrebat Florentyna râzând.

— O, peste douăzeci.

— Şi câţi i-ai acceptat?

— Trei, a spus Louise zâmbind.

— Şi ţie câţi ţi-au făcut propuneri? a întrebat Florentyna întorcându-se spre Janet.

— Trei, a spus Janet.

— Şi câţi ai acceptat?

— Trei, a răspuns Janet.

Când s-au oprit din râs, Florentyna a spus:

— Ei bine, pesemne că Joan Mondale avea dreptate. Ceea ce democraţii fac secretarelor lor, republicanii fac ţării. La amândouă vi se măreşte salariu.

*
* *

Edward s-a dovedit a fi avut dreptate în privinţa realegerii ei. Florentyna n-a avut nici un oponent în calitatea sa de candidat democratic şi preliminariile pentru districtul nouă le-a câştigat cu uşurinţă. Stewart Lyle, care din nou candida pentru republicani, a recunoscut într-o discuţie particulară cu ea că acum el avea extrem de puţine şanse. Afişe cu „Realegeţi-o pe Kane” păreau a fi pretutindeni.

Florentyna aştepta cu nerăbdare o nouă sesiune a Congresului cu un preşedinte democratic la Casa Albă. Republicanii l-au ales pe Jerry Ford după o cursă strânsă cu guvernatorul Reagan, iar democraţii l-au ales pe Jimmy Carter, un bărbat despre care ea abia dacă auzise înainte de preliminariile din New Hampshire.

Câştigarea preliminariilor de către Ford în bătălia cu Ronald Reagan nu i-au sporit şansele prezidenţiale pentru că

americanii încă nu-i treceau cu vederea că-l iertase pe Nixon. Ford părea incapabil de a evita greşeli naive în comportamentul personal, cum s-a întâmplat când şi-a trântit uşa elicopterului în cap sau când a căzut de pe scara avionului. În timpul unei dezbateri televizate cu Carter, Florentyna a rămas stupefiată când l-a auzit afirmând că nu există o dominaţie sovietică asupra ţărilor din est.

— Spune-i asta poporului polonez! a exclamat Florentyna adresându-se micului ecran.

Şi candidatul democrat a comis seria lui de greşeli, dar, în final, părerea lui Richard a fost că imaginea lui Carter de creştin evanghelic, plasat pe o poziţie anti-Washington în problemele pe care Ford le moştenise de la Nixon, avea să precumpănească, încât să-i asigure acestuia alegerea la o diferenţă foarte mică.

— Atunci eu de ce am revenit în Cameră cu o majoritate crescută?

— Pentru că mulţi republicani te-au votat pe tine dar nu şi pe Carter.

— Tu te numeri printre ei?

— Eu am pledat pentru amendamentul cinci.

28

În ziua Inaugurării Richard era îmbrăcat într-un costum elegant, de culoare închisă, dar îi părea rău că preşedintele insistase ca nimeni să nu poarte redingotă. Familia Kane a ascultat discursul ţinut de noul preşedinte, care nu avea nici carisma lui Kennedy, nici înţelepciunea lui Roosevelt, dar mesajul de onestitate creştină a cucerit starea de spirit pe moment, devenind precumpănitor. America voia la Casa Albă un om decent, simplu şi toată lumea îi dorea succes. Preşedintele Ford se afla imediat în stânga lui; preşedintele Nixon, evident, era absent. Florentyna şi-a dat seama că orientarea administraţiei Carter a fost rezumată în frazele: „Nu am nici un vis cu care să vin astăzi în faţa dumneavoastră, ci mai degrabă v-aş sfătui să reîmprospătăm credinţa în vechile noastre idealuri. Ştim cu toţii că, *mai mult* nu înseamnă neapărat, *mai bine*; că marea noastră naţiune îşi recunoaşte limitele şi că noi nu putem răspunde la toate întrebările şi nici să rezolvăm toate problemele”.

Mulţimea de la Washington a fost încântată când noul preşedinte, Prima Doamnă şi fiica lor, Amy, au mers pe jos ţinându-se de mână pe Pennsylvania Avenue către Casa Albă şi se vedea de la o poştă că Serviciul Secret nu era pregătit pentru o astfel de abatere de la tradiţie.

— Dansul este în mişcare, a spus unul dintre ei în radio-emiţător. Dumnezeu să ne ajute dacă vom avea patru ani de asemenea gesturi spontane.

În seara aceea familia Kane a participat la una din cele şapte „petreceri pentru popor”, cum numise Carter festivităţile consacrate Inaugurării. Florentyna era îmbrăcată într-o nouă creaţie a lui Gianni di Ferranti, o rochie albă cu un discret fir auriu, care a făcut ca bliţurile să scapere toată noaptea. În cursul serii, amândoi au fost prezentaţi preşedintelui care i s-a părut Florentynei tot pe atât de timid în particular ca şi în public.

Când Florentyna şi-a reluat locul în Cameră cu ocazia deschiderii sesiunii celui de al 95-lea Congres se simţea de parcă s-ar fi reîntors la şcoală, aceleaşi strângeri de mâini, îmbrăţişări, bătăi pe umăr şi discuţii zgomotoase despre ceea ce făcuseră în cursul vacanţei.

— Sunt încântat că ai câştigat din nou.

— A fost o campanie grea?

— Să nu-ţi imaginezi c-ai să poţi să-ţi selectezi propriul comitet, acum că primarul Daley este mort.

— Ce părere ai despre discursul lui Jimmy?

Noul speaker, Tip O'Neill, a luat loc pe podium, a bătut în masă cu ciocănelul de lemn cerând să se facă linişte şi întregul ritual a început din nou.

Florentyna avansase cu două locuri în Comitetul pentru Alocaţii, în urma pensionării unui deputat şi înfrângerii altuia în ultimele alegeri. Acum ea înţelegea sistemul de funcţionare a comitetului, dar încă se temea că vor mai trece mulţi ani şi numeroase alegeri până va reuşi să obţină un progres real în cauzele cărora li se dedicase. Richard îi sugerase să se concentreze asupra unui domeniu în care putea câştiga mai multă notorietate publică şi ea pendula între problema avorturilor şi a reformei fiscale. Richard a sfătuit-o să nu se implice prea mult în legea avorturilor şi i-a amintit cum o porecliseră colegii ei pe Elizabeth Holtzman. În principiu, Florentyna a fost de acord, dar tot nu se hotărâse ce să aleagă, când subiectul s-a impus de la sine.

Se dezbătea în Cameră Legea alocaţiilor pentru apărare şi Florentyna îşi asculta colegii cum discutau degajat despre investirea de miliarde de dolari în cheltuieli pentru apărare. Ea nu făcea parte din subcomitetul pentru apărare, în care republicanul Robert C. L. Buchanan avea cel mai înalt rang, dar pe ea o interesau foarte mult părerile lui. Buchanan le-a reamintit deputaţilor că ministrul secretar de stat de la Apărare, Brown, afirmase recent că ruşii au acum posibilitatea să distrugă sateliţii americanilor din atmosferă. Buchanan a continuat cerând noii administraţii să cheltuiască mai mulţi bani pentru apărare şi mai puţini în alte domenii. Florentyna încă îl mai considera pe Buchanan un conservator de cea mai proastă speţă şi, într-un moment de furie, s-a ridicat să-l contrazică. Toată lumea din sală îşi amintea ultima lor confruntare şi ştia că Buchanan trebuia s-o lase să-şi expună părerea.

— Îmi permite congresmanul o întrebare?

— Distinsa doamnă de Illinois are cuvântul.

— Sunt recunoscătoare distinsului meu coleg şi aş vrea să-l întreb de unde vor proveni banii pentru aceste grandioase proiecte militare?

Buchanan s-a ridicat încet în picioare. Purta un costum cu

vestă şi păru-i argintiu era pieptănat îngrijit, cu cărare pe stânga. Se balansa de pe un picior pe celălalt ca un ofiţer de cavalerie pe un teren de defilare îngheţat bocnă.

— Aceste „proiecte grandioase” nu sunt nici mai mult, nici mai puţin decât acelea cerute de comitetul în care lucrez şi, dacă-mi amintesc corect, acel comitet încă are o majoritate aparţinând partidului pe care distinsa deputată de Illinois îl reprezintă.

Râsete puternice au întâmpinat remarcile lui Buchanan. Florentyna s-a ridicat în picioare pentru a doua oară; din nou Buchanan a lăsat-o să vorbească.

— Încă ţin să-l întreb pe distinsul deputat de Tennessee de unde intenţionează să obţină aceşti bani. De la educaţie, spitale sau asistenţă socială, poate?

S-a aşternut tăcere în sală.

— Eu n-aş lua de la nimeni, doamnă, dar aş vrea s-o avertizez pe distinsa deputată de Illinois că, dacă nu sunt suficienţi bani pentru apărare, atunci s-ar putea să nu mai avem nevoie de nici un ban pentru educaţie, spitale sau asistenţă socială.

Buchanan a luat un document de pe masă şi a informat Camera cu sumele exacte cheltuite din bugetul anului anterior în toate departamentele menţionate de Florentyna. Ele arătau că în termeni reali cheltuielile pentru apărare scăzuseră mai mult decât celelalte.

— Datorită unor membri ca distinsa noastră doamnă care vin aici în necunoaştere de cauză, înarmaţi doar cu sentimentul vag că sunt prea mari cheltuielile pentru apărare, datorită lor, conducătorii Kremlinului îşi freacă mâinile de bucurie în vreme ce reputaţia Congresului este diminuată. Acest gen de proastă informare i-a legat mâinile preşedintelui Roosevelt şi ne-a lăsat aşa de puţin timp să facem faţă ameninţării lui Hitler.

Ascultându-i pe deputaţii din ambele partide cum îşi exprimau zgomotos aprobarea, Florentyna ar fi vrut ca în acea după-amiază să nu fi pus piciorul în Cameră. Imediat ce Buchanan şi-a terminat remarcile, ea a părăsit sala şi s-a întors rapid în biroul ei.

— Janet, vreau toate rapoartele de la subcomitetul de alocaţii pentru apărare din ultimii zece ani şi cheamă-i pe specialiştii noştri în legislaţie să vină imediat, a spus ea înainte chiar de a fi ajuns la masa ei de lucru.

— Da, doamnă, a spus Janet oarecum surprinsă pentru că Florentyna nu menţionase niciodată Apărarea în cei trei ani de când lucra cu ea.

Personalul s-a adunat şi a luat loc pe vechea sofa a Florentynei.

— În următoarele câteva luni intenţionez să mă concentrez pe probleme militare. Vreau ca voi să parcurgeţi rapoartele subcomitetului pe ultimii zece ani şi să extrageţi orice pasaje relevante. Încerc să am o evaluare realistă a puterii militare a Americii în cazul în care am fi chemaţi să ne apărăm împotriva unui atac din partea sovieticilor. Cei patru subordonaţi scriau de zor. Vreau toate lucrările importante privind această problemă, inclusiv evaluările echipei A şi echipei B de la C. I. A. şi vreau să fiu anunţată ori de câte ori se ţin la Washington prelegeri sau seminarii în problema apărării sau alte subiecte care să aibă legătură cu aceasta. Vreau ca toate comentariile din presă, de la *The Washington Post*, *The New York Time*, *Newsweek* şi *Time* să le am într-un dosar în fiecare vineri seara. Nimeni nu trebuie să citeze ceva despre acest subiect şi eu să fiu în necunoştinţă de cauză.

Ceilalţi au fost tot pe-atât de surprinşi ca şi Janet pentru că de mai bine de doi ani ei îşi concentraseră eforturile în domeniul micilor întreprinderi şi a reformei fiscale. În lunile care vor veni părea a nu se întrevedea prea multe weekend-uri pentru ei. După ce subalternii au plecat, Florentyna a ridicat telefonul şi a format cinci cifre. Când a răspuns secretara i-a cerut să-i fixeze o întâlnire cu şeful majorităţii parlamentare.

— Bineînţeles, doamnă Kane. Îl voi ruga pe domnul Chadwick sa vă sune mai târziu.

Florentyna a fost condusă în biroul şefului majorităţii parlamentare a doua zi dimineaţă, la ora zece.

— Mark, vreau să lucrez la subcomitetul de alocaţii pentru apărare.

— Ar fi bine să fie atât de uşor pe cât vrei tu, Florentyna.

— Ştiu, Mark. Dar aceasta este prima favoare pe care ţi-o cer în trei ani.

— Nu există decât o singură portiţă pentru acel subcomitet şi atâţia membri îmi răsucesc braţul că mă mir cum de nu-l am permanent în atele. În orice caz, mă voi gândi serios la cererea ta. A făcut o însemnare în blocnotesul din faţa sa. Apropo, Florentyna, Liga femeilor cu drept de vot din districtul

meu are adunarea anuală şi am fost invitat să ţin discursul de deschidere. Ştiind de câtă popularitate te bucuri în Ligă, sper că ai să poţi să vii cu mine cu avionul şi să ţii tu acel discurs.

— Mă voi gândi serios la rugămintea ta, i-a spus zâmbind Florentyna.

Două zile mai târziu a primit un bilet de la biroul speaker-ului prin care era informată că a fost numită în subcomitetul de alocaţii pentru apărare. Peste trei săptămâni a luat avionul spre Texas şi le-a spus femeilor din Liga alegătoarelor că, atâta vreme cât vor fi în Congres bărbaţi ca Mark Chadwick, ele nu au de ce se teme de bunul mers al Americii. Femeile au aplaudat furtunos şi Florentyna şi-a întors capul spre Mark, care zâmbea – o mână şi-o ţinea la spate.

*

* *

În timpul vacanţei de vară au mers cu toţii în California. Primele zece zile le-au petrecut la San Francisco cu Bella şi familia ei, în noua casă de pe vârful colinei de unde acum se zărea golful.

Claude devenise co-proprietar la firma de avocatură, iar Bella fusese numită director adjunct la şcoală. După părerea lui Richard, cei doi nu se schimbaseră prea mult de când nu se mai văzuseră, atâta doar că Claude era un pic mai subţire, iar Bella un pic mai plină.

Vacanţa ar fi fost o încântare pentru toată lumea dacă Annabel n-ar fi dispărut atât de des de acasă. Bella, punând mâna pe o crosă de hochei, i-a dat de înţeles Florentynei foarte limpede cum ar fi procedat ea cu fata.

Florentyna a încercat să păstreze armonie între cele două familii, dar o confruntare a fost inevitabilă când Bella a găsit-o pe Annabel în mansardă fumând marihuana şi a întrebat-o ce avea de gând să facă.

— Vezi-ţi de treburile tale, i-a răspuns ea şi a mai inhalat încă o dată.

Când Florentyna şi-a ieşit din fire, Annabel i-a replicat tăios că atunci când va acorda mai mult interes fetei sale decât alegătorilor, probabil, ar putea să aibă pretenţii mai mari de la ea.

După ce a aflat Richard, i-a cerut imediat lui Annabel să-şi

facă bagajele şi au plecat amândoi pe coasta de est, iar Florentyna şi William s-au dus la Los Angeles pentru restul vacanţei.

Florentyna îl suna de două ori pe zi pe Richard să se intereseze de Annabel şi s-a întors acasă cu William cu o săptămână mai devreme.

În septembrie William a început primul an de studenţie la Harvard locuind la Gray's Hall, la ultimul etaj, fiind cea de a cincea generaţie din familia Kane educată la Cambridge. Annabel s-a întors la şcoala Madeira, unde părea a face foarte mici progrese în ciuda faptului că-şi petrecea majoritatea weekend-urilor sub supravegherea atentă a părinţilor în Washington.

*
* *

În cursul sesiunii următoare a Congresului Florentyna şi-a dedicat tot timpul liber citirii documentelor şi cărţilor referitoare la apărare pe care i le prezenta personalul său. S-a cufundat în probleme cărora naţiunea trebuia să le facă faţă dacă dorea să rămână în siguranţă din punct de vedere strategic. A citit documente întocmite de experţi, a stat de vorbă cu adjuncţii ministrului de la Departamentul Apărării, a studiat tratatele majore ale S.U.A. cu aliaţii săi din N.A.T.O.. A vizitat cartierele generale ale Forţelor Aeriene SAC, a făcut turul bazelor militare americane din Europa şi din Extremul Orient, a asistat la manevrele militare din Carolina de Nord şi California, chiar a petrecut un weekend într-un submarin nuclear. S-a întâlnit cu amirali şi generali, a discutat cu soldaţi şi subofiţeri, dar niciodată n-a mai ridicat vocea în Cameră, ci doar a pus întrebări în audierile din comitet unde deseori a fost uluită de faptul că cele mai scumpe arme nu erau întotdeauna şi cele mai bune. Ea a început să-şi dea seama că forţele militare mai aveau multe de făcut pentru a-şi îmbunătăţi pregătirea, care, de altfel, nu fusese testată de la confruntarea cu Cuba. După un an de cercetare şi documentare a ajuns la concluzia că Buchanan avusese dreptate şi că ea dăduse dovadă de prostie. Pentru America nu exista altă alternativă decât să-şi mărească cheltuielile din domeniul apărării atâta vreme cât Rusia rămâne aşa făţiş agresivă. A fost surprinsă când şi-a dat seama cât de mult o preocupă noua sferă de activitate şi în ce măsură i se schimbaseră concepţiile.

A studiat toate documentele privind sistemul de rachete M-X când au fost prezentate Comitetului Militar din Cameră. Imediat ce aşa-numitul Amendament Simon de interzicere a rachetelor M-X a apărut pe ordinea de zi, ea a cerut preşedintelui Galloway să fie înscrisă la cuvânt în cursul dezbaterilor.

Florentyna i-a ascultat foarte atent pe ceilalţi membri care şi-au exprimat punctele de vedere pro şi contra amendamentului. Robert Buchanan a fost categoric împotriva lui. Când el a revenit la locul lui, spre surprinderea Florentynei, speaker-ul i-a dat ei cuvântul. Ea s-a ridicat în picioare într-o sală arhiplină. Deputatul Buchanan a spus destul de tare ca să poată fi auzit:

— Acum vom asculta punctul de vedere al unui expert.

Unul sau doi republicani ce se aflau lângă el au râs în timp ce ea se îndrepta spre tribună. Florentyna şi-a pus notiţele pe pupitrul din faţa ei.

— Domnule speaker, mă adresez Camerei ca un suporter convins al rachetelor M-X. America nu-şi poate permite să mai întârzie apărarea acestei ţări din cauza faptului că un grup de congresmeni au nevoie de mai mult timp spre a citi documentele. Acele hârtii au fost la îndemâna fiecărui membru al Camerei de mai bine de un an. Se impune un curs de citire rapidă pentru deputaţii care nu au avut vreme să le parcurgă până acum. Adevărul este că acest amendament nu reprezintă altceva decât o tactică de amânare, venită din partea deputaţilor care se opun sistemului de rachete M-X. Îi condamn pe acei membri pentru că practică politica struţului şi ei vor rămâne cu capetele în nisip până ce ruşii vor fi primii ce vor ataca. Nu vă daţi seama că şi America trebuie să aibă aceeaşi capacitate atât în privinţa agresiunii cât şi a apărării? Sunt de acord cu submarinele Polaris, dar nu ne putem rezuma la ele, mai cu seamă că serviciile secrete din Marină ne informează că ruşii au un submarin ce poate atinge viteza de patruzeci de noduri şi să rămână cufundat în ocean patru ani – patru ani, domnule speaker – fără să se întoarcă la bază. Argumentul că cetăţenii din Nevada şi Utah s-ar afla într-un pericol mai mare decât oricare alţii din cauza rachetelor M-X este eronat. Terenul unde vor fi amplasate rachetele este deja proprietatea guvernului şi în momentul de faţă este ocupat de o mie nouă sute optzeci de oi şi trei sute şaptezeci de vaci. Nu cred că poporul american are nevoie să fie cocoloşit în probleme ce privesc securitatea

naţională. Ei ne-au ales ca să luăm decizii pe termen lung, nu să ne pierdem vremea în discuţii sterile şi să devenim tot mai slabi odată cu fiecare clipă pierdută. Unii membri din Congres ţin să-l facă pe Nero să apară în faţa poporului american ca un cântăreţ la vioară ce dă un concert în ajutorul brigăzii de pompieri din Roma.

Când râsetele au încetat, Florentyna a devenit foarte gravă.

— Au uitat membrii Camerei atât de repede că în 1935 pentru compania Ford lucrau mai mulţi oameni decât cei ce se aflau în serviciul Forţelor Armate Americane? Am uitat, de asemenea, că în acelaşi an noi aveam o armată mai mică decât Cehoslovacia, ţară ce a fost invadată pe rând de Germania şi Rusia? Aveam o flotă maritimă cât jumătate din cea a Franţei, ţară pe care nemţii o umileau în timp ce noi stăteam şi priveam, iar, cât priveşte Forţele Aeriene, nici măcar Hollywood-ul nu se deranja să le închirieze pentru filmele de război. Când s-a ivit pentru prima oară ameninţarea lui Hitler, noi nu puteam nici măcar să zăngănim o sabie în faţa lui. Noi trebuie să fim siguri că o asemenea situaţie n-o să se mai repete niciodată. Poporul american n-a văzut nicicând duşmanul pe plajele Californiei şi nici în docurile din New York, dar asta nu înseamnă că duşmanul nu există. Nu mai demult decât în 1950 Rusia avea tot atâtea avioane de luptă cât Statele Unite, de patru ori mai multe trupe şi treizeci de divizii de tancuri pentru una americană. Nu trebuie să mai ajungem la o asemenea inferioritate din nou. În acelaşi timp, mă rog ca marea noastră naţiune să nu mai fie niciodată implicată într-un război ca acela din Vietnam şi nici un soldat american să nu mai moară în luptă. Dar duşmanii noştri trebuie să fie conştienţi că putem face faţă unei agresiuni. La fel ca vulturul cu aripile întinse de pe stindardul nostru, noi vom veghea întotdeauna în apărarea cetăţenilor noştri şi a prietenilor noştri.

Câţiva din membrii Camerei au început să aplaude.

— Pentru toţi americanii care spun că sunt exagerate cheltuielile pentru apărare, eu le răspund îndemnându-i să privească la ţările de dincolo de Cortina de Fier şi să vadă că nici un preţ nu este prea mare pentru libertăţile democratice pe care le avem în această ţară şi aproape că nu le mai apreciem. Cortina de Fier se întinde asupra unor ţări ca Germania de Est, Cehoslovacia, Ungaria şi Polonia, cu Afganistanul şi Iugoslavia la

hotarele lor trăind zilnic teama că acea cortină se va prelungi, ajungând poate, până în Orientul Mijlociu. După aceea, sovieticii nu vor mai avea linişte până nu vor cuprinde întregul glob. În Cameră s-a făcut atâta tăcere, încât Florentyna şi-a coborât vocea. Multe naţiuni de-a lungul istoriei au jucat rolul de protector al lumii libere. Acum o asemenea responsabilitate a fost încredinţată conducătorilor acestui commonwealth. Fie ca nepoţii noştri să nu spună niciodată că ne-am eschivat în schimbul unei popularităţi ieftine. Să-i dăm Americii libertatea de a-şi asuma acum acest sacrificiu. Fie ca să putem spune fiecărui american că nu ne-a fost teamă să ne facem datoria în faţa pericolului. Fie ca în această Cameră să nu existe nici un Nero, nici un violonist, nici un foc şi nici o victorie pentru duşmanii noştri.

Toată sala a aplaudat, Florentyna rămânând la tribună. Speaker-ul a încercat să facă ordine. Când aplauzele au încetat, ea a rostit aproape în şoaptă.

— Fie ca viaţa tinerilor americani să nu mai fie sacrificată niciodată, dar nici să nu ne legănam în iluzia periculoasă că putem păstra pacea în lume fără a dovedi că suntem pregătiţi în faţa agresorilor. Apărată corespunzător, America îşi poate exercita influenţa fără teamă, poate guverna fără teroare şi să rămână pe mai departe bastionul lumii libere. Domnule speaker, sunt împotriva amendamentului pe care-l consider nu numai irelevant ci, şi mai grav, iresponsabil.

Florentyna s-a reîntors la locul ei fiind imediat înconjurată de colegi din ambele partide care i-au apreciat discursul. În ziua următoare presa a lăudat-o din belşug şi toate canalele de radio şi televiziune au inclus pasaje din cuvântarea ei în buletinele de ştiri de seară. Florentyna a fost surprinsă să vadă cu câtă uşurinţă au descris-o cu toţii ca un expert în problemele apărării. Două ziare chiar au vorbit despre ea ca un viitor vicepreşedinte.

Din nou scrisorile pentru Florentyna au depăşit numărul de o mie pe săptămână, dar trei dintre ele au impresionat-o în mod deosebit. Prima era o invitaţie la masă din partea lui Hubert Humphrey, care era bolnav. Ea a acceptat-o, la fel ca şi ceilalţi, dar n-a onorat-o. A doua venea din partea lui Robert Buchanan care nu, spunea decât atât: „Aveţi omagiile mele, doamnă.” A treia era o anonimă din Ohio, cu un scris ilizibil: „Eşti o trădătoare comunistă care ai de gând să distrugi America angajând-o într-un program de apărare imposibil. Camera de

gazare este prea bună pentru oameni ca tine. Ar trebui să fii spânzurată împreună cu paiaţa de Ford şi cu codoşul de Carter. De ce nu te întorci la bucătăria unde ţi-e locul, târfă?”

— Cum s-ar putea răspunde la aşa ceva? a întrebat Janet uluită.

— Nu poţi, Janet. Ca să repudiezi acest soi de prejudecăţi stupide este dincolo chiar şi de priceperea ta. Să mulţumim că nouăzeci şi nouă la sută din scrisori sunt de la oameni cu mintea întreagă, care doresc să-şi exprime părerile în mod onest. Deşi îţi mărturisesc că, dacă i-aş şti adresa aş fi tentată să răspund pentru prima oară în viaţa mea cu „du-te-n aia mă-ti”.

După o săptămână agitată, cu tot felul de mesaje telefonice, Florentyna a petrecut un weekend liniştit cu Richard. William a venit acasă de la Harvard şi s-a grăbit să-i arate mamei sale o caricatură din *The Boston Globe* ce o înfăţişa ca o eroină cu cap de vultur al cărui cioc nu mai slăbea nasul unui urs. Annabel a sunat de la şcoală s-o anunţe pe mama ei că în acest weekend nu va veni acasă.

În acea sâmbătă Florentyna a jucat tenis cu fiul ei şi nu i-au trebuit decât câteva minute ca să-şi dea seama cât de în formă este el şi ce condiţie fizică proastă are ea. Cu fiecare lovitură, devenea tot mai evident că William nu se străduia deloc să joace bine. Ea a fost uşurată când el a spus că nu mai pot face încă un set pentru că avea o întâlnire. Florentyna i-a lăsat un bilet lui Janet să comande o bicicletă ergometrică de la Hammacher Schlemmer.

În seara aceea, la cină, Richard i-a spus Florentynei că dorea să construiască un Baron la Madrid şi intenţiona să-l trimită pe Edward să verifice terenul de construcţie.

— De ce Edward?

— El m-a rugat să se ducă. Acum munceşte aproape program complet la grup şi chiar şi-a închiriat un apartament la New York.

— Ce s-a întâmplat cu avocatura lui?

— Este consilier la firmă şi el zice că, dacă tu ţi-ai putut schimba întreaga carieră la patruzeci de ani, el de ce n-ar fi în stare s-o facă? După moartea lui Daley el nu mai trebuie să-şi ocupe tot timpul cu a dovedi că tu meriţi un loc în Congres. Trebuie să-ţi spun că este exact ca un şcolar care s-a trezit încuiat într-un magazin de dulciuri. El mi-a luat o mare greutate de pe umeri. Este singurul om care lucrează tot atât de intens ca

şi tine.

— Ce prieten de nădejde s-a dovedit a fi.

— Da, aşa-i. Ţi-ai dat seama că este îndrăgostit de tine, nu-i aşa?

— Poftim? a spus Florentyna.

— O, nu în sensul că vrea să se culce cu tine. Nu, pur şi simplu te adoră, dar el n-ar recunoaşte-o niciodată în faţa nimănui, deşi până şi un orb poate s-o vadă.

— Dar eu niciodată...

— Nu, bineînţeles că nu, draga mea. Crezi că l-aş fi pus în consiliul de administraţie la Lester's dacă ar fi fost vreun pericol să-mi pierd nevasta din cauza lui?

— Aş vrea să-şi găsească o soţie.

— El n-o să se însoare niciodată, atâta vreme cât te are în preajmă, Jessie. Fii mulţumită că ai doi bărbaţi care te adoră.

*

* *

Când Florentyna s-a întors la Washington după acel weekend, a găsit un alt teanc de invitaţii care o aştepta şi care veneau cu o frecvenţă tot mai crescută. I-a cerut părerea lui Edward ce să facă în privinţa lor.

— Alege cam o jumătate de duzină din invitaţiile importante, iar celorlalţi explică-le că, deocamdată, programul foarte încărcat nu-ţi permite să le accepţi. Dar nu uita ca la sfârşitul fiecărei scrisori de refuz să adaugi un rând scris de mâna ta. Într-o zi când vei căuta o audienţă mai mare decât districtul nouă din Illinois vor exista oameni al căror contact cu tine nu va fi decât acea scrisoare şi numai în baza acestei singure epistole ei vor hotărî dacă sunt pentru tine sau împotriva ta.

— Eşti un înţelept, bătrâne.

— O, dar nu trebuie să uiţi că eu sunt cu un an mai mare decât tine.

*

* *

Florentyna a ascultat sfatul lui Edward şi în fiecare seară îşi petrecea două ceasuri ocupându-se de scrisorile sosite în

urma discursului ei despre apărare. După cinci săptămâni, a reuşit să răspundă la toate şi, între timp, corespondenţa a revenit la numărul obişnuit. Apoi a acceptat invitaţia să vorbească la Princeton şi la Universitatea de California din Berkeley. De asemenea, a ţinut o cuvântare în faţa elevilor de la şcoala militară din West Point şi a aspiranţilor de marină de la Annapolis şi urma să fie oaspetele lui Max Cleveland, la un prânz la Washington dat în cinstea veteranilor din Vietnam. Oriunde mergea, Florentyna era prezentată ca una din autorităţile americane de vârf în materie de apărare. Ea a ajuns atât de implicată şi fascinată de această problemă că era îngrozită de cât de puţine ştia de fapt şi aceasta n-o făcea decât să studieze şi mai intens. Munca din Chicago nu şi-a abandonat-o, dar, pe măsură ce devenea tot mai mult o figură de notorietate naţională, o parte din sarcinile ei erau trecute funcţionarilor din subordine. A mai angajat încă două persoane la biroul său din Washington şi alta la cel din Chicago pe banii ei. Acum cheltuia din propriul buzunar mai mult de o sută de mii de dolari pe an. Richard spunea că sunt bani reinvestiţi în America.

29

— Nimic din toate astea nu poate aştepta? a întrebat Florentyna coborându-şi privirile spre teancul de corespondenţă de pe birou sosit în acea dimineaţă.

Cel de al 95-lea Congres se apropia de expirarea mandatului şi mai toţi membrii erau preocupaţi mai mult ca să fie realeşi decât să stea în Washington şi să se concentreze asupra legislaţiei sau asupra problemelor naţionale. Florentynei îi displăcea acest sistem care făcea din nişte oameni cinstiţi, în condiţii normale, nişte ipocriţi imediat ce o nouă alegere bătea la uşă.

— Sunt trei probleme asupra cărora aş vrea să vă atrag atenţia, i-a spus Janet în obişnuitul ei stil direct şi eficient. În primul rând, sondajele în privinţa votului dau cifre deloc îmbucurătoare. De la optzeci şi nouă la sută la alegerile trecute acum aveţi doar şaptezeci şi unu şi oponenţii abia aşteaptă să speculeze situaţia acuzându-vă de o scădere a interesului în a vă reprezenta alegătorii şi, de aici până la înlocuire, nu mai este decât un pas.

— Dar motivul pentru care mi-au scăzut voturile este acela că am vizitat bazele de apărare şi am acceptat atât de multe angajamente în afara statului Illinois.

— Eu sunt conştientă de asta, a spus Janet, dar nu vă puteţi aştepta ca alegătorii din Chicago să fie încântaţi că vă aflaţi în California şi la Princeton, când ei v-au trimis în Washington. Ar fi înţelept să nu mai acceptaţi nici o invitaţie de la alţi membri sau binevoitori până la sesiunea următoare şi, dacă vă concentraţi asupra propriilor voturi în cele câteva săptămâni care au mai rămas, am putea reveni la cifra de peste optzeci la sută.

— Ai grijă şi reaminteşte-mi acest lucru mereu, Janet. Care este cea de a doua problemă?

— Ralph Brooks a fost ales procuror general la Chicago, aşa că pentru o vreme ar trebui să nu vă mai stea în cale.

— M-aş mira, a spus Florentyna notându-şi în agendă să-i scrie spre a-l felicita.

Janet i-a pus pe birou un exemplar din *The Chicago Tribune*. Domnul şi doamna Brooks o priveau. Sub fotografie scria: „Noul procuror general participă la un concert de caritate

dat în ajutorul Orchestrei Simfonice din Chicago”.

— Nu ne păcăleşte? a comentat Florentyna. Pariez că el întotdeauna va avea peste optzeci la sută din voturi. Şi cea de a treia problemă?

— Aveţi o întâlnire cu Don Short la ora zece a.m.

— Don Short?

— Este directorul de la Aerospace Plan, Research and Development Inc. (A.P.R.S.), a spus Janet. Aţi fost de acord să-l vedeţi deoarece societatea lui are un contract cu guvernul pentru construirea de staţii radar pentru urmărirea rachetelor inamice. Acum ei vor să obţină noul contract de la Marină ca să-şi instaleze echipamentul pe navele de război americane.

— Acum îmi amintesc, a spus Florentyna. Cineva a prezentat un material excelent asupra acestei probleme. Te rog, caută-l, vreau să-l văd.

Janet i-a prezentat un dosar pânzat, maroniu.

— Cred că veţi găsi aici tot ce vă interesează.

Florentyna a zâmbit şi a răsfoit rapid filele.

— A, da, îmi amintesc. Voi avea una sau două întrebări pentru domnul Short.

În următoarea oră a dictat scrisori, după care a citit dosarul. A avut suficient timp înainte de sosirea domnului Short ca să-şi noteze o mulţime de întrebări pe care să i le adreseze.

— Doamnă deputat, aceasta este o mare onoare pentru mine, a spus Don Short întinzând mâna Florentynei, când Janet l-a condus în birou la ora zece fix. Noi cei de la Aerospace Plan vă privim ca pe ultimul bastion al speranţei într-o lume liberă.

Foarte rar i se întâmpla Florentynei să-i displacă cineva chiar de la prima vedere, dar era clar că Don Short va intra sigur în această categorie. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, înalt de vreo cinci picioare şi şapte inci şi supraponderal, aproape chel, cu excepţia câtorva şuviţe de păr negru ce fuseseră pieptănate cu grijă peste creştetul capului. Purta un costum în carouri şi o servietă de piele maro, Gucci. Înainte ca Florentyna să fi căpătat actuala reputaţie de deputată „belicoasă” nu fusese niciodată vizitată de nici un Don Short din această lume şi nimănui nu-i trecuse prin minte că ar merita să-i câştige influenţa. Totuşi, de când lucra în subcomitetul pentru apărare, Florentyna primise un şir nesfârşit de invitaţii la dineuri şi i se trimiseseră chiar daruri mergând de la o machetă în bronz a unui F-15 până la o geodă de mangan într-o cutie de material

plastic termorezistent.

Florentyna accepta doar acele invitaţii ce aveau vreo conexiune cu problemele la care lucra în acel moment şi, cu excepţia unei machete de Concorde, a returnat toate darurile însoţite de o scrisoare politicoasă de mulţumiri. A păstrat macheta Concorde-ului pe biroul său spre a arăta tuturor că pentru ea conta calitatea, indiferent de ţara care o producea. I se spusese că Margaret Thatcher avea macheta unui Apollo 11 pe biroul său din Camera Comunelor şi presupunea că din aceleaşi motive.

Janet a plecat din birou şi Florentyna l-a invitat pe Don Short să ia loc. El s-a aşezat comod pe scaun, picior peste picior, dând la iveală o piele fără păr acolo unde pantalonul nu ajungea până la marginea ciorapului.

— Aveţi un birou frumos. Aceia sunt copiii dumneavoastră? a întrebat el arătând cu degetu-i gras spre fotografia de pe masa Florentynei.

— Da, a spus Florentyna.

— Aveţi nişte copii frumoşi, seamănă cu mama lor, a spus el terminând fraza cu un râs nervos.

— Cred că doreaţi să-mi vorbiţi despre XR-108, nu, domnule Short?

— Exact; dar vă rog, spuneţi-mi Don. Noi suntem de părere că acest echipament nu trebuie să lipsească din dotarea Marinei Militare. XR-108 poate urmări şi localiza orice rachetă inamică la o distanţă de peste zece mii de mile. Imediat ce un XR-108 va fi instalat pe fiecare portavion american, ruşii nu vor mai îndrăzni niciodată să ne atace pentru că America va patrula mările şi oceanele veghindu-şi oamenii în timp ce ei dorm. Domnul Short s-a oprit ca şi cum ar fi aşteptat aplauze. În plus, echipamentul companiei mele poate fotografia orice bază de lansare a rachetelor din Rusia, a continuat el, şi poate aduce imaginea direct pe ecranul unui televizor din Casa Albă. Ruşii nu se pot duce nici măcar la W.C. fără ca să nu le facem o fotografie.

Domnul Short a râs din nou.

— Am studiat caracteristicile lui XR-108 în profunzime, domnule Short şi mă întreb de ce Boeing susţine că poate produce acelaşi echipament la un preţ de şaptezeci la sută din preţul dumitale.

— Echipamentul nostru este mult mai sofisticat, doamnă

Kane, iar calitatea noastră este dovedită, noi deja aprovizionăm armata americană.

— Compania dumitale nu şi-a terminat de instalat staţiile de detectare până la data menţionată în contract, aducând guvernului costuri suplimentare de şaptesprezece la sută – sau, mai precis – douăzeci şi trei milioane dolari.

Don Short a început să-şi umezească buzele.

— Ei bine, mă tem că inflaţia şi-a spus cuvântul asupra tuturor, nu numai asupra industriei aerospaţiale. Poate dacă vă faceţi puţin timp liber ca să vă întâlniţi cu consiliul nostru de administraţie, problemele vor fi clarificate. Am putea aranja un dineu.

— Rareori particip la dineuri, domnule Short. De multă vreme sunt convinsă că singura persoană care realizează profituri dintr-un dineu este maître d'.

Don Short a râs din nou.

— Nu, nu, eu am în vedere un banchet oferit în onoarea dumneavoastră. Am invita, să zicem, cinci sute de persoane la cincizeci de dolari participarea pentru fiecare, bani pe care i-aţi putea adăuga la fondurile pentru campania dumneavoastră electorală sau indiferent la ce altceva aveţi nevoie, a adăugat el aproape şoptit.

Florentyna era pe punctul să-l dea afară din birou când a sosit secretara cu cafeaua. După ce Louise a părăsit încăperea, Florentyna îşi domolise furia şi luase deja o hotărâre.

— Cam cum ar veni asta, domnule Short?

— Ei bine, compania mea îşi ajută prietenii cu plăcere. Ştim că unele note de plată pentru a fi realeasă sunt foarte mari, aşa că vom da un dineu spre a strânge ceva bani lichizi şi, dacă oaspeţii nu participă, oricum trimit cei cincizeci de dolari – ei bine, cine o să afle?

— Exact cum spuneţi, domnule Short, cine o să afle?

— Atunci să fixez dineul?

— De ce nu, domnule Short?

— Ştiam eu că putem lucra împreună.

Florentyna a reuşit cu greu să schiţeze un zâmbet strepezit în timp ce Don Short i-a întins o mână umedă, după care Janet l-a condus spre ieşire.

— Vom ţine legătura, Florentyna, a spus el întorcând capul în momentul în care a ajuns la uşă.

— Mulţumesc.

Imediat după plecarea lui a început să zbârnâie soneria pentru participarea la vot. Florentyna şi-a aruncat privirile spre ceasul de pe perete şi a văzut că mai avea la dispoziţie cinci minute. A prins în fugă liftul rezervat membrilor Congresului. Când a ajuns la subsolul ce lega clădirea Longworth de Capitoliu, l-a întâlnit pe Bob Buchanan.

— Cum intenţionezi să votezi? a întrebat-o el.

— Dumnezeule, a spus Florentyna, nici măcar nu ştiu ce votăm.

Mintea încă îi era preocupată de Don Short şi de hotărârea pe care trebuia s-o ia în privinţa dineului.

— De data asta e-n ordine. Este vorba de prelungirea vârstei de pensionare, de la şaizeci şi cinci la şaptezeci de ani şi sunt sigur că în această problemă votăm la fel.

— Nu este decât un complot ca să-i ţină pe bărbaţii în vârstă, ca dumneavoastră, în Congres, iar eu să nu ajung niciodată preşedintele nici unui comitet.

— Aşteaptă până ai şaizeci şi cinci de ani, Florentyna. Atunci s-ar putea să gândeşti altfel.

Banda rulantă din pasajul subteran i-a dus la parterul Capitoliului şi cei doi deputaţi au luat liftul spre sala unde avea loc votarea. Florentynei îi făcea plăcere că acest republican înverşunat o privea cu respect profesional. Ajunşi la destinaţie cei doi au aşteptat rezemaţi de balustrada de alamă să-şi audă numele strigat.

— Nu mi-a plăcut niciodată să stau de aceeaşi parte a baricadei cu dumneata în Cameră, i-a spus el. După toţi aceşti ani, încă mi se pare ciudat.

— Unii dintre noi rămânem, totuşi, oameni. Ştiţi, am să vă spun un secret: soţul meu l-a votat pe Jerry Ford.

— Soţul dumitale este un om înţelept, a chicotit Buchanan.

— Pesemne că soţia dumneavoastră l-a votat pe Jimmy Carter, nu?

Bătrânul s-a întristat brusc.

— Ea a murit anul trecut, a spus el.

— *Îmi pare rău*, a spus Florentyna. N-am ştiut nimic.

— Nu, nu, draga mea. Mi-am dat seama de asta, dar bucură-te de familia dumitale, mai cu seamă că sunteţi mereu împreună. Singurul lucru pe care l-am descoperit după o viaţă este că acest loc nu poate fi decât un biet surogat pentru o adevărată familie, indiferent de ce ţi-ai imagina că realizezi. Au

început să-i strige pe cei cu litera B, aşa că te las cu gândurile dumitale... În viitor voi sta cu mai multă plăcere de această parte a culoarului.

Florentyna a zâmbit şi a meditat la felul în care respectul ce şi-l purtau unui celuilalt se născuse din suspiciune reciprocă. Ea era mulţumită că diferenţele de opinii partinice atât de crud etalate în platformele electorale dispăreau în munca de zi cu zi din Congres. În scurt timp au fost strigaţi cei cu litera K şi, după ce a votat, s-a întors în biroul ei şi l-a sunat pe Bill Pearson, organizatorul majorităţii parlamentare, cerându-i o întrevedere imediată.

— Chiar în acest minut?

— În acest minut, Bill.

— Presupun că vrei să-mi ceri să te trec la Comitetul Afacerilor Externe.

— Nu, este ceva mult mai serios decât asta.

— Atunci mai bine vino acum.

Bill Pearson îşi pufăia pipa în timp ce Florentyna îi relata cele petrecute în biroul ei în acea dimineaţă.

— Noi ştim o mulţime despre acest gen de afaceri, dar rareori am putut aduce dovezi. Domnul Short al dumitale pare a fi o şansă ideală ca să prindem pe cineva asupra faptului. Dumneata mergi mai departe cu întreaga şaradă, Florentyna şi ţine-mă la curent. În clipa în care îţi oferă bani, noi ne vom arunca asupra lui Aerospace Plan ca o tonă de cărămizi şi, dacă până la urmă nu putem dovedi nimic, cel puţin aceasta îi va face pe ceilalţi membri ai Congresului să mediteze bine înainte de a se lăsa implicaţi în asemenea escrocherii.

În weekend Florentyna i-a povestit lui Richard despre Don Short, dar el nu s-a arătat deloc surprins.

— Problema e simplă. Unii congresmeni nu trăiesc decât din salarii, aşa că uneori tentaţia de a se alege cu ceva bani gheaţă poate fi foarte mare, mai cu seamă dacă trebuie să lupte pentru locul lor din Congres pe care, dacă-l pierd, altă sursă de venit nu mai au.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce m-a abordat domnul Short pe mine?

— Şi asta-i uşor de explicat. Într-un an mie mi se fac cel puţin cinci-şase propuneri de acest fel. Cei care oferă mită îşi imaginează că nimeni nu poate rezista la şansa de a se alege cu un profit rapid fără ca unchiul Sam să afle, pentru că ei înşişi ar

proceda la fel. Ai să fii surprinsă dacă ai afla câţi milionari şi-ar vinde şi propriile mame pentru zece mii de dolari neimpozabili.

Don Short a sunat în cursul săptămânii spre a confirma că banchetul în onoarea Florentynei va avea loc la hotelul May Flower. Spera să fie prezenţi în jur de cinci sute de persoane. Florentyna i-a mulţumit şi a anunţat-o pe Louise prin interfon să noteze data în agenda de întâlniri.

*
* *

În următoarele câteva săptămâni din cauza problemelor din Cameră şi a drumurilor în alte state pe care a trebuit să le facă, Florentynei aproape că i-a ieşit din minte dineul lui Don Short. Se afla în Cameră susţinând amendamentul unui coleg la Legea întreprinderilor mici când şi-a făcut apariţia grăbită Janet.

— Aţi uitat de dineul oferit de Aerospace Plan?

— Nu, dar mai este o săptămână până atunci, a spus Florentyna.

— Dacă vă verificaţi agenda o să vedeţi că este în seara asta şi trebuie să fiţi acolo în douăzeci de minute, a spus Janet. Şi nu uitaţi, sunt cinci sute de oameni care vă aşteaptă.

Florentyna şi-a cerut scuze faţă de colegii ei şi a părăsit încăperea în grabă, pornind-o în fugă spre garajul Longworth. A condus pe străzile Washington-ului depăşind viteza legală. Din Connecticut Avenue a virat-o în De Sales Street unde şi-a lăsat maşina în parcare şi apoi când a intrat în hol, l-a găsit pe Don Short într-un smoching foarte ajustat pe talie aşteptând-o. Brusc, Florentyna şi-a dat seama că nu avusese timp să se schimbe şi spera ca rochia în care era îmbrăcată să nu pară neadecvată împrejurării.

— Am rezervat un salon, i-a spus el în timp ce o conducea spre lift.

— N-am ştiut că Mayflower are o sală de banchete în care să încapă cinci sute de persoane, i-a spus când se închideau uşile liftului.

Don Short a râs.

— Asta-i grozavă, a spus el şi şi-a condus oaspetele într-o cameră care, dacă ar fi fost plină, ar fi încăput în ea douăzeci de oameni.

A prezentat-o fiecăruia în parte din cei prezenţi, ceea ce

nu i-a luat mult, pentru că nu erau decât paisprezece.

În timpul dineului Florentyna i-a ascultat poveştile lui Don Short despre succesele înregistrate de Aerospace Plan. Nu era sigură că va rezista toată seara fără să explodeze. La sfârşitul dineului Don Short s-a ridicat în picioare, a bătut cu o linguriţă în paharul gol şi a ţinut un amplu discurs despre prietenul lui apropiat – Florentyna Kane. Când s-a aşezat, aplauzele au fost atât de puternice cât era de aşteptat de la paisprezece persoane.

Florentyna a spus câteva cuvinte de mulţumire şi a reuşit să scape nu mult după ora unsprezece, cu sigura mulţumire că Mayflower, cel puţin, oferise o masă excelentă.

Don Short a condus-o în parcare şi când ea a urcat în maşină i-a înmânat un plic.

— Îmi pare rău că am fost prezenţi atât de puţini, dar toţi cei absenţi au trimis cei cincizeci de dolari.

A zâmbit în timp ce a închis portiera.

Când Florentyna a ajuns la hotelul Baron a deschis plicul şi a cercetat conţinutul: un cec de douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari.

În dimineaţa următoare i-a relatat lui Bill Pearson toată povestea şi i-a înmânat plicul.

— Aceasta, a spus el fluturând cecul, o să dea la iveală multe escrocherii.

A zâmbit şi a încuiat cecul de douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari în biroul său.

Florentyna a plecat în weekend mulţumită că-şi îndeplinise destul de bine partea ei de misiune. Chiar şi Richard a felicitat-o.

— Deşi cecul ne-ar fi prins şi nouă bine, a comentat el.

— Ce vrei să spui? I-a întrebat Florentyna.

— Cred că profiturile Grupului Baron vor scădea puţin în acest an.

— Dumnezeule, de ce?

— O serie de hotărâri fiscale iniţiate de preşedintele Carter dezavantajează hotelurile, în schimb, culmea ironiei, favorizează băncile – avem o inflaţie de cincisprezece la sută în vreme ce dobânda preferenţială este de şaisprezece. Mă tem că primele care vor fi eliminate vor fi călătoriile de afaceri, pentru că toate societăţile ştiu că telefonul este mult mai ieftin. Aşa că noi nu mai putem să avem hotelurile pline şi a trebuit să ridicăm preţurile – ceea ce înseamnă pentru societăţi încă un motiv în

plus să-şi reducă şi mai mult călătoriile de afaceri. Preţurile la mâncare au crescut vertiginos, în timp ce salariile încearcă să ţină pasul cu inflaţia.

— Toate celelalte grupuri de hoteluri, pesemne, se confruntă cu aceeaşi problemă.

— Da, dar hotărârea de a muta birourile societăţii din Baronul din New York s-a dovedit a fi mult mai costisitoare decât bugetul pe care-l prevăzusem iniţial. Park Avenue Nr. 450 poate fi o adresă care să impună, dar cu acei bani am fi putut construi două hoteluri în sud în loc să ne alegem doar cu un cartier select trecut în antetul hârtiilor noastre oficiale.

— Da, dar în urma acelei hotărâri au fost eliberate trei etaje din hotelul din New York, ceea ce ne-a permis să avem noi săli de banchete.

— Şi, totuşi, hotelul n-a realizat decât un profit de două milioane şi dacă n-am fi schimbat nimic, ar fi fost de patru milioane.

— Dar trebuie să existe un Baron în centrul New York-ului. Sper că n-ai de gând să vinzi hotelul nostru cel mai celebru.

— Nu până nu lucrează în pierdere.

— Dar reputaţia noastră...

— Tatăl tău n-a fost niciodată un sentimental în privinţa reputaţiei când în celălalt taler al balanţei era profitul.

— Deci, ce-ai de gând să faci în legătură cu el?

— Intenţionez să angajez firma McKinsey & Comp. ca să facă o evaluare în detaliu a întregului grup. Ne vor da un raport provizoriu în trei luni şi un studiu complet în douăsprezece. Deja am discutat cu un anume domn Michael Hogen de la McKinsey.

— Bineînţeles, recurgând la consultanţi de vârf din New York asta ne va costa şi mai mult.

— Da, va fi mai scump, dar n-aş fi surprins dacă pe o perioadă mult mai mare de timp nu ne vor economisi sume considerabile. Nu trebuie să uităm că hotelurile moderne din toată lumea acum deservesc cu totul alt gen de clienţi decât cei pentru care tatăl tău a construit reţeaua Baron. Vreau să fiu sigur că nu ne scapă ceva ce se află exact sub nasul nostru.

— Dar consilierii noştri nu ne pot da acest sfat?

— Când McKinsey s-a ocupat de Bloomingdale's, a spus Richard, le-a recomandat ca şaptesprezece raioane să-şi schimbe locul. Ai putea spune că a fost o soluţie simplă, dar anul următor profiturile au crescut cu douăzeci şi unu la sută şi ţine

cont că nimeni din conducere nu se gândise că ar putea fi necesară vreo schimbare. S-ar putea ca şi la noi să fie o situaţie similară şi să nu ne dăm seama de ea.

— Drace, mă simt atât de străină de probleme.

— Nu-ţi face griji, scumpa mea, Jessie, nu se va întreprinde nimic fără acordul tău prealabil.

— Şi cum supravieţuieşte banca?

— Ironia sorţii este că Lester's realizează mai mulţi bani decât oricând de la depresiune încoace din împrumuturi şi solduri debitoare. Hotărârea mea de a o vira pe aur când a câştigat Carter alegerile s-a dovedit excelentă. Dacă va fi reales Carter voi cumpăra şi mai mult aur. Dacă Reagan ajunge la Casa Albă îl voi vinde în aceeaşi zi. Dar nu-ţi face griji. Atâta vreme cât tu îţi câştigi cei cincizeci şi şapte de mii cinci sute de dolari anual ca membră a Congresului, eu pot să dorm liniştit pentru că ştiu că vom avea din ce trăi dacă vin vremuri grele. Apropo, i-ai spus lui Edward despre Don Short şi cei douăzeci şi patru de mii de dolari?

— Douăzeci şi patru de mii trei sute. Nu, n-am vorbit cu el de nu ştiu câte zile şi atunci când ne vedem nu vrea să discute decât despre cum se conduce un grup de hoteluri.

— Am să-l invit să ia parte la adunările anuale ale consiliului de administraţie de la Lester's. Aşa că în viitor va veni rândul băncii să-ţi vorbească despre ea.

— În curând se va ocupa de toate, a spus Florentyna.

— Exact astea îmi sunt şi planurile pentru când voi deveni prinţ consort.

*
*   *

Când Florentyna s-a întors la Washington a constatat cu surprindere că n-o aştepta nici un mesaj de la Bill Pearson. Secretara lui i-a spus că se află în campanie electorală în California, ceea ce i-a reamintit Florentynei cât de apropiate erau alegerile. Janet s-a grăbit să-i atragă atenţia că legislativul din nou dormita aşteptând viitoarea sesiune şi că, probabil, ar fi înţelept pentru ea să-şi petreacă mai mult timp în Chicago.

Joi Bill Pearson a sunat-o pe Florentyna din California ca să-i spună că a discutat cu un republican de înalt rang şi cu preşedintele subcomitetului de la Apărare şi că amândoi au fost

de părere că, dacă ar ridica problema înainte de alegeri, s-ar isca mai multe necazuri decât merită. A rugat-o să nu declare donaţia pentru că ar stânjeni investigaţia sa.

Florentyna n-a fost de acord cu părerea lui şi chiar s-a gândit să ridice ea însăşi problema în faţa conducerii comitetului dar când l-a sunat pe Edward acesta a sfătuit-o din nou să renunţe la hotărâre pe motiv că biroul organizatoric al partidului deţinea mai multe informaţii decât ea despre mituiri şi atunci ar fi dat impresia că ea îi lucrează pe la spate. Fără tragere de inimă Florentyna s-a învoit să aştepte până după alegeri.

Florentyna – cu ajutorul lui Janet care mereu îi aducea aminte – a reuşit până la sfârşitul sesiunii să-şi ridice cifrele indicate de sondaje la peste optzeci la sută, dar numai cu preţul refuzării oricărei invitaţii ce venea din afara Washington-ului. Ea era sigură că multe din invitaţii Janet nici nu i le mai prezenta. Când Congresul şi-a închis lucrările, Florentyna s-a reîntors la Chicago să se pregătească pentru noile alegeri.

În timpul campaniei a constatat cu surprindere că şi-a petrecut o bună parte din timp la cartierul general al Partidului Democrat din districtul Cook, de pe Randolph Street. Deşi primul an de guvernare al lui Carter nu fusese la înălţimea aşteptărilor alegătorilor americani, era un fapt bine cunoscut că republicanii locali cu greu puteau să convingă pe cineva să candideze împotriva Florentynei. Ca s-o ţină ocupată, personalul ei a trimis-o cât de des posibil în alte districte să vorbească în folosul altor candidaţi democraţi.

În cele din urmă Stewart Lyle a acceptat să candideze din nou dar numai după ce a spus răspicat comitetului său că n-avea de gând să bată districtul zi şi noapte, ori să-şi cheltuie banii. Partidul Republican n-a fost deloc încântat când Lyle a făcut următoarea afirmaţie într-o conversaţie particulară – uitând că nimic nu este confidenţial în timpul campaniei electorale – „Nu există decât o singură deosebire între Kane şi regretatul primar Daley şi anume, Kane este onestă”.

*

* *

Districtul nouă din Illinois a fost de acord cu Stewart Lyle şi a trimis-o pe Florentyna înapoi în Congres cu un procentaj uşor crescut, dar ea a constatat că cincisprezece dintre colegii ei din

Cameră şi alţi trei din Senat îşi pierduseră locurile. Printre aceştia se număra şi Bill Pearson.

Florentyna l-a sunat pe Bill la el acasă, în California, de nenumărate ori, dar întotdeauna era plecat. De fiecare dată a lăsat un mesaj la telefonul automat, însă el n-a sunat-o. A discutat problema cu Richard şi Edward şi amândoi au sfătuit-o să meargă de îndată la liderul majorităţii parlamentare.

Când Mark Chadwick a auzit întreaga poveste a fost îngrozit şi i-a spus că va lua legătura imediat cu Bill Pearson şi-o va suna pe Florentyna mai târziu. Mark s-a ţinut de cuvânt, dar ceea ce i-a spus Florentynei a înlemnit-o: Bill Pearson nega că ar şti ceva despre cei douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari sau că ar fi discutat vreodată ceva cu Florentyna despre vreun caz de mituire. Pearson i-a atras atenţia lui Chadwick că, dacă Florentyna primise douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari de la orice sursă, era obligată prin lege să-i declare fie drept contribuţii pentru campania electorală, fie drept venituri. În formularele ei pentru campania electorală nu se găsea nici o menţiune referitoare la bani şi, în conformitate cu regulamentul Camerei, ea urma să nu mai primească nici un onorariu de la nimeni, care să depăşească şapte sute cincizeci de dolari. Florentyna i-a explicat liderului majorităţii parlamentare că Bill Pearson o rugase să nu declare banii. Mark a asigurat-o pe Florentyna că o credea, dar nu vedea cum va putea ea dovedi că Pearson minţea. Era îndeobşte cunoscut, a adăugat el, că Pearson avea probleme financiare după cel de al doilea divorţ.

— Două pensii alimentare când nu ai nici o slujbă ar copleşi pe oricine, a subliniat el.

Florentyna a fost de acord să păstreze tăcere asupra problemei şi să-l lase pe Mark să facă cercetări complete. În cursul săptămânii a telefonat Don Short ca s-o felicite pentru victorie şi să-i aducă aminte că în joia aceasta se va discuta în subcomitet contractul cu Marina Militară pentru programul de înzestrare cu echipament de detectare a rachetelor inamice. Florentyna şi-a muşcat buzele când Don Short a spus:

— Sunt bucuros că aţi încasat cecul pentru că sunt sigur că banii v-au fost folositori în alegeri.

Florentyna l-a rugat pe liderul majorităţii parlamentare să amâne votul asupra programului antirachetă până îşi va fi terminat investigaţia asupra lui Bill Pearson. Mark Chadwick i-a explicat că nu putea să-i îndeplinească rugămintea, pentru că

fondurile alocate ar însemna să meargă în altă parte dacă amâna luarea unei decizii în privinţa lor. Deşi ministrului secretar de stat Brown îi era indiferent cărei societăţi i se acorda contractul, el a avertizat că va fi vai şi amar dacă se va mai întârzia luarea unei hotărâri. În cele din urmă, Chadwick i-a reamintit Florentynei despre propriul ei discurs referitor la parlamentarii care întârziau contractele militare. Florentyna nu şi-a mai pierdut timpul ca să mai argumenteze.

— Ai progresat cu ceva în investigaţiile tale, Mark?

— Da. Ştim că cecul a fost încasat la Riggs Naţional Bank de pe Pennsylvania Avenue.

— Banca mea, a spus Florentyna fără să-i vină a crede.

— De către o doamnă în jur de patruzeci şi cinci de ani, care purta ochelari fumurii.

— Asta e o veste bună? l-a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns el. Directorul a considerat că suma este destul de mare şi a notat seria bancnotelor în caz că s-ar ivi ulterior unele probleme. Cum rămâne cu cealaltă poveste? Florentyna a încercat să zâmbească. Florentyna, după părerea mea, ai două posibilităţi. La adunarea de joi poţi să dai totul în vileag sau să păstrezi tăcere până reuşesc să limpezesc lucrurile. Un singur lucru nu poţi face – să discuţi în public despre implicarea lui Bill Pearson înainte de terminarea cercetărilor.

— Ce doreşti să fac?

— Partidul, probabil, ar prefera să taci, dar eu ştiu ce aş face dacă decizia mi-ar reveni mie.

— Mulţumesc, Mark.

— Nimeni n-o să te iubească pentru asta. Dar un asemenea lucru nu te-a oprit nici altădată.

*

* *

Când preşedintele subcomitetului de la Apărare, Thomas Lee, bătea cu ciocănelul de lemn în masă cerând să se facă linişte, Florentyna se afla deja de mai multe minute pe locul său notând de zor în carnet. Contractul pentru satelitul radar era la punctul şase al ordinei de zi, iar la primele cinci puncte ea nu vorbise. Când şi-a îndreptat privirile spre masa presei şi spre locurile ocupate de public n-a putut evita zâmbetul lui Don Short.

— Punctul numărul şase, a spus preşedintele înăbuşindu-şi

un căscat ce i-l provoca lungimea fiecărui punct de pe ordinea de zi. Astăzi trebuie să luăm în discuţie trei societăţi care au solicitat proiectul de dotare a Marinei Militare cu sistem radar antirachetă. Ministerul Apărării va lua decizia finală, dar ei încă aşteaptă hotărârea noastră. Cine doreşte să deschidă discuţiile?

Florentyna a ridicat mâna.

— Doamna deputat Kane.

— Domnule preşedinte, eu nu am o anume preferinţă între Boeing şi Grumman, dar sub nici o formă nu pot susţine oferta făcută de Aerospace Plan.

Lui Don Short nu-i venea a-şi crede urechilor şi faţa i s-a făcut pământie.

— Puteţi spune comitetului de ce aveţi o atitudine atât de categorică faţă de Aerospace Plan, doamnă Kane?

— Bineînţeles, domnule preşedinte. Motivul meu porneşte de la o experienţă personală. Cu câteva săptămâni în urmă un funcţionar de la Aerospace Plan a venit la mine la birou spre a-şi expune raţiunile pentru care societatea lui trebuie să primească contractul. Mai târziu a încercat să mă mituiască cu un cec de douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari în schimbul votului meu de azi. Acel om se află acum în sală şi, fără nici o îndoială, va trebui să răspundă în faţa tribunalului pentru fapta sa mai târziu.

Când preşedintele a reuşit să facă din nou linişte, Florentyna le-a povestit cum a decurs dineul dat în onoarea ei şi a precizat că omul care i-a dat banii se numea Don Short. S-a întors spre locul lui, dar acesta dispăruse. Florentyna şi-a continuat relatarea, dar a evitat să facă vreo referire la Bill Pearson. Ea încă mai considera că este o problemă de partid, dar, când şi-a terminat povestirea, n-a putut să nu observe că alţi doi membrii ai comitetului erau albi la faţă ca varul.

— Dată fiind gravitatea declaraţiei făcute de colega mea, intenţionez sa amân luarea oricărei hotărâri asupra acestui punct până se va efectua o cercetare completă, a anunţat preşedintele Lee.

Florentyna i-a mulţumit şi a plecat spre biroul ei imediat. Mergea pe coridor asaltată de ziarişti, dar nu a răspuns la nici una din întrebările lor foarte insistente.

În seara aceea a vorbit cu Richard la telefon, iar el a prevenit-o că zilele următoare nu vor fi uşoare pentru ea.

— De ce, Richard? Eu n-am făcut altceva decât să spun

adevărul.

— Ştiu. Dar acum câţiva oameni din acel comitet luptă să-şi salveze reputaţia şi nu văd în tine decât un duşman, aşa că pot uita regulile marchizului de Queensberry.

Când a citit a doua zi ziarele, a înţeles exact la ce se referise Richard.

„*Deputata Kane acuză societatea Aerospace Plan de mită*” spunea cu litere mari titlul unui articol, în vreme ce altul zicea „*Lobistul societăţii susţine că un membru al Congresului a luat bani spre a-i folosi în campania electorală*”. Când Florentyna a văzut că majoritatea ziarelor relatau cu duritate aceeaşi poveste, a sărit din pat, s-a îmbrăcat repede şi a plecat fără să mai ia micul dejun direct spre Capitol Hill. Când a ajuns în biroul ei a studiat în detaliu ziarele şi toate, fără excepţie, doreau să ştie unde dispăruseră cei douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari.

— Şi eu aş vrea să ştiu, a spus Florentyna cu voce tare.

Titlul din *The Chicago Sun-Times* era şi mai nefavorabil; „*Deputata Kane acuză societatea Aerospace Plan de mită după ce cecul a fost încasat*”.

Richard a sunat-o să-i spună că Edward deja plecase din New York şi o sfătuia să nu discute cu presa până nu stătea de vorbă cu el. În orice caz, nici n-ar fi putut s-o facă pentru că F.B.I.-ul a trimis în acea dimineaţă doi agenţi de rang superior care i-au pus diverse întrebări. Aceştia i-au cerut să nu menţioneze presei nimic despre Bill Pearson până ce nu-şi vor fi terminat propriile investigaţii. Din nou, fără tragere de inimă, a încuviinţat.

În cursul zilei unii membrii ai Camerei au trecut anume pe la ea s-o felicite. Alţii au evitat-o în mod vădit.

În editorialul din *The Chicago Tribune* din acea după-amiază se punea tranşant întrebarea unde dispăruseră cei douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari. Se mai spunea că le revenea nefericita datorie de a aminti publicului că tatăl deputatei Kane fusese judecat pentru mituirea unui funcţionar public de către tribunalul din Chicago în 1962 şi fusese găsit vinovat. Florentyna aproape că îl auzea pe Ralph Brooks cerând din biroul procurorului general să aibă toate detaliile relevante în cazul în speţă.

Edward a ajutat-o pe Florentyna să nu-şi iasă din fire, iar Richard venea în fiecare seară din New York să fie împreună cu ea. Au trecut trei zile şi trei nopţi, timp în care ziarele au

continuat să alimenteze povestea, iar Ralph Brooks a făcut o declaraţie în calitatea sa de procuror general care suna astfel: „Oricât aş admira-o pe doamna Kane şi aş fi convins de nevinovăţia ei, cred că, în împrejurările de faţă, ar fi înţelept să se retragă din Congres până ce F.B.I.-ul îşi termină investigaţiile.” Aceasta a îndârjit-o şi mai mult pe Florentyna să nu se lase covârşită de eveniment, mai ales că a sunat-o şi Mark Chadwick să-i spună să nu se dea bătută. Nu putea fi decât o chestiune de timp până ce vinovatul va fi adus în faţa justiţiei.

În cea de a patra zi, când Florentyna începuse să cadă pradă disperării pentru că de la F.B.I nu mai venise nici o veste, a sunat un reporter de la *The Washington Post*.

— Doamnă Kane, pot să vă întreb ce părere aveţi despre declaraţia făcută de congresmanul Buchanan referitoare la Aerogate?

— S-a întors şi el împotriva mea? a întrebat ea încet.

— Dimpotrivă, s-a auzit vocea de la celălalt capăt al firului. Am să vă citesc ce-a spus. Citez: „O cunosc pe deputata Kane de aproape nouă ani şi mi-a fost un adversar înverşunat, în multe probleme m-a adus chiar la disperare, dar, aşa cum este la noi în Tennessee o vorbă, dacă ai să înoţi de la izvoare până la gurile de vărsare ale unui râu şi tot n-ai să găseşti pe cineva mai cinstit. Dacă doamna Kane nu este crezută, eu ţin să precizez că nu cunosc o altă persoană mai onestă decât dumneaei în nici una din camerele Congresului”.

Peste câteva minute Florentyna l-a sunat pe Bob Buchanan.

— Acum să nu crezi că am devenit mai blând la bătrâneţe, a spus el răguşit. Când ai pus un picior greşit în Cameră, ştii bine că ţi l-am zburat.

Florentyna a râs pentru prima oară după atâtea zile.

Sufla un vânt rece de decembrie pe dealul Capitoliului când Florentyna se întorcea singură spre clădirea Longworth, după ce participase la ultima votare din acea zi. Băiatul cu ziare de la colţul străzii striga titlurile articolelor importante. Nu înţelegea ce spunea, era ceva despre arestarea cuiva. A alergat spre băiat cotrobăind prin buzunare ca să găsească mărunţiş, dar n-a dat decât peste o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Nu am să vă dau restul, a spus băiatul.

— Nu-i nimic, i-a răspuns Florentyna şi i-a smuls ziarul parcurgând întâi cu viteză articolul şi apoi încet. „Fostul

congresman Bill Pearson, a citit ea cu voce tare de parcă ar fi vrut să se asigure că băiatul cu ziare o putea auzi, a fost arestat de F.B.I. în Fresno, California, în legătură cu scandalul Aerogate. Au fost găsiţi peste şaptesprezece mii de dolari bani gheaţă ascunşi în bumper-ul din spate al noului său Ford. A fost dus la cel mai apropiat post de poliţie, interogat şi apoi acuzat de delapidare de fonduri şi alte trei delicte mai mici. Tânăra care se găsea cu el a fost şi ea acuzată drept complice”.

Florentyna ţopăia de bucurie în zăpadă în timp ce băiatul şi-a ascuns rapid cei douăzeci de dolari în buzunar şi a luat-o la fugă să-şi vândă ziarul la celălalt colţ. El deseori fusese avertizat în legătură cu „indivizii” de pe Capitol Hill.

*

*   *

— Felicitări, doamnă Kane, ne-a bucurat mult vestea.

Maître d'hotel de la Jockey Club a fost primul dintre cei foarte mulţi care o vor felicita în acea seară. Richard venise de la New York s-o însoţească pe Florentyna la un dineu. Când se îndreptau spre restaurantul panelat în stejar, alţi politicieni şi oameni de vază din Washington au ţinut să-i spună cât de încântaţi erau că, în sfârşit, adevărul ieşise la iveală. Florentyna i-a zâmbit fiecăruia, un zâmbet tip Washington, pe care, după aproape nouă ani în politică, învăţase să-l arboreze.

În ziua următoare *The Chicago Tribune* şi *The Sun-Times* se întreceau în a lăuda modul cum reprezentanta lor îşi menţinuse calmul în perioada de criză. Florentyna a zâmbit strepezit, hotărâtă ca pe viitor să se bazeze numai pe propriile judecăţi. De la biroul lui Ralph Brooks n-a fost dat publicităţii nici un comentariu. Edward i-a trimis un buchet imens de frezii iar William o telegramă de la Harvard, care suna astfel: „Te văd diseară dacă încă nu eşti reţinută pentru cercetări”. Annabel a venit acasă părând a nu avea habar de recentele probleme ale mamei sale şi i-a anunţat că a fost admisă la Radcliffe. Directoarea de la Madeira i-a mărturisit mai târziu Florentynei că acceptarea fiicei ei fusese pe muchie de cuţit, dar se ţinuse cont că domnul Kane studiase la Harvard, iar doamna Kane la Radcliffe. Florentyna a fost surprinsă că ajunsese atât de cunoscută încât a putut influenţa viitorul fiicei sale fără ca măcar să ridice un deget. I-a mărturisit apoi lui Richard că era mai

uşurată că viaţa lui Annabel părea a intra pe un oarecare făgaş.

Richard şi-a întrebat fiica ce anume intenţiona să studieze.

— Psihologie şi relaţii sociale, i-a răspuns Annabel fără să şovăie.

— Psihologia şi relaţiile sociale nu sunt adevărate obiecte de studiu, ci doar un pretext ca să discuţi despre propria ta persoană timp de trei ani de zile, a declarat Richard.

William, care acum era în anul al doilea la Harvard, a fost de acord cu tatăl lui şi mai târziu l-a întrebat dacă putea să-i ridice suma de bani pe care i-o dădea trimestrial la cinci sute de dolari.

După zece săptămâni, când s-a discutat amendamentul la Legea sănătăţii, referitoare la interzicerea avorturilor, Florentyna a luat cuvântul în Cameră pentru prima oară de la scandalul cu Aerogate. Când s-a ridicat de pe locul său a fost întâmpinată cu zâmbete prieteneşti şi cu aplauze din partea ambelor partide. Florentyna a făcut o pledoarie puternică pentru viaţa mamei, care era mai importantă decât a copilului nenăscut şi a amintit colegilor ei că nu erau decât optsprezece membri în Congres care încă mai puteau experimenta starea de graviditate. Bob Buchanan s-a ridicat de la locul lui şi a spus că un gâgă ca distinsa doamnă de Chicago n-a mai întâlnit. Data următoare ea va pretinde că nu se poate discuta un viitor program spaţial dacă n-au experimentat înconjurul lunii ori nu există decât un singur om în fiecare Cameră care s-o fi făcut.

*
* *

În următoarele zile Don Short şi cei douăzeci şi patru de mii trei sute de dolari ai săi păreau un lucru de domeniul trecutului, Florentyna întorcându-se la programul ei obişnuit, extrem de încărcat, din cadrul Congresului. A urcat încă două trepte în Comitetul pentru Alocaţii Bugetare şi când privea în jurul său avea sentimentul că se află aici de veacuri.

30

Când Florentyna s-a reîntors la Chicago i-a găsit pe democraţi dând glas temerilor că propunându-l din nou pe Jimmy Carter s-ar putea ca şansele lor să scadă. Trecuseră vremurile când un preşedinte putea fi sigur că se va reîntoarce în biroul oval trăgându-i după el şi pe ceilalţi din partidul său care ocupau locuri marginale. Richard i-a amintit Florentynei că Eisenhower a fost ultimul preşedinte care a guvernat două mandate.

Republicanii începuseră şi ei să se agite, iar după ce Jerry Ford a anunţat că nu va candida, şi-a făcut apariţia pe firmament George Bush şi Ronald Reagan. Pe coridoarele Congresului se vorbea pe faţă că Edward Kennedy ar trebui să candideze împotriva lui Carter. Florentyna îşi continua munca în Cameră şi evita să se amestece cu vreuna din tabere, deşi ambii conducători de campanii electorale îi făcuseră aluzii şi primise mult mai multe invitaţii ca de obicei la Casa Albă. Ea nu s-a angajat în nici un fel, mai cu seamă că nu era convinsă că vreunul din cei doi era potrivit să conducă partidul în 1980.

Pe când ceilalţi erau preocupaţi tot mai mult de campania electorală, Florentyna încerca să-l determine pe preşedinte să ia o atitudine mai fermă la întâlnirile cu conducătorii de state din Pactul de la Varşovia şi să facă angajamente mai ferme faţă de N.A.T.O.; dar se părea că nu prea avea succes. Când Jimmy Carter a afirmat în faţa unui auditoriu ce a rămas uluit că a fost surprins că ruşii şi-au luat cuvântul înapoi, Florentyna i-a spus disperată lui Janet că orice polonez din Chicago l-ar fi putut avertiza în acest sens.

Dar ruptura ei finală de preşedinte s-a petrecut când aşa-numiţii studenţi au ocupat Ambasada Americană din Teheran în 4 noiembrie 1979 şi au reţinut cincizeci şi trei de americani ca ostatici. Preşedintele n-a părut a face mare lucru, în afară de a ţine nişte discursuri răsuflate şi a spune că are mâinile legate. Florentyna a început să bombardeze Casa Albă prin toate mijloacele care-i stăteau la îndemână, cerând ca preşedintele să apere America. Când, în cele din urmă, Carter a încercat să trimită o misiune de salvare, aceasta a eşuat, făcând ca Statele Unite să-şi piardă reputaţia în faţa lumii întregi.

Curând după această umilinţă, într-o dezbatere în Cameră, Florentyna s-a abătut de la notiţele ei făcând următoarea

remarcă: „Cum poate o naţiune care are energie, geniu şi originalitate încât să trimită un om pe lună, dar să nu izbutească să coboare la sol trei elicoptere în deşert?” Pe moment, uitase că discuţiile din Cameră erau televizate şi seara, la buletinele de ştiri toate cele trei canale au transmis acea parte din discursul ei.

Ea n-a mai trebuit să-i amintească lui Richard de înţelepciunea lui George Novak care a insistat ca banca Lester's să nu mai reînnoiască împrumutul acordat Şahului, iar când ruşii au invadat Afganistanul, Richard a anulat excursia lor la Moscova pentru Jocurile Olimpice.

Convenţia republicană s-a ţinut în iulie la Detroit şi l-au ales pe Ronald Reagan, avându-l ca coechipier pe George Bush. La câteva săptămâni mai târziu democraţii s-au adunat la New York şi l-au confirmat pe Jimmy Carter cu şi mai puţin entuziasm decât i-l arătase lui Adlai Stevenson. Când victoriosul Carter a intrat în Madison Square Garden, până şi baloanele au refuzat să coboare din tavan.

Florentyna a încercat să-şi continue munca într-un Congres despre care nu se ştia cum va deţine majoritatea peste câteva luni. A făcut să treacă prin Cameră amendamente la Legea alocaţiilor bugetare pentru apărare. Pe măsură ce alegerile se apropiau, a început să se teamă că lupta pentru propriul său loc ar putea să devină foarte strânsă, dat fiind că republicanii îl înlocuiseră pe Stewart Lyle cu un tânăr şi entuziast director, Ted Simmons.

Cu Janet care o tot împboldea de la spate, ea a reuşit să ridice din nou cifrele date de sondaje la optzeci la sută, acceptând doar invitaţiile de a vorbi la Washington sau în Illinois în cursul ultimelor şase luni dinaintea alegerilor.

Carter şi Reagan parcă ar fi locuit în Chicago, zburau în şi din Illinois de parcă ar fi fost doi cuci într-un orologiu. Sondajele declarau că întrecerea era prea strânsă ca să se poată pronunţa, dar Florentyna nu le-a mai dat crezare după ce a văzut dezbaterea televizată a celor doi candidaţi din Cleveland urmărită de o sută de milioane de americani. A doua zi Bob Buchanan i-a spus că s-ar putea ca Reagan să nu fi câştigat dezbaterea, dar era al dracului de sigur că n-a pierdut-o, iar pentru cineva care încerca să-l înlăture pe actualul ocupant al Casei Albe aceasta era tot ce conta.

Pe măsură ce ziua alegerilor se apropia, problema

ostaticilor devenea punctul cheie în mintea poporului american, care începuse să aibă dubii că preşedintele Carter o va putea rezolva vreodată. Pe străzile oraşului Chicago suporterii îi spuneau Florentynei că pe ea o vor vota pentru Congres, dar pe Carter nu-l puteau sprijini pentru al doilea mandat. Richard i-a mărturisit că îi înţelegea perfect şi a prezis că Reagan va câştiga uşor. Florentyna i-a luat foarte în serios opiniile şi şi-a petrecut ultimele săptămâni din campania electorală muncind de parcă ar fi fost un candidat necunoscut ce se lupta pentru prima sa alegere.

Când s-a numărat ultimul vot, până şi ea a fost surprinsă de detaşarea cu care a câştigat Reagan care a tras după sine Senatul, singurul eşec fiind Camera, care n-a putut fi capturată de republicani.

Florentyna a revenit în Congres obţinând douăzeci şi cinci de mii de voturi. Dărâmată, dar nu învinsă, a luat avionul spre Washington ajungând în capitală cu câteva ceasuri înaintea ostaticilor.

*
* *

Noul preşedinte a ridicat starea de spirit a naţiunii prin discursul său inaugural. Richard, îmbrăcat în redingotă, a zâmbit pe tot parcursul speech-ului şi a aplaudat din toată inima paragraful pe care i-l va cita Florentynei mulţi ani după aceea: „Auzim tot mai des despre grupuri cărora trebuie să li se acorde un interes special, dar preocuparea noastră de căpătâi trebuie să se îndrepte către un grup cu totul deosebit, care a fost neglijat de prea multă vreme. Este un grup ce se află dincolo de orice bariere etnice, rasiale şi politice. Este format din bărbaţi şi femei care ne pregătesc hrana, patrulează străzile, lucrează în minele şi fabricile noastre, ne învaţă copiii, se îngrijesc de casele noastre şi ne vindecă atunci când suntem bolnavi. Specialişti, industriaşi, vânzători, funcţionari, taximetrişti şi şoferi de camioane. Ei sunt, pe scurt, această naţie ce se numeşte poporul american”.

Discursul a fost primit cu entuziasm, după care preşedintele şi-a fluturat pentru ultima oară mâna către mulţimea adunată şi a părăsit treptele Capitoliului. Doi bărbaţi din Serviciul Secret l-au condus prin culoarul creat de garda de

onoare. La capătul scărilor aştepta o limuzină spaţioasă în care au urcat pe bancheta din spate domnul Reagan şi Prima Doamnă, fiind foarte clar că nu voiau să urmeze exemplul familiei Carter şi să meargă pe jos pe Constitution Avenue către noua lor locuinţă. Când maşina s-a pus încet în mişcare, unul din bărbaţii din Serviciul Secret a dat drumul la radioemiţător. „Biciul se întoarce la Coroană” a fost tot ce a spus şi apoi, printr-un binoclu, a urmărit maşina până la porţile Casei Albe.

*
* *

Când Florentyna a revenit în Congres în ianuarie 1981, Washington-ul era cu totul altul. Republicanii nu mai aveau nevoie să cerşească sprijinul pentru orice măsură pe care o iniţiau, pentru că deputaţii aleşi ştiau că ţara cerea schimbări. Florentyna a studiat cu atenţie programul pe care Reagan l-a trimis Capitoliului şi a fost fericită să susţină o bună parte din el.

Era atât de preocupată de amendamentele la bugetul Reagan şi la programul de apărare încât a fost nevoie ca Janet să-i atragă atenţia asupra unui articol din *The Chicago Tribune* al cărui final putea să însemne o schimbare în statutul ei politic.

„Senatorul Nichols de Illinois a anunţat în această dimineaţă că nu va mai participa la alegerile pentru Senat din 1982”.

Florentyna stătea la birou reflectând asupra consecinţelor acestui anunţ când a sunat un redactor de la *The Chicago Sun Times* ca s-o întrebe dacă va intra în cursa pentru Senat din 1982. Florentyna şi-a dat seama că era firesc ca presa să facă speculaţii asupra candidaturii sale, dat fiind că slujise în cameră trei termene şi jumătate.

— Nu mi se pare că a trecut mult de când distinsul dumneavoastră ziar îmi sugera să mă retrag, l-a tachinat ea.

— Cândva un prim-ministru britanic a spus că o săptămână înseamnă foarte mult timp în politică! Deci, care e poziţia ta, Florentyna?

— Nu mi-a trecut o astfel de idee niciodată până acum prin minte, a răspuns ea râzând.

— O asemenea afirmaţie nimeni n-o poate crede şi eu, categoric, n-am de gând s-o tipăresc. Mai încerc o dată.

— De ce mă presezi atât când am mai bine de un an la

îndemână să mă gândesc?

— N-ai auzit?

— Ce s-aud? l-a întrebat ea.

— La o conferinţă de presă ce s-a ţinut astăzi la primărie, procurorul general şi-a anunţat candidatura.

*
*   *

„Ralph Brooks candidează pentru Senat” scriau cu litere mari ziarele de după-amiază. Mulţi reporteri menţionau în articolele lor că Florentyna încă nu luase o hotărâre dacă îl va înfrunta pe procurorul general. Din nou pozele domnului şi doamnei Brooks o priveau pe Florentyna din paginile gazetelor. Afurisitul, tot timpul pare să arate din ce în ce mai bine, a bombănit Florentyna. Edward a sunat-o din New York ca să-i spună că el era de părere să candideze, dar a sfătuit-o să mai aştepte până ce maşinăria publicitară a lui Brooks îşi termina combustibilul.

— Ai putea chiar să-ţi orchestrezi anunţarea candidaturii încât să pară că te-ai înclina în faţa presiunii publicului.

— Ce suport am din partea partidului?

— După estimările mele 60 % sunt în favoarea ta, dar cum eu nu mai fac parte din comitet, îmi este greu să apreciez. Nu uita că este mai mult de un an până la preliminarii, aşa că nu ai nevoie să te grăbeşti, mai cu seamă că Brooks a făcut deja primul pas. Poţi să stai şi să aştepţi până ce timpul îţi este favorabil.

— De ce crezi că şi-a anunţat candidatura atât de devreme?

— Să facă o testare şi să te înspăimânte, presupun. Pesemne că speră că te-ar putea opri până în 1984.

— Poate că asta ar fi o idee bună.

— Nu, nu sunt de acord. Să nu uiţi niciodată ce i s-a întâmplat lui John Culver în Iowa. El se hotărâse să aştepte pentru că era convins că-i va fi mai uşor mai târziu, când opoziţia va fi mai slabă, aşa că a candidat adjunctul său şi a câştigat alegerile.

— Am să mă mai gândesc şi-ţi voi spune ce hotărâre am luat.

Adevărul este că în cursul următoarelor săptămâni s-a

gândit foarte puţin la altceva, pentru că ştia că, dacă îl va înfrânge pe Brooks de data asta, însemna că va termina cu el odată şi pentru totdeauna. N-avea nici o îndoială că ambiţiile lui Ralph Brooks ţinteau foarte departe. La sfatul lui Janet, acum ea a acceptat toate invitaţiile importante de a vorbi în statul Illinois şi a anulat orice alte angajamente din afară.

— Asta vă va da şansa să vedeţi pe ce puteţi conta, i-a spus Janet.

— Ţine-te de capul meu, Janet.

— Nici o grijă, o voi face. Doar pentru asta mă plătiţi.

Timp de şase luni Florentyna a luat avionul spre Chicago de două ori pe săptămână, iar sondajele privind şansele ei pentru Congres abia dacă atingeau şaizeci de procente. Ralph Brooks avea avantajul de a nu locui în Washington patru zile pe săptămână. La aceasta se adăuga faptul că primarul oraşului Chicago, Jane Byrne, îşi luase postul în primire de puţină vreme, aflându-se abia la jumătatea primului ei mandat. Se ridicau tot mai multe voci care spuneau că o femeie în treburile politice ale satului Illinois era prea de ajuns. În orice caz, după ce a parcurs aproape tot statul, Florentyna a ajuns la concluzia că Edward a avut dreptate, şansele ei de a-l învinge pe Ralph Brooks erau de 60 la 40. De fapt, era convinsă că s-ar putea ca înfrângerea lui Brooks să fie mai grea decât alegerea în Senat.

Pe agenda Florentynei se afla trecută printre acţiunile de necontramandat şi participarea la întâlnirea anuală a veteranilor americani din războiul din Vietnam. Ei îşi aleseseră oraşul Chicago pentru această sărbătoare şi-i invitaseră ca oaspeţi de onoare pe senatorul John Tower din Texas şi pe Florentyna. Presa din Illinois s-a grăbit să sublinieze respectul cu care cei din afara statului o tratau pe fiica lor favorită. Ziarele mai spuneau că însuşi faptul că veteranii o puneau alături de preşedintele Comitetului Forţelor Armate din Senat era o mare cinste, într-adevăr, pentru Florentyna.

*

* *

Florentyna desfăşura o activitate bogată în Cameră. Ea iniţiase cu succes amendamentul „Buna samariteancă” la Legea fondurilor suplimentare, care făcea ca aplicarea acestei legi să fie mai flexibilă pentru societăţile care depuneau eforturi

autentice în lichidarea deşeurilor toxice. Până şi Bob Buchanan a susţinut amendamentul „Buna samariteancă”.

Când îşi aştepta rândul sprijinindu-se de balustradă ca să voteze ultimul pasaj din amendamentul Florentynei, Bob Buchanan i-a spus că spera că va candida pentru locul din Senat.

— Asta o ziceţi numai pentru că vreţi să mă vedeţi afară din Cameră!

El a chicotit.

— Asta ar fi o compensaţie, trebuie să recunosc, dar eu nu cred că ai să mai stai multă vreme aici dacă destinul tău este să locuieşti la Casa Albă.

Florentyna l-a privit uimită. El nici măcar nu se uita la ea, plimbându-şi ochii peste sala plină.

— N-am nici o îndoială că ai să ajungi acolo. Atâta doar, îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-o să mai trăiesc să apuc ziua Inaugurării tale, a continuat el înainte de a se duce să voteze amendamentul Florentynei.

*
*   *

Ori de câte ori ajungea la Chicago evita întrebarea despre posibila ei candidatură pentru Senat, deşi aceasta stăruia în mintea tuturor. Edward i-a atras atenţia că, dacă nu încerca acum, s-ar putea să fie ultima ei şansă pentru următorii douăzeci de ani, dat fiind că Ralph Brooks nu avea decât patruzeci şi patru de ani şi, practic, era imposibil să-l mai înfrângă după ce el îşi va fi ocupat deja locul în Senat.

— Mai cu seamă dacă are şi „carisma Brooks”, l-a tachinat Florentyna. În orice caz, a continuat ea, cine ar vrea să aştepte douăzeci de ani?

— Harold Stassen, i-a răspuns Edward.

Florentyna a râs.

— Şi toată lumea ştie cât de bine a făcut-o. Eu va trebui să mă hotărăsc într-un fel sau altul înainte de a vorbi veterinarilor din Vietnam.

*
*   *

Florentyna şi Richard şi-au petrecut weekend-ul la Cape

Cod, iar Edward li s-a alăturat sâmbătă seara.

Au discutat până noaptea târziu toate alternativele pentru Florentyna, precum şi consecinţele asupra muncii lui Edward dacă va trebui să se ocupe de campania electorală. Când s-au dus la culcare în zorii zilei de duminică, hotărârea deja era luată.

*
* *

Salonul internaţional de la hotelul Conrad Hilton era ticsit cu două mii de bărbaţi şi singurele femei ce se puteau vedea erau ospătăriţele. Richard a însoţit-o pe Florentyna şi a stat lângă senatorul Tower. Când Florentyna s-a ridicat să vorbească era copleşită de emoţie. A început prin a-i asigura pe veterani de hotărârea ei de a lupta pentru o Americă puternică şi apoi le-a povestit cât de mândră a fost când preşedintele Truman i-a acordat tatălui ei Steaua de Bronz, dar este şi mai mândră de ei pentru că şi-au servit ţara în primul război nepopular al Americii. Veteranii au aplaudat fluierând şi bătând în mese de încântare. Le-a amintit despre implicarea ei în sistemul de rachete M-X şi despre hotărârea de a face tot ce este posibil ca americanii să trăiască fără a se teme de nimeni şi mai ales de sovietici.

— Aş vrea ca Moscova să ştie, a continuat ea, că ar fi posibil, să existe câţiva bărbaţi în Congres dispuşi la compromisuri, dar această femeie nu le va accepta niciodată. Veteranii au aplaudat iar. Actuala politică izolaţionistă pe care preşedintele Reagan pare hotărât a o urma nu va ajuta Polonia în criza pe care o traversează şi nici o altă naţiune pe care Rusia o va alege drept ţintă a atacului următor. Noi trebuie să rămânem ferm pe poziţii până la un anume punct, dar nu ne putem permite să aşteptăm ca sovieticii să ajungă până la hotarul canadian.

Chiar şi senatorul Tower şi-a arătat deplina sa aprobare asupra acestui punct. Florentyna a aşteptat să se facă linişte deplină după care a continuat:

— Am ales această seară, când mă aflu cu un grup de oameni pe care toată America îi admiră, să vă spun că, atâta vreme cât există bărbaţi şi femei care doresc să servească această ţară, aşa cum aţi făcut-o voi, eu sper să continui să slujesc în viaţa publică a acestei mari naţii şi în acest scop vreau să-mi anunţ candidatura pentru Senatul Statelor Unite.

Foarte puţini oameni din sală au auzit cuvântul „Senat”, pentru că ropotul de aplauze era infernal. Toţi cei prezenţi care se puteau ridica în picioare s-au ridicat, iar ceilalţi băteau în mese. Florentyna şi-a încheiat discursul cu cuvintele:

— Pledez pentru o Americă, care nu trebuie să se teamă de nici un război din partea nici unui agresor. În acelaşi timp, mă rog lui Dumnezeu ca voi să fiţi ultimul grup de veterani pe care îi are această ţară.

Când s-a aşezat, aclamaţiile au continuat mai multe minute în şir, după care senatorul Tower a lăudat-o pe Florentyna pentru unul din cele mai frumoase discursuri pe care le-a auzit în toată viaţa sa.

*

*   *

Edward a venit de la New York ca să dirijeze campania electorală, în vreme ce Janet o ţinea la curent pe Florentyna cu tot ce se întâmpla la Washington. Banii curgeau din toate cartierele; munca pe care Florentyna o depusese pentru alegătorii săi acum îşi arăta roadele. Cu douăsprezece săptămâni înainte de preliminarii, sondajele arătau în mod constant 58% pentru candidatul Kane.

Pe parcursul întregii campanii electorale toate ajutoarele Florentynei lucrau până noaptea târziu, dar nici chiar ei nu puteau să aranjeze ca Florentyna să se afle în două locuri în acelaşi timp. Ralph Brooks a început s-o critice pentru lipsa unor rezultate reale în perioada cât s-a aflat în Camera Reprezentanţilor. Unele din atacurile lui şi-au atins ţinta, iar Ralph Brooks părea să aibă energia unui bărbat cu zece ani mai tânăr. Cu toate acestea nu progresa prea mult, sondajele rămânând de 55 la 45% în favoarea ei. La urechile Florentynei a ajuns zvonul că echipa lui Ralph Brooks era deprimată şi fondurile pentru campania electorală secătuiseră.

Richard lua avionul spre Chicago în fiecare weekend şi amândoi o porneau la drum trăgând adeseori peste noapte în casele unor voluntari. Unul din voluntarii mai tineri pentru campania electorală a Florentynei i-a condus neobosit prin tot statul într-un mic Chevette albastru. Florentyna strângea mâinile întinse în faţa porţilor fabricilor din suburbiile oraşelor înainte de micul dejun, lua parte la adunările asociaţiilor de fermieri din

zona rurală a Illinois-ului înainte de prânz şi uneori încă îşi mai găsea puţin timp să stea de vorbă cu instituţii bancare sau comitete editoriale din Chicago în cursul după-amiezii, înainte de inevitabilul discurs de seară şi mult aşteptata noapte de la hotelul Baron. În cursul aceleiaşi perioade, nu se ştie cum, dar nu i-a scăpat nici o întrunire lunară a Fundaţiei Remagen.

Când reuşea să ia micul dejun sau cina, mânca ceea ce se nimerea. Noaptea înainte de a cădea în pat frântă de oboseală îşi nota fapte şi cifre reţinute în cursul drumurilor de peste zi într-o agendă cu coperţi negre şi colţurile îndoite, care se afla mereu la îndemână. Adormea încercând să-şi amintească nume, un şir necontenit de nume al unor oameni care s-ar fi simţit jigniţi dacă ea ar fi uitat vreodată rolul pe care l-au jucat în campania ei electorală. Richard se întorcea la New York duminică noaptea tot atât de obosit ca şi Florentyna. Nu s-a plâns niciodată şi nici n-a deranjat-o pe soţia lui cu vreuna din problemele cărora trebuia să le facă faţă banca sau Grupul Baron. În timp ce-şi luau rămas bun într-un aeroport peste care se aşternuse frigul lunii februarie, ea şi-a ridicat ochii spre el şi a zâmbit: observase că purta o pereche de mănuşi de piele, bleumarin pe care le cumpărase pentru tatăl său de la Bloomingdale's cu peste douăzeci de ani în urmă.

— Mai am încă o pereche, Jessie, după care o să încep să-mi caut o altă femeie, i-a spus el şi a lăsat-o zâmbind.

În fiecare dimineaţă Florentyna se scula şi mai hotărâtă. Dacă, într-adevăr, o întrista ceva era faptul că-i vedea atât de puţin pe William şi Annabel. William, care acum purta o mustaţă gen Fidel Castro, se îndrepta spre un summa cum laude, iar Annabel aducea acasă în fiecare vacanţă un alt tânăr.

Din experienţa trecută, Florentyna se obişnuise să se aştepte la un trăsnet din senin în timpul campaniei electorale, dar nu şi-a imaginat că va fi însoţit de un meteorit. În cursul ultimului an oraşul Chicago fusese zguduit de o serie de crime violente comise de un bărbat pe care presa îl numise „Casapul din Chicago”. După ce ucigaşul îşi omora victimele prin tăierea gâtului, le încresta pe frunte o inimă spre a nu lăsa poliţiei nici un dubiu asupra identităţii autorului. În întrunirile pe care le aveau cu alegătorii, Florentyna şi Ralph Brooks erau tot mai des întrebaţi despre legi şi ordinea publică. Noaptea, străzile oraşului Chicago erau aproape pustii din cauza criminalului pe care poliţia nu reuşea să-l descopere. Spre uşurarea Florentynei ucigaşul a

fost prins într-o noapte în campusul universitar, fiind luat prin surprindere în timp ce ataca o colegă.

Florentyna a făcut o declaraţie în presă în dimineaţa următoare lăudând poliţia din Chicago şi i-a scris personal ofiţerului care operase arestarea. Ea a crezut că acesta era sfârşitul, dar surpriza i-a adus-o presa de dimineaţă. Ralph Brooks a anunţat că el personal se va ocupa de caz din partea acuzării, chiar dacă aceasta va duce la pierderea locului său în Senat. A fost o lovitură strălucită pe care chiar şi Florentyna a trebuit s-o admire. Toate ziarele din ţară au reprodus fotografia chipeşului procuror general alături de cea a criminalului.

Procesul a început cu cinci săptămâni înainte de preliminarii şi procedura a fost grăbită, evident, din cauza influenţei procurorului general. În fiecare zi pe prima pagină apărea poza lui Ralph Brooks care cerea pedeapsa cu moartea pentru ca locuitorii oraşului Chicago să poată merge în siguranţă noaptea pe stradă. Florentyna a făcut declaraţii de presă în continuu despre criza energetică, despre legi pentru reducerea zgomotului în zona aeroporturilor, despre susţinerea preţului la cereale, chiar şi despre mişcările de trupe ruseşti la graniţa poloneză după ce a fost instituită legea marţială şi conducătorii Solidarităţii au fost închişi, dar n-a putut să-l clintească pe procurorul general de pe prima pagină. La întâlnirea cu consiliul de administraţie al ziarului *The Tribune*, Florentyna s-a plâns directorului care s-a scuzat, dar a subliniat că Ralph Brooks îi vindea ziarul. Florentyna a rămas neputincioasă în biroul său din Washington fiind conştientă că nu avea cum să-l contrabalanseze pe oponentul ei.

În speranţa că o confruntare i-ar da şansa să strălucească din nou, l-a provocat pe Ralph Brooks la o dezbatere televizată, dar procurorul general a informat presa că nu putea lua în consideraţie o asemenea confruntare când o responsabilitate publică atât de gravă apăsa pe umerii săi.

— Dacă voi pierde şansa de a-i reprezenta pe bunii oameni din Illinois din cauza acestei decizii, atunci aşa să fie, repeta el pretutindeni.

Florentyna privea neputincioasă cum îi scădeau procentele.

În ziua în care „casapul din Chicago” a fost condamnat, sondajele arătau că procentele coborâseră la 52 pentru Florentyna. Nu mai erau decât două săptămâni până la alegeri.

*
* *

Florentyna intenţiona să petreacă ultimele paisprezece zile cutreierând statul Illinois când a căzut meteoritul.

Richard a sunat marţi, după ce s-a terminat procesul, să-i spună că a telefonat colega de cameră a lui Annabel să-l anunţe că Annabel nu s-a întors la Radcliffe duminică noaptea şi de atunci nu se mai ştie nimic despre ea. Florentyna a luat avionul spre New York imediat. Richard a informat poliţia şi a angajat un detectiv particular să-i găsească fata şi apoi a trimis-o pe Florentyna înapoi la Chicago după ce poliţia a asigurat-o că va face tot ce este posibil ca s-o găsească.

Când Florentyna s-a întors la Chicago nu şi-a găsit deloc liniştea învârtindu-se năucă de colo colo şi sunându-l pe Richard din oră în oră, dar el nu avea nici o veste. Sondajele arătau că acum Florentyna conducea numai cu 51 la 49 şi Edward încerca să o facă să se concentreze pe campania electorală, dar cuvintele lui Bob Buchanan nu-i ieşeau deloc din minte: *„Acest loc nu poate fi decât un biet surogat pentru o adevărată familie.”* Ea a început să se întrebe dacă mai... După un weekend îngrozitor, a sunat Richard fericit să-i spună că Annabel a fost găsită şi că tot timpul se aflase la New York.

— Slavă Domnului, a spus Florentyna cu ochii în lacrimi de uşurare. Totul este bine cu ea?

— Da, e-n ordine. Se află la spitalul Mount Sinai.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Florentyna neliniştită.

— A făcut un chiuretaj.

Florentyna a luat avionul în acea dimineaţă spre New York ca să fie cu fiica ei. În avion a avut impresia că a recunoscut pe unul din cei care lucrau pentru partid stând cu câteva rânduri mai în spate. Era ceva ciudat în zâmbetul lui. Când a ajuns la spital a descoperit că Annabel nici măcar nu-şi dădea seama că fusese dată dispărută. Edward a rugat-o pe Florentyna să se întoarcă la Chicago pentru că presa se interesa mereu de ea. Deşi ei reuşiseră să ţină ziariştii departe de viaţa particulară a lui Annabel, aceştia deveneau din ce în ce mai suspicioşi, întrebând de ce Florentyna se afla în New York şi nu în Illinois. Pentru prima oară ea a ignorat sfatul lui Edward.

Ralph Brooks imediat a profitat de împrejurări şi a sugerat

că Florentyna se întorsese la New York pentru că Grupul Baron trecea printr-o criză şi acesta întotdeauna fusese prioritatea ei. Cu Edward presând dintr-o parte şi cu Annabel din cealaltă, Florentyna s-a reîntors la Chicago luni noaptea ca să afle că fiecare ziar din Illinois spunea că alegerile sunt mult prea aproape ca să mai abordeze pe vreunul din candidaţi.

Marţi dimineaţa Florentyna a citit titlul scris cu litere mari care a înlemnit-o: „Fiica doamnei Kane a făcut un avort”. Articolul abunda în detalii, arătând-o chiar şi pe Annabel în pat.

— Pleacă-ţi capul şi te roagă, a fost tot ce a putut să-i spună Edward.

În ziua alegerilor Florentyna s-a sculat la ora şase şi Edward a dus-o la câte secţii de votare s-a putut în cele paisprezece ore. Oriunde se oprea cei care lucrau pentru campania electorală fluturau pancarte cu bleu şi alb pe care era scris: „Kane pentru Senat” şi înmânau broşuri cu opiniile Florentynei în probleme majore. La una din secţiile de votare o alegătoare a întrebat-o pe Florentyna ce părere are despre avorturi. Florentyna s-a uitat la femeie indignată şi i-a spus:

— Vă pot asigura că opiniile mele nu s-au schimbat.

Apoi şi-a dat seama că întrebarea era complet nevinovată.

Cei care lucrau pentru ea nu-şi precupeţeau eforturile în a atrage câţi mai mulţi suporteri şi Florentyna n-a avut nici o clipă de răgaz până la închiderea secţiilor de votare. Richard a sosit în seara aceea cu avionul aducându-i vestea că Annabel se întorsese la Radcliffe şi că se simţea bine.

Când cei doi soţi s-au întors la hotelul Baron au stat singuri în apartamentul lor. Trei televizoare mergeau pe trei canale pentru a avea cât mai multe ştiri din toată ţara. La ora unsprezece Florentyna conducea cu două procente. La ora douăsprezece Brooks o depăşise cu un procent. La ora două Florentyna preluase conducerea cu mai puţin de un procent. La trei a adormit în braţele lui Richard. Când el a aflat rezultatul n-a sculat-o pentru că voia s-o lase să doarmă.

Ceva mai târziu el s-a trezit brusc şi a văzut-o lângă fereastră privind afară cu pumnul încleştat. Televizorul continua să transmită rezultatul: Ralph Brooks a fost ales candidatul Partidului Democrat pentru Senat obţinând şapte mii o sută optsprezece voturi, cu o diferenţă mai mare de o jumătate de procent faţă de Florentyna. Pe ecran era chipul lui Brooks fluturându-şi mâinile şi zâmbind către alegătorii săi.

Florentyna s-a întors şi s-a uitat atent încă o dată la ecranul televizorului. Ochii nu i s-au oprit asupra triumfătorului procuror general, ci asupra bărbatului ce se afla exact în spatele lui. Acum ştia unde mai văzuse acel zâmbet.

*
*   *

Cariera politică a Florentynei se oprise brusc. Acum ea nu mai era în Congres şi trebuia să mai aştepte încă doi ani ca să poată măcar spera că va reintra în viaţa publică. După problemele lui Annabel ea se întreba dacă nu venise timpul să se reîntoarcă la Grupul Baron şi la o existenţă care să se rezume mai mult la viaţa de familie. Richard n-a fost de acord.

— Mi-ar părea rău să renunţi la politică după ce i-ai consacrat atâta timp din viaţa ta.

— Poate că aici este hiba. Dacă nu mă implicam atât şi i-aş fi acordat un pic mai mult interes lui Annabel, probabil că ea n-ar fi trebuit să facă faţă unei crize de identitate.

— Criză de identitate! O asemenea aiureală mă aşteptam s-o aud de la profesorii ei de sociologie, nu de la tine! N-am observat ca William să fi clacat din cauza unei „crize de identitate”. Draga mea, Annabel a avut o combinaţie şi nu şi-a luat măsuri de precauţie; asta-i tot. Dacă orice persoană care are un iubit este considerată anormală, atunci nu vor mai rămâne decât câţiva care să nu intre în această categorie. În momentul de faţă ea are nevoie cel mai mult ca tu s-o tratezi ca pe un prieten.

*
*   *

În vara aceea Florentyna a lăsat totul şi a dus-o pe Annabel în Barbados. În timpul lungilor plimbări pe plajă, Annabel i-a povestit despre combinaţia pe care a avut-o cu un băiat de la Vassar; Florentyna încă nu se obişnuia cu ideea ca băieţii să frecventeze colegiile de fete. Annabel n-a vrut să spună numele băiatului şi a încercat să-i explice Florentynei că, deşi încă îl mai plăcea, n-avea de gând să-şi petreacă restul vieţii cu el.

— Tu te-ai căsătorit cu primul bărbat cu care te-ai culcat?

a întrebat-o ea.

Florentyna nu i-a răspuns imediat, dar apoi i-a povestit despre Scott Forbes.

— Ce laş, a spus Annabel după ce a auzit povestea. Ce norocoasă ai fost să-l găseşti pe tata la Bloomingdale's.

— Nu, Annabel, aşa cum tatăl tău îmi aminteşte mereu, el m-a găsit pe mine.

În acele câteva zile mama şi fiica s-au apropiat cum nu fuseseră niciodată până atunci. În cea de a doua săptămână au venit Richard şi William şi au petrecut cu toţii paisprezece zile împreună bronzându-se şi mai câştigând ceva în greutate.

Richard a fost încântat când le-a văzut pe Florentyna şi Annabel înţelegându-se atât de bine şi a fost de-a dreptul mişcat când a auzit-o pe fiica lui numindu-l pe William „fratele meu mai mare”. După-amiezile Richard şi Annabel îi băteau în mod constant pe William şi Florentyna la golf, iar serile stăteau de vorbă până târziu.

Când vacanţa s-a terminat au fost cu toţii trişti pentru că trebuiau să se întoarcă acasă. Florentyna a mărturisit că nu simţea nevoia să se arunce iar în politică, dar Annabel a insistat spunând că ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi o mamă care să stea acasă şi să facă bucătărie.

I s-a părut ciudat Florentynei că în acel an nu a avut nici o campanie electorală. În timpul luptei sale cu Brooks pentru Senat democraţii îl aleseseră pe Noel Silverman, un tânăr jurist capabil din Chicago, să candideze pe locul ei din Cameră. Unii membri ai comitetului i-au mărturisit că nu ar fi luat această hotărâre dacă s-ar fi gândit că Brooks ar avea vreo şansă să câştige la Senat.

Mulţi alegători i-au cerut Florentynei să candideze ca independent, dar ea ştia că partidul nu este de acord, mai cu seamă că peste doi ani se elibera un nou loc în Senat. David Rodgers, celălalt senator, a spus-o de mai multe ori, clar şi răspicat, că nu va mai candida în 1984.

Florentyna s-a dus deseori la Chicago pentru a vorbi în folosul lui Noel Silverman în diverse ocazii şi a fost încântată când acesta a intrat în Cameră, chiar dacă n-au fost trei mii două sute douăzeci şi trei de voturi.

Florentyna a făcut faţă faptului că acum trebuia să petreacă doi ani departe de viaţa publică şi nu i-a picat deloc bine când a citit titlul mare din *The Chicago Tribune* în ziua imediat următoare alegerilor:

BROOKS CÂŞTIGĂ DETAŞAT CURSA PENTRU SENAT

Viitorul 1982-1995

31

William a adus-o prima oară acasă pe Joanna Cabot de Crăciun. Florentyna a ştiut instinctiv că se vor căsători şi nu pentru că tatăl ei s-a dovedit a fi o rudă îndepărtată a lui Richard. Joanna avea părul negru, era suplă şi plină de graţie – iar pe chip i se citeau clar, deşi exprimate cu timiditate, sentimentele pentru William. În ceea ce-l privea, William se purta atent cu ea şi se vedea de la o poştă că era foarte mândru de fata ce stătea liniştită lângă el.

— Cred că ar fi trebuit să mă aştept de la tine c-ai să-mi faci un fiu care să fie educat la New York, să trăiască la Washington şi Chicago, dar, în final, să se întoarcă la Boston ca să-şi aleagă nevasta, l-a tachinat Florentyna.

— William este şi fiul tău, i-a reamintit Richard. Şi ce te face să crezi că se va căsători cu Joanna?

Florentyna a râs.

— Prezic că va fi la primăvară şi la Boston.

Într-o oarecare măsură s-a înşelat: ei au trebuit să aştepte până în vară.

William era în ultimul an şi ardea de nerăbdare să fie admis la cursurile postuniversitare de studii economice de la Harvard.

— Pe vremea mea, a spus Richard, aşteptai până îţi terminai şcoala, făceai rost de ceva bani şi numai după aceea te gândeai la însurat.

— Asta nu este chiar foarte adevărat, Richard. Tu ai părăsit Harvard-ul înainte de a-l termina ca să te căsătoreşti cu mine şi timp de câteva săptămâni după aceea te-am întreţinut eu.

— Nu mi-ai spus asta niciodată, tată, i-a zis William.

— Tatăl tău are ceea ce în politică se cheamă memorie selectivă.

William a plecat râzând.

— Încă mai cred...

— Sunt îndrăgostiţi, Richard. Chiar ai îmbătrânit atât de

mult încât să nu mai vezi nici ceea ce îţi sare în ochi?

— Nu, dar...

— Încă n-ai împlinit cincizeci de ani şi te comporţi ca un bătrân încuiat. William are aproape aceeaşi vârstă ca tine când te-ai însurat cu mine. Ei bine, n-ai nimic de spus?

— Nu. Tu eşti la fel ca toţi politicienii: mă întrerupi tot timpul.

Familia Kane s-a dus să cunoască familia Cabot la începutul anului iar Richard l-a plăcut imediat pe John Cabot, tatăl Joannei, şi a fost surprins că, deşi aveau atâţia prieteni comuni, nu se întâlniseră niciodată. Joanna avea două surori mai mici care tot weekend-ul s-au învârtit în jurul lui Richard.

— Mi-am schimbat părerile, i-a mărturisit Richard Florentynei în noaptea aceea de sâmbătă când s-au dus la culcare. Cred că Joanna este exact ceea ce îi trebuie lui William.

Cu un accent extrem de european, Florentyna l-a întrebat:

— Ce-ai fi zis dacă Joanna ar fi fost o mică imigrantă poloneză care vindea mănuşi la Bloomingdale's?

Richard a luat-o pe Florentyna în braţe şi i-a spus:

— L-aş fi sfătuit să nu cumpere trei perechi de mănuşi pentru că ar ieşi mult mai ieftin dacă s-ar căsători cu fata.

Pregătirile pentru nunta ce se apropia păreau complicate şi solicitante pentru Florentyna care şi-a reamintit cât de simplu se căsătorise ea cu Richard şi cum Bella şi Claude duseseră patul dublu la etaj, în San Francisco. Din fericire, doamna Cabot a vrut să se ocupe ea însăşi de toate cele necesare şi ori de câte ori ceva revenea soţilor Kane, Annabel era fericită să dea o fugă la Boston în calitate de reprezentant al familiei.

*

* *

În prima parte a lunii ianuarie Florentyna s-a întors la Washington să-şi ia lucrurile din biroul său. Colegii se opreau şi discutau cu ea de parcă n-ar fi părăsit Camera. Janet o aştepta cu un teanc de scrisori, majoritatea de la oameni care îi spuneau ce rău le pare că nu revenise în Congres, dar sperau că va candida din nou peste doi ani.

Florentyna a răspuns la fiecare în parte, dar nu s-a putut abţine să nu se întrebe dacă nu se va mai întâmpla ceva şi în 1984 şi lucrurile să iasă prost. În acest caz s-ar termina definitiv

cu cariera ei politică.

Florentyna a părăsit Dealul Capitoliului şi s-a întors la New York unde a descoperit că încurca pe toată lumea. Grupul Baron şi banca Lester's erau conduse cu competenţă de Richard şi Edward. Grupul îşi îmbunătăţise considerabil situaţia de când Richard aplicase numeroasele îmbunătăţiri sugerate de McKinsey & Comp. Era surprinsă de noile restaurante apărute la parterul tuturor hotelurilor şi şi-a zis că nu se va obişnui niciodată cu băncile computerizate ce se găseau alături de unităţile de coafură din holurile hotelurilor. Când Florentyna s-a dus la Gianni să vadă progresul magazinelor, acesta a presupus că venise să-şi cumpere o nouă rochie.

*

*   *

În timpul acelor câtorva luni după plecarea de la Washington, Florentyna nu-şi găsea deloc astâmpăr. S-a dus de două ori în Polonia, ca acolo să fie cuprinsă de disperare când a văzut devastarea ţării şi starea jalnică a concetăţenilor săi. Se întreba care va fi următoarea lovitură pe care o va aplica Rusia. Florentyna a profitat de aceste călătorii pentru a se întâlni cu conducători europeni care în permanenţă şi-au exprimat temerile faţă de poziţia din ce în ce mai izolaţionistă a Americii odată cu fiecare nou preşedinte instalat la Casa Albă.

Când s-a reîntors în America a apărut din nou la orizont problema dacă va candida pentru Senat sau nu. Janet, care rămăsese angajata Florentynei, a început să discute diverse tactici cu Edward, acestea incluzând drumuri permanente pentru Florentyna la Chicago şi acceptarea tuturor invitaţiilor de a vorbi în Illinois. Florentyna s-a simţit uşurată când în vacanţa de Paşti senatorul Rodgers a chemat-o să-i spună că spera să candideze pentru locul lui anul următor şi a asigurat-o că se putea bizui pe sprijinul său.

Cum Florentyna parcurgea în fiecare săptămână ziarele din Chicago n-a putut să nu observe că Ralph Brooks deja îşi făcuse un nume în Senat. El reuşise cumva să ajungă în prestigiosul Comitet pentru Relaţii Externe precum şi în Comitetul pentru Agricultură, care era atât de important pentru fermierii din Illinois.

Toate acestea nu făceau decât să-i întărească hotărârea

Florentynei şi nu dimpotrivă.

*
* *

Nunta lui William cu Joanna s-a dovedit a fi una din cele mai fericite zile din viaţa Florentynei. Fiul său de douăzeci şi doi de ani, îmbrăcat în frac, stând alături de mireasa lui i l-a readus în minte pe soţul ei la cununia din San Francisco. Brăţara de argint îi atârna pe încheietura mâinii stângi şi Florentyna a zâmbit când i-a văzut mica cicatrice de pe mâna dreaptă. Joanna, deşi părea timidă şi modestă, deja îl determinase pe viitorul ei soţ să renunţe la câteva obiceiuri excentrice, printre care cravatele stridente şi mustaţa a la Fidel Castro de care William fusese atât de mândru până atunci. Bunica Kane, aşa cum îi spunea toată lumea lui Kate, semăna cu o navă de război sinilie în plină înaintare, aşa cum îşi croia drum printre musafiri sărutându-i pe unii sau lăsându-i pe alţii – cei câţiva care erau mai în vârstă decât ea – s-o sărute. La şaptezeci şi cinci de ani se îmbrăca tot elegant şi nu părea a-i fi slăbit deloc agerimea minţii. În plus, era singurul membru din familie care putea s-o pună la punct pe Annabel.

După petrecerea extraordinară dată de părinţii Joannei la locuinţa lor de pe Beacon Hill care a inclus şi patru ore de dans cu celebra orchestră Lester Lanin – William şi mireasa au luat avionul spre Europa unde îşi vor petrece luna de miere, iar Richard şi Florentyna s-au reîntors la New York. Florentyna ştia că se apropie cu paşi repezi timpul când trebuia să facă o declaraţie în legătură cu locul din Senat şi s-a hotărât să-l sune pe senatorul ce se retrăgea spre a-i cere sfatul în privinţa modului în care i-ar fi plăcut să facă anunţul respectiv.

I-a telefonat lui David Rodgers la biroul său din clădirea Dirksen. În timp ce forma numărul şi-a dat brusc seama cât de rar se văzuseră în ultima vreme când numai cu câteva luni înainte traiectoriile existenţei lor se întretăiau destul de des. Senatorul nu era la birou şi i-a lăsat vorbă secretarei ca s-o sune. Au trecut câteva zile fără ca el să fi telefonat şi, în cele din urmă, a sunat secretara lui ca să-i explice că senatorul are un program extrem de încărcat. Florentyna şi-a zis că acesta nu era stilul lui David Rodgers şi încă mai spera că nu este vorba despre o batere în retragere până în momentul în care a discutat cu

Edward.

Circulă zvonuri că el ar vrea ca soţia lui să-i ia locul, i-a spus Edward.

— Betty Rodgers? Dar ea întotdeauna a spus că nu poate suporta viaţa publică. Nu pot să cred că s-a hotărât tocmai acum când David se retrage.

— Nu uita că, de când copiii au plecat de acasă în urmă cu trei ani, ea lucrează în consiliul primăriei din Chicago. Poate că asta i-a trezit gustul pentru lucruri mai înalte.

— Cât de serioasă crezi că este toată treaba?

— Nu ştiu, dar cu câteva telefoane am să aflu. Florentyna a aflat chiar înaintea lui Edward pentru că a sunat-o una din fostele ei secretare din Chicago care i-a spus că membrii de vază ai partidului din districtul Cook discută despre doamna Rodgers ca despre viitorul candidat.

În aceeaşi zi, ceva mai târziu a telefonat Edward ca să-i spună că a descoperit că cei din comitetul electoral au tras sforile ca s-o numească pe Betty Rodgers candidatul partidului în ciuda faptului că sondajele arătau că optzeci la sută din democraţii înregistraţi o susţineau pe Florentyna spre a-i urma lui David Rodgers.

— În plus, senatorul Brooks o sprijină făţiş pe Betty Rodgers.

— Surpriză, surpriză, a spus Florentyna. Care crezi că ar trebui să fie următoarea mea mişcare?

— În momentul de faţă cred că nu poţi face nimic. Ştiu că ai un suport puternic din partea comitetului, ceea ce atârnă foarte mult în balanţă, aşa că, poate este mai înţelept să nu te implici prea mult. Continuă-ţi munca în Chicago şi arată că rămâi deasupra tuturor maşinaţiunilor de culise.

— Dar dacă ea va fi aleasă?

— Atunci va trebui să candidezi ca independent şi ai s-o înfrângi.

— Este aproape imposibil să depăşeşti maşinaţiunile de partid, tu însuţi mi-ai spus-o în urmă cu câteva luni, Edward.

*

*   *

Spre sfârşitul lunii, la numai câteva minute după ce întâlnirea comitetului s-a terminat, Florentyna a aflat că Betty

Rodgers fusese votată cu o majoritate de 6 la 5 drept candidatul oficial al Partidului Democrat pentru Senat. David Rodgers şi Ralph Brooks votaseră amândoi împotriva Florentynei.

Florentynei nu-i venea să creadă că numai şase oameni puteau să ia o hotărâre atât de importantă. În cursul săptămânii următoare a avut două convorbiri telefonice neplăcute, una cu Rodgers şi alta cu Brooks, amândoi pledând ca Florentyna să pună mai presus interesele partidului faţă de ambiţia personală.

— Este genul de ipocrizie la care te poţi aştepta din partea unui democrat, a comentat Richard.

Mulţi dintre suporterii Florentynei au rugat-o să lupte, dar n-a fost convinsă, mai cu seamă că a sunat şi preşedintele care i-a cerut, pentru unitatea partidului, să anunţe oficial că, de această dată, nu va candida. La urma urmelor, a conchis el, probabil că Betty nu-şi va mai depune candidatura la alegerile viitoare, peste şase ani.

Ceea ce pentru Ralph Brooks va fi de-ajuns, şi-a zis în gând Florentyna.

În cursul următoarelor zile a primit multe sfaturi, dar, într-o vizită la Washington, Bob Buchanan a fost cel care i-a spus să citească cu atenţie Julius Caesar.

— Întreaga piesă? l-a întrebat Florentyna.

— Nu. Draga mea, dacă aş fi în locul tău m-aş concentra asupra lui Marc Antoniu.

Florentyna l-a sunat pe preşedintele Partidului Democrat şi i-a spus că dorea să vină la adunare şi să anunţe că nu-şi va depune candidatura, dar nu voia s-o susţină pe Betty Rodgers.

Preşedintele s-a grăbit să accepte compromisul.

Întrunirea s-a ţinut zece zile mai târziu la sediul central al Partidului Democrat din statul Illinois ce se afla în hotelul Bismarck de pe West Randolph Street şi, când a sosit Florentyna, sala deja era plină ochi. Ea şi-a dat seama după aplauzele puternice cu care a fost întâmpinată când a intrat că adunarea s-ar putea să nu decurgă chiar aşa de lin cum plănuise comitetul.

Florentyna şi-a ocupat locul ce-i fusese desemnat pe podium, la marginea celui de al doilea rând. Preşedintele stătea la mijlocul primului rând, în spatele unei mese lungi, între doi senatori, Rodgers în dreapta lui şi Brooks în stânga. Betty Rodgers se afla lângă soţul ei şi nu şi-a ridicat nici măcar o dată privirile spre Florentyna. Secretarul şi casierul partidului completau rândul din faţă. Preşedintele a înclinat politicos din

cap când a apărut Florentyna. Ceilalţi membri ai comitetului stăteau în rândul al doilea cu Florentyna. Unul din ei i-a şoptit:

— Eşti nebună dacă nu te lupţi.

La ora opt preşedintele l-a invitat pe David Rodgers să ia cuvântul. Senatorul întotdeauna a fost respectat pentru silinţa pe care şi-a dat-o pentru alegătorii săi, dar nici ajutoarele lui cele mai apropiate nu l-ar fi descris ca pe un bun orator. El şi-a început discursul prin a mulţumi tuturor pentru sprijinul acordat în trecut şi şi-a exprimat speranţa că acum ei îşi vor îndrepta loialitatea către soţia lui. A vorbit apoi destul de dezlânat despre munca lui ca senator de-a lungul ultimilor douăzeci şi patru de ani şi, când s-a aşezat, au urmat aplauze care, în cel mai bun caz, ar fi putut fi descrise drept politicoase.

A vorbit în continuare preşedintele exprimând motivele pentru care o propunea pe Betty Rodgers drept candidat: „Cel puţin, va fi uşor pentru alegători să-i ţină minte numele”! a spus el şi a râs. Au mai râs unul sau doi de pe podium şi, în mod surprinzător, aproape nimeni din sală. În următoarele zece minute a vorbit despre virtuţile lui Betty Rodgers şi despre munca pe care o depusese în consiliul orăşenesc. Se adresa unui auditoriu tăcut. Când s-a aşezat aplauzele au fost de mântuială. A aşteptat apoi o clipă, după care, laconic, i-a dat cuvântul Florentynei.

Ea nu-şi făcuse notiţe, pentru că voia ca totul să pară confecţionat ad-hoc, deşi repetase fiecare cuvânt de nenumărate ori în cursul ultimelor zece zile. Richard voise să vină cu ea, dar i-a spus să nu se deranjeze pentru că totul fusese decis cu mult înainte. Adevărul era că nu-l voise acolo, pentru că prezenţa lui ar fi putut arunca îndoieli asupra aparentei sale inocenţe.

Când preşedintele s-a aşezat, Florentyna a înaintat spre centrul scenei şi a rămas perfect dreaptă în faţa lui Ralph Brooks.

— Domnule preşedinte, am venit azi la Chicago spre a anunţa că nu voi candida pentru Senatul Statelor Unite.

A făcut o pauză şi din mulţime s-au auzit strigăte: „De ce nu?”, „Cine te opreşte?”

Ea a continuat de parcă nu i-ar fi ajuns nimic la urechi.

— Am avut privilegiul de a-mi sluji circumscripţia din Chicago timp de şase ani în Camera Reprezentanţilor şi aştept cu nerăbdare să muncesc pentru interesele poporului în viitor. Întotdeauna am crezut în unitatea partidului...

— Dar nu în aranjamente de culise, a strigat cineva.

Din nou Florentyna a ignorat întreruperea.

— Aşa că voi fi fericită să susţin candidatul pe care îl veţi alege, a spus ea încercând să pară convingătoare.

A început vacarmul în care se distingeau foarte clar: „Senatorul Kane, senatorul Kane”.

David Rodgers şi-a ţintuit privirile asupra Florentynei care a continuat:

— Pentru suporterii mei, le spun că, probabil, va mai fi o altă ocazie şi un alt loc, dar nu în această seară. Aşa că să ne reamintim că în acest stat cheie noi trebuie să-i înfrângem pe republicani, nu pe noi înşine. Dacă Betty Rodgers va ajunge senator, sunt sigură că va sluji partidul cu aceeaşi pricepere cu care am fost obişnuiţi s-o apreciem la soţul ei. Dacă vor ocupa republicanii locul, puteţi fi siguri că-mi voi consacra toate forţele ca să-l recâştigăm înapoi peste şase ani. Indiferent de rezultat, comitetul poate conta pe sprijinul meu în alegerile din acest stat de o importanţă crucială.

Florentyna şi-a reluat rapid locul din rândul al doilea în timp ce suporterii nu se mai opreau din ovaţii.

După ce preşedintele i-a readus la ordine, ceea ce a încercat s-o facă cât a putut de repede, i-a dat cuvântul viitorului candidat pentru postul de senator de Illinois, doamna Betty Rodgers. Până atunci Florentyna îşi ţinuse capul plecat, dar acum n-a mai putut rezista de a nu-şi privi adversarul. Era limpede că Betty Rodgers nu se aşteptase la nici o opoziţie şi părea agitată nemaiştiind ce să facă cu notiţele. Şi-a citit discursul dinainte pregătit, uneori aproape în şoaptă şi, deşi fusese bine repetat, felul în care era rostit îl făcea pe soţul ei să arate precum Cicero. Florentynei îi părea rău de adversara ei şi aproape că începuse să se simtă vinovată de propria-i tactică, dar îi dispreţuia pe cei din comitet care o puseseră pe Betty Rodgers într-o situaţie atât de neplăcută. Ea a început să se întrebe cât avea de gând Ralph Brooks s-o ţină departe de Senat. Când Betty s-a aşezat tremura ca o piftie. Florentyna a părăsit imediat scena ieşind pe o uşă laterală ca să nu-i mai pună într-o situaţie penibilă. A luat un taxi şi i-a cerut şoferului s-o ducă la aeroportul O'Hare.

— Bineînţeles, doamnă Kane, a venit imediat răspunsul. Sper că o să candidaţi iar pentru Senat. De această dată veţi câştiga uşor.

— Nu. Nu voi candida, i-a răspuns Florentyna plat. Candidatul democraţilor va fi Betty Rodgers.

— Cine e ea? a întrebat taximetristul.

— Soţia senatorului Rodgers.

— Ce ştie ea despre munca asta? Soţul ei n-a fost grozav, a spus el cu obidă şi a condus restul drumului în tăcere.

Aceasta i-a dat şansa Florentynei să reflecteze şi a ajuns la concluzia că *va trebui* să candideze ca independent dacă voia să mai aibă vreodată şansa de a intra în Senat. Neliniştea ei cea mai mare era că ar fi divizat votul între ea şi Betty Rodgers ceea ce ar fi dat posibilitatea republicanilor să le ocupe locul. Partidul n-ar fi iertat-o niciodată dacă acesta ar fi fost rezultatul. Ar fi însemnat sfârşitul carierei ei politice. Acum Brooks părea a-şi fi asigurat definitiv locul. S-a blestemat în gând pentru că nu l-a înfrânt când a avut şanse.

Taxiul s-a oprit la intrarea în aeroport. Când i-a plătit şoferului, acesta a spus:

— Totuşi, eu nu pricep. Vă spun eu, doamnă, nevastă-mea este convinsă că o să ajungeţi preşedinte. Eu însumi n-o prea cred, pentru că n-aş putea niciodată să votez o femeie.

Florentyna a râs.

— N-am vrut să vă supăr, doamnă.

— Nu m-am supărat, a spus ea şi i-a dublat bacşişul.

Ea şi-a verificat ceasul şi s-a uitat spre oraşul cenuşiu: mai erau treizeci de minute până la decolare. Şi-a cumpărat un *Time* şi un *Newsweek*. Pe ambele coperţi era chipul lui Bush: campania prezidenţială începuse. Şi-a ridicat privirile spre telemonitor să vadă numărul porţii pentru New York: 12c. A amuzat-o gândul la subterfugiile la care recurgeau oficialii aeroportului spre a evita „Poarta nr.13”. A luat loc într-un scaun roşu, de material plastic şi a început să citească. Era atât de absorbită de lectură încât n-a auzit difuzorul. Mesajul a fost repetat: „Doamna Florentyna Kane este rugată să meargă la cel mai apropiat telefon”.

Florentyna continua să citească. Un funcţionar al companiei T.W.A. a venit şi a atins-o uşor pe umăr. Ea şi-a înălţat privirile.

— Doamnă Kane, nu este pentru dumneavoastră? a spus tânărul arătând spre difuzor.

Florentyna a ascultat.

— Da, da, mulţumesc.

S-a îndreptat spre cel mai apropiat telefon. În asemenea

ocazii, întotdeauna îşi imagina că s-a întâmplat ceva cu vreunul din copii şi, chiar şi acum, a trebuit să-şi reamintească faptul că Annabel împlinise douăzeci şi unu de ani iar William era căsătorit. A ridicat telefonul.

Vocea senatorului Rodgers s-a auzit clară şi puternică.

— Florentyna, tu eşti?

— Da, a răspuns ea.

— Slavă cerului că te-am prins. Betty s-a hotărât să nu mai candideze. Îşi dă seama că ar fi mult peste puterile ei campania electorală. Poţi să te întorci înainte de a se alege praful de acest loc?

— De ce? a întrebat ea, mintea învârtindu-i-se.

— Nu auzi ce se petrece aici? a spus Rodgers.

Florentyna a ascultat. Strigătele „Kane, Kane” erau tot atât de clare ca şi propria voce a lui Rodgers.

— Ei te vor candidat oficial şi n-au de gând să plece de aici până nu te întorci.

Florentyna şi-a încleştat pumnul.

— Nu mă interesează, David.

— Dar, Florentyna, am crezut...

— Nu, dacă nu mă sprijină comitetul şi dacă nu mă propui dumneata personal.

— Florentyna, fac orice spui. Betty întotdeauna a crezut că tu eşti persoana cea mai potrivită pentru această funcţie. Numai Ralph Brooks a bătut-o la cap să se bage în toată povestea asta.

— Ralph Brooks?

— Da, dar Betty acum îşi dă seama că el şi-a urmărit doar interesele lui. Aşa că, pentru Dumnezeu, întoarce-te.

— Am şi pornit-o.

Florentyna a străbătut aerogara aproape în fugă, îndreptându-se spre staţia de taxiuri. O maşină s-a oprit lângă ea.

— De data asta încotro, doamnă Kane?

Ea a zâmbit.

— Înapoi de unde am plecat.

— Pesemne că dumneavoastră ştiţi unde mergeţi, dar eu nu mai înţeleg cum un om ca mine mai poate avea încredere în politicieni, pur şi simplu, nu ştiu.

Florentyna se ruga în sinea ei ca şoferul să tacă spre a-şi pune gândurile în ordine, dar de data asta a tratat-o cu o diatribă: despre nevasta lui, pe care ar trebui s-o lase; despre

soacra lui, care nu-i dă pace; despre fiul lui, care s-a apucat de droguri şi nu munceşte şi despre fiica lui, care locuieşte într-o comună din California, condusă de o sectă religioasă.

— Ce ţară nenorocită – iertaţi-mă, doamnă Kane, a spus el în timp ce oprea în faţa hotelului.

Dumnezeule, cât dorise ca să nu-i mai toace gură. L-a plătit pentru a doua oară în seara aceea.

— Poate că până la urmă am să votez pentru dumneavoastră dacă veţi candida pentru postul de preşedinte, i-a spus el. Ea a zâmbit. Şi aş putea să-i conving şi pe cei care urcă în acest taxi – trebuie să fie pe puţin trei sute în fiecare săptămână.

Florentyna s-a cutremurat – încă o lecţie învăţată.

În timp ce intra în clădire a încercat să-şi adune gândurile. Oamenii din sală se ridicaseră în picioare şi vociferau cumplit. Unii băteau din mâini în timp ce alţii se urcaseră pe scaune. Prima persoană de pe scenă care a întâmpinat-o a fost senatorul Rodgers şi apoi soţia lui care i-a aruncat Florentynei un zâmbet de uşurare. Preşedintele i-a strâns mâna cu căldură. Senatorul Brooks nu se vedea nicăieri; uneori, Florentyna de-a dreptul ura politica. S-a întors apoi spre suporterii ei din sală care ovaţionau şi mai tare: uneori ea iubea, într-adevăr, politica.

Florentyna stătea în mijlocul scenei, dar preşedintelui i-au trebuit cinci minute ca să facă linişte în sală. Când s-a aşternut tăcerea, ea a spus:

— Cândva Thomas Jefferson a zis: „M-am întors mai curând decât m-am aşteptat”. Sunt fericită să accept hotărârea dumneavoastră de a candida pentru Senatul Statelor Unite.

N-au mai lăsat-o în seara aceea să spună nici un cuvânt şi s-au bulucit în jurul ei. Puţin după ora douăsprezece şi jumătate a reuşit să ajungă în camera ei din Baronul din Chicago. A luat imediat telefonul şi a format 212 uitând că în New York era unu şi jumătate.

— Cine e? a întrebat o voce somnoroasă.

— Marc Antoniu.

— Cine?

— M-am dus ca s-o înmormântez pe Betty, nu ca s-o laud.

— Jessie, ai înnebunit?

— Nu, dar am fost aleasă candidatul democraţilor pentru Senatul Statelor Unite.

Florentyna i-a explicat cum a decurs totul.

— George Orwell a prezis o serie de lucruri teribile pentru care a cam venit timpul să se întâmple, dar n-a menţionat nimic că tu ai să mă trezeşti în mijlocul nopţii ca să-mi spui că vei fi senator.

— Am crezut că-ţi face plăcere să fii primul care află vestea.

— Poate că ar fi mai bine să-l suni pe Edward.

— Crezi că ar trebui? Tu doar adineaori mi-ai amintit că la New York este unu şi jumătate.

— Dar de ce aş fi eu singura persoană pe care o trezeşti la miezul nopţii ca să citezi greşit din Julius Caesar?

*

*   *

Senatorul Rodgers şi-a ţinut cuvântul şi a sprijinit-o pe Florentyna pe tot parcursul campaniei electorale. Pentru prima oară după atâţia ani nu mai era presată de Washington şi putea să-şi dedice toată energia alegerilor. De data asta n-au mai fost nici trăsnete din senin, nici meteoriţi, iar comportamentul duplicitar al lui Ralph Brooks, care uneori o sprijinea de mântuială, ca alteori să-l laude pe oponentul ei republican, nu i-a adus nici un prejudiciu.

Interesul major al ţării în acel an era campania prezidenţială. Surpriza cea mai mare a fost alegerea candidatului Partidului Democrat, un bărbat venit de nu se ştie unde care i-a înfrânt pe Walter Mondale şi Edward Kennedy în preliminarii cu al său program numit „Noua abordare”. Candidatul a vizitat Illinois-ul nu mai puţin de şase ori în timpul campaniei electorale, apărând de fiecare dată cu Florentyna.

În ziua alegerilor ziarele din Chicago au spus din nou că era mult prea strânsă cursa pentru Senat ca să se poată pronunţa. Prognozele s-au dovedit greşite iar vorbăreţul taximetrist a avut dreptate, pentru că la ora opt şi jumătate, ora centrală, candidatul republican a recunoscut victoria de-a dreptul zdrobitoare a Florentynei. Mai târziu agenţia de sondaje a încercat să explice erorile lor statistice prin aceea că mulţi bărbaţi n-au vrut să declare că intenţionau să voteze o femeie. De fapt, nu mai conta, pentru că telegrama primită de la preşedintele nou ales spunea totul:

Doamnă senator Kane, bun venit înapoi la

Washington.

32

Anul 1985 avea să fie anul înmormântărilor, ceea ce a făcut-o pe Florentyna să-şi simtă în fiecare zi cei cincizeci şi unu de ani.

Reîntoarsă la Washington i s-a repartizat un birou în clădirea Russell, cam la vreo şase sute de iarzi de fostul birou din clădirea Longworth de pe vremea când era în Camera Reprezentanţilor. Încă multe zile după instalare se trezea ducându-şi maşina în garajul Longworth în loc de Russell. De asemenea, s-a obişnuit greu ca oamenii să i se adreseze cu „doamnă senator”, cuvinte pe care Richard când le pronunţa le însoţea cu o anume notă de exagerare.

— Tu n-ai decât să-ţi imaginezi că ai mai urcat o treaptă în ierarhia socială, dar salariul încă nu ţi l-au mărit. Nu pot să mai aştept până ai să ajungi preşedinte, a adăugat el. Atunci, cel puţin, vei câştiga cât un vicepreşedinte de la o bancă.

Salariul Florentynei poate că nu s-a mărit, dar cheltuielile ei au crescut pentru că din nou şi-a format o echipă de care mulţi senatori ar fi fost invidioşi. Dacă s-ar fi pus vreodată problema, ea ar fi fost prima care ar fi recunoscut avantajul de a avea o poziţie financiară solidă în afara vieţii politice. Mai toţi din vechea echipă s-au reîntors, lor adăugându-li-se şi alţii care urmau să se ocupe de viitoarea carieră a Florentynei. Biroul din clădirea Russell se afla în apartamentul patru sute patruzeci. Celelalte patru camere erau ocupate de paisprezece funcţionari conduşi de întreprinzătoarea Janet Brown despre care Florentyna cu mulţi ani în urmă ajunsese la concluzia că s-a căsătorit cu slujba. În completare, Florentyna acum mai avea patru oficii răspândite pe tot cuprinsul statului Illinois şi în fiecare lucrau câte trei funcţionari.

Noul ei birou dădea cu faţa spre curtea interioară în care se afla o fântână arteziană şi zona de parcare, pavată cu piatră cubică. Pajiştea verde servea drept loc de prânz pentru funcţionarii Senatului când vremea era bună şi pentru o armată de vrăbii în timpul iernii.

Florentyna i-a spus lui Richard că, probabil, va plăti din propriul buzunar peste două sute de mii de dolari anual, aceştia fiind în afara alocaţiei senatoriale, sumă care, după cum i-a explicat soţului ei, varia de la senator la senator, în funcţie de

mărimea statului şi de populaţia lui. Richard i-a zâmbit şi şi-a pus în gând să doneze exact aceeaşi sumă Partidului Republican.

Abia fusese fixată pecetea statului Illinois pe uşa biroului ei când a sosit telegrama. Era scurtă şi cutremurătoare: *Winifred Tredgold s-a stins din viaţă joi la ora unsprezece.*

A fost pentru prima oară când Florentyna era conştientă de numele de botez al domnişoarei Tredgold. S-a uitat la ceas, a avut două convorbiri internaţionale şi a chemat-o prin interfon pe Janet să-i explice unde va fi în următoarele patruzeci şi opt de ore. În după-amiaza aceea, la ora unu se afla la bordul unui Concorde şi după trei ceasuri şi douăzeci şi cinci de minute a sosit la Londra, la nouă şi douăzeci şi cinci, ora locală. Taxiul pe care-l comandase o aştepta şi, după ce a ieşit din vamă, au pornit-o pe autostrada M4 către Wiltshire. Avea cameră rezervată la hotelul Lansdowne Arms şi până la trei dimineaţa a citit *Iarna vicarului* de Saul Bellow, neputându-se adapta noului fus orar. Înainte de a stinge lumina l-a sunat pe Richard.

— Unde eşti? au fost primele lui cuvinte,

— Într-un mic hotel din Calne, Wiltshire, Anglia.

— De ce, mă rog? A trimis Senatul o misiune de cercetare prin crâşmele englezeşti?

— Nu, dragul meu. Domnişoara Tredgold a murit şi mâine sunt funeraliile.

— Îmi pare rău, a spus Richard. Dacă mă anunţai veneam şi eu cu tine. Amândoi avem a-i mulţumi enorm acestei doamne. Florentyna a zâmbit. Când te întorci acasă?

— Cu Concorde-ul de mâine seară.

— Somn uşor, Jessie. Mă voi gândi la tine – şi la domnişoara Tredgold.

La nouă şi jumătate dimineaţa o ospătăriţă a adus o tavă cu micul dejun: scrumbii, pâine prăjită, gem de portocale, cafea şi un exemplar din *Times*-ul londonez. Ea a rămas în pat savurând fiecare clipă, lucru ce nu şi-l putea permite în Washington. Pe la zece şi jumătate terminase de citit ziarul şi n-a fost surprinsă să descopere că şi britanicii aveau aceleaşi probleme cu inflaţia şi şomajul exact ca în America. Florentyna s-a dat jos din pat şi s-a îmbrăcat într-un costum simplu, negru, croşetat. Singura bijuterie pe care o purta era micul ceas de mână pe care i-l dăruise domnişoara Tredgold când împlinise treisprezece ani.

Portarul de la hotel i-a spus că biserica se află la o milă şi

cum dimineaţa era senină şi geroasă, s-a hotărât să meargă pe jos. Ceea ce a omis să-i spună localnicul a fost că drumul urma tot timpul panta dealului şi că acea milă era destul de aproximativă. În timp ce urca anevoie s-a gândit la cât de puţină mişcare făcuse în ultimul timp în ciuda faptului că bicicleta ergometrică de odinioară acum se afla la Cape Cod. Ba mai mult, se lăsase şi de jogging.

Micuţa biserică normandă, înconjurată de stejari şi ulmi, se afla cocoţată în vârful dealului. În avizier era o notă prin care se făcea apel pentru strângerea a douăzeci şi cinci de mii de lire pentru salvarea acoperişului bisericii; aşa cum indica punctul roşu de pe grafic, până acum deja se adunaseră o mie de lire. Spre surprinderea sa, Florentyna a fost întâmpinată de un slujitor al bisericii, care a condus-o spre rândul din faţă, lângă o doamnă impozantă care nu putea fi altcineva decât directoarea şcolii.

Biserica era mult mai plină decât se aşteptase Florentyna şi corul era format din eleve. Serviciul religios a fost simplu şi din cuvântarea ţinută de preotul parohiei, Florentyna n-a mai avut nici o îndoială că domnişoara Tredgold a continuat să-i înveţe şi pe ceilalţi cu aceeaşi dedicaţie şi înţelepciune cu care s-a ocupat de ea, ajutând-o să-şi croiască un drum în viaţă. A încercat să nu plângă în timpul slujbei, pentru că ştia că domnişoara Tredgold n-ar fi fost de acord, dar aproape că i-au dat lacrimile când corul a cântat imnul ei favorit „Ani de veşnicie”.

Când slujba s-a terminat, Florentyna a ieşit din biserică cu restul congregaţiei în micul cimitir ca să privească cum rămăşiţele pământeşti ale lui Winifred Tredgold erau coborâte în mormânt. Directoarea, o copie în cărbune a domnişoarei Tredgold – Florentynei îi venea greu să creadă că o asemenea femeie încă mai există – i-a spus că ar dori să-i arate şcoala înainte de plecare. Pe drum Florentyna a aflat că domnişoara Tredgold nu discutase despre ea decât cu două sau trei prietene foarte bune. Când directoarea a deschis uşa micului dormitor din casa ce era proprietatea şcolii, Florentyna nu şi-a mai putut stăpâni lacrimile. Lângă pat era fotografia unui pastor pe care Florentyna l-a recunoscut ca fiind tatăl domnişoarei Tredgold. Alături se afla poza Florentynei la absolvirea Şcolii Latine, într-o mică ramă de argint victoriană şi lângă ea o Biblie veche. În scrinul de lângă pat au descoperit toate scrisorile Florentynei trimise timp de peste treizeci de ani; ultima stătea nedesfăcută pe noptieră.

— A aflat că am fost aleasă în Senat? a întrebat Florentyna cu timiditate.

— O, da, întreaga şcoală s-a rugat pentru dumneavoastră în acea zi. A fost ultima oară când domnişoara Tredgold a citit în capelă şi, înainte de a muri, m-a rugat ca să vă spun că tatăl ei a avut dreptate, pentru că, într-adevăr, ea a învăţat o femeie cu un mare destin de împlinit. Draga mea, nu trebuie să plângi, credinţa ei în Dumnezeu era nestrămutată şi ea a murit în deplină pace cu această lume. Domnişoara Tredgold m-a mai rugat să vă dau Biblia ei şi acest plic, pe care nu trebuie să-l deschideţi până nu ajungeţi acasă. Este ceva ce v-a lăsat prin testament.

La plecare Florentyna i-a mulţumit directoarei pentru bunăvoinţă şi a adăugat că fusese mişcată şi surprinsă când a fost întâmpinată de un slujitor al bisericii, mai cu seamă că nimeni nu ştia de venirea ei.

— O, n-ar trebui să fii surprinsă, copilă, a spus directoarea. Eu nu m-am îndoit nici o clipă că n-ai să vii.

*
* *

Florentyna s-a întors la Londra luând plicul cu ea. Ardea de nerăbdare să-l deschidă, asemeni unui copil care a văzut pachetul din hol şi ştie că este pentru aniversarea lui din ziua următoare. A luat Concorde-ul la ora şase şi jumătate seara, ajungând la Dulles în jur de cinci şi jumătate p.m. În aceeaşi seară, pe la şase şi jumătate se afla la biroul ei din clădirea Russell. S-a uitat lung la plicul pe care era scris „Florentyna Kane” şi apoi l-a deschis încet. Înăuntru se aflau patru mii de acţiuni la Grupul Baron. Domnişoara Tredgold a murit probabil fără să ştie că poseda peste o jumătate de milion de dolari. Florentyna a luat un stilou şi a scris un cec de douăzeci şi cinci de mii de lire sterline pentru acoperişul bisericii, în memoria domnişoarei Tredgold şi a trimis acţiunile profesorului Ferpozzi spre a fi puse la dispoziţia Fundaţiei Remagen. Când Richard a auzit povestea, i-a spus Florentynei că tatăl lui, cândva, procedase în acelaşi mod, dar suma cerută era doar de cinci sute de lire.

— Se pare că până şi Dumnezeu este afectat de inflaţie, a adăugat el.

*
* *

Washington-ul se pregătea pentru o altă Inaugurare. Cu această ocazie senatorul Kane a fost plasat în tribuna persoanelor foarte importante de unde noul preşedinte urma să-şi ţină discursul. Ea a ascultat cu atenţie proiectul de program pentru politica americană în următorii patru ani, program pe care acum toată lumea îl numea „Noua abordare”.

— Pe zi ce trece te apropii tot mai mult de podium, îi spuse Richard la micul dejun.

Florentyna s-a uitat în jur, la colegii şi prietenii din Washington printre care se simţea bine. Senatorul Ralph Brooks se afla cu un rând în faţa ei, chiar mai aproape de preşedinte. Ochii lui n-au părăsit nici o clipă podiumul.

Florentyna a fost repartizată la Subcomitetul Apărării din cadrul Comitetului de Alocaţii Bugetare şi la Comitetul Lucrărilor Publice şi Mediului. De asemenea, a fost rugată să prezideze Comitetul Întreprinderilor Mici. Din nou ziua ei de lucru părea o cursă contracronometru căreia nu i se întrezărea nici un sfârşit. Janet şi ceilalţi funcţionari îi prezentau în rezumat situaţiile în lift, în maşină, în avion, pe drum spre sala de votare, chiar şi când alerga între camerele de întrunire a două comitete. Florentyna era neobosită în efortul de a-şi duce la bun sfârşit programul zilnic, iar cei paisprezece subalterni se întrebau câte teancuri de hârtii îi vor mai putea pune în faţă înainte de a claca. În Senat şi-a sporit rapid reputaţia pe care şi-o făcuse în Camera Reprezentanţilor intervenind doar în probleme asupra cărora era foarte bine documentată, iar când lua cuvântul, vorbea cu compasiune şi cu bun simţ. În chestiunile pe care le considera că nu le cunoaşte în suficientă măsură, nu se amesteca. A votat împotriva partidului ei în problema privind apărarea şi de două ori în legătură cu politica energetică implicată de ultimul război din Orientul Mijlociu.

Cum era singura femeie senator democrat, a primit invitaţii să vorbească în toată ţara şi în curând ceilalţi senatori şi-au dat seama că Florentyna Kane nu era o prezenţă simbolică în Senat, ci o persoană pe care nu puteai niciodată să-ţi permiţi să o subestimezi.

Florentyna a fost încântată când a văzut cât de des era

invitată în biroul liderului majorităţii parlamentare spre a discuta atât probleme generale de politică, cât şi probleme de partid.

În timpul primei sale sesiuni ca senator, Florentyna a sponsorizat un amendament la Legea micii industrii, făcând serioase reduceri de taxe companiilor care exportau peste treizeci şi cinci la sută din produsul lor. De multă vreme ea ajunsese la concluzia că acele societăţi care nu caută să-şi vândă bunurile pe piaţa externă, aveau să sufere aceleaşi deziluzii pe care le-a încercat Anglia la mijlocul secolului din cauza grandomaniei, iar, dacă americanii nu vor fi atenţi, vor intra în secolul al douăzeci şi unulea cu aceleaşi probleme cărora britanicii nu le-au putut face faţă în anii '80.

În primele trei luni a răspuns la cinci mii patru sute şaisprezece scrisori, a votat de şaptezeci şi nouă de ori, a vorbit de opt ori în Senat şi de paisprezece ori în afară şi a sărit peste patruzeci şi trei de prânzuri în ultimele nouăzeci de zile.

— Nu mai este cazul să ţin regim, i-a spus ea lui Janet. Cântăresc mai puţin decât atunci când aveam douăzeci şi patru de ani şi am deschis primul meu magazin în San Francisco.

*
* *

A doua moarte a fost un şoc la fel de puternic, mai cu seamă că întreaga familie îşi petrecuse ultimul weekend împreună la Cape Cod.

Fata în casă i-a spus majordomului că doamna Kate Kane n-a coborât la micul dejun când vechiul orologiu a bătut ora opt.

— Atunci înseamnă că este moartă, a spus majordomul.

Kate Kane avea şaptezeci şi nouă de ani când n-a mai reuşit să coboare la micul dejun şi întreaga familie s-a adunat spre a participa la funeralii tipice vechilor familii americane din Boston. Serviciul religios s-a ţinut la biserica Trinity din Copley Square şi un contrast mai mare faţă de cel pentru domnişoara Tredgold nu ar fi putut exista, aici episcopul adresându-se unei congregaţii care luată în totalitate stăpânea tot terenul între Boston şi San Francisco. Au fost prezenţi toţi din familiile Kane şi Cabot, plus doi senatori şi un deputat. Cei care o cunoscuseră pe bunica Kane şi foarte mulţi care nu o cunoscuseră au umplut băncile din spatele lui Richard şi Florentynei.

Florentyna şi-a aruncat privirile spre William şi Joanna care

probabil în cel mult o lună va naşte şi Florentyna s-a întristat pentru că soacra ei n-a mai apucat să trăiască spre a deveni străbunica Kane.

După funeralii au petrecut un weekend trist în familie, în Casa Roşie de pe Beacon Hill. Florentyna nu va uita niciodată eforturile neobosite ale lui Kate pentru a-şi determina soţul să-şi vadă fiul. Richard devenea acum capul întregii familii Kane, ceea ce, şi-a dat seama Florentyna, va adăuga noi responsabilităţi muncii sale care deja depăşea posibilităţile sale fizice. Dar ea mai ştia că el n-avea să se plângă, ceea ce o făcea să se simtă vinovată pentru că nu-i putea uşura cu nimic viaţa.

Ca orice Kane, testamentul lui Kate a fost înţelept şi prudent; grosul averii era lăsat lui Richard şi surorilor sale, Lucy şi Virginia. William urma să primească două milioane dolari când împlinea treizeci de ani. Pe de altă parte, lui Annabel îi reveneau dobânzile de la alte două milioane până când împlinea patruzeci şi cinci de ani sau avea doi copii legitimi. Nu s-ar putea spune că bunica Kane scăpase multe din vedere.

*
* *

La Washington începuse lupta pentru alegerile ce se ţineau la fiecare doi ani şi Florentyna era bucuroasă că avea în faţă o perioadă de şase ani fără să mai treacă prin aceeaşi corvoadă, ceea ce îi dădea pentru prima oară posibilitatea de a desfăşura o muncă adevărată, neîntreruptă de gâlcevile de partid. În orice caz, atât de mulţi colegi o invitaseră să vorbească în statele lor că ea părea a lucra la fel de intens şi singura cerere pe care o refuzase politicos a fost în statul Tennessee: ea le-a explicat că nu putea vorbi împotriva lui Bob Buchanan, care candida pentru ultima oară.

Cartonaşul pe care i-l dădea Louise în fiecare seară şi care cuprindea programul pe a doua zi, întotdeauna era plin cu întâlniri din zori până în noapte:

7,45: mic dejun cu un ministru străin al Apărării, aflat în vizită la Washington. 9,00: întâlnire cu personalul din subordine. 9,30: audieri în Subcomitetul pentru Apărare. 11,30: interviu cu *The Tribune* din Chicago. 12,30: prânz cu şase colegi din Senat pentru a discuta bugetul pentru Apărare. 2,00: emisiune radio săptămânală. 2,30: fotografie pe treptele Capitoliului împreună

cu patru membri ai Camerei Reprezentanţilor din Illinois. 3,15: discutarea Legii micii industrii. 5,30: recepţie dată de Associated General Contractors. 7,00: cocteil la Ambasada Franceză. 8,00: cină cu Donald Graham de la *The Washington Post*. 11: telefon lui Richard la Baronul din Denver.

Ca senator, Florentyna putea să-şi reducă drumurile prin Illinois la unul, din două în două săptămâni. Din două în două vineri lua avionul spre Providence, unde se întâlnea cu Richard, care venea din New York. De acolo mergeau cu maşina spre Cape.

Richard şi Florentyna îşi petreceau weekend-urile libere la Cape Cod, care devenise casa familiei de la moartea lui Kate, când Richard îi cedase lui William şi Joannei Casa Roşie.

În dimineţile de sâmbătă leneveau citind ziare şi reviste. Uneori Richard cânta la violoncel, în timp ce Florentyna parcurgea hârtiile pe care şi le adusese cu ea de la Washington. Când vremea era frumoasă, după-amiezile făceau câte o partidă de golf şi, indiferent de vreme, serile jucau table.

Ca un bun patriot, Joanna a născut un fiu de ziua lui Washington şi l-au botezat Richard. Dintr-o dată Florentyna a devenit bunică.

Revista *People* a încetat s-o mai numească cea mai elegantă doamnă de la Washington şi a început să-i spună cea mai frumoasă bunică din America. Aceasta a stârnit un val de scrisori de protest ce cuprindeau sute de fotografii ale altor bunici fermecătoare pe care redactorul să le aibă în vedere, ceea ce n-a făcut decât să-i crească şi mai mult popularitatea Florentynei.

*
* *

Zvonurile că ea va fi unul din cei mai puternici candidaţi la postul de vicepreşedinte pentru 1988 au început în iulie când Asociaţia Întreprinderilor Mici a numit-o cel mai de vază cetăţean al anului din statul Illinois, iar un sondaj efectuat de *Newsweek* a declarat-o femeia anului. Ori de câte ori era întrebată asupra acestui subiect, răspundea că se afla în Senat de mai puţin de un an şi că prioritatea ei numărul unu era să-şi reprezinte statul în Congres. Totuşi, nu putea să nu observe că era invitată din ce în ce mai des la Casa Albă pentru discuţii cu preşedintele. A fost

pentru prima oară când, faptul de a fi femeie, într-un partid majoritar, s-a dovedit un avantaj.

*
* *

Florentyna a aflat despre moartea lui Bob Buchanan când a întrebat de ce este în berna steagul de pe clădirea Russell. Funeraliile s-au ţinut într-o miercuri când ea trebuia să propună un amendament în Senat la Legea Ministerului Sănătăţii şi să ţină un seminar asupra apărării la Centrul internaţional pentru elevi Woodrow Wilson. A anulat pe una şi a contramandat pe cealaltă, apoi a luat avionul spre Nashville, Tennessee. Erau prezenţi cei doi senatori ai statului şi cei şapte reprezentanţi care îşi mai păstraseră locurile în Cameră. Florentyna a stat lângă colegii ei păstrând un moment de reculegere în memoria celui dispărut. Pe când se pregătea să meargă la capela luterană, unul din ei i-a spus că Bob avea cinci fii şi o fiică. Gerald, cel mai mic, murise în Vietnam. Florentyna i-a mulţumit lui Dumnezeu că Richard fusese prea bătrân iar William prea tânăr ca să fie trimişi în acel război lipsit de orice raţiune.

Steven, băiatul cel mai mare, a condus familia Buchanan în capelă. Era înalt şi subţire, cu aceeaşi expresie de sinceritate şi căldură pe chip, cum numai fiul lui Bob le putea avea şi, când Florentyna a vorbit cu el după serviciul religios, a dovedit acelaşi şarm sudic şi francheţe faţă de ea ca şi tatăl lui. Florentyna a fost încântată când a aflat că Steven avea de gând să candideze la alegerile viitoare pentru locul tatălui său.

— Atunci voi avea cu cine să mă cert iar, i-a spus ea zâmbind.

— El v-a admirat foarte mult, a spus Steven.

Florentyna nu se aşteptase să-şi vadă fotografia în toate ziarele importante din dimineaţa următoare, care o descriau ca pe o distinsă doamnă. Deasupra tuturor tăieturilor din presă pe care i le-a adus să le citească, Janet a pus editorialul din *New York Times*:

> *„Deputatul Buchanan n-a fost foarte cunoscut cetăţenilor din New York, dar s-a comentat în Congres că senatorul Kane a luat avionul spre Tennessee spre a participa la funeralii. Este un gest care astăzi se întâlneşte foarte rar în politică şi*

tocmai din această cauză senatorul Kane rămâne unul dintre cei mai respectaţi legislatori din ambele Camere.”

*

* *

Foarte repede Florentyna a devenit cel mai căutat politician din Washington. Chiar preşedintele a recunoscut că invitaţiile ce-i erau adresate aproape că le egalau pe ale lui. Dar dintre toate ce i-au fost făcute în acel an, una a acceptat-o cu deosebită mândrie. Universitatea Harvard a invitat-o să candideze pentru consiliu la alegerile din primăvară şi să ţină un discurs la ceremonia de absolvire din iunie. Chiar şi Richard şi-a notat în agendă ca să fie liber în ziua aceea.

Florentyna a examinat lista celor care o precedaseră în această onoare, începând cu George Marshall, care a trasat planul reconstrucţiei Europei postbelice, până la Alexandru Soljeniţin care a vorbit despre decadenţa şi lipsa valorilor morale din Occident.

Florentyna a petrecut multe ceasuri pregătindu-şi cuvântarea de la Harvard, conştientă fiind că mass-media va da o deosebită atenţie evenimentului, ca întotdeauna. A repetat zilnic paragrafe întregi în faţa oglinzii, în baie şi chiar pe terenul de golf cu Richard. Ea însăşi şi-a scris textul de mână, dar a acceptat numeroase modificări de conţinut la sugestiile lui Janet, Richard şi Edward.

Cu o zi înainte de festivitate, Florentyna a primit un telefon de la Sotheby's. L-a ascultat pe şeful departamentului şi a fost de acord cu propunerea lui. După ce au stabilit preţul maxim, el i-a spus că-i va comunica rezultatul licitaţiei imediat după ce se va termina. Florentyna şi-a zis că un moment mai potrivit nici că se putea. În seara aceea a luat avionul spre Boston şi a fost aşteptată la aeroportul Logan de un tânăr student plin de entuziasm, care a dus-o cu maşina la Cambridge, la clubul facultăţii. Preşedintele Bok i-a ieşit în întâmpinare în foaier, a felicitat-o pentru alegerea în consiliul universităţii şi a luat-o s-o prezinte celorlalţi membri ai consiliului în număr de treizeci, dintre care doi câştigători ai Premiului Nobel, unul pentru literatură şi altul pentru ştiinţă, doi foşti miniştri, un general de armată, un judecător, un magnat al petrolului şi alţi

doi preşedinţi de universităţi. În timpul întrunirii Florentyna a privit amuzată cât de curtenitori erau membrii consiliului unii faţă de ceilalţi şi n-a putut să nu facă o comparaţie izbitoare prin contrast cu membrii comitetelor din Congres.

Camera de oaspeţi pe care i-au pus-o la dispoziţie i-a adus în minte Florentynei zilele de studenţie, iar când i-a telefonat lui Richard a trebuit să-l sune de pe hol. El se afla în Albany, ocupându-se de unele probleme fiscale cauzate de Jack Kemp, noul guvernator republican al statului New York.

— Voi fi cu tine la prânz, i-a promis el. Apropo, văd că discursul de mâine pare demn de atenţie, pentru că a fost menţionat de Dan Rather de la C.B.S. la programul de ştiri din seara asta. Ai grijă să fie foarte bun, altfel mă uit pe canalul unsprezece la meciul yankeilor.

— Mai bine vezi să fii la timp pe locul tău, domnule Kane.

— Vezi să fie tot atât de bun ca discursul pe care l-ai ţinut veteranilor din Vietnam, pentru că bat o cale foarte lungă să te aud, doamnă senator.

— Cum am putut să mă îndrăgostesc de tine, domnule Kane?

— Era, dacă-mi amintesc exact, anul „Adoptaţi un imigrant” şi nouă, bostonienilor, ne place să ne etalăm obişnuita conştiinţă socială.

— De ce a ţinut şi după sfârşitul anului?

— Pentru că am hotărât că era de datoria mea să-mi petrec restul vieţii cu tine.

— Bună decizie, domnule Kane.

— Aş vrea să fiu acum cu tine, Jessie.

— Dacă ai vedea camera care mi-au dat-o, ai renunţa. Nu are decât un singur pat, aşa că ţi-ai petrece noaptea pe duşumea! Mâine să vii la timp, pentru că vreau să-mi auzi discursul.

— Voi fi. Dar trebuie să-ţi spun că nu prea ai şanse şi-ţi va trebui mult timp ca să mă converteşti într-un democrat!

— Mâine voi încerca din nou. Noapte bună, domnule Kane.

Dimineaţa următoare, la Baronul din Albany, Richard a fost trezit de soneria telefonului. A presupus că era Florentyna cu unele comentarii senatoriale, dar s-a dovedit a fi aeroportul New York care-i transmitea că în ziua aceea nu va fi nici o decolare din Albany din cauza unor lucrări de întreţinere care afectau toate pistele.

— Christoşii..., a spus Richard, ceea ce nu obişnuia, apoi s-a dus direct în baie, a făcut un duş rece, adăugând alte noi cuvinte vocabularului său. S-a şters cu un prosop şi, pe când încerca să se îmbrace, a sunat la recepţie.

— Vreau imediat o maşină de închiriat la intrare, a spus el, după care a pus din nou telefonul jos şi a terminat să se îmbrace.

A sunat apoi la Harvard, dar nimeni nu ştia unde se află în acel moment doamna senator Kane. A lăsat un mesaj explicând ce s-a întâmplat, a alergat jos, nu i-a mai trebuit nici un mic dejun şi a luat cheile de la maşină. Era oră de vârf şi lui Richard i-au trebuit treizeci de minute până a reuşit să iasă în autostrada 90 East. Şi-a verificat ceasul: nu avea altă soluţie decât să meargă întins dacă voia să fie la ora două la Cambridge pentru discursul Florentynei. Ştia ce mult însemna pentru Florentyna şi era hotărât să nu întârzie.

Ultimele câteva zile fuseseră un adevărat coşmar, se întâmplaseră atât de multe că nu mai voise s-o deranjeze pe Florentyna cu furtul de la Cleveland, greva de la bucătărie la Baronul din San Francisco, capturarea hotelului în Cape Town, probleme cu taxele fiscale pentru moştenirea de la mama sa toate, laolaltă cu preţul aurului care se prăbuşea din cauza războiului civil din Africa de Sud. Richard a încercat să şi le scoată pe toate din minte. Florentyna întotdeauna observa când era obosit sau copleşit de griji şi nu voia ca ea să se neliniştească pentru aceste situaţii pe care ştia că, până la urmă, le va putea rezolva. Richard a coborât geamul ca să intre aer proaspăt.

În restul weekend-ului nu avea de gând să facă nimic, decât să doarmă şi să cânte la violoncel; era primul respiro pe care-l aveau amândoi după mai bine de o lună. Copiii nu erau cu ei, William aflându-se cu familia la Boston şi Annabel în Mexic. Pentru puţină mişcare în cele două zile, eventual, vor face o partidă de golf. Ce n-ar fi dat să nu se simtă atât de obosit.

— Drace! a exclamat el cu voce tare.

Uitase trandafirii pe care intenţionase să-i trimită Florentynei de la aeroport, ca de obicei.

Înainte de prânz, Florentyna primise două mesaje. Omul de la Sotheby's telefonase ca să-i spună că obţinuse la licitaţie ceea ce-i ceruse, iar un portar de la colegiu îi transmisese cele spuse de Richard. A fost încântată de primul şi dezamăgită de al doilea, deşi a zâmbit la gândul că Richard va fi îngrijorat din

cauza trandafirilor. Mulţumită veştii de la Sotheby's, ea avea acum pentru Richard ceva ce el îşi dorise toată viaţa.

Florentyna a petrecut dimineaţa participând la festivităţile de absolvire care s-au ţinut la teatrul Tercentenary. Când a văzut carele de luat vederi ale celor trei reţele de televiziune instalându-se pe pajişte pentru ceremonia de după-amiază a devenit şi mai nervoasă şi spera că nimeni n-a băgat de seamă că la prânz n-a mâncat aproape nimic.

La unu şi patruzeci şi cinci de minute consiliul s-a îndreptat spre curtea interioară unde deja se adunaseră clasele foştilor studenţi. Gândurile i s-au dus înapoi spre festivitatea de absolvire a propriei sale promoţii... Bella... Wendy... Scott... Edward... şi acum ea se întorcea, aşa cum prezisese Edward, în postura de senator. A luat loc pe scena din faţa teatrului Tercentenary, lângă preşedintele Horner de la Radcliffe şi şi-a coborât privirile spre cartonaşul de pe celălalt scaun de lângă ea. Pe el scria: „Domnul Richard Kane – soţul doamnei senator Kane”. A zâmbit gândindu-se cât îl va deranja formularea pe Richard şi a scris în grabă dedesubt: „De ce ţi-a trebuit atâta timp?” Şi-a pus în minte să nu uite să aşeze cartonaşul pe poliţa de la cămin. Florentyna ştia că, dacă Richard va ajunge după începerea ceremoniei, va trebui să-şi găsească un loc pe pajişte. Au fost anunţate componenţa consiliului, diplomele de onoare şi darurile primite de Universitate. Apoi a vorbit preşedintele Bok, care a prezentat-o pe Florentyna. În timp ce-l asculta, ochii ei cercetau rândurile din faţă şi cât putea cuprinde din pajişte, dar nu l-a putut zări pe Richard.

— Domnule preşedinte Horner, distinşilor oaspeţi, doamnelor şi domnilor. Este o foarte mare onoare pentru mine să vă prezint astăzi pe una dintre cele mai renumite studente de la Radcliffe, o femeie care a cucerit mintea poporului american. Într-adevăr, ştiu că mulţi dintre noi cred că într-o bună zi Universitatea Radcliffe va avea doi preşedinţi. Şaptesprezece mii de invitaţi au izbucnit în aplauze. Doamnelor şi domnilor, are cuvântul doamna senator Kane.

Când s-a sculat în picioare Florentyna tremura. Şi-a aruncat o privire peste notiţe în timp ce camerele de luat vederi s-au îndreptat asupra ei orbind-o pentru o clipă, încât n-a mai văzut nimic, decât o mare de chipuri. S-a rugat în gând ca Richard să fie printre ei.

— Domnule preşedinte Bok, domnule preşedinte Horner.

Mă aflu în faţa dumneavoastră şi sunt mult mai emoţionată decât atunci când am venit prima oară la Radcliffe în urmă cu treizeci şi trei de ani, când timp de două zile n-am găsit sala de mese pentru că eram mult prea speriată ca să îndrăznesc să întreb pe cineva. Râsetele celor prezenţi au micşorat încordarea Florentynei. Acum am în faţa mea fete şi băieţi şi, dacă-mi amintesc exact regulamentul de la Radcliffe de pe vremea studenţiei mele, băieţii pot să intre în dormitoarele fetelor numai „între orele trei şi cinci p.m." şi „trebuie ca tot timpul să-şi ţină picioarele pe duşumea". Dacă regula încă mai exista şi azi, mă întreb când mai apucă bieţii de ei să mai şi doarmă?

Râsetele au ţinut multe minute în şir după care Florentyna a putut continua.

— Cu peste treizeci de ani în urmă am învăţat la această mare universitate care mi-a creat jaloanele pentru tot ce am încercat să realizez mai departe în viaţă. Calitatea prin excelenţă a fost întotdeauna pentru Harvard de o importanţă primordială şi este o uşurare pentru mine să aflu că în această lume schimbătoare, standardele atinse de absolvenţii dumneavoastră sunt chiar mai înalte decât pe vremea studenţiei mele. Oamenii în vârstă sunt înclinaţi să spună că tinerii de azi nu se compară cu cei de pe vremea lor. Asta îmi aduce aminte de o inscripţie de pe unul din mormintele faraonilor care în traducere, spune: „Tinerii sunt leneşi şi preocupaţi de ei înşişi, ceea ce, cu siguranţă, va duce la prăbuşirea lumii."

Absolvenţii au aplaudat iar părinţii au râs.

— Cândva Winston Churchill a spus: „Când aveam şaisprezece ani credeam că părinţii mei nu ştiu nimic. Când am ajuns la douăzeci şi unu am fost şocat să descopăr cât de mult învăţaseră în ultimii cinci ani".

Părinţii au aplaudat şi studenţii au râs.

— America deseori este privită ca un monolit cu o vastă economie centralizată. Nu este adevărată nici una, nici cealaltă. Sunt două sute douăzeci şi cinci de milioane de oameni care fac lucruri atât de diverse, de complicate, de interesante cum n-ai să întâlneşti la nici o altă naţie de pe pământ, iar eu vă invidiez pe toţi care doriţi să jucaţi un rol în viitorul acestei ţări şi îmi pare rău pentru cei care n-o fac. Universitatea Harvard este renumită pentru tradiţiile ei în medicină, drept, profesorat, religie şi arte. Ar trebui considerat o tragedie a lumii moderne faptul că tot mai mulţi tineri nu găsesc cariera politică la fel de onorabilă şi demnă

de urmat ca toate celelalte. Noi trebuie să schimbăm atmosfera pe coridoarele puterii pentru ca în acest fel cei mai străluciţi tineri să nu înlăture aprioric o carieră în viaţa publică. Nimeni dintre noi nu s-a îndoit nici măcar pentru o clipă de integritatea lui Washington, Adams, Jefferson sau Lincoln. De ce n-am crea astăzi o nouă generaţie de oameni de stat care să readucă în vocabularul nostru cuvintele de datorie, mândrie şi onoare, făcând ca ele să nu mai fie privite cu sarcasm sau neîncredere? Această mare universitate l-a dat pe John Kennedy, care, când a primit o diplomă de onoare de la Yale, a spus: „Acum am o educaţie făcută la Harvard şi o diplomă de la Yale, deci m-am ales cu ceea ce a avut mai bun fiecare din cele două”.

Când râsetele au încetat, Florentyna a continuat:

— Eu, domnule preşedinte, am cumulat ceea ce este cel mai bun într-o universitate: o educaţie la Radcliffe şi o diplomă de la Radcliffe.

Şaptesprezece mii de oameni s-au sculat în picioare şi a trecut mult timp până ce Florentyna a putut continua. Ea a zâmbit la gândul cât de mândru va fi Richard pentru că el îi sugerase această frază atunci când îşi repeta discursul în baie şi când ea nu fusese sigură dacă va avea efectul dorit.

— Ca tineri americani, mândriţi-vă cu realizările din trecut ale ţării voastre, dar străduiţi-vă să nu le consideraţi mai mult decât istorie. Sfidaţi vechile mituri, îndepărtaţi noile bariere, provocaţi la întrecere viitorul, ca astfel la sfârşitul acestui secol să se spună despre realizările noastre că pot să stea alături de cele ale grecilor antici, ale romanilor şi ale britanicilor, în instaurarea libertăţii şi a unei societăţi drepte pentru toţi oamenii acestei planete. Fie ca nici o barieră să nu mai însemne ceva de netrecut, nici un ţel să nu mai fie considerat prea înalt şi de neatins şi fie ca atunci când curgerea implacabilă a timpului se va opri pentru fiecare, să puteţi spune, aşa cum a spus Franklin D. Roosevelt: „Istoria omenirii în derularea ei ciclică îşi are misterele ei. Unor generaţii li se serveşte totul pe tavă, de la altele se aşteaptă să dea totul, dar această generaţie de americani are un destin de împlinit”.

Din nou toată lumea de pe pajişte a izbucnit în aplauze. Când au încetat, Florentyna a continuat aproape în şoaptă:

— Dragii mei absolvenţi, eu vă spun că sunt sătulă de cinici, îi dispreţuiesc pe acei care minimalizează totul, îi detest pe cei care gândesc că se pune la cale cu bună ştiinţă şi în chip

sofisticat prăbuşirea naţiei noastre, pentru că sunt convinsă că această generaţie a voastră va duce Statele Unite în secolul al douăzeci şi unulea având un destin de împlinit. Mă rog lui Dumnezeu ca mulţi dintre aceia să fie astăzi prezenţi aici.

Când Florentyna s-a aşezat pe scaun era singura persoană care nu stătea în picioare. A doua zi ziariştii aveau să comenteze că până şi cameramanii fluierau. Florentyna şi-a coborât privirile asupra mulţimii conştientă fiind că făcuse o bună impresie, dar simţea încă nevoia unei confirmări finale din partea lui Richard. Cuvintele lui Mark Twain i-au răsărit în minte: „Tristeţea îşi poate vedea singură de grijă, dar bucuria trebuie împărtăşită”.

Florentyna a fost condusă de pe scenă, studenţii au continuat să ovaţioneze şi să-şi fluture mâinile, dar ochii ei nu-l căutau decât pe Richard. Pe când îşi croiau drum prin curtea de la Tercentenary, era oprită de zeci de oameni, dar gândurile ei erau în altă parte.

În timp ce-l asculta pe un student ce-i spunea că intenţionează să meargă în Zimbabwe să predea engleza, a auzit cuvintele: „Cine-i spune?” Şi-a întors capul şi a văzut chipul îngrozit al preşedintelui de la Radcliffe, Matina Horner.

— S-a întâmplat ceva cu Richard, nu-i aşa? a spus ea repede.

— Da, mă tem că da. A avut un accident de maşină.

— Unde este?

— În spitalul Newton-Wellesley, la zece mile de aici.

— Cât este de grav?

— Nu cred că este prea bine.

O escortă a poliţiei a dus-o rapid pe Florentyna pe Massachusetts Turripike ieşind în autostrada 16. Tot drumul Florentyna s-a rugat în gând: „Doamne, ţine-l în viaţă. Doamne, ţine-l în viaţă.”

Când maşina a oprit în faţa intrării principale de la spital, Florentyna a coborât şi a urcat în fugă treptele. Un doctor o aştepta.

— Doamna senator Kane, sunt Nicholas Eyre, medicul şef de la chirurgie. Avem nevoie de aprobarea dumneavoastră pentru a-l opera.

— De ce? De ce trebuie operat?

— Soţul dumneavoastră are răni foarte grave la cap. Şi este singura şansă de a-l salva.

— Pot să-l văd?

— Da, bineînţeles.

A condus-o rapid spre sala de reanimare unde Richard zăcea inconştient sub un cort de plastic, un tub de oxigen îi ieşea din gură, iar ţeasta îi era înfăşată în tifon alb, pătat de sânge. Florentyna s-a prăbuşit pe scaunul de lângă pat, nemaiputând să suporte chipul mutilat al soţului ei. Creierul va fi oare afectat pentru totdeauna sau îşi va reveni?

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea pe chirurg.

— Poliţia nu poate fi sigură, dar un martor ocular a spus că soţul dumneavoastră a virat aparent fără nici un motiv şi a intrat într-o remorcă. Se pare că n-au găsit nici o defecţiune la maşina pe care o conducea, aşa că ei presupun că a adormit la volan.

Florentyna s-a forţat să-şi ridice ochii şi l-a privit din nou pe bărbatul pe care-l iubea.

— Putem să-l operăm, doamnă Kane?

— Da, a spus ea cu o voce slabă, care numai cu o oră în urmă ridicase în picioare mii de oameni.

A fost condusă într-un coridor şi a rămas singură. A venit o soră. Aveau nevoie de o semnătură; şi-a scris în grabă numele. De câte ori şi-l mai scrisese astăzi?

Stătea singură pe coridor, o ciudată figură ghemuită, într-o rochie elegantă, pe un scaun de lemn. Şi-a amintit cum l-a cunoscut pe Richard la Bloomingdale's când credea că venea s-o vadă pe Maisie; cum făcuseră dragoste la numai câteva clipe după prima ceartă; cum fugiseră şi cum devenise doamna Kane cu ajutorul Bellei şi al lui Claude; naşterea lui William şi Annabel; bancnota aceea de douăzeci de dolari care-i înlesnise întâlnirea cu Gianni la San Francisco; întoarcerea la New York, ca asociaţi, spre a conduce Grupul Baron şi banca Lester's; cum făcuse Richard ca Washington-ul să fie posibil; cum ea îi zâmbea când el îi cânta la violoncel; cum râseseră când ea îl bătuse la golf. Florentyna în permanenţă dorise să realizeze atât de multe pentru el, iar Richard întotdeauna o iubise într-un mod total lipsit de egoism. Richard trebuia să trăiască şi ea nu va precupeţi nimic ca el să se facă iarăşi bine.

La nenorocire, oamenii cred brusc în Dumnezeu. Florentyna a căzut în genunchi şi s-a rugat pentru viaţa soţului său.

Au trecut multe ceasuri până când doctorul Ere a apărut lângă ea. Florentyna şi-a înălţat privirile plină de speranţe.

— Soţul dumneavoastră a murit acum câteva minute, a

fost tot ce a spus medicul.

— A zis ceva înainte de a muri? l-a întrebat Florentyna.

Şeful de la chirurgie părea încurcat.

— Indiferent ce a spus soţul meu, aş dori să ştiu, domnule doctor.

Chirurgul a şovăit.

— Tot ce a spus, doamnă Kane, a fost: „Spuneţi-i lui Jessie că o iubesc”.

Florentyna şi-a înclinat capul. Văduva a îngenuncheat şi s-a rugat.

*

* *

A fost cea de a doua ceremonie funerară pentru un membru al familiei Kane la biserica Trinity, la atât de puţine luni distanţă. William stătea între cele două doamne Kane îmbrăcate în negru, în timp ce episcopul le amintea că în moarte există viaţă.

În seara aceea Florentyna a rămas singură în camera ei fără să-i mai pese de viaţa sa. Pe hol se afla un pachet pe care scria: „Fragil. Sotheby Parke Bernet. Conţinut: un violoncel, Stradivarius.”

*

* *

Luni, William a însoţit-o pe mama lui la Washington; standul de presă de la aeroportul Logan era plin cu titluri extrase din discursul Florentynei. Ea nici nu le-a băgat în seamă.

William a rămas cu mama lui la hotelul Baron trei zile până când ea l-a trimis la soţie. Ore în şir Florentyna stătea singură în camera plină de amintiri legate de Richard. Violoncelul lui, fotografiile lui, până şi ultimul joc de table rămas neterminat.

Florentyna a început să-şi facă apariţia la Senat pe la mijlocul dimineţilor. Janet n-a putut-o determina să se ocupe de corespondenţă, cu excepţia sutelor de scrisori şi telegrame de condoleanţe pentru moartea lui Richard. Ea nu se mai prezenta la şedinţele comitetului şi uita despre întâlnirile fixate cu oameni care veniseră de la mari distanţe ca s-o vadă. Odată chiar a uitat să prezideze o şedinţă a Senatului consacrată Apărării, sarcină

ce revenea tuturor senatorilor pe rând când vicepreşedintele era absent. Chiar şi cei mai fervenţi admiratori ai ei au început să se îndoiască de faptul că-şi va mai recăpăta vreodată impetuosul entuziasm de altădată pentru politică.

Cum săptămânile s-au transformat în luni, Florentyna a început să-şi piardă cei mai buni funcţionari care se temeau că ea niciodată n-o să mai aibă ambiţiile care le-a avut cândva şi care-i mobilizaseră şi pe ei. Plângerile din partea alegătorilor săi, la un diapazon scăzut în primele şase luni după moartea lui Richard, s-au transformat în vociferări mânioase, dar pe Florentyna tot n-au scos-o din apatie. Senatorul Brooks aproape că a sugerat pe faţă o retragere înainte de termen pentru binele partidului şi nu s-a sfiit să-şi exprime această opinie în camerele pline de fum de ţigară de la cartierul general al partidului din Illinois. Numele Florentynei a început să dispară de pe lista invitaţilor de onoare de la Casa Albă şi ea n-a mai fost văzută la cocteilurile date de doamna John Sherman Cooper, doamna Lloyd Dreeger sau doamna George Renchard.

Atât William cât şi Edward mergeau regulat la Washington încercând s-o facă să nu se mai gândească tot timpul la Richard şi să-i trezească din nou interesul pentru munca ei. Nici unul n-a reuşit.

Florentyna a petrecut un Crăciun liniştit la Casa Roşie din Boston. Pentru William şi Joanna era dificil să se adapteze la schimbarea care se petrecuse într-un timp atât de scurt. Doamna, cândva elegantă şi incisivă, devenise tăcută şi posomorâtă. A fost un Crăciun trist pentru toţi în afară de micul Richard în vârstă de zece luni, care învăţa să se ridice în picioare agăţându-se de tot ce-i venea la îndemână. Când Florentyna s-a reîntors la Washington de Anul Nou lucrurile nu s-au îmbunătăţit şi până chiar şi Edward a început să fie cuprins de disperare.

Janet a aşteptat aproape un an până să-i spună Florentynei că i se oferise un post de director administrativ în biroul senatorului Hart.

— Draga mea, trebuie să accepţi oferta. Aici nu mai ai nimic de făcut. La sfârşitul mandatului eu mă voi retrage.

Şi Janet a încercat s-o convingă pe Florentyna, dar fără efect.

Florentyna şi-a aruncat ochii prin corespondenţă şi abia dacă a văzut scrisoarea de la Bella, care o mustra că n-a venit la nunta fiicei sale, apoi a semnat câteva scrisori pe care nu le

scrisese ea şi nici nu s-a deranjat să le citească. Când s-a uitat la ceas era ora şase. O invitaţie de la senatorul Pryor la o mică recepţie zăcea pe masă în faţa ei. Florentyna a aruncat-o la coş, a luat un exemplar din *The Washington Post* şi s-a hotărât să plece acasă singură. Cât trăise Richard niciodată nu se simţise singură.

A ieşit din clădirea Russell, a traversat Delaware Avenue şi a scurtat drumul peste iarba din Union Station Plaza. Curând Washington-ul avea să fie o revărsare de culori. Când a ieşit la aleea pavată a stropit-o fântâna arteziană din preajmă. A ajuns la treptele ce duceau la New Jersey Avenue şi s-a hotărât să se odihnească puţin pe o bancă din parc. Nu avea de ce să se grăbească acasă. Gândurile au început să-i rătăcească. Şi-a amintit chipul lui Richard când Jake Thomas i-a urat bun venit în noua calitate de preşedinte al băncii Lester's. Aşa cum stătea acolo cu un autobuz londonez mare şi roşu sub braţ arăta ca năuc. Amintirile despre asemenea întâmplări din viaţa lor, trăite împreună, îi creau o stare vecină cu fericirea, pe care nu mai sperase s-o cunoască vreodată.

— Mi-ai ocupat banca.

Florentyna a clipit şi s-a uitat în direcţia vocii. Un bărbat îmbrăcat în blugi murdari şi o cămaşă maro, deschisă la gât şi cu manşete ferfeniţite stătea la celălalt capăt al băncii şi se holba spre ea suspicios. Nu se bărbierise de foarte multe zile, ceea ce făcea dificil pentru Florentyna să-i ghicească vârsta.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că este banca dumitale.

— De treisprezece ani este banca mea, banca lui Danny, a spus insul soios. Înainte de astă a fost a lui Ted şi când eu am să plec va fi a lui Matt.

— Matt? a întrebat Florentyna fără să înţeleagă.

— Da, Matt Etilicul. El doarme în spatele parcării de la şaisprezece şi aşteaptă să mor. Vagabondul a chicotit. Dar, ascultă-mă pe mine, după cum o trage cu alcoolul etilic, Matt n-o să ajungă niciodată să ia această bancă. N-ai de gând să stai mult, nu-i aşa, doamnă?

— Nu, n-am intenţia asta, a spus Florentyna.

— Bun, a zis Danny.

— Ce faci în cursul zilei?

— O, una, alta. Întotdeauna ştiu unde pot primi supă de la bucătăriile bisericilor şi cu ce mai aruncă restaurantele de lux îmi

duc zilele. Ieri am avut parte de o bucată bună de cotlet la Monocle. Mâine seară cred că am să încerc la Baron.

Florentyna a căutat să-şi mascheze sentimentele.

— Nu lucrezi?

— Cine-i dă de lucru lui Danny? N-am avut nici o slujbă în cincisprezece ani – de când m-am întors din armată, în 70. Nimeni n-are nevoie de bătrânii veterani, mai bine ar fi murit pentru ţară în Nam – şi ar fi fost toată lumea mulţumită.

— Câţi veterani sunt ca dumneata?

— În Washington?

— Da, în Washington.

— Sute.

— Sute? a repetat Florentyna.

— Aici nu e aşa de rău ca în alte oraşe. În New York te aruncă la zdup cum pun ochii pe tine. Când aveţi de gând să plecaţi, doamnă? a întrebat el privind-o din nou suspicios.

— Curând. Pot să te întreb...?

— Aţi pus prea multe întrebări, aşa că acum a rândul meu. Bine, dacă îmi daţi ziarul când plecaţi, da?

— *The Washington Post*?

— Ăsta e de bună calitate, a spus Danny.

— Îl citeşti?

— Nu. A râs. Mă învelesc în el, îmi ţine de cald, exact ca un hamburger, dacă nu mă mişc.

Florentyna i-a dat ziarul. S-a ridicat şi i-a zâmbit lui Danny observând pentru prima oară că nu are decât un picior.

— Nu aveţi douăzeci şi cinci de cenţi să-i daţi unui bătrân soldat?

Florentyna s-a scotocit în geantă. Nu avea decât o bancnotă de zece dolari şi treizeci şi şapte de cenţi. I-a dat lui Danny.

El s-a uitat la bani fără să-i vină a crede.

— Aici e destul şi pentru mine şi pentru Matt ca să cumpărăm mâncare adevărată, a exclamat el. Vagabondul a făcut o pauză şi s-a uitat la ea mai atent. Vă ştiu de undeva, doamnă, a spus Danny. Sunteţi doamna senator. Matt mereu zice c-o să vă ceară o audienţă ca să vă explice un lucru sau două despre cum sunt cheltuiţi banii guvernului. Dar eu i-am spus că tipii de la intrare, când văd de-alde noi că punem piciorul înăuntru, cheamă poliţiştii federali şi se grăbesc să dea cu dezinfectant. Nici măcar n-o să ne ceară să semnăm în cartea de

onoare. I-am spus lui Matt să nu-şi risipească timpul său preţios.

Florentyna l-a privit pe Danny cum îşi potrivea culcuşul pe bancă acoperindu-se foarte profesional cu *The Washington Post*.

— În orice caz, eu i-am zis că sunteţi prea ocupată ca să vă pierdeţi timpul cu el, la fel şi ceilalţi nouăzeci şi nouă.

S-a întors cu spatele spre distinsa senator de Illinois şi a rămas nemişcat. Florentyna i-a spus noapte bună, după care a coborât treptele ce duceau în stradă unde a fost întâmpinată de un poliţist, în faţa intrării în parcajul subteran.

— Îl ştii pe bărbatul de pe bancă?

— Da, doamnă senator, a spus ofiţerul. Este Danny, Danny cel cu un picior. Sper că nu v-a făcut nici un necaz.

— Nu, absolut deloc, a spus Florentyna. Doarme acolo în fiecare noapte?

— De peste zece ani. Când m-am angajat eu l-am găsit acolo. În nopţile friguroase se mută lângă un grilaj din spatele Capitoliului. El nu este periculos cum sunt cei de la parcajul şaisprezece.

Florentyna s-a urcat în pat şi n-a închis ochii toată noaptea cu gândul la Danny – cel cu un picior şi la sutele de necăjiţi ce se aflau în aceeaşi stare deplorabilă. Dimineaţa următoare, la şapte şi jumătate era în biroul ei de pe Capitol Hill. Prima persoană care a sosit a fost Janet, la ora opt şi treizeci şi a fost uluită când a văzut-o pe Florentyna cufundată în Bunăstarea societăţii moderne de Arthur Quern. Florentyna şi-a ridicat privirile

— Janet, vreau toate cifrele la zi la şomaj, pe state şi apoi pe grupuri etnice. De asemenea, vreau să ştiu, pe aceleaşi categorii, câţi primesc ajutoare sociale şi câţi au încetat să le primească de peste doi ani. Apoi vreau să-mi afli câţi dintre ei provin din forţele armate. Fă-mi o listă cu toate autorităţile de vârf... Tu plângi, Janet?

— Da, plâng, a spus ea.

Florentyna s-a sculat de la birou şi a îmbrăţişat-o.

— Gata, s-a terminat, draga mea, să uităm trecutul şi să ne aşternem pe lucru.

33

Celor din Congres nu le-a trebuit nici o lună ca să-şi dea seama că senatorul Kane se întorsese printre ei cu aceeaşi hotărâre şi energie de altădată. Când preşedintele a sunat-o personal a ştiut că atacurile ei asupra „Noii abordări” îşi atinseseră ţinta, ajungând acolo unde lucrurile puteau fi schimbate.

— Florentyna, nu mai am decât optsprezece luni până la alegeri şi tu îmi critici „Noua abordare”. Vrei ca republicanii să câştige viitoarele alegeri?

— Nu. Bineînţeles că nu, dar cu „Noua abordare” a dumneavoastră s-a cheltuit pentru asistenţa socială într-un an cât s-a cheltuit la Apărare în şase săptămâni. Vă daţi seama câţi oameni din această ţară nu mănâncă nici măcar o masă pe zi?

— Da, Florentyna, eu...

— Ştiţi la cât se ridică cifrele celor care dorm în stradă noapte de noapte în America? Nu în India, nu în Africa, nu în Asia; eu vorbesc despre America. Şi câţi dintre acei oameni n-au avut nici o slujbă în zece ani? Nu în zece săptămâni, sau zece luni, ci în zece ani, domnule preşedinte!

— Florentyna, de câte ori mi te adresezi cu domnule preşedinte ştiu că am dat de bucluc. Ce-ai dori de la mine să fac? Tu întotdeauna te-ai numărat printre democraţii care au susţinut un program de apărare puternic.

— Da şi încă îl susţin, dar sunt milioane de oameni în toată America, care nici nu se sinchisesc dacă ruşii mărşăluiesc acum pe Pennsylvania Avenue, pentru că ştiu că lor nu le-ar putea fi mai rău.

— Eu te-aud ce spui, dar ai devenit un uliu în haine de porumbel şi frazele acelea pe care le rosteşti sunt titluri minunate pentru presă, dar zi-mi ce aştepţi de la mine să fac?

— Constituiţi o comisie prezidenţială care să cerceteze modul în care sunt cheltuiţi banii pentru asistenţă socială, în momentul de faţă, eu deja am trei din funcţionarii mei care se ocupă de această problemă şi intenţionez să prezint concluziile lor cât mai curând posibil. Ceea ce vă pot promite, domnule preşedinte, este că cifrele au să vă facă părul măciucă în cap.

— Ai uitat că sunt aproape chel, Florentyna? Ea a râs. Îmi place ideea cu comisia. Preşedintele a făcut o pauză. Aş putea

chiar s-o flutur la următoarea mea conferinţă de presă?

— De ce nu, domnule preşedinte? Şi vorbiţi-le despre omul care doarme pe o bancă de treisprezece ani la nici o zvârlitură de băţ de Casa Albă, în vreme ce dumneavoastră vă faceţi somnul liniştit în dormitorul Lincoln. Un bărbat care şi-a pierdut piciorul în Vietnam şi care nici măcar nu ştie că are dreptul la o compensaţie de la Administraţia Veteranilor de şaizeci şi trei de dolari pe săptămână. Şi dacă ar şti, tot n-ar avea cum să intre în posesia lor pentru că biroul Veteranilor de care ţine el se află în Texas şi dacă funcţionarii de acolo, într-un moment de inspiraţie s-ar hotărî să-i trimită un cec, pe ce adresă ar putea să-l expedieze? O bancă din parc, lângă Capitoliu?

— Danny, cel cu un singur picior, a spus preşedintele.

— Deci ştiţi despre Danny?

— Cine nu ştie? El a avut în două săptămâni o publicitate mai bună decât mine în doi ani. Chiar m-am gândit la o amputare. Ştii, eu am luptat pentru ţară în Coreea.

— Şi de atunci v-aţi purtat foarte bine de grijă.

— Florentyna, dacă institui o comisie pentru asistenţă socială, o să mă bucur de sprijinul tău?

— Bineînţeles că da, domnule preşedinte.

— Şi-ai să te opreşti de a mai ataca Texasul?

— Din păcate, nu. Unul din tinerii mei angajaţi a descoperit că Danny este originar din Texas. Vă daţi seama că, în ciuda problemei imigrării ilegale, peste douăzeci la sută din populaţia Texasului are un venit anual mai mic decât...?

— Ştiu, ştiu, Florentyna, dar *tu* se pare că uiţi că vicepreşedintele meu este din Houston şi nu mai are o zi de odihnă de când Danny a stat pe primele pagini.

— Bietul bătrân Pete, a spus Florentyna. Va fi primul vicepreşedinte care a avut a se îngrijora de ceva.

— Nu trebuie să fii dură cu Pete, îşi are şi el rolul lui.

— Vreţi să spuneţi că ţine în balanţă buletinul de vot ca să puteţi sta la Casa Albă.

— Florentyna, eşti o doamnă cu o limbă ascuţită şi te previn că intenţionez să deschid conferinţa de presă de joi spunând că mi-a venit o idee strălucită.

— *Dumneavoastră* v-a venit ideea?

— Da, a spus preşedintele. Trebuie să am o compensaţie pentru bobârnacele pe care le primesc tot timpul. Îţi repet, deci am venit cu această idee strălucită a unei comisii prezidenţiale

care să cerceteze irosirea fondurilor destinate asistenţei sociale. Şi..., preşedintele a şovăit un minut, ... şi doamna senator Kane a fost de acord să fie preşedintele acesteia. Ei bine, asta o să-ţi ţină gura închisă câteva zile.

— Da, a spus Florentyna. Şi voi încerca să vă aduc toate datele într-un an de zile, astfel ca să aveţi timp ca înainte de alegeri să vorbiţi electorilor despre curajoasele dumneavoastră proiecte menite să îndepărteze plasa de păianjen a trecutului şi să pună în practică „Noua abordare”.

— Florentyna.

— Iertaţi-mă, domnule preşedinte. N-am putut rezista.

*
* *

Janet nu ştia de unde spera Florentyna să-şi mai găsească timp ca să prezideze o comisie atât de importantă. Agenda ei de întâlniri trebuia completată cu cel mai mărunt scris de mână ca lungile liste să poată încăpea pe fiecare pagină.

— Pentru următoarele şase luni am nevoie de trei ore pe zi complet libere, a spus Florentyna.

— Cu siguranţă, a spus Janet. Ce părere aveţi despre ora două până la cinci dimineaţă?

— Pentru mine este perfect, a spus Florentyna, dar nu cred că am putea găsi pe cineva care să accepte aceste condiţii. Florentyna a zâmbit. Şi mai trebuiesc angajaţi funcţionari.

Janet deja completase posturile ce rămăseseră libere în ultimele luni. A numit un nou secretar de presă, o nouă persoană care să scrie discursurile şi alţi patru cercetători în domeniul legislaţiei, selectaţi dintre tinerii absolvenţi cu o bună pregătire, care băteau la uşa Florentynei.

— Să fim mulţumite că Grupul Baron îşi poate permite cheltuieli suplimentare, a adăugat Janet.

După ce preşedintele a anunţat înfiinţarea comisiei, Florentyna s-a aşternut pe muncă. Comisia ei era alcătuită din douăzeci de membri, plus un grup de unsprezece specialişti. Ea a împărţit comisia în două, jumătate era formată din oameni care aveau o slujbă şi care nu fuseseră niciodată nevoiţi să apeleze la asistenţa socială şi nici nu se gândiseră la ea până în clipa în care Florentyna îi rugase s-o facă. Cealaltă jumătate era formată din şomeri şi oamenii ce trăiau din asistenţa socială. Un Danny

proaspăt ras şi purtând primul său costum de haine după atâţia ani, s-a alăturat personalului Florentynei în calitate de consilier. Originalitatea ideii a luat Washington-ul prin surprindere. Se scriau articole peste articole despre membrii comisiei senatorului Kane proveniţi de pe băncile parcurilor. Danny le relata fapte care îi făceau pe cei din cealaltă jumătate a comisiei să-şi dea seama cât de gravă era situaţia şi cât de multe abuzuri încă trebuiau corectate pentru ca ajutoarele să ajungă la cei care, într-adevăr, aveau nevoie de ele.

Printre cei chestionaţi de comisie au fost şi Matt Etilicul, care acum dormea pe banca lui Danny rămasă liberă şi Charlie Wendon, un puşcăriaş ingenios din Leavenworth care, printr-un aranjament făcut de Florentyna, a povestit comisiei cum a reuşit el să ia de la asistenţa socială câte o mie de dolari pe săptămână până când l-a prins poliţia. Omul avea atâtea nume că nici el nu-l mai ştia pe cel adevărat; la un moment dat figura că întreţine şaptesprezece neveste, patruzeci şi unu de copii şi nouăsprezece părinţi, dar aceştia nu existau în realitate, ci numai în computerul de la asistenţa socială. Florentyna a crezut că s-ar putea să exagereze, dar s-a convins când el a arătat comisiei cum poate intra în computer preşedintele Statelor Unite ca şomer, având doi copii de întreţinut şi o mamă în vârstă şi locuind cu toţii în Washington D.C., pe Pennsylvania Avenue. Wendon i-a confirmat un lucru de care ea deja începuse să se teamă şi anume că el era un pungaş mărunt în comparaţie cu reţeaua bine organizată pentru care suma de cincizeci de mii de dolari pe săptămână obţinuţi de la asistenţa socială era un mizilic.

Mai târziu ea a descoperit că numele real al lui Danny figura în computer şi că altcineva îi lua banii de peste treisprezece ani. N-a trecut mult şi au aflat ca şi numele lui Matt Etilicul, precum şi al multora dintre prietenii săi de la parcarea şaisprezece erau în computer, deşi ei înşişi nu primiseră niciodată nici măcar un cent.

Florentyna a obţinut dovezi că peste un milion de oameni aveau dreptul să primească ajutor social, dar nu l-au primit, banii fiind ridicaţi de alţii. Ea a ajuns la concluzia că nu mai era nevoie să ceară Congresului fonduri în plus, ci trebuia doar să se asigure că cei peste zece milioane de dolari destinaţi în fiecare an asistenţei sociale ajungeau acolo unde trebuie. Mulţi dintre acei care aveau nevoie de ajutor, pur şi simplu, nu ştiau să scrie şi să

citească, aşa că lungile formulare ce trebuiau să le completeze niciodată nu mai erau returnate la oficiul de asistenţă socială. Numele lor devenea o sursă uşoară de venit pentru orice escroc, chiar pentru o scurtă perioadă de timp. Când Florentyna a prezentat raportul ei preşedintelui, zece luni mai târziu, el a trimis o serie de proiecte de măsuri Congresului spre a fi examinate imediat. De asemenea, a anunţat că va schiţa un nou program de reforme la Asistenţa Socială pe care-l va prezenta înainte de alegeri. Presa a fost fascinată de modul în care Florentyna a introdus numele şi adresa preşedintelui în computer făcându-l să figureze la şomeri. De la MacNelly la Peters, caricaturiştii au avut o zi bogată în subiecte în timp ce F.B.I.-ul a făcut o serie de arestări în toată ţara pentru fraude comise la asistenţa socială.

Presa a lăudat preşedintele pentru iniţiativa sa, *The Washington Post* a declarat că senatorul Kane într-un an de zile a făcut mai multe pentru acei care au, într-adevăr, nevoie de ajutor social decât „Noua politică economică" a administraţiei Franklin D. Roosevelt şi „Marea societate" puse la un loc. Aceasta era într-adevăr „o nouă abordare"; Florentyna a trebuit să zâmbească. Au început să circule zvonuri că la alegeri ea avea să-i ia locul lui Pete Parkin ca vicepreşedinte. Luni dimineaţă i-a apărut poza pentru prima oară pe coperta revistei *Newsweek* dedesubt scria: „Prima femeie vicepreşedinte al Americii?" Florentyna era un politician prea versat ca să pună preţ pe speculaţiile presei. Ştia că, atunci când va veni vremea, preşedintele îl va susţine pe Parkin pentru balanţa votului şi pentru a fi sigur pe statele din sud. Oricât de mult ar fi admirat-o el pe Florentyna, preşedintele îşi dorea, totuşi, încă patru ani la Casa Albă.

*
* *

Din nou cea mai mare problemă în viaţa Florentynei era stabilirea priorităţilor printre atât de multele probleme şi numeroşii oameni care îi solicitau atenţia. Printre cererile de la diverşi senatori de a-i ajuta în campania electorală a venit una şi de la Ralph Brooks. Brooks, care niciodată n-a scăpat prilejul de a se numi senatorul cu vechime mai mare în Congres. Recent fusese numit preşedintele Comitetului pentru Energie din Senat,

ceea ce-l ţinea mereu în atenţia publicului. Primise foarte multe laude pentru felul cum se descurcase cu marii magnaţi ai petrolului şi cu marii industriaşi. Florentyna era conştientă că, în particular, el nu vorbea niciodată de bine despre ea, dar, când a avut şi dovada certă, nu i-a dat atenţie, considerând-o neimportantă. Ea a fost, totuşi, surprinsă când el i-a propus să apară amândoi într-un spot publicitar în care să spună cât de bine lucrau împreună şi cât de important era că ambii senatori de Illinois aparţineau Partidului Democrat. După ce preşedintele de partid din Chicago a rugat-o să coopereze, Florentyna a acceptat, deşi nu vorbise cu colegul ei de Senat decât de câteva ori de când fusese aleasă în Congres. Spera că sprijinul ei va netezi asperităţile. Dar nu le-a netezit. Doi ani mai târziu, când i-a venit ei rândul să fie realeasă, suportul lui a fost inexistent.

Cu cât alegerile prezidenţiale se apropiau, din ce în ce mai mulţi senatori care voiau să fie realeşi au apelat la Florentyna să vorbească pentru ei. În ultimele şase luni ale anului 1988 ea rareori a mai petrecut un weekend acasă; chiar preşedintele a rugat-o să-l însoţească şi să apară alături de el la întâlnirile cu alegătorii. El fusese încântat de reacţia publicului faţă de raportul Comisiei Kane pentru asistenţă socială şi a fost de acord cu o cerere pe care i-a adresat-o Florentyna, deşi ştia că Pete Parkin şi Ralph Brooks vor fi furioşi când vor afla.

De la moartea lui Richard, Florentyna apărea foarte rar sau deloc în societate. Din când în când, reuşea să-şi petreacă weekend-ul cu William, Joanna şi nepotul ei de doi ani, Richard, la Casa Roşie de pe Beacon Hill. Când avea timp să meargă la sfârşit de săptămână la Cape, Annabel o însoţea.

Edward, care acum era preşedintele Grupului Baron şi vicepreşedintele băncii Lester's o informa cel puţin o dată pe săptămână despre rezultatele obţinute, de care chiar şi Richard ar fi fost mândru. La Cape Cod făceau împreună câte o partidă de golf, dar, spre deosebire de partidele cu Richard, acum Florentyna câştiga întotdeauna. De fiecare dată ea dona câştigurile clubului local republican în memoria lui Richard. Darurile erau înregistrate întotdeauna ca venind de la un donator anonim pentru că alegătorii Florentynei cu greu ar fi putut înţelege motivele ei pentru a susţine ambele părţi.

Edward i-a dezvăluit Florentynei sentimentele care le avea pentru ea şi o dată, şovăind, a mers chiar până acolo încât a cerut-o în căsătorie. Florentyna şi-a sărutat cu tandreţe vechiul

prieten pe obraz.

— Eu n-am să mă mai mărit niciodată, i-a spus ea, dar, dacă mă baţi o dată la o partidă de golf, mă voi gândi la propunerea ta.

Edward a început imediat să ia lecţii de golf, dar Florentyna a rămas întotdeauna mult mai bună decât el.

*
*   *

Când presa a aflat că senatorul Kane a fost aleasă ca să ţină discursul cheie la convenţia democratică din Detroit, din nou a început să scrie despre ea că ar fi un posibil candidat la preşedenţie pentru 1992. Edward a fost entuziasmat de sugestiile jurnaliştilor, dar ea i-a amintit că ei vorbiseră despre alţi patruzeci şi trei de candidaţi în ultimele şase luni. Aşa cum prezisese preşedintele, Pete Parkin s-a făcut livid când i-a sugerat că vicepreşedinţia va fi dată Florentynei, dar, în cele din urmă, s-a liniştit când şi-a dat seama că preşedintele n-avea nici o intenţie de a renunţa la el. Faptul, însă, a convins-o pe Florentyna că vicepreşedintele va fi unul din cei mai mari rivali ai ei, dacă se va decide să candideze peste patru ani.

Preşedintele şi Pete Parkin au fost realeşi la convenţia partidului într-o atmosferă de mare plictiseală.

Discursul Florentynei a fost primit de delegaţi cu ceva mai puţini decibeli decât cei acordaţi preşedintelui după discursul de acceptare, ceea ce a făcut ca în ultima zi să apară afişe şi cocarde cu cuvintele: „Kane pentru '92”. Numai în America era posibil să răsară peste noapte zece mii de cocarde, şi-a zis în gând Florentyna şi a luat una acasă pentru micul Richard. Campania ei prezidenţială începuse fără ca măcar să ridice un deget.

În timpul ultimelor săptămâni înainte de alegeri, Florentyna a călătorit în tot atâtea state periferice ca însuşi preşedintele şi presa a sugerat că loialitatea ei fără margini a fost, probabil, factorul care a adus victoria la mustaţă a democraţilor. Ralph Brooks s-a reîntors în Senat cu o majoritate uşor crescută. Aceasta i-a reamintit Florentynei că propria ei realegere în Senat urma să aibă loc peste doi ani.

Când s-a deschis prima sesiune a Congresului 101 mulţi dintre colegii Florentynei din ambele Camere i-au promis direct

sprijinul dacă se va hotărî să candideze pentru preşedenţie. Ea şi-a dat seama că unii dintre ei îi spuneau acelaşi lucru şi lui Pete Parkin, dar şi i-a notat în minte pe fiecare şi le-a trimis în aceeaşi zi o scrisoare de mulţumiri, scrisă de propria-i mână.

Sarcina ei cea mai grea înainte de realegerea în Senat a fost să treacă prin ambele Camere proiectul pentru noua Lege a asistenţei sociale şi aceasta i-a luat mai tot timpul. Ea, personal, a sponsorizat şapte amendamente, care includeau: suportarea tuturor costurilor de către guvernul federal, stabilirea unui venit minim la nivelul întregii naţiuni şi o revizuire majoră a securităţii sociale. Şi-a petrecut ceasuri în şir bătându-i la cap, ademenindu-i cu vorbe dulci, linguşindu-i şi aproape mituindu-i pe colegii ei până ce proiectul a devenit lege. A stat în spatele preşedintelui când a semnat noua lege în Grădina cu Trandafiri. Camerele de luat vederi şi aparatele de fotografiat ale ziariştilor au înregistrat evenimentul. Era cea mai mare realizare din cariera politică a Florentynei. Preşedintele a ţinut un discurs, apoi s-a ridicat şi a strâns mâna Florentynei.

— Aceasta este doamna căreia trebuie să-i mulţumim pentru „Legea Kane”, a spus el, adăugând în şoaptă, numai pentru urechile ei: Noroc că vicepreşedintele este în America de Sud pentru că altfel nu-i mai vedeam sfârşitul.

Presa şi opinia publică au lăudat priceperea şi hotărârea cu care senatorul Kane a trecut proiectul prin Congres şi *New York Times* a spus că, dacă ea n-ar fi realizat nimic altceva în cariera sa politică, ceea ce a făcut acum este prea destul fiind vorba despre o lege ce va trece testul timpului. În conformitate cu litera şi spiritul ei, nimeni dintre acei care, într-adevăr, au nevoie de ajutor social nu va fi privat de drepturile lui, iar acei care vor juca „Şarada Asistenţei Sociale” vor sfârşi după gratii.

*
* *

După ce toată agitaţia s-a terminat, Florentyna a încercat să se întoarcă la o viaţă normală de senator. Janet a sfătuit-o să petreacă mai mult timp în statul ei, mai cu seamă că nu mai erau decât nouă luni până la alegeri. Aproape toţi membrii de vază ai partidului şi-au oferit serviciile când i-a venit rândul Florentynei să fie realeasă, chiar preşedintele în persoană şi-a încărcat programul ca s-o sprijine şi, când a vorbit în sala

convenţiei din Chicago, s-a adunat cel mai mare număr de oameni. Când urcau împreună treptele în acordurile de la „Zilele fericite sunt din nou aici”, el i-a şoptit:

— Acum am să-mi iau revanşa pentru artileria cu care m-ai bombardat în ultimii cinci ani.

Preşedintele a descris-o pe Florentyna ca pe femeia care i-a dat mai multă bătaie de cap decât o soţie, iar acum a auzit că ar vrea să i se vâre în pat la Casa Albă. Când râsetele s-au potolit, a adăugat:

— Şi dacă ea aspiră la această înaltă funcţie, eu cred că America n-ar putea fi slujită mai bine de altcineva.

În ziua următoare presa a sugerat că declaraţia preşedintelui a fost un bobârnac direct dat lui Pete Parkin şi că Florentyna se va bucura de sprijinul lui, dacă se hotărăşte să candideze. Preşedintele a negat această interpretare a spuselor sale, dar, din acel moment, Florentyna a fost plasată pe poziţia numărului unu pentru alegerile din 1992. Când s-au anunţat rezultatele de la Senat, chiar şi Florentyna a fost surprinsă de numărul mare de voturi pe care le-a avut, mai cu seamă că majoritatea senatorilor democraţi pierduseră în alegerile de la mijlocul mandatului. Victoria copleşitoare a Florentynei a confirmat opinia partidului care îşi găsise în ea nu numai un purtător de stindard, ci ceva mult mai important: un câştigător.

Prima sesiune a celui de al 102-lea Congres a debutat cu poza Florentynei pe coperta revistei *Time*. Viaţa îi era povestită în amănunţime dându-se detalii despre cum a interpretat-o pe Sfânta Ioana la Şcoala Latină de Fete şi cum a câştigat bursa Woolson la Radcliffe. Se explica chiar şi de ce răposatul ei soţ îi spunea Jessie. A ajuns cea mai cunoscută femeie din America. „Această doamnă fermecătoare, de cincizeci şi şase de ani”, spunea revista *Time* concluzionând, „este pe cât de inteligentă, pe atât de înţeleaptă. Numai că, atenţie, când îşi încleştează pumnul, devine un boxer de categorie grea.”

*

* *

În cursul noii sesiuni Florentyna a încercat să-şi ducă la bun sfârşit obişnuitele sarcini de senator, dar zilnic era întrebată de colegi, prieteni şi ziarişti când avea de gând să facă declaraţia referitoare la intenţia de a candida sau nu pentru Casa Albă. Ea

încerca să le abată atenţia cufundându-se tot mai mult în problemele majore ale zilei. Când Quebec-ul a ales un guvern de stânga, ea a luat avionul spre Canada pentru a participa la unele discuţii cu Columbia Britanică, Alberta, Saskatchewan şi Manitoba despre eventualitatea unei federaţii cu America. Presa a însoţit-o, iar când s-a întors la Washington a descris-o nu numai ca un bun politician, ci ca prima femeie de stat din America.

Pete Parkin deja informa pe toată lumea şi pe oricine dorea să-l asculte că intenţiona să candideze şi un anunţ oficial era considerat iminent. Vicepreşedintele era cu cinci ani mai mare decât Florentyna şi ea ştia că aceasta va fi ultima lui şansă ca să i se cânte „Trăiască şeful”. Florentyna îşi dădea seama că şi pentru ea s-ar putea să fie unica şansă. Şi-a amintit cuvintele pe care i le-a spus Margaret Thatcher când candida pentru postul de prim-ministru: „Singura diferenţă dintre un conducător de partid bărbat sau femeie este aceea că, dacă femeia pierde, bărbaţii nu-i vor mai acorda a doua şansă.”

Florentyna nu avea nici un dubiu asupra a ceea ce ar fi sfătuit-o Bob Buchanan, dacă ar fi mai trăit. „Citeşte *Iulius Caesar*, draga mea, dar de data asta ia aminte la Brutus, nu la Mark Antoniu.”

Ea şi Edward au petrecut un weekend liniştit la Cape Cod şi, în timp ce el pierdea încă o partidă de golf, au discutat despre fluxurile şi refluxurile din viaţa unei femei şi despre şansa unei victorii.

Când Edward s-a întors la New York iar Florentyna la Washington, decizia finală fusese luată.

34

„…Şi, în final, îmi declar candidatura pentru postul de preşedinte al Statelor Unite.”

Florentyna şi-a aruncat ochii peste sala de întruniri a Senatului, spre cei trei sute cincizeci de oameni care aplaudau, îngrămădiţi într-un spaţiu în legătură cu care ofiţerul de serviciu insistase să nu fie ocupat de mai mult de trei sute de persoane. Echipajele de la televiziune şi reporterii încercau să se strecoare printre ei, încât să nu le apară în cadru ceafa vreunui anonim. Florentyna a rămas în picioare în timpul aplauzelor prelungite ce au urmat anunţului ei. Când, în cele din urmă, zgomotul a încetat, Edward s-a urcat pe podium oprindu-se în faţa numeroaselor microfoane.

— Doamnelor şi domnilor, a spus el. Ştiu că, mai mult decât sigur, candidatul va fi încântat să vă răspundă la întrebări.

Jumătate din oamenii din sală a început să vorbească deodată şi Edward a făcut semn unui bărbat din rândul al treilea ca să pună prima întrebare.

— Sunt Albert Hunt de la *The Wall Street Journal*. Doamnă senator Kane, cine credeţi că va fi rivalul dumneavoastră cel mai de temut?

— Candidatul republican, a spus ea fără şovăire.

A urmat un hohot de râs şi câteva aplauze. Edward a zâmbit şi a făcut semn pentru a doua întrebare.

— Doamnă senator Kane, vi s-a făcut, într-adevăr, o ofertă de a fi coechipierul lui Pete Parkin?

— Nu, nu mă interesează postul de vicepreşedinte, a răspuns Florentyna. În cazul cel mai bun funcţia respectivă înseamnă o perioadă de stagnare, timp în care tu continui să speri că vei face cu adevărat ceva. În cel mai rău caz, îmi amintesc de cuvintele lui Nelson Rockefeller: „Să nu ocupi locul numărul doi decât dacă urmezi un seminar de ştiinţe politice de patru ani şi dacă participi la funeralii de stat”. Nu am nici o dispoziţie pentru nici una din alternative.

— Credeţi că America este pregătită să accepte o femeie în funcţia de preşedinte al statului?

— Da, cred, altfel n-aş fi candidat pentru acest post, dar voi fi mai în măsură să vă răspund la întrebare în 3 noiembrie.

— Credeţi că ar putea şi republicanii să aleagă o femeie?

— Nu, ei n-au curajul pentru o mişcare atât de îndrăzneaţă. Vor aştepta ca ideea să aibă succes la democraţi, şi apoi o vor copia şi ei la alegerile următoare.

— Credeţi că aveţi suficientă experienţă ca să deţineţi această funcţie?

— Am fost soţie, mamă, preşedinte al unei corporaţii multimilionare, membru al Camerei timp de opt ani şi senator şapte. În cariera politică mi-am ales ca ţintă supremă preşedenţia. Aşa că, da, cred că acum am pregătirea necesară pentru acest post.

— Vă aşteptaţi ca succesul pe care l-aţi înregistrat cu Legea asistenţei sociale să vă aducă votul săracilor şi al populaţiei de culoare?

— Sper ca acea lege să-mi aducă sprijinul tuturor. Interesul meu principal a fost să promulgăm o lege ale cărei stipulaţii să fie considerate drepte şi umane atât de către cei care contribuie prin taxe la aplicarea ei, cât şi de către cei care beneficiază de ea.

— După invazia Rusiei în Iugoslavia, administraţia dumneavoastră ar lua o atitudine mai dură faţă de Kremlin?

— După Ungaria, Cehoslovacia, Afganistan, Polonia şi acum Iugoslavia, ultima ofensivă sovietică orientată spre graniţele Pakistanului îmi întăreşte o foarte veche convingere, că noi trebuie să rămânem vigilenţi în apărarea poporului nostru. Trebuie întotdeauna să avem în minte faptul că cele două mari oceane care ne-au apărat în trecut nu mai reprezintă nici o garanţie pentru noi în viitor.

— Preşedintele v-a descris drept un uliu în haine de porumbel.

— Nu sunt sigură dacă s-a referit la îmbrăcămintea sau la înfăţişarea mea, dar cred că asocierea celor două păsări seamănă mult cu vulturul de pe steagul nostru.

— Credeţi că putem păstra o relaţie normală cu Europa după rezultatul alegerilor din Franţa şi Marea Britanie?

— Hotărârea Franţei de a se întoarce la un guvern gaullist şi a britanicilor de a vota o nouă administraţie laburistă nu mă preocupă în mare măsură. Jacques Chirac şi Roy Hattersley, amândoi s-au dovedit a fi prieteni buni ai Americii în trecut şi nu văd nici un motiv ca să se schimbe în viitor.

— Vă aşteptaţi ca Ralph Brooks să vă sprijine candidatura?

A fost prima întrebare care a luat-o pe Florentyna prin

surprindere.

— Poate că este mai bine să-l întrebaţi pe el, dar, fireşte, sper ca senatorul Brooks să fie încântat de hotărârea mea.

N-a mai putut să se gândească la nimic altceva ca să mai adauge.

— Doamnă senator Kane, sunteţi de acord cu actualul sistem al preliminariilor?

— Nu. Deşi nu sunt un suporter al preliminariilor naţionale, totuşi actualul sistem este învechit. Se pare că America a dezvoltat un proces de alegeri a preşedintelui care răspunde mai mult specificului programelor de ştiri T.V. decât nevoilor unei guvernări moderne. De asemenea, încurajează candidaţii diletanţi. Astăzi ai o şansă mai bună de a ajunge preşedinte dacă temporar nu lucrezi şi bunica ţi-a lăsat foarte multe milioane moştenire. În acest caz, ai la îndemâna patru ani în care să străbaţi ţara în lung şi în lat, să-ţi aduni delegaţii, în vreme ce oamenii care ar fi, probabil, mult mai pregătiţi pentru această funcţie trebuie să desfăşoare un program de muncă de opt ore zilnic în cu totul altă parte. Dacă devin preşedinte, am de gând să trimit un proiect de lege Congresului prin care nimeni să nu fie oprit de a candida la funcţia de preşedinte din lipsă de timp şi bani. Trebuie să instaurăm vechiul precept că orice om născut în această ţară, care are atât dorinţa cât şi capacitatea de a sluji în această funcţie, să nu fie descalificat înainte ca primul alegător să meargă la urne.

Întrebările au continuat să vină din toată sala, ultima fiind după mai bine de o oră.

— Doamnă senator Kane, dacă ajungeţi preşedinte, veţi fi asemeni lui Washington şi nu veţi spune niciodată nici o minciună sau veţi fi ca Nixon şi veţi avea propria dumneavoastră definiţie a adevărului?

— Nu pot să vă promit că nu voi spune niciodată o minciună. Toţi minţim, uneori ca să ne protejăm un prieten sau un membru din familie şi, dacă aş fi preşedinte, probabil, pentru a-mi apăra ţara. Uneori minţim numai pentru că nu dorim să se afle ceva. Singurul lucru de care vă pot asigura este acela că sunt singura femeie din America, care n-a minţit niciodată în privinţa vârstei. Când râsetele s-au stins, Florentyna a continuat: Mi-ar face plăcere să închei această conferinţă de presă spunându-vă că, indiferent de rezultat, aş dori, în calitate de american, să-mi exprim mulţumirile pentru faptul că fiica unui

imigrant a avut posibilitatea de a candida pentru cea mai înaltă funcţie din acest stat. Nu cred că o asemenea ambiţie ar fi putut fi atinsă în nici o altă ţară din lume.

*
* *

Viaţa Florentynei a început să se schimbe din momentul în care a părăsit sala; patru agenţi din Serviciul Secret au format un cerc în jurul candidatului, unul din ei croindu-i cu pricepere drum prin mulţimea de oameni.

Florentyna a zâmbit când Brad Staimes s-a prezentat şi i-a explicat că pe toată durata candidaturii vor fi întotdeauna patru agenţi cu ea, zi şi noapte, lucrând în schimburi de câte opt ore. Florentyna n-a putut să nu observe că printre ei erau şi două femei care semănau mult, la trup şi înfăţişare cu ea. I-a mulţumit domnului Staimes, dar niciodată nu s-a obişnuit pe deplin ca să-i vadă ori de câte ori întorcea capul. Micile aparate acustice pe care agenţii le aveau la urechi îi deosebeau de cei care doreau să-i prezinte urările lor de bine. Florentyna şi-a amintit povestea despre o doamnă în vârstă care a participat la o adunare a lui Nixon. La sfârşitul cuvântării candidatului, bătrânica i-a spus unuia din agenţi că îl va vota în mod sigur pe Nixon pentru că a văzut că-i simpatiza pe acei care, ca şi ea, nu aud bine.

După conferinţa de presă, Edward a prezidat o şedinţă strategică în biroul Florentynei pentru a pune la punct un program foarte încărcat pentru viitoarea campanie electorală. Vicepreşedintele îşi anunţase şi el candidatura în mod oficial cu puţin timp înaintea Florentynei. De asemenea, îşi mai aruncaseră şi alţi pretendenţi pălăriile în ring, dar presa deja hotărâse că adevărata luptă se va da între Kane şi Parkin.

Edward alcătuise o echipă de specialişti în sondarea opiniei publice, economişti şi consilieri politici, la care se adăuga personalul Florentynei din Washington, condus de Janet Brown.

Edward a făcut un plan amănunţit, pe zile, începând cu primele preliminarii din New Hampshire şi de acolo până în California şi tot drumul până la convenţia din Detroit. Florentyna a încercat să aranjeze ca să se ţină convenţia la Chicago, dar vicepreşedintele a respins categoric ideea, pentru că nu voia să se confrunte cu Florentyna pe propriul ei teren. El a amintit comitetului democratic că în 1968 alegerea oraşului Chicago

pentru convenţie şi tulburările care au urmat au constituit, probabil, singurul motiv pentru care Humphrey a pierdut în faţa lui Nixon.

Florentyna ştia că va fi aproape imposibil ca să-l bată pe vicepreşedinte în statele din sud, aşa că era vital pentru ea să aibă un start puternic în New England şi Mid-West. A fost de acord ca în următoarele trei luni să-şi concentreze toată energia asupra campaniei electorale şi echipa ei a venit cu numeroase idei pentru a folosi acest timp cu maximum de randament. De asemenea, au hotărât ca ea să facă în mod constant călătorii în oraşele importante care votau în primele trei preliminarii şi, dacă reuşea să aibă un început bun în New Hampshire, zonă conservatoare prin tradiţie, atunci, în funcţie de acel rezultat, se va stabili strategia viitoare.

Între numeroasele drumuri în New Hampshire, Vermont şi Massachusetts, Florentyna se ocupa, pe cât era posibil, şi de munca din Senat. Edward închiriase pentru ea un charter cu şase locuri, deservit de doi piloţi, care să acopere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, încât ea să poată părăsi Washington-ul în orice moment. În toate cele trei state care votau primele în preliminarii s-au organizat cartiere generale puternice pentru campania electorală şi, oriunde se ducea Florentyna, vedea la tot pasul tot atâtea afişe şi pancarde cu „Kane preşedinte” câte erau şi pentru Pete Parkin.

Când nu mai rămăseseră decât şapte săptămâni până la primele preliminarii, Florentyna a început să se ocupe din ce în ce mai mult de cei o sută patruzeci şi şapte de mii de democraţi înregistraţi în stat. Edward nu se aştepta ca ea să obţină mai mult de treizeci la sută din voturi, dar credea că era suficient ca să câştige preliminariile şi să-i convingă pe indecişi că ea era cel mai bun candidat. Florentyna avea nevoie să-şi asigure un număr cât mai mare de delegaţi înainte de a ajunge în sud şi, dacă ar fi fost posibil, să depăşească magica cifră de o sută de mii şase sute şaizeci şi şase până la convenţia din Detroit.

Primele semne erau bune. Directorul agenţiei de sondare a opiniei publice angajat de Florentyna, Kevin Palumbo, o asigura că cifrele pentru ea şi vicepreşedinte sunt foarte apropiate, iar Gallup şi Harris păreau să confirme acest punct de vedere. Doar şapte la sută din cei chestionaţi au spus că, în nici un caz, nu vor vota o femeie, dar Florentyna ştia cât de importante erau şapte procente pentru rezultatul final, dacă bătălia era foarte strânsă.

Programul Florentynei includea scurte opriri în peste o sută cincizeci din cele două sute cincizeci de oraşe mici din New Hampshire. În ciuda oboselii şi agitaţiei din fiecare zi, ea a ajuns să iubească orăşelele în stil clasic din New England, firea arţăgoasă a fermierilor de aici şi frumuseţea peisajului în timp de iarnă.

Şi-a început cursa în Franconia şi a vizitat aşezarea cea mai nordică, de lângă hotarul canadian. A învăţat să respecte perspicacitatea redactorilor de la ziarele locale, mulţi dintre ei pensionaţi din posturi importante la reviste naţionale şi agenţii de ştiri. A evitat să discute aici problema taxelor pe venituri, după ce a descoperit că locuitorii din New Hampshire îşi apărau cu încăpăţânare dreptul de a se opune acestor taxe percepute de stat. Tocmai prin evitarea lor, îşi atrăseseră o mulţime de specialişti cu venituri mari de dincolo de hotarul cu Massachusetts.

În ultimele şapte zile, înainte de primele preliminarii, Florentynei i-au luat interviuri Barbara Walters, Dan Rather şi Frank Reynold, aşa că a apărut pe toate cele trei canale la ştirile de dimineaţă. După cum i-a atras atenţia Andy Miller, secretarul ei de presă, cincizeci şi două de milioane de oameni au urmărit interviul pe care i l-a luat Barbara Walters, ori ca să fi strâns mâinile acestui număr de alegători în White River Junction i-ar fi fost necesari peste cinci sute de ani. Totuşi, managerii ei locali erau de părere ca ea să-i viziteze acasă pe aproape toţi oameni în vârstă din stat.

În ciuda acelor diferenţe de opinii, Florentyna a trebuit să bată străzile oraşelor din New Hampshire, să strângă mâinile muncitorilor de la fabricile de hârtie din Berlin[11], precum şi ale veteranilor uşor chercheliţi din Legiunea Americană[12] şi V.F.W.[13], care păreau a exista în fiecare oraş. A învăţat să meargă cu ski-lift-urile de pe dealurile din partea locului, nu din faimoasele staţiuni pline cu turişti din New York sau Massachusetts, care nu votau.

Dacă nu reuşea în acest mic stat din extremitatea nordică a Americii Florentyna ştia că se vor ridica dubii serioase în privinţa credibilităţii ei în postura de candidat.

---

[11] Oraş din New Hampshire.

[12] Organizaţie a veteranilor din primul şi al doilea război mondial.

[13] Organizaţie a veteranilor din războaiele străine.

Ori de câte ori sosea într-un oraş, Edward se afla întotdeauna acolo ca s-o întâmpine şi nu-i dădea nici o clipă de răgaz până în momentul când punea din nou piciorul pe scara avionului.

Edward i-a spus că puteau să-i mulţumească cerului pentru curiozitatea pe care o stârnea o femeie candidat. Echipa sa de avangardă n-a trebuit niciodată să-şi facă griji dacă în sala în care urma să vorbească Florentyna vor fi mai multe ghivece cu plante decorative decât alegători.

Pete Parkin a petrecut chiar mai mult timp decât Florentyna prin ţară. Când a sosit ziua preliminariilor, Edward ar fi putut dovedi că echipa Kane contactase prin telefon, scrisori sau vizite personale, o sută patruzeci şi şapte de mii de democraţi înregistraţi, dar, a adăugat el, evident şi Pete Parkin făcuse la fel, pentru că mulţi dintre ei rămăseseră indecişi sau chiar ostili.

În ultima seară Florentyna a ţinut o întrunire în Manchester, la care au participat peste trei mii de oameni. Când Janet i-a spus că a doua zi ea va fi parcurs cam o cincime din campania electorală, Florentyna i-a răspuns: „sau deja am terminat-o". Puţin după miezul nopţii s-a dus la camera de la motel, fiind urmată de echipele de la C.B.S., N.B.C., A.B.C., Cable News şi cei patru agenţi din Serviciul Secret, toţi fiind convinşi că ea va câştiga.

Când alegătorii din New Hampshire s-au trezit dimineaţa, zăpada era măturată de rafale de vânt ce-ţi tăiau respiraţia. Florentyna şi-a petrecut ziua mergând de la un centru de votare la altul, mulţumind susţinătorilor partidului, până când s-a închis ultimul centru. La nouă şi unsprezece minute C.B.S. a fost primul canal de televiziune care a anunţat că participarea la vot fusese de patruzeci şi şapte la sută, ceea ce Dan Rather considera că este bine, dată fiind şi starea vremii. Primele rezultate arătau că sondajele anterioare fuseseră corecte: cursa Florentyna – Pete Parkin era foarte strânsă, fiecare preluând conducerea pe rând, dar fără a se depăşi cu mai mult de câteva procente. Florentyna stătea în camera de motel cu Edward, Janet, ajutoarele ei cele mai apropiate şi doi agenţi din Serviciul Secret urmărind la televizor ultimele rezultate.

— Scorul n-ar fi putut fi mai strâns chiar dacă cei doi şi l-ar fi aranjat, a spus Jessica Savitch, care a anunţat prima rezultatul pe postul N.B.C. Senatorul Kane treizeci şi unu la sută,

vicepreşedintele Parkin treizeci, senatorul Bill Bradley şaisprezece la sută, iar restul voturilor s-au împărţit între ceilalţi cinci candidaţi care, în opinia mea, a adăugat Savitch, nu mai este cazul să mai reţină o cameră la hotel pentru statul următor.

Florentyna şi-a amintit cuvintele tatălui său: *Dacă rezultatul preliminariilor din New Hampshire este satisfăcător...*

A plecat în Massachusetts câştigând şase delegaţi iar Pete Parkin cinci. Presa naţională n-a declarat nici un câştigător, dar cinci au pierdut. În Massachusetts au fost văzuţi doar trei candidaţi, iar Florentyna, se pare că, a reuşit să infirme prejudecata că o femeie n-ar putea fi un candidat serios.

*
* *

În Massachusetts a avut la dispoziţie paisprezece zile ca să atragă cât mai mulţi din cei o sută unsprezece delegaţi, dar aici munca ei a fost cu totul alta. În fiecare zi îndeplinea cu meticulozitate programul pe care i-l organizase Edward, program ce-i asigura candidatului un număr cât mai mare de întâlniri şi apariţii la televizor în cadrul programului de ştiri de dimineaţă sau de seară.

Florentyna a făcut fotografii cu copiii, cu lideri sindicali şi proprietari de restaurante italiene; a mâncat scoici, patiserie portugheză şi afine; a călătorit cu un M.T.A., un feribot Nantucket şi un autobuz Alameda pe Massachusetts Turnpike; a făcut jogging pe plajă, excursii pe jos în Berkshires şi cumpărături în piaţa Quincy din Boston, toate în efortul de a dovedi că are puterea de muncă a unui bărbat. În timp ce-şi ostoia trupul istovit într-o baie fierbinte, a ajuns la concluzia că, dacă tatăl ei ar fi rămas în Rusia, drumul către preşedinţia U.R.S.S.-ului n-ar fi fost cu nimic mai uşor.

În Massachusetts Florentyna l-a depăşit pentru a doua oară pe Pete Parkin câştigând patruzeci şi şapte de delegaţi faţă de cei treizeci şi nouă ai vicepreşedintelui. În aceeaşi zi în Vermont ea a obţinut opt din cei doisprezece delegaţi. Din cauza acestor prime victorii ale Florentynei sondajele deja spuneau că sunt tot mai mulţi oameni care răspund cu „da” la întrebarea: „Ar putea o femeie să câştige alegerile prezidenţiale?” Dar chiar şi ea s-a amuzat când a citit că şase la sută din alegători n-au ştiut că senatorul Kane este femeie. Presa s-a grăbit să atragă

atenţia că următorul test foarte important pe care ea îl va avea de trecut va fi în sud, unde preliminariile din Florida, Georgia şi Alabama se ţineau în aceeaşi zi. Dacă nu eşua aici, şansele ei la preşedinţie erau reale, pentru că acum la democraţi bătălia se dădea între ea şi vicepreşedinte. Bill Bradley, obţinând doar unsprezece la sută din voturi în Massachusetts ieşise din cursă din lipsă de fonduri, cu toate că numele lui rămăsese pe buletinele de vot din multe state şi nimeni nu se îndoia că el va fi un candidat de luat în seamă la alegerile viitoare. Bradley fusese primul la care se gândise Florentyna pentru a-l alege coechipier şi ea deja îl trecuse pe senatorul de New Jersey printre puţinele nume selectate pentru postul de vicepreşedinte.

Când s-au numărat voturile, n-a fost nici o surpriză că vicepreşedintele a obţinut şaizeci şi doi din cei o sută de delegaţi. Victoria s-a repetat în Georgia, unde rezultatul a fost de 40 la 23, fiind apoi urmată de Alabama, unde a câştigat douăzeci şi opt din cei patruzeci şi cinci de delegaţi. Dar Pete Parkin n-a reuşit „s-o zdrobească pe mica doamnă când şi-a pus picioru-i elegant în sud”, aşa cum promisese el presei. Parkin încerca din răsputeri s-o depăşească pe Florentyna în domeniul militar, unde ea deţinea supremaţia, dar legislaţia lui, aşa numita „Linie Fort Gringo” de-a lungul hotarului mexicano-american începuse să se întoarcă împotriva lui în sud-vest, unde el crezuse că este de neînvins.

Edward şi echipa lui străbăteau ţara în lung şi în lat desfăşurând o vastă campanie pentru preliminariile ce se succedau. Pe măsură ce avionul ei ateriza rând pe rând în fiecare stat, Florentyna mulţumea cerului pentru fondurile imense de care dispunea pentru campania electorală. Energia ei era inepuizabilă şi cel care a început să dea semne de oboseală, bâlbâială şi răguşeală la sfârşitul fiecărei zile a fost vicepreşedintele. Amândoi candidaţii au trebuit să fie în acelaşi timp la San Juan şi, când Puerto Rico şi-a ţinut preliminariile la mijlocul lui martie, douăzeci şi cinci din cei patruzeci şi unu de delegaţi au fost câştigaţi de Florentyna. După două zile, s-a întors în statul ei pentru preliminariile din Illinois având 164 de delegaţi iar Parkin 194.

Locuitorii din Windy City şi-au întâmpinat fiica favorită oferindu-i pe toţi cei o sută şaptezeci şi nouă de delegaţi din Illinois, aşa că ea a revenit în frunte cu trei sute patruzeci şi trei de delegaţi. Totuşi, în New York, Connecticut, Wisconsin şi

Pennsylvania, vicepreşedintele i-a erodat puţin câte puţin poziţia de lider şi când au ajuns în Texas el avea cinci sute nouăzeci şi unu de delegaţi faţă de cei şase sute cincizeci şi cinci ai Florentynei.

Nimeni n-a fost surprins când Pete Parkin şi-a câştigat toţi delegaţii din statul său; ei n-avuseseră un preşedinte de pe vremea lui Lyndon Baines Johnson şi bărbaţii, ce reprezentau jumătate din populaţia Texasului, rămâneau la convingerea că, deşi J.R. Ewing îşi avea greşelile lui, totuşi nu se înşelase când a spus că locul unei femei este să-şi vadă de casă. Vicepreşedintele şi-a părăsit ferma din afara Houston-ului conducând cu şapte sute patruzeci şi trei faţă de cei şase sute cincizeci şi cinci de delegaţi ai Florentynei.

Străbătând ţara în lung şi în lat într-o tensiune atât de cumplită era foarte uşor ca unele afirmaţii din discursurile citite sau alte comentarii ad-hoc ale ambilor candidaţi să ajungă titluri scrise cu litere mari în presa de a doua zi. Pete Parkin a fost primul care a făcut o gafă când a confundat Peru cu Paraguay şi ziariştii au fost furibunzi când el a circulat într-un Mercedes prin Flint, într-una din procesiunile sale de paradă. Şi Florentyna şi-a avut partea ei de ghinion. În Alabama, când a fost întrebată dacă şi-ar alege un negru coechipier pentru vicepreşedinţie, ea a răspuns: „Bineînţeles, deja m-am gândit la asta”. Au trebuit făcute numeroase declaraţii spre a convinge presa că ea încă nu invitase nici un lider de culoare să i se alăture în cursă.

Totuşi, ghinionul cel mai mare a fost în Virginia. A ţinut un discurs la Facultatea de Drept de la Universitatea din Virginia despre sistemul de eliberare condiţionată şi despre schimbările pe care ea le-ar face dacă ar fi aleasă preşedinte. Cuvântarea îi fusese scrisă de unul din funcţionarii săi din Washington, care lucra pentru ea de pe vremea când era în Cameră. Cu o seară înainte Florentyna a citit textul cu atenţie, făcând câteva modificări minore şi a admirat modul în care fusese conceput. Şi-a ţinut discursul în faţa unei săli arhipline cu studenţi de la Drept, care l-au primit cu entuziasm. Seara, când s-a dus la clubul Charlottesville Rotary ca să discute problemele cărora trebuiau să le facă faţă fermierii, acel discurs i-a ieşit complet din minte, dar numai până în dimineaţa următoare când a citit presa la micul dejun de la hanul Boar's Head.

The Richmond News-Leader a publicat o ştire care a fost preluată imediat de toate ziarele naţionale. Un ziarist local a

venit cu cea mai mare bombă a vieţii sale sugerând că discursul Florentynei a fost atât de excelent pentru că fusese scris de unul dintre cei mai de încredere funcţionari ai săi, Allen Clarence, el însuşi un fost condamnat, care înainte de a lucra pentru Florentyna primise o pedeapsă de şase luni închisoare, cu punere în libertate sub supraveghere pentru un an de zile. Câteva ziare au dezvăluit că respectivul a fost prins conducând în stare de ebrietate şi fără permis şi că eliberarea lui survenise după trei luni. Când ziariştii au întrebat-o ce avea de gând să facă în privinţa lui Clarence, Florentyna a răspuns: „Nimic”.

Edward a sfătuit-o să-l concedieze imediat, oricât ar fi părut de nedrept, pentru că acea parte din presă care era împotriva ei spre a nu-l menţiona pe Pete Parkin va avea prilejul să trâmbiţeze în patru vânturi că unul din funcţionarii ei cei mai de încredere era un fost condamnat. „Vă puteţi imagina cine va conduce închisorile din America dacă acea femeie este aleasă?”, a ajuns sloganul lui Parkin ce-l spunea din oră în oră. în cele din urmă, Allen Clarence şi-a oferit demisia, dar deja prejudiciul fusese provocat. În momentul sosirii în California, Pete Parkin conducea cu nouă sute nouăzeci şi unu de delegaţi, faţă de cei opt sute optzeci şi trei ai Florentynei.

Când Florentyna a ajuns în San Francisco, Bella era la aeroport ca s-o întâmpine. Mai adăugase ea treizeci de ani, dar nu dăduse jos nici măcar o livră. Lângă ea se aflau Claude, un fiu cât un zdrahon şi o fiică numai piele şi os. Cum a văzut-o, Bella a alergat spre Florentyna, dar a fost oprită de vânjoşii agenţi din Serviciul Secret. A fost salvată de îmbrăţişarea candidatei.

— În viaţa mea n-am văzut aşa o namilă, a murmurat unul din agenţi. Ar putea să urnească din loc un Jumbo dintr-o lovitură de picior.

Sute de oameni stăteau pe marginea pistei scandând „Preşedinte Kane” şi Florentyna, însoţită de Bella, s-a dus direct spre ei. Toţi îşi fluturau mâinile, gest care întotdeauna ridica starea de spirit a Florentynei. Pe pancarte se putea citi „California este pentru Kane” şi, pentru prima oară, majoritatea mulţimii era formată din bărbaţi. După ce i-a părăsit şi a pornit-o spre terminal, a văzut mâzgălit pe un perete cu roşu: „Vreţi o târfă poloneză drept preşedinte?”, iar dedesubt, cu vopsea albă scria: „Da.”

Bella, care acum era directoarea uneia din cele mai mari şcoli din California, ajunsese, după ce Florentyna devenise

senator, preşedintele comitetului Partidului Democrat din oraş.

— Eu am ştiut dintotdeauna că ai să candidezi pentru preşedinţie, aşa că m-am gândit că este mai bine să fiu sigură de San Francisco.

Şi Bella şi-a luat toate măsurile, într-adevăr, cu cei o mie de aşa-numiţi voluntari care au bătut la fiecare uşă. California, care era divizată – conservatorii în sud şi liberalii în nord – cu greu putea ajunge la o poziţie de centru cum şi-o dorea Florentyna. Dar modul de abordare, eficienţa şi inteligenţa ei i-au convertit până şi pe cei mai îndărătnici precum cei din Marin County şi Orange County. Rezultatele din San Francisco au fost cele mai bune după Chicago. Datorită Bellei, Florentyna a ajuns la convenţia din Detroit cu o sută douăzeci şi opt de delegaţi mai mult decât Parkin.

La dineul dat în cinstea victoriei, Bella a prevenit-o pe Florentyna că problema cea mai spinoasă căreia trebuia să-i facă faţă acum nu va mai fi „Niciodată n-o să votez pentru o femeie”, ci aceea că „Ea are prea mulţi bani”.

— Nu-mi veni cu gluma asta răsuflată. Mai mulţi bani nu am de unde să scot. Deja o bună parte din capitalul de la Baron l-am dat Fundaţiei.

— Aici e şpilul – nimeni nu ştie ce face Fundaţia, înţeleg că ajută, într-un fel, copiii, dar câţi copii şi câţi bani sunt implicaţi?

— Anul trecut au fost cheltuiţi peste trei milioane pentru 3.112 imigranţi lipsiţi de posibilităţi de educaţie. La aceştia se adaugă patru sute doi copii dotaţi, care au câştigat burse Remagen la universităţile americane şi unul a obţinut prima noastră bursă Rhodes la Oxford.

— Habar n-am avut de asta, cum nu ştiu nici alţii, a spus Bella, în vreme ce nu este zi în care să nu aud că Pete Parkin a construit o firavă bibliotecă la Austin pentru Universitatea din Texas.

— Deci, ce crezi că ar trebui să facă Florentyna? a întrebat-o Edward.

— De ce n-ar ţine profesorul Ferpozzi propria lui conferinţă de presă? El este un om pe care publicul îl apreciază. După aceea, toată lumea va şti că Florentyna Kane se îngrijeşte de ceilalţi oameni şi, ca s-o dovedească, îşi cheltuie proprii-i bani pentru ei.

Ziua următoare Edward s-a ocupat de plasarea unor anunţuri în diverse publicaţii şi a organizat o conferinţă de presă.

Toată acţiunea s-a finalizat cu câte un mic articol în majoritatea ziarelor şi jurnalelor de actualităţi, dar revista *People* a dat pe copertă fotografia Florentynei alături de Albert Schmidt, câştigătorul bursei Remagen Rhodes. Când s-a aflat că Albert era imigrant german ai cărui bunici plecaseră din Europa după ce au reuşit să fugă dintr-un lagăr de prizonieri de război, David Hartman i-a luat tânărului un interviu pentru emisiunea „Bună dimineaţa, America”. După aceea, Albert a avut chiar mai multă publicitate decât Florentyna.

Pe când se întorcea spre Washington la sfârşitul săptămânii, Florentyna a aflat că guvernatorul de Colorado, pe care ea niciodată nu-l considerase prieten sau aliat politic, o sprijinise, fără a o avertiza în prealabil, la un simpozion asupra energiei solare ţinut la Boulder. Modul cum abordase ea problema industriei şi conservării resurselor, a spus el, oferea statelor vestice bogate în materii prime cea mai bună siguranţă pentru viitor.

Ziua aceea s-a încheiat cu o notă şi mai mare de optimism când Reuters a difuzat ştirea că Departamentul Asistenţei Sociale întocmise primul său raport demn de luat în consideraţie după implementarea Legii Kane. Pentru prima oară după ce Florentyna verificase amănunţit sistemul asistenţei sociale, numărul celor care primiseră ajutor social şi au fost scoşi din evidenţă era mai mare decât numărul celor care solicitau să fie înregistraţi.

Sprijinul financiar pentru campania Florentynei n-a fost niciodată foarte mare, mai cu seamă că până şi cei mai fervenţi suporteri ai săi presupuneau că-şi poate achita singură notele de plată. Parkin, care era susţinut de marii magnaţi ai petrolului, conduşi de Marvin Snyder de la Blade Oil nu trebuise să se confrunte niciodată cu asemenea probleme. Dar în cursul următoarelor zile contribuţiile băneşti au curs la biroul Florentynei laolaltă cu telegrame prin care se exprima sprijinul şi i se ura succes.

Ziarişti influenţi din Londra, Paris, Bonn şi Tokio au început să spună cititorilor lor că, dacă America voia să aibă un preşedinte de un statut şi credibilitate internaţională, atunci competiţia dintre Florentyna Kane şi crescătorul de vite din Texas nu-şi mai avea rostul.

Ori de câte ori citea asemenea articole Florentyna era încântată, dar Edward i-a amintit că nici cititorii, nici gazetarii de

acolo nu puteau influenţa cu nimic maşinăria electorală din America. Edward recunoştea, totuşi, că era pentru prima oară când avea senzaţia că Parkin începe să fie încolţit. El i-a mai atras atenţia şi asupra faptului că peste patru sute de delegaţi, după preliminarii şi aranjamente de culise, încă nu luaseră o hotărâre. Specialiştii estimau că două sute înclinau spre vicepreşedinte şi cam o sută erau în favoarea Florentynei. Părea a fi cea mai strânsă cursă în cadrul convenţiei, de la aceea în care Reagan a candidat împotriva lui Ford.

*
* *

Florentyna s-a întors la Washington din California cu încă o valiză plină cu haine murdare. Ştia că va trebui să-i convingă, să-i ademenească prin vorbe dulci şi să strângă mâinile celor patru sute de delegaţi care încă rămâneau nedecişi. În următoarele patru săptămâni ea a vorbit personal cu trei sute optzeci şi opt dintre ei, iar cu unii chiar de câte trei sau patru ori. Întotdeauna i s-au părut mai puţin cooperante femeile, cu toate că se vedea de la o poştă că erau încântate de atenţia ce li se acorda, mai cu seamă că vor trece iarăşi luni fără ca măcar să le mai sune cineva la telefon.

Edward a cerut ca în apartamentul Florentynei din Detroit să fie instalat un terminal de computer care să aibă acces la datele de la cartierele generale ale campaniei. Avea la îndemână informaţii asupra tuturor celor patru sute doisprezece delegaţi care încă erau indecişi şi, laolaltă cu o scurtă istorie a vieţii fiecăruia, precum şi numărul de cameră de la hotel, din Detroit. Ultimul plan de bătaie era pentru Detroit, oraşul în care urma să se ţină convenţia.

*
* *

În următoarea săptămână Florentyna a avut grijă să nu fie niciodată departe de un aparat de televizor. Republicanii se certau la palatul Cow din San Francisco asupra celui pe care să-l aleagă drept conducător, pentru că nici unul dintre candidaţi nu reuşise să-şi impresioneze alegătorii în cursul preliminariilor.

Alegerea lui Russell Warner n-a fost o surpriză pentru

Florentyna. De când devenise guvernator al statului Ohio, el candida mereu pentru preşedinte. Descrierea pe care i-o făcuse presa lui Warner, drept un bun guvernator într-un an prost, i-a reamintit Florentynei că sarcina ei principală era să-l înfrângă pe Parkin. Florentyna şi-a dat seama că din nou va fi mai uşor să-l înfrângă pe purtătorul de stindard al republicanilor decât pe opozantul din propriul ei partid.

*
* *

În weekend-ul dinaintea convenţiei, Florentyna şi Edward s-au dus la Cape Cod, unde se aflau şi ceilalţi din familie. Deşi epuizată, Florentyna, totuşi, a reuşit să-l bată pe Edward la golf, dar a observat că el era mult mai obosit decât ea. Un motiv de mulţumire pentru ea îl constituia şi faptul că Grupul Baron era condus atât de bine de noii şi tinerii lui directori, printre care acum figura şi William.

Florentyna şi Edward urmau să plece cu avionul luni dimineaţa la Detroit unde un alt Baron fusese pus la dispoziţia campaniei electorale. Hotelul va fi plin cu personalul Florentynei, suporteri, ziarişti şi o sută douăzeci şi patru dintre delegaţii indecişi.

Duminică seara, când i-a spus noapte bună lui Edward şi apoi celor din Serviciul Secret, bărbaţi şi femei pe care începuse să-i trateze ca pe membrii propriei sale familii, Florentyna a ştiut că următoarele patru zile aveau să fie cele mai importante din cariera ei politică.

35

În momentul în care Jack Germond de la *The Baltimore Sun* a întrebat-o pe Florentyna, în avion, când a început să lucreze la discursul de acceptare, ea i-a răspuns: „Din ziua în care am împlinit unsprezece ani”.

În timpul zborului de la New York la Detroit, Florentyna a parcurs discursul de acceptare care deja fusese schiţat pentru cazul în care ar fi fost desemnată după primul scrutin. Edward prognozase că n-o să-şi asigure victoria în primul tur, dar Florentyna considera că trebuie să fie pregătită pentru orice eventualitate.

Consilierii ei erau de părere că mai degrabă rezultatul va fi cunoscut după al doilea sau chiar al treilea tur de scrutin, când senatorul Bradley îşi va fi eliberat cei o sută optzeci şi nouă de delegaţi.

În cursul săptămânii anterioare ea îşi alcătuise o listă de patru oameni pe care-i credea demni de a fi luaţi în consideraţie dacă va trebui să-şi aleagă vicepreşedintele. Bill Bradley încă figura în cap de listă şi Florentyna îl găsea drept cel mai bun succesor al ei la Casa Albă, dar îi mai avea în vedere şi pe Sam Nunn, Gary Hart şi David Pryor.

Gândurile Florentynei au fost întrerupte de aterizarea avionului. S-a uitat prin hublou şi a văzut o mare mulţime de oameni care o aştepta, fluturându-şi deja mâinile. N-a putut să se întrebe câţi dintre ei vor fi prezenţi şi mâine când sosea Pete Parkin. Şi-a cercetat chipul în oglinda de la pudrieră; în păru-i negru apăruseră câteva şuviţe albe, dar nu făcuse nici o încercare de a le masca. A zâmbit la gândul că şi părul lui Pete Parkin rămăsese la aceeaşi culoare de mai bine de treizeci de ani. Florentyna purta un costum simplu de in şi singura bijuterie era măgăruşul smălţat cu diamante.

Florentyna şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a ridicat în picioare. Când a făcut primii paşi pe culoarul dintre scaune, toată lumea din avion a început să aplaude. Brusc, şi-a dat seama că, dacă pierdea desemnarea, aceasta era ultima oară când îi vedea pe toţi laolaltă. Florentyna a strâns mâinile tuturor din corpul de presă, mulţi dintre ei o însoţiseră în permanenţă timp de cinci luni de zile. Un membru al echipajului a deschis uşa avionului şi Florentyna a pus piciorul pe scară clipind des în

soarele de iulie. Mulţimea a scos un strigăt: „Uite-o” şi Florentyna a început să coboare scările, după care s-a îndreptat spre steagurile care fluturau. Întotdeauna contactul direct cu alegătorii a însemnat pentru ea un fel de încărcare a bateriilor. Când a pus piciorul pe pistă, din nou a fost înconjurată de agenţii din Serviciul Secret pentru care mulţimea este mereu o necunoscută greu de stăpânit. Uneori Florentyna se gândea că ar putea fi asasinată când este singură, dar nu în mulţime. Florentyna a strâns mâinile întinse, după care Edward a condus-o spre maşinile care aşteptau.

Cele zece mici forduri noi, aliniate unul în spatele celuilalt, i-au adus aminte că, în sfârşit Detroit-ul reuşise să-şi rezolve criza energetică. Dacă Pete Parkin făcea greşeala să intre în acest oraş în mercedes, ea va fi câştigat cursa democraţilor înainte ca Alabama să-şi dea primul vot. Agenţii Serviciului Secret umpleau primele două maşini, iar maşina Florentynei era a treia, cu Edward stând lângă şofer. Medicul Florentynei se afla în a patra, iar personalul umplea restul de şase. În ariergardă venea maşina presei.

Micile forduri s-au pus în mişcare în pas de melc pentru ca Florentyna să poată face cu mâna spre mulţime, dar imediat ce au ajuns la Interstate 94 au prins viteză intrând în Detroit cu cincizeci de mile pe oră.

Timp de douăzeci de minute Florentyna s-a relaxat pe bancheta din spate, apoi au intrat în zona centrului nou, pe Woodward Avenue, după care s-au îndreptat spre sud, către râu şi au înaintat cu cinci mile la oră ca mulţimea care umplea străzile s-o poată vedea pe senatorul Kane. Comitetul de organizare al Florentynei din Detroit împărţise o sută de mii de foi volante pe care era indicată ruta exactă urmată în oraş, aşa că suporterii ei au aclamat-o tot drumul până la hotelul Baron ce se afla pe râul Detroit, la est de Renaissance Centre. Agenţii din Serviciul Secret au rugat-o să-şi schimbe traseul, dar ea nici n-a vrut să audă.

Zeci de fotoreporteri şi echipe de la televiziune îi aşteptau sosirea. Florentyna a coborât din maşină şi a urcat treptele Baronului din Detroit, care brusc au fost luminate de blitz-uri şi de reflectoare. După ce a ajuns în holul hotelului, oamenii din Serviciul Secret au condus-o la etajul douăzeci şi patru, rezervat pentru uzul ei personal. Florentyna a verificat imediat dacă tot ceea ce ceruse se afla în apartamentul George Novak, pentru că

ştia că aici va fi închisoarea ei pentru următoarele patru zile. Singurul motiv pentru care va părăsi acea încăpere va fi sau pentru a accepta numirea sa drept candidat al Partidului Democrat, sau pentru a-şi declara sprijinul în favoarea lui Pete Parkin.

Fuseseră instalate o mulţime de telefoane ca Florentyna să poată lua legătura cu cei patru sute doisprezece delegaţi indecişi. Ea a vorbit cu treizeci şi opt dintre ei în seara aceea, înainte de cină şi a continuat ziua următoare până la ora două.

Dimineaţa, ziarul *The Detroit Free Press* a fost plin cu fotografii de la sosirea ei în Detroit. Florentyna ştia, totuşi, că acelaşi tratament va fi acordat şi lui Pete Parkin a doua zi. Cel puţin s-a consolat cu faptul că preşedintele a hotărât să rămână deoparte când a trebuit să aleagă dacă va sprijini pe vreunul dintre candidaţi. Presa a interpretat gestul ca o victorie morală pentru Florentyna.

Ea a lăsat ziarul şi a început să privească televizorul pe circuit închis ca să vadă ce se petrece în sala convenţiei în prima zi. La prânz a comutat pe rând pe cele trei canale, în cazul în care vreuna din companiile de televiziune venea cu vreo ştire pe care celelalte două n-o transmiseseră, dar asupra căreia presa i-ar fi putut cere imediat părerea.

În cursul zilei, treizeci şi unu din delegaţii indecişi au fost invitaţi la ea, la etajul douăzeci şi patru. Au fost serviţi cu cafea, ceai fierbinte, ceai la gheaţă şi cocteiluri. Florentyna a băut tot timpul ceai la gheaţă, altfel, până la ora unsprezece, cât au ţinut întrevederile, ar fi însemnat să fie beată turtă.

A urmărit în tăcere la televizor sosirea lui Pete Parkin într-un *Air Force II* pe aeroportul din Detroit. Unul din funcţionarii ei i-a spus că mulţimea care i-a ieşit în întâmpinare a fost mai puţin numeroasă decât cea venită pentru ea ieri, în vreme ce un altul i-a spus contrariul. Şi-a notat în minte funcţionarul care a găsit mai numeroasă mulţimea lui Parkin şi a hotărât să-i asculte opiniile în viitor cu o atenţie mai mare.

Pete Parkin a ţinut o scurtă cuvântare pe un podium special înălţat pe pistă, sigiliul funcţiei sale de vicepreşedinte strălucind în lumina soarelui. A spus cât de încântat era să se afle în oraşul care, pe bună dreptate, ar putea fi descris drept capitala mondială a automobilului.

— Trebuie să ştiţi, a adăugat el, că eu am avut forduri toată viaţa mea.

Florentyna a zâmbit.

După două zile de „arest la domiciliu”, Florentyna s-a plâns atât de mult, încât marţi dimineaţa cei din Serviciul Secret au dus-o cu un lift de serviciu jos ca să se poată plimba pe faleza râului şi să se bucure de aerul proaspăt şi de contururile joase ale Windsor-ului, din Canada, de pe celălalt mal. Nici n-a apucat să facă câţiva paşi, că a şi fost înconjurată de acei care doreau să-i ureze succes şi să-i strângă mâna.

Când s-a întors, Edward a întâmpinat-o cu unele veşti bune: la primul scrutin cinci dintre delegaţii indecişi s-au hotărât să voteze pentru ea. El estima că nu le mai trebuiau decât şaptezeci şi trei pentru a depăşi cifra magică de o mie şase sute şaizeci şi şase. Ea urmărea pe monitor programul din sala convenţiei. O profesoară de culoare etala virtuţile Florentynei. Când a pronunţat numele ei, pancarte albastre pe care era scris „Kane preşedinte” au inundat sala. Pe parcursul discursului următor, pancartele roşii, care-l cereau pe Parkin preşedinte, au fost tot pe atât de numeroase. Până la ora unu şi jumătate ea a măsurat apartamentul în lung şi în lat, a mai văzut patruzeci şi trei de delegaţi şi a vorbit la telefon cu încă cincizeci şi opt.

Cea de a doua zi era dedicată cuvântărilor ce expuneau platformele program în materie de politică, finanţe, bunăstare socială, apărare precum şi discursului cheie ţinut de senatorul Pryer.

Florentyna n-a mai urmărit dezbaterile asupra bunăstării sociale, pentru că a stat de vorbă cu doi delegaţi din Nevada care încă nu se deciseseră. Ea şi-a dat seama că următoarea oprire a celor doi va fi, probabil, la Parkin care, de asemenea, avea să le promită o nouă autostradă, un nou spital, o universitate sau orice altceva ce vor fi cerut cei doi spre a găsi un pretext pentru a vizita ambii candidaţi. Bine măcar că mâine seară trebuiau, în cele din urmă, să se hotărască de partea cui vor trece. Florentyna i-a spus lui Edward că ar vrea să pună un gard în mijlocul camerei.

— De ce? a întrebat-o Edward.

— Pentru ca delegaţii care pendulează să aibă de ce se sprijini când vin la mine.

În cursul zilei au curs şi rapoartele despre Pete Parkin, care, se pare, că nu făcea altceva decât Florentyna, cu excepţia faptului că el stătea la hotelul Westin din Renaissence Centre. Cum nici unul dintre ei nu putea pune piciorul în sala convenţiei,

fiecare îşi continua rutina zilnică: delegaţi, convorbiri telefonice, declaraţii de presă, întâlniri cu oficialităţi ale partidului şi, în cele din urmă, se duceau la culcare fără să poată dormi cine ştie ce.

Miercuri, la ora şase dimineaţa, Florentyna era deja îmbrăcată şi a fost dusă imediat cu maşina la Joe Louis Arena unde se va ţine convenţia. Când au ajuns, a fost condusă de-a lungul coridorului pe care va trebui să-l străbată, în cazul în care va fi aleasă candidat, pentru a ţine discursul de acceptare. A urcat pe scenă şi s-a oprit în faţa microfoanelor plimbându-şi ochii peste cele douăzeci şi una de mii de scaune goale. Pe pancarte înalte fixate în duşumea era trecut numele fiecărui stat, de la Alabama la Wyoming. Şi-a notat în minte locul delegaţiei din Illinois ca să le poată face semn cu mâna când va intra în sală.

Un fotoreporter întreprinzător care dormise peste noapte în sala convenţiei, a început să-i facă poze înainte ca agenţii din Serviciul Secret să-l conducă politicos afară. Florentyna a zâmbit şi şi-a înălţat privirile spre tavan unde două sute de mii de baloane roşii, albe şi albastre aşteptau să se reverse în cascadă asupra învingătorului. Citise undeva că cincizeci de studenţi avuseseră nevoie de o săptămână să le umfle cu pompele de bicicletă.

— Sunteţi gata ca să începeţi, doamnă senator Kane? s-a auzit o voce pe care n-ar fi putut-o localiza.

— Dragii mei americani, acesta este cel mai important moment din viaţa mea şi intenţionez să...

— Este foarte bine, doamnă senator. Tare şi clar, a spus electricianul şef păşind printre scaunele goale.

Pete Parkin era programat pentru acelaşi lucru la ora şapte.

Florentyna a fost condusă înapoi la hotel unde a luat micul dejun cu cei mai apropiaţi din colaboratorii săi, care erau cu toţii foarte nervoşi, râdeau la glumele fiecăruia, oricât ar fi fost de slabe, dar rămâneau tăcuţi în momentul în care vorbea ea. L-au urmărit pe Pete Parkin ce-şi făcea joggingul de dimineaţă în faţa echipelor de la televiziune; i-a apucat pe toţi furia când un tip de la N.B.C. îmbrăcat cu un vindiac şi dotat cu o minicameră a accelerat de trei ori pe lângă un vicepreşedinte ce abia îşi mai trăgea sufletul, ţinând cu tot dinadinsul să-i facă o poză mai bună.

Votul urma să înceapă seara la ora nouă. Edward ceruse

să fie instalate cincizeci de linii telefonice directe cu preşedinţii delegaţiilor fiecărui stat din sala convenţiei pentru a fi în legătură permanentă cu ei, dacă se întâmpla ceva neaşteptat. Florentyna stătea la o masă pe care se aflau doar două telefoane, dar la o singură atingere de buton avea acces la fiecare din cele cincizeci de linii. În timp ce sala începuse să se umple, au testat fiecare linie telefonică şi Edward s-a pronunţat că totul era în ordine şi nu le mai rămânea nimic de făcut decât să folosească fiecare minut spre a mai contacta delegaţi. Până acum, pe parcursul a trei zile, Florentyna vorbise cu trei sute nouăzeci şi doi dintre ei. Pe la ora şapte, sala convenţiei deja se umpluse, deşi mai era încă o oră până începea votarea. Nimeni din cei care călătoriseră la Detroit nu voia să piardă nici un minut din evenimentele în plină desfăşurare.

La şapte şi jumătate Florentyna i-a văzut la televizor pe oficialii partidului cum au început să-şi ocupe locurile pe scenă şi şi-a adus aminte de zilele când lucrase ca voluntar pentru convenţia din Chicago şi îl întâlnise pentru prima oară pe John Kennedy. Atunci a aflat că fiecăruia i se ceruse să vină la o anume oră; cu cât trebuia să vii mai târziu cu atât aveai un rang mai mare. Trecuseră patruzeci de ani de atunci şi ea spera că va fi chemată ultima.

Cele mai puternice aplauze ale serii i-au fost adresate senatorului Bill Bradley, care deja anunţase că se va adresa convenţiei dacă se va ajunge la un impas după primul tur de scrutin. La şapte şi patruzeci şi cinci de minute speaker-ul de la Camera Reprezentanţilor, Marty Lynch s-a ridicat în picioare şi a încercat să facă linişte în sală, dar probabil nici el nu şi-a auzit vocea în vacarmul de claxoane, fluierături, bătăi de tobe şi strigăte de „Kane” şi „Parkin” din partea suporterilor care căutau să se acopere unii pe ceilalţi. Florentyna privea scena, dar pe chip nu i se trăda nici o emoţie. Când s-a făcut o oarecare ordine, preşedintele a prezentat-o pe doamna Bess Gardner, care fusese aleasă să înregistreze voturile, deşi toată lumea din sală ştia că rezultatele vor fi afişate pe uriaşul ecran de deasupra capului ei, cu mult înainte ca ea să fi avut timp să le confirme.

La ora opt preşedintele a bătut cu ciocănelul de lemn în masă. Unii i-au văzut gestul, dar sunetul nu l-a auzit nimeni. Vacarmul a continuat încă douăzeci de minute, preşedintele fără a fi reuşit să facă vreo impresie asupra delegaţilor. În cele din urmă, la opt şi douăzeci şi trei de minute Marty Lynch a putut fi

auzit cerându-i lui Rich Daley, primarul oraşului Chicago, să declare candidatura senatorului Kane; au mai trecut încă zece minute până când primarul a putut să rostească discursul de prezentare a candidatului. Florentyna şi personalul ei au ascultat în tăcere cuvântarea care o descria în cei mai strălucitori termeni. Tot pe atât de atentă a ascultat şi prezentarea pe care Ralph Brooks i-a făcut-o lui Pete Parkin. Primirea celor două propuneri de către delegaţi ar fi făcut ca o orchestră simfonică în plin crescendo să pară un biet şuierat. Când vacarmul s-a mai potolit a urmat prezentarea rapidă a lui Bill Bradley şi a celorlalţi candidaţi.

*
* *

La ora nouă preşedintele şi-a coborât privirile în sală şi a chemat statul Alabama să-şi spună votul. Florentyna privea ecranul televizorului ca un inculpat ce aştepta verdictul juriului – dorind să-l ştie înainte de a fi rostit. Preşedintele delegaţiei din Alabama, şiroind de transpiraţie, a luat microfonul şi a spus cu forţă:

— Marele stat Alabama, inima sudului, acordă douăzeci şi opt de voturi vicepreşedintelui Parkin şi şaptesprezece senatorului Kane.

Deşi toată lumea ştia cum va vota Alabama încă de mai bine de patru luni, din 11 martie, aceasta nu i-a oprit pe purtătorii de pancarte cu numele lui Parkin să le fluture în aer cu frenezie şi au mai trecut alte douăsprezece minute până când preşedintele a putut striga numele statului Alaska.

— Alaska, cel de al patruzeci şi nouălea stat care s-a alăturat Uniunii, acordă şapte voturi senatorului Kane, cel de al patruzeci şi doilea preşedinte al Statelor Unite, trei voturi lui Pete Parkin şi unul senatorului Bradley.

A fost rândul suporterilor Florentynei să dea drumul unor urale prelungite pentru candidatul lor, dar Parkin a condus competiţia timp de o jumătate de oră până când California a declarat două sute paisprezece voturi pentru senatorul Kane şi nouăzeci şi două pentru Parkin.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Bella, a spus Florentyna, dar a trebuit să-l urmărească din nou pe Parkin preluând conducerea cu ajutorul Georgiei, Floridei şi statului

Idaho.

Când a venit rândul statului Illinois în sală s-a făcut tăcere. Doamna Kalamich, care o întâmpinase pe Florentyna prima oară în Chicago, în urmă cu douăzeci de ani, acum în calitate de vicepreşedinte al Partidului Democrat din Illinois, fusese aleasă să dea verdictul delegaţiei sale.

— Domnule preşedinte, acesta este cel mai important moment din viaţa mea – Florentyna a zâmbit în timp ce doamna Kalamich a continuat – când pot să vă spun că marele stat Illinois este mândru să dea toate cele o sută şaptezeci şi nouă de voturi pe care le are fiicei sale favorite şi primei femei preşedinte al Statelor Unite, senatorul Kane.

Suporterii Kane şi-au ieşit de-a dreptul din minţi când ea a preluat conducerea pentru a doua oară, dar Florentyna ştia că va fi la fel pentru rivalul ei când va veni rândul Texas-ului să-şi declare alegerea şi, de fapt, Parkin a trecut pentru a doua oară în frunte cu o mie patru sute patruzeci de delegaţi, faţă de o mie trei sute şaptezeci şi unu ai Florentynei. Bill Bradley se alesese deocamdată cu nouăzeci şi şapte de delegaţi şi acum părea destul de sigur că va sfârşi cu suficiente voturi încât să facă imposibilă declararea unui învingător după primul tur de scrutin.

Pe măsură ce preşedintele chema statele Utah, Vermont, Virginia, rezultatele computerizate afişate pe ecran arătau deja că nu va fi nici un câştigător după primul scrutin, dar abia la ora zece şi patruzeci şi şapte Tom Brokaw a anunţat verdictul primului tur: o mie cinci sute douăzeci şi două de voturi pentru senatorul Kane, o mie patru sute optzeci pentru vicepreşedintele Parkin, o sută optzeci şi nouă pentru senatorul Bradley şi o sută patruzeci pentru ceilalţi candidaţi.

Preşedintele le-a spus delegaţilor că li se va adresa senatorul Bradley. Au mai trecut alte unsprezece minute până când s-a făcut linişte. Florentyna vorbise cu el la telefon în fiecare zi de când începuse convenţia, dar evitase să-i ceară să i se alăture ca vicepreşedinte pentru că o asemenea ofertă ar fi semănat mai degrabă a mituire, nu o alegere făcută pe considerentul că ar fi fost cel mai potrivit coechipier. Deşi Ralph Brooks era favoritul pentru funcţia respectivă în tabăra adversă, Florentyna n-a putut să nu se întrebe dacă Pete Parkin nu-i oferise deja şansa lui Bradley să i se alăture.

În cele din urmă, senatorul de New Jersey s-a putut adresa convenţiei.

— Dragii mei membri ai Partidului Democrat, a început el. Vă mulţumesc pentru sprijinul pe care mi l-aţi dat în acest an electoral, dar a venit timpul să mă retrag din cursa prezidenţială şi să-i eliberez pe delegaţii mei să voteze aşa cum conştiinţa lor le dictează. În sală s-a făcut aproape tăcere deplină. Bradley a vorbit câteva minute despre calităţile pe care ar dori să le întrunească persoana de la Casa Albă, dar nu şi-a manifestat sprijinul deschis pentru nici unul dintre candidaţi. Şi-a încheiat discursul cu cuvintele: Vă rog să alegeţi persoana potrivită care să ne conducă ţara şi a fost aplaudat timp de câteva minute după ce s-a întors la locul său.

Până la această oră mulţi dintre cei prezenţi în apartamentul 2 400 nu mai aveau unghii de ros; singură Florentyna şi-a păstrat un calm de suprafaţă, cu toate că Edward a observat că pumnul ei era încleştat. S-a întors imediat la pupitrul lui de comandă, dar nu prea avea ce face, pentru că delegaţii lui Bradley se aflau în sală, iar el nu putea să telefoneze decât la preşedintele comisiei din fiecare stat. Telefoanele au început să sune; se pare că şi delegaţii lui Bradley erau împărţiţi în două. Unii dintre ei ţineau să-l voteze pe Bradley chiar şi în al doilea tur, în cazul în care convenţia ar fi ajuns în impas şi trebuia, în final, să se revină la el.

Cel de al doilea scrutin a început la ora unsprezece şi douăzeci şi unu cu Alabama, Alaska şi Arizona, care n-au adus nici o modificare. Votul a continuat de la un stat la altul până s-a ajuns la Wyoming la ora douăsprezece şi douăzeci şi trei. La sfârşitul celui de al doilea tur convenţia era încă şi mai nedecisă, singura schimbare importantă fiind că Pete Parkin avansase uşor, de la 1 604 la 1 629, în vreme ce nouăzeci şi opt de delegaţi rămâneau tot nedecişi sau credincioşi senatorului Bradley.

La douăsprezece şi treizeci şi şapte preşedintele a spus:

— Ceea ce e destul, e destul. Vom vota din nou mâine seară la ora şapte.

— De ce nu mâine dimineaţă la prima oră? a întrebat unul din ajutoarele tinere şi neobosite ale Florentynei în timp ce părăsea sala.

— Aşa cum ai auzit-o pe şefa noastră, alegerile se ţin în beneficiul campaniilor de televiziune şi ora zece dimineaţa nu este timpul cel mai bun.

— Au de gând reţelele de televiziune să fie răspunzătoare

pentru candidatul pe care îl alegem noi? a întrebat el.

Amândoi au râs. Tânărul a repetat întrebarea douăzeci şi patru de ore mai târziu când nici unul dintre ei n-a mai râs.

Delegaţii epuizaţi s-au împrăştiat în camerele lor, fiind conştienţi că la al treilea scrutin majoritatea statelor îşi vor elibera delegaţii de angajamentele lor iniţiale, ceea ce însemna că puteau vota aşa cum doreau. Edward şi echipa lui nu ştiau de unde să înceapă, dar au parcurs pentru a treia oară în noaptea aceea listele fiecărei delegaţii, începând cu Alabama şi terminând cu Wyoming, în speranţa că până la ora opt dimineaţă vor avea un plan pentru fiecare stat.

Florentyna abia dacă a închis ochii în noaptea aceea şi la ora şase şi zece, într-un capot pus peste cămaşa de noapte, a revenit în sufragerie, unde l-a găsit pe Edward tot cu nasul în liste.

— Voi avea nevoie de tine la ora opt, i-a spus el fără să-şi ridice privirile spre ea.

— Bună dimineaţa, i-a spus ea şi l-a sărutat pe frunte.

— Bună dimineaţa.

Florentyna şi-a dezmorţit oasele şi a căscat.

— Ce se întâmplă la ora opt?

— Vom vorbi cu treizeci din suporterii lui Bradley şi delegaţii nedecişi. Vreau ca până la ora cinci după-amiaza tu să apuci să discuţi cu cel puţin două sute cincizeci de delegaţi. Vom avea la toate cele şase telefoane câte un om în fiecare clipă, aşa că nu vor fi niciodată mai puţini de doi care să aştepte să vorbească cu tine.

— Ora opt nu este puţin cam devreme? l-a întrebat Florentyna.

— Nu, a spus Edward. Dar nu vom deranja delegaţii de pe coasta de vest înainte de prânz.

Florentyna s-a reîntors în camera ei dându-şi din nou seama cât de mult se gândise Edward la fiecare detaliu legat de întreaga ei campanie. I-au venit în minte vorbele lui Richard când i-a spus cât de norocoasă era să aibă doi bărbaţi care o adoră.

La ora opt ea a început să lucreze, cu un pahar mare cu oranjadă alături. Cu cât se scurgea dimineaţa, echipa ei devenea tot mai convinsă că la primul scrutin din seara aceea candidatul lor va obţine majoritatea voturilor. Sentimentul victoriei plutea în aer.

La zece şi patruzeci a sunat Bill Bradley ca să spună că, dacă delegaţii lui vor cauza un nou impas, el intenţiona să le recomande s-o voteze pe Florentyna. Florentyna i-a mulţumit.

*
* *

La ora unsprezece şi treizeci şi şapte Edward i-a pasat telefonul Florentynei. De data asta nu mai era cineva care să-i ureze succes.

— Sunt Pete Parkin. Cred că ar trebui să stăm de vorbă. Pot să trec imediat pe la dumneata?

Florentyna a vrut să spună „Sunt mult prea ocupată”, dar nu i-a ieşit din gură decât un „da”.

— Pornesc chiar acum.

— Ce-ar putea să vrea? a întrebat-o Edward când Florentyna i-a dat înapoi telefonul.

— Habar n-am, dar nu va trebui să aşteptăm mult până aflăm.

Pete Parkin a sosit cu doi agenţi din Serviciul Secret şi cu managerul campaniei sale.

După un schimb de amabilităţi ce sunau nefiresc – cei doi candidaţi nu-şi vorbiseră deloc în ultimele şase luni – şi ceşti de cafea umplute, adversarii au fost lăsaţi singuri. S-au aşezat confortabil în scaune, unul în faţa celuilalt, de parcă ar fi discutat despre vreme, nu care dintre ei să conducă lumea vestică. Texanul a intrat direct în subiect.

— Eu sunt pregătit să fac un târg cu dumneata, Florentyna.

— Te ascult.

— Dacă te retragi, îţi ofer postul de vicepreşedinte.

— Trebuie să fii...

— Ascultă-mă, Florentyna, a spus Parkin întinzând mâna de parcă ar fi fost un agent de circulaţie. Dacă îmi accepţi oferta şi voi fi ales, nu voi sta decât un mandat şi apoi am să te sprijin cu toată Casa Albă în alegerile din 1996. Eşti cu cinci ani mai tânără decât mine şi n-ai avea de ce să nu candidezi pentru două mandate.

În ultimele treizeci de minute Florentyna se gândise la tot felul de motive pentru care rivalul ei dorea s-o vadă, dar pentru aceasta nu era pregătită.

— Dacă nu-mi accepţi oferta şi eu voi câştiga, voi da postul numărul doi lui Ralph Brooks, care deja mi-a confirmat că doreşte să candideze.

— Am să te sun astăzi după-amiază în jurul orei două, a fost tot ce a spus Florentyna.

După ce Pete Parkin a plecat, Florentyna a discutat oferta cu Edward şi Janet, amândoi fiind de părere că stăteau destul de bine ca să cedeze acum.

— Cine ştie ce va fi peste patru ani de zile? a spus Edward. Ai putea să fii în situaţia lui Humphrey, care a trebuit să plătească pentru Johnson. În orice caz, de data aceasta nu ne trebuie decât un impas şi delegaţii lui Bradley ne vor plasa deasupra cu o diferenţă confortabilă în al patrulea tur de scrutin.

— Eu pun pariu că Parkin ştie asta, a spus Janet.

Florentyna a stat nemişcată ascultând sfaturile consilierilor săi, după care i-a rugat s-o lase singură.

Florentyna l-a sunat pe Pete Parkin la ora unu şi patruzeci şi trei şi i-a respins politicos oferta, explicându-i că era convinsă că va câştiga în primul tur din seara aceea. El n-a făcut nici un comentariu.

La ora nouă presa deja aflase despre întâlnirea secretă şi telefoanele din apartamentul 2 400 nu s-au mai oprit, ziariştii încercând să afle ce s-a întâmplat. Edward a rugat-o pe Florentyna să se concentreze asupra delegaţilor şi, cu fiecare nouă convorbire, ea era din ce în ce mai sigură că mişcarea lui Pete Parkin pornise mai degrabă din disperare decât din încredere în izbândă.

— El şi-a jucat ultima carte, a spus Janet zâmbind.

La ora şase toţi din apartamentul 2 400 s-au aşezat din nou în faţa televizoarelor: nu mai era nici un delegat de convertit; toţi se aflau în sala convenţiei. Edward încă îşi avea telefoanele cuplate cu preşedinţii delegaţiilor din fiecare stat şi primele rapoarte primite de la ei indicau că se aflau aproape de victorie.

Exact când Florentyna s-a relaxat şi se simţea pentru prima oară încrezătoare în izbândă, a căzut bomba. Edward tocmai îi dăduse încă un pahar cu ceai de la gheaţă când C.B.S. a anunţat întreruperea programului pentru transmiterea de ştiri şi în imagine a apărut Dan Rather care, doar cu cincisprezece minute înaintea începerii turului de scrutin, a spus că este pe punctul de a lua un interviu vicepreşedintelui Parkin pentru a

prezenta motivul întrevederii secrete cu senatorul Kane. Camera s-a oprit asupra chipului înfloritor al texanului şi, spre groaza Florentynei, totul avea să apară pe marele ecran din sala convenţiei. Ea şi-a amintit că regulamentul comitetului interzicea să se transmită ceva ce ar putea influenţa delegaţii; această măsură fusese luată mai cu seamă spre a se asigura că cele petrecute între Ford şi Reagan la convenţia din 1980 în legătură cu alegerea coechipierului nu se va mai repeta niciodată. A fost pentru prima oară în patru zile când delegaţii din sală au tăcut cu toţii.

Camera a transfocat iar asupra ziaristului de la C.B.S. care lua interviul.

— Domnule vicepreşedinte, ştim că aţi avut astăzi o întâlnire cu senatorul Kane. Ne puteţi spune motivul pentru care aţi cerut s-o vedeţi?

— Bineînţeles, Dan. Motivul principal a fost acela că sunt interesat de unitatea partidului meu şi, mai presus de orice, doresc să-i înfrângem pe republicani.

Florentyna şi cei din preajmă erau uluiţi cu toţii. Îi vedea pe delegaţii din sală cum sorbeau fiecare cuvânt şi ea nu putea face nimic decât să asculte.

— Pot să vă întreb ce s-a întâmplat la acea întâlnire?

— Am întrebat-o pe doamna senator Kane dacă doreşte să fie alături de mine ca vicepreşedinte şi să alcătuim o echipă de democraţi pe care să n-o poată înfrânge nimeni.

— Ce v-a răspuns la sugestia dumneavoastră?

— A spus că doreşte să reflecteze asupra ofertei. Ştii, Dan, eu cred că noi doi, unindu-ne forţele, îi putem face zob pe republicani.

— Întreabă-l care a fost ultimul meu răspuns, a spus Florentyna, dar nu mai era de nici un folos; camerele de luat vederi deja se opriseră asupra sălii convenţiei pe jumătate înnebunită, gata pentru primul scrutin. Edward i-a sunat pe cei de la C.B.S. şi a cerut un timp egal pentru Florentyna. Dan Rather a fost de acord să-i ia un interviu senatorului Kane imediat, dar Florentyna ştia că deja era prea târziu. Comitetul căzuse de acord că, după ce începea votarea, nimic nu va mai apare pe acel ecran în afară de rezultatele votului. Fără nici o îndoială regulamentul va trebui revizuit până la următoarea convenţie, dar Florentyna nu se putea gândi la nimic altceva decât la cuvintele domnişoarei Tredgold despre televiziune: „*Se*

va ajunge ca foarte multe decizii pripit luate în faţa camerelor de luat vederi mai târziu să fie regretate".

Preşedintele a bătut cu ciocănelul de lemn în masă şi a început scrutinul cu Alabama, iar statul cameliilor a dat două voturi în plus lui Parkin. Când Florentyna a pierdut un delegat din Alaska şi doi din Arizona a ştiut că singura ei speranţă era un alt impas, încât să-şi poată spune şi ea versiunea în privinţa întâlnirii cu Parkin înainte de al doilea tur de scrutin. Ea a rămas la televizor şi a privit neputincioasă cum pierde un vot aici, câteva dincolo, dar când statul Illinois nu s-a clintit de pe poziţie, ea a sperat că roata norocului se va întoarce.

Edward a primit un telefon de la unul din managerii campaniei sale care se afla în sală şi care i-a spus că oamenii lui Parkin începuseră să răspândească zvonul precum că Florentyna îi acceptase oferta. Manevra era excelentă, pentru că Florentyna nu va putea dovedi că zvonul pornea de la Parkin, dar nu va avea nici timp să-l dezmintă. Pe măsură ce votarea înainta, Edward se lupta din răsputeri ca să nu se scufunde. Când s-a ajuns la Virginia de Vest, lui Parkin nu-i mai trebuiau decât douăzeci şi cinci de delegaţi ca să ajungă din nou în frunte. A primit douăzeci şi unu, aşa că mai avea nevoie de patru de la penultimul stat, Wisconsin. Florentyna era convinsă că toţi cei trei delegaţi de la Wyoming, ultimul stat, îi vor rămâne loiali.

— Marele stat Wisconsin, ţinând cont de responsabilitatea ce-i revine în astă-seară – din nou în sală s-a făcut tăcere deplină – şi punând mai presus de orice considerente personale unitatea partidului, acordă toate cele unsprezece voturi ale sale viitorului preşedinte al Statelor Unite, Pete Parkin.

Delegaţii au izbucnit în urale. În apartamentul 2 400 rezultatul a fost primit cu o tăcere mormântală.

Florentyna fusese înfrântă cu un şiretlic ieftin, dar strălucit. Adevărata lui genialitate consta în aceea că, dacă nega totul şi dezvăluia versiunea sa în privinţa comportării lui Parkin, democraţii ar fi putut pierde Casa Albă în faţa republicanilor şi ea ar fi fost ţapul ispăşitor.

Treizeci de minute mai târziu Pete Parkin a sosit la Joe Louis Arena fiind întâmpinat de urale şi i s-a cântat „Zilele fericite se întorc iar". Timp de douăsprezece minute şi-a fluturat mâinile către delegaţi şi când, în sfârşit, s-a făcut linişte în sală, a spus:

— Sper ca mâine seară să mă aflu pe această scenă cu

cea mai mare doamnă din America şi să ne prezentăm în faţa naţiunii ca o echipă care să-i zdrobească pe republicani, astfel încât acei elefanţi să n-o uite niciodată.

Din nou delegaţii şi-au manifestat aprobarea prin urale. În următoarea oră personalul Florentynei s-a retras tăcut, fiecare în camera lui şi Florentyna a rămas singură cu Edward.

— Să accept?

— N-ai altă alegere. Dacă n-o faci şi democraţii pierd, vina va fi dată asupra ta.

— Şi dacă spun adevărul?

— Va fi interpretat greşit; vor spune că nu ştii să pierzi, mai ales că adversarul tău te-a întâmpinat cu ramura de măslin a concilierii. Şi nu uita că acum zece ani preşedintele Ford a prezis că prima femeie preşedinte va trebui să fie mai întâi vicepreşedinte, ca poporul american să găsească ideea acceptabilă.

— S-ar putea să fie adevărat, dar dacă Richard Nixon ar mai trăi azi, a spus Florentyna cu amărăciune, l-ar suna pe Pete Parkin să-l felicite pentru şiretlicul net superior celor pe care el le-a regizat împotriva lui Muskie sau Humphrey. Florentyna a căscat. Mă duc să mă culc, Edward, mâine dimineaţă voi lua o decizie.

La ora opt treizeci Pete Parkin a trimis un emisar s-o întrebe pe Florentyna dacă se hotărâse. Ea i-a răspuns că dorea să-l vadă personal.

De data aceasta, Parkin a sosit însoţit de cele trei companii de televiziune şi de toţi ziariştii care aveau acreditarea necesară. Când au rămas singuri, Florentynei i-a venit greu să-şi stăpânească mânia, deşi se hotărâse să nu se certe cu Parkin ci, pur şi simplu, să-l întrebe dacă intenţionează să rămână la Casa Albă un singur mandat.

— Da, a spus el privind-o pe Florentyna drept în ochi.

— Şi la următoarele alegeri îmi vei da sprijin deplin?

— Ai cuvântul meu, a spus el.

— În aceste condiţii accept să fiu vicepreşedinte.

După ce el a plecat, Edward a ascultat relatarea celor petrecute şi a spus:

— Noi ştim exact ce înseamnă cuvântul lui.

*

* *

În seara aceea, mai târziu, când Florentyna a intrat în sala convenţiei, a fost întâmpinată de o cascadă de aplauze. Pete Parkin i-a luat mâna şi i-a ţinut-o ridicată în sus, iar delegaţii din nou şi-au exprimat aprobarea prin ovaţii. Singur Ralph Brooks părea posac.

Florentyna şi-a dat seama că discursul ei de acceptare a fost mai slab decât de obicei, dar ei au aplaudat-o cu acelaşi entuziasm. Totuşi, cele mai puternice urale ale serii au fost acordate lui Pete Parkin, când s-a adresat delegaţilor; de fapt, el fusese prezentat drept noul lor erou, bărbatul care înfăptuise în chip onest unitatea partidului.

În dimineaţa următoare Florentyna a luat avionul spre Boston şi s-a retras la Cape Cod după o conferinţă de presă ce nu i-a produs decât greaţă şi în care candidatul democrat tot timpul s-a referit la ea numind-o „marea domniţă de Illinois”.

Când s-au despărţit, sub privirile presei, el a sărutat-o pe obraz. Ea s-a simţit ca o prostituată care i-a acceptat banii şi acum era prea târziu ca să se răzgândească şi să nu se mai culce cu el.

36

Profitând de faptul că până după Ziua Muncii înceta campania electorală, Florentyna s-a întors la Washington spre a-şi pune la punct îndatoririle din Senat neglijate. Şi-a găsit chiar timp ca să viziteze şi oraşul Chicago.

A vorbit în fiecare zi la telefon cu Pete Parkin şi, bineînţeles, el nu putea fi mai prietenos şi mai cooperant cu tot ceea ce ea credea că ar fi necesar să fie făcut. Au căzut de acord să se întâlnească la biroul lui de la Casa Albă spre a discuta ultimele planuri privind campania. Florentyna a încercat ca până la întâlnire să-şi îndeplinească toate celelalte obligaţii, ca după aceea să se poată dedica întru totul campaniei electorale din ultimele nouă săptămâni.

Pe 2 septembrie Florentyna a sosit însoţită de Edward şi Janet în aripa de vest a Casei Albe, unde a fost întâmpinată de Ralph Brooks, care, evident, rămăsese omul de încredere al candidatului. Era hotărâtă să nu aibă nici o fricţiune cu Brooks până la alegeri, mai cu seamă că ştia că acesta se aşteptase să fie el însuşi vicepreşedinte. Senatorul Brooks i-a condus în biroul lui Pete Parkin. A fost pentru prima oară când Florentyna a văzut camera pe care ea ar fi putut-o ocupa peste câteva săptămâni şi a fost surprinsă de atmosfera plăcută pe care o degajau pereţii galbeni cu ornamente în relief, de culoarea fildeşului. Pe biroul de mahon al lui Parkin se aflau flori proaspete, iar pe pereţi atârnau picturi în ulei de Remington. O dovadă a iubirii lui Parkin pentru cei din vest, şi-a zis în gând Florentyna. Soarele de sfârşit de vară inunda camera prin ferestrele orientate spre sud.

Pete Parkin a sărit de pe scaun şi i-a ieşit în întâmpinare cu o efuziune puţin cam exagerată. Apoi s-au aşezat cu toţii în jurul mesei rotunde din mijlocul încăperii.

— Cred că-l cunoaşteţi cu toţii pe Ralph, a spus Pete Parkin cu un râs uşor forţat. El a orchestrat strategia întregii campanii, pe care sunt sigur că o veţi găsi impresionantă.

Ralph Brooks a desfăcut o hartă mare a Statelor Unite şi a pus-o pe masă în faţa lor.

— Eu sunt de părere că principalul considerent pe care trebuie să-l avem în minte este că, pentru a ajunge la Casa Albă, trebuie să obţinem două sute şaptezeci de voturi în colegiul electoral. Deşi, evident, este important şi îmbucurător să avem

votul popular, după cum bine ştiţi, totuşi, cel care alege noul preşedinte este colegiul electoral. Ca atare, am colorat cu negru statele în care cred că avem şanse mai puţine de a câştiga şi cu alb pe acelea care în mod tradiţional îi sprijină pe democraţi. Rămân statele marginale, state cheie, pe care le-am marcat cu roşu şi care întrunesc o sută şaptezeci şi unu de voturi în colegiul electoral. Totodată, consider că atât Pete cât şi Florentyna trebuie să viziteze toate statele cu roşu, cel puţin o dată fiecare, dar Pete trebuie să-şi concentreze forţele în sud, iar Florentyna să-şi petreacă timpul mai mult în nord. Singură California, cu numărul său masiv de patruzeci şi cinci de voturi, va trebui vizitată de amândoi cu regularitate. În timpul celor şaizeci şi două de zile rămase până la alegeri, trebuie să folosim fiecare minut liber pentru statele în care avem o şansă autentică şi să facem doar vizite simbolice în acele zone marginale în care am suferit o înfrângere catastrofală în 1964. Referitor la statele tradiţional democrate, colorate în alb, trebuie să le vizităm pe fiecare o dată ca să nu fim acuzaţi că am primit votul lor pe degeaba. Consider că n-avem nici o şansă în Ohio, pentru că este statul lui Russell Warner, dar trebuie să le dăm foarte clar de înţeles republicanilor să nu-şi închipuie că Florida este a lor doar pentru motivul că coechipierul lui Warner a fost cândva senatorul statului. De asemenea, am alcătuit un program zilnic pentru amândoi, începând cu lunea viitoare, a continuat el dându-le foi separate candidatului şi Florentynei, şi sunt de părere că trebuie să ţineţi legătura unul cu celălalt de două ori pe zi, cel puţin, la ora opt dimineaţa şi unsprezece seara, întotdeauna ora Americii Centrale.

Florentyna a fost impresionată de munca pe care a desfăşurat-o Brooks şi a înţeles de ce Parkin ajunsese să se bizuie atât de mult pe el. În următoarea oră Brooks a răspuns la întrebările pe care le-a ridicat planul său şi au căzut de acord asupra strategiei de bază pentru campania electorală. La ora douăsprezece şi jumătate vicepreşedintele şi Florentyna s-au dus la porticul din nord al Casei Albe ca să stea de vorbă cu presa. Ralph Brooks părea a avea statistici pentru orice: Presa, i-a avertizat el, era divizată, aşa cum se întâmpla peste tot. O sută cincizeci de ziare cu douăzeci şi două de milioane de cititori deja îi sprijineau pe democraţi, în vreme ce o sută patruzeci şi două de ziare cu douăzeci şi unu de milioane şapte sute de mii de cititori îi susţineau pe republicani. Dacă doreau să ştie, a

adăugat el, le putea furniza fapte relevante de la orice ziar din ţară.

Florentyna şi-a aruncat privirile peste pajiştea din Lafayette Square presărată cu funcţionarii ieşiţi în pauza de prânz să se plimbe sau să mănânce la iarbă verde. Dacă va fi aleasă, rareori va mai putea vizita parcurile şi memorialele Washington-ului. În orice caz, nu neînsoţită. După ce presa a pus toate întrebările ce se obişnuiesc în asemenea împrejurări şi a primit răspunsurile uzuale, Parkin a condus-o înapoi în biroul vicepreşedintelui. Aici ospătarii filipinezi ai lui Parkin aşezaseră tacâmurile pentru prânz pe masa de conferinţă. Florentyna se întorsese de la conferinţa de presă cu ziariştii cu alt tonus, având sentimentul că lucrurile vor merge bine, mai cu seamă că de două ori vicepreşedintele vorbise în prezenţa lui Brooks despre înţelegerea lor referitoare la alegerile din 1996. Totuşi, a reflectat Florentyna, va trebui să treacă multă vreme până ce va avea încredere deplină în Parkin.

În 7 septembrie a luat avionul spre Chicago ca să înceapă partea de campanie ce-i revenea, dar a constatat că, deşi presa se străduia să ţină pasul cu programul ei zilnic, totuşi, nu mai avea entuziasmul care fusese specific campaniei anterioare.

Planul stabilit de Brooks s-a derulat lin în primele câteva zile când Florentyna a călătorit prin Illinois, Massachusetts şi New Hampshire. N-a avut nici o surpriză până când a ajuns la New York unde jurnaliştii au aşteptat în număr mare la aeroportul Albany. Ei doreau să-i cunoască opiniile în privinţa modului în care Pete Parkin îi tratează pe mexicanii chicanos. Florentyna le-a mărturisit că habar nu avea despre ce vorbeau, aşa că ei i-au reprodus ceea ce spusese candidatul şi anume că el n-a avut niciodată probleme cu mexicanii chicanos de pe ranch-ul său şi că îi considera exact ca pe copiii lui. Liderii care se ocupau de drepturile civile erau răspândiţi în toată ţara, aşa că Florentyna n-a spus decât atât:

— Sunt sigură că el a fost înţeles greşit sau cuvintele lui au fost scoase din context.

Russell Warner, candidatul republican, a replicat că nu putea fi vorba despre nici o neînţelegere. Pur şi simplu, Pete Parkin era un rasist. Florentyna a continuat să repudieze aceste afirmaţii, deşi suspecta o sământă de adevăr în ele. Atât Florentyna cât şi Pete Parkin au trebuit să-şi întrerupă programul riguros stabilit, spre a lua avionul spre Alabama pentru a

participa la funeraliile lui Ralph Abernathy. Ralph Brooks s-a referit la moartea lui Abernathy, care fusese unul din cei care i-a ajutat, ca venind chiar la timp. Florentyna, când a auzit ce a spus, aproape că l-a înjurat în faţa presei.

Florentyna şi-a continuat drumurile în Pennsylvania, West Virginia şi Virginia, după care a mers în California unde i s-a alăturat Edward. Bella şi Claude i-au invitat la restaurant în cartierul chinezesc. Acolo li s-a dat un separeu ca să nu poată fi văzuţi sau, cel mai important, să nu poată fi auziţi, dar relaxarea n-a durat decât câteva ore pentru că Florentyna a trebuit să ia avionul spre Los Angeles.

Presa a început să fie plictisită de gâlcevile mărunte dintre Parkin şi Warner legate de orice altceva în afară de adevăratele probleme şi, când cei doi candidaţi au apărut împreună la o dezbatere televizată în Pittsburgh, opinia generală a fost că amândoi au pierdut şi că singura persoană de talie prezidenţială din întreaga campanie se dovedea a fi senatorul Kane. Mulţi jurnalişti au exprimat părerea că este o tragedie că senatorul Kane a acceptat să fie coechipierul lui Pete Parkin.

— Când îmi voi scrie memoriile voi spune ce s-a întâmplat de fapt, i-a zis ea lui Edward. Numai că atunci cui îi va mai păsa?

— Într-adevăr, nimănui, i-a răspuns Edward. Câţi americani ar putea să spună numele vicepreşedintelui lui Harry Truman?

În ziua următoare Pete Parkin a venit în Los Angeles ca să i se alăture Florentynei într-una din puţinele lor apariţii comune. Ea l-a întâmpinat la aeroport. El a coborât din *Air Force II* fluturând un *Unterrified Democrat* din Missouri, singurul ziar pe frontispiciul căruia apăruseră cu litere mari „Parkin câştigă dezbaterea”. Florentyna a trebuit să admire modul cum Parkin poate să mistifice lucrurile. California urma să fie ultima oprire înainte ca fiecare să se întoarcă în propriul lui stat şi cea din urmă adunare politică au ţinut-o la Rose Bowl. Parkin şi Florentyna au fost înconjuraţi de star-uri de cinema, dintre care jumătate, de obicei, se aflau pe scenă făcând publicitate gratuit indiferent cărui candidat venea în oraş. Florentyna şi-a petrecut mai tot timpul dând autografe alături de Dustin Hoffman, Al Pacino şi Jane Fonda. N-a ştiut ce să răspundă când o fată, nedumerită de semnătura ei, a întrebat-o: în ce film aţi jucat ultima oară?

A doua zi dimineaţa Florentyna a luat avionul spre Chicago

iar Pete Parkin a plecat spre Texas. Imediat ce Boeing-ul 707 a atins solul în Windy City, Florentyna a fost întâmpinată de o mulţime de peste treizeci de mii de persoane, cel mai mare număr pe care l-a avut un candidat în campania electorală.

*
*   *

În dimineaţa alegerilor Florentyna a votat la şcoala elementară din districtul nouă în prezenţa obişnuitului grup de reporteri de la televiziune şi gazete. A zâmbit fotogenic ştiind că într-o săptămână ştirea va fi demult uitată dacă democraţii vor pierde. Şi-a petrecut ziua mergând din sala comitetului la centre de votare şi la studioul de televiziune, întorcându-se în apartamentul ei din Baronul din Chicago la câteva minute după ce s-au închis secţiile de votare.

S-a cufundat într-o baie fierbinte, prima pe care o savura după mai bine de cinci luni de zile şi s-a îmbrăcat fără a mai fi nevoie să-şi aleagă hainele în funcţie de persoana cu care îşi petrecea seara. Apoi s-a alăturat lui William, Joannei, Annabel şi Richard căruia, la vârsta de şase ani, i s-a permis să privească pentru prima oară la televizor alegerile. Edward a sosit puţin după ora zece şi jumătate şi pentru prima oară în viaţa lui a văzut-o pe Florentyna descălţată şi cu picioarele cocoţate pe masă.

— Domnişoara Tredgold n-ar fi fost de acord.

— Domnişoara Tredgold n-a trebuit niciodată să facă şapte luni de campanie electorală fără nici o pauză, i-a răspuns ea.

Într-o cameră plină cu mâncare, băutură, prieteni şi cei din familie, Florentyna a urmărit la televizor rezultatele alegerilor de pe coasta de est. Din clipa în care New Hampshire a mers cu democraţii şi Massachusetts cu republicanii a fost evident că va fi o noapte lungă pentru toţi. Florentyna era încântată că vremea a fost uscată în toată ţara în această zi. Ea n-a uitat niciodată ce-i spusese Theodore H. White şi anume că America îi votează pe republicani până la ora cinci. De atunci încolo bărbaţii şi femeile care se întorc acasă de la lucru se hotărăsc dacă să se oprească în drum la secţiile de votare sau nu; dacă se opresc, dar *numai* dacă se opresc, atunci succesul va fi al democraţilor. De data asta se părea că mulţi s-ar fi oprit, dar ea se întreba dacă vor fi de ajuns. Pe la miezul nopţii democraţii ieşiseră învingători în

Illinois şi Texas, dar pierduseră Ohio şi Pennsylvania şi când toate centrele de votare s-au închis în California, la trei ore după New York, America încă nu alesese un preşedinte. Sondajele de opinie făcute de agenţii particulare în faţa secţiilor de votare arătau doar că naţiunea americană nu se dădea în vânt după nici unul dintre candidaţi.

În apartamentul George Novak din Baronul din Chicago, unii mâncau, alţii beau, alţii dormeau. Dar Florentyna a rămas trează tot timpul şi la ora două şi jumătate C.B.S. a anunţat rezultatul la care ea, de altfel, se aşteptase: în California au câştigat democraţii cu un procent de 50,2 faţă de 49,8, deci o diferenţă de aproape trei sute treizeci şi două de mii de voturi, care i-au asigurat alegerea lui Parkin. Florentyna a ridicat telefonul ce se afla lângă ea.

— Ai de gând să-l feliciţi pe preşedintele nou ales? a întrebat-o Edward.

— Nu, i-a spus Florentyna. O sun pe Bella să-i mulţumesc că l-a pus acolo.

37

Florentyna şi-a petrecut următoarele câteva zile la Cape Cod având intenţia de a se odihni cât se putea de mult, dar se trezea în fiecare zi tot la şase, fără a avea altceva în perspectivă decât să aştepte ziarele de dimineaţă. A fost încântată când Edward şi-a făcut apariţia miercuri, dar nu se putea obişnui ca el să i se adreseze cu „V.P.”.

Pete Parkin deja convocase o conferinţă de presă la ranch-ul său din Texas ca să anunţe că nu va numi cabinetul până nu se va întoarce la New York. Florentyna s-a înapoiat la Washington în 14 noiembrie pentru întrunirea vechiului Congres şi ca să-şi pregătească mutarea din clădirea Russell la Casa Albă. Deşi timpul îi era complet ocupat în Senat şi în Illinois, şi-a dat seama cu surprindere că nu vorbise cu preşedintele nou ales decât de două sau de trei ori într-o săptămână şi atunci la telefon. Congresul şi-a întrerupt lucrările la două săptămâni după Ziua Recunoştinţei şi Florentyna s-a întors la Cape Cod ca să petreacă Crăciunul în familie, cu un nepot care tot timpul îi spunea „Bunicuţa preşedinte”.

— Nu încă, i-a răspuns ea.

*
* *

În 9 ianuarie preşedintele a sosit la Washington şi a ţinut o conferinţă de presă pentru a-şi anunţa cabinetul. Deşi Florentyna nu fusese consultată asupra noilor numiri, nimeni nu se aştepta, de fapt, la adevărate surprize: Charles Selover a fost făcut ministru la Apărare, numire la care nimeni nu avea nimic de obiectat, Paul Rowe şi-a menţinut postul de director la C.I.A., Pierre Levale a ajuns procuror general şi Michael Brewer consilier pe probleme de securitate naţională. Sprâncenele Florentynei nu s-au înălţat până a venit rândul secretarului de stat. A rămas uimită, fără să-şi creadă urechilor, când preşedintele a spus: Oraşul Chicago poate, într-adevăr, să se mândrească pentru că a dat un vicepreşedinte şi un secretar de stat.

*
* *

Înainte de ziua Inaugurării, lucrurile personale ale Florentynei de la hotelul Baron fuseseră împachetate şi aşteptau să fie mutate în locuinţa oficială rezervată vicepreşedintelui din Observatory Circle. Casa imensă, în stil victorian părea grotesc de mare pentru o familie constituită dintr-o singură persoană. La ceremonia de Inaugurare familia Florentynei era aşezată în rândul imediat următor celui în care se afla soţia lui Pete Parkin cu fiicele, Florentyna stătea lângă preşedinte, iar Ralph Brooks în spatele lui. Când a păşit în faţă ca să depună jurământul, singura ei dorinţă a fost ca Richard să se fi aflat acolo şi să-i aducă aminte că se apropia din ce în ce mai mult de scaunul prezidenţial. Trăgând cu coada ochiului spre Pete Parkin şi-a zis că Richard ar fi votat tot cu republicanii. Ministrul Justiţiei, William Rehnquist i-a aruncat un zâmbet cald în timp ce ea repeta după el jurământul pentru funcţia de vicepreşedinte:

> *„Jur solemn că voi sprijini şi apăra Constituţia Statelor Unite împotriva tuturor duşmanilor, străini şi din ţară...”*

> *„Jur solemn că voi sprijini şi apăra Constituţia Statelor Unite împotriva tuturor duşmanilor, străini şi din ţară...”*

Cuvintele Florentynei sunau clare şi convingătoare, probabil pentru că învăţase jurământul pe din afară. Annabel i-a făcut semn cu ochiul când s-a întors la locul ei în aplauze furtunoase.

După ce ministrul justiţiei l-a pus pe Parkin să repete jurământul prezidenţial, Florentyna a ascultat cu atenţie discursul inaugural ţinut de noul şef al executivului, discurs în legătură cu care ea nu fusese consultată şi pe care nu-l văzuse decât în forma finală – cu o seară mai înainte. Din nou Parkin, când s-a referit la ea, a numit-o „cea mai mare domniţă din tară”.

Când ceremonia de Inaugurare s-a terminat, Parkin, Brooks şi Florentyna s-au alăturat celorlalţi membrii ai Congresului la dineul de la Capitoliu. Colegii de Senat i-au făcut o primire călduroasă când ea a luat loc pe podium. După dineu s-au urcat în limuzine şi au coborât pe Pennsylvania Avenue

începând parada de Inaugurare. Pe când se afla în tribuna din faţa Casei Albe, Florentyna a privit fanfarele în pas de defilare. S-a ridicat în picioare şi a aplaudat când fermierii din Illinois au salutat-o şi apoi, după ce a făcut o vizită simbolică la fiecare din balurile de Inaugurare, şi-a petrecut prima noapte în casa destinată vicepreşedintelui şi şi-a dat seama că, cu cât se apropia de vârful piramidei, cu atât devenea tot mai singură.

*
* *

Dimineaţa următoare preşedintele a ţinut prima şedinţă de cabinet. De data asta Ralph Brooks a stat în dreapta lui. Executivul, vizibil obosit de cele şapte baluri inaugurale din noaptea trecută, s-a adunat în Sala Cabinetului. Florentyna a fost plasată în celălalt capăt al mesei ovale înconjurată de bărbaţi cu ale căror puncte de vedere rareori fusese de acord întrecut. Era conştientă că va trebui să se lupte cu ei patru ani până când, eventual, ar fi putut spera să-şi formeze propriul cabinet. S-a întrebat câţi dintre ei ştiau despre înţelegerea dintre ea şi Parkin.

*
* *

Imediat ce Florentyna s-a instalat în aripa rezervată vicepreşedintelui din Casa Albă, a numit-o pe Janet şeful ei de cabinet. Multe din locurile vacante lăsate de funcţionarii lui Parkin le-a completat cu oamenii din vechea echipă din timpul campaniei electorale şi de pe când era în Senat.

Personalul moştenit de la Parkin, prin calificarea specială şi cunoştinţele dobândite, i-ar fi putut fi foarte folositor dacă n-ar fi dispărut unul câte unul, preşedintele oferindu-le slujbe în domeniul executiv. În trei luni Parkin a deposedat-o de toţi funcţionarii cei mai competenţi, până chiar şi din cercul consilierilor ei cei mai apropiaţi.

Florentyna a încercat să nu-şi manifeste mânia când preşedintele i-a oferit lui Janet funcţia de subsecretar la Departamentul Sănătăţii şi Serviciilor Sociale.

Janet n-a şovăit câtuşi de puţin în legătură cu şansa ce i se oferea: într-o scrisoare scrisă de mână către preşedinte îi mulţumea pentru cinstea deosebită ce i-a făcut-o, dar îi explica

în detaliu de ce nu putea lua în consideraţie altă slujbă decât aceea de a-i sluji vicepreşedintelui.

— Dacă dumneavoastră puteţi aştepta patru ani, atunci şi eu pot, i-a explicat ea Florentynei.

*
* *

Florentyna citise adeseori că viaţa unui vicepreşedinte „nu merita nici măcar un scuipat”, spre a-l cita pe John Nance Garner, dar chiar şi aşa, a fost surprinsă când a descoperit cât de puţine avea de făcut în comparaţie cu perioada când se aflase în Congres. Ea primise mai multe scrisori când fusese senator. Toată lumea părea a-i scrie preşedintelui sau reprezentanţilor lor din Congres. Chiar şi oamenii de rând aflaseră că vicepreşedintele nu are nici o putere. Florentynei îi plăcea să prezideze lucrările Senatului pentru că aceasta o ţinea în contact cu foştii ei colegi care o vor ajuta din nou peste patru ani. Ei aveau grijă ca ea să ştie ce se discuta în Camera Reprezentanţilor şi în Senat. Mulţi senatori apelau la ea spre a-i transmite mesaje preşedintelui dar, pe măsură ce timpul trecea, a început să se întrebe pe cine va folosi chiar ea în acelaşi scop, de vreme ce treceau săptămâni, nu zile, fără ca Pete Parkin să se deranjeze s-o consulte asupra vreunei probleme importante.

În timpul primului an ca vicepreşedinte, Florentyna a făcut vizite protocolare în Brazilia şi Japonia, a participat la funeraliile lui Willy Brandt în Berlin şi ale lui Edward Heath la Londra, s-a deplasat pentru constatări la faţa locului la trei calamităţi naturale şi a prezidat atât de multe comitete cu sarcini speciale încât se simţea în deplină cunoştinţă de cauză spre a publica propriul ei ghid despre felul cum lucrează guvernul.

Primul an a trecut încet, al doilea şi mai încet. Singurul eveniment deosebit s-a petrecut când a fost trimisă să reprezinte guvernul la încoronarea regelui Charles al III-lea la Westminster Abbey, după abdicarea reginei Elisabeta a II-a în 1994. Florentyna a stat cu ambasadorul John Sawyer la Winfield House conştientă fiind de cât de similare le erau rolurile când era vorba de etichetă şi nu de adevărate probleme de fond. A petrecut ceasuri în şir discutând despre cum este guvernată lumea şi despre opinia preşedintelui, referitoare la masarea de trupe ruseşti la graniţa cu Pakistanul. Informaţiile pe care le avea

ea proveneau mai mult din *The Washington Post* şi l-a invidiat pe Ralph Brooks care, în funcţia sa de secretar de stat, era mult mai implicat în probleme. Deşi căuta să fie la curent cu tot ceea ce se petrecea în lume, pentru a doua oară în viaţă s-a simţit plictisită. Aştepta cu nerăbdare anul 1996, temându-se că anii ei ca vicepreşedinte nu vor înregistra nici un rezultat pozitiv.

*
* *

După ce avionul *Air Force II* a aterizat pe aeroportul Andrews, Florentyna s-a reîntors la Casa Albă şi a petrecut restul săptămânii rezolvând hârtiile ce se adunaseră în lipsa ei. A avut un sfârşit de săptămână liniştit în ciuda ştirilor transmise de C.B.S. care informau publicul că dolarul se prăbuşise din cauza crizei internaţionale. Ruşii masau din ce în ce mai multe trupe la graniţa pakistaneză, fapt pe care preşedintele îl calificase la conferinţa de presă ca „nefiind de mare importanţă”. El i-a asigurat pe jurnalişti că ruşii nu erau interesaţi să treacă hotarele ţărilor care aveau tratate cu Statele Unite.

În cursul săptămânii următoare panica a părut a se fi micşorat şi dolarul şi-a revenit.

— Este o redresare cosmetică, provocată de ruşi, i-a spus Florentyna lui Janet. Agenţii de bursă internaţionali raportează că Banca Moscovei vinde aur, exact ceea ce s-a întâmplat înainte ca ei să invadeze Afganistanul.

Deşi mulţi politicieni şi jurnalişti au contactat-o pe Florentyna spre a-şi exprima temerile, ea n-a putut face altceva decât să încerce să le tempereze, mai cu seamă că informaţiile deţinute de ea erau marginale. S-a gândit chiar ca să-l vadă pe preşedinte, dar vineri după-amiaza mai toţi americanii erau în drum spre casele lor pentru un weekend liniştit, convinşi că pericolul imediat trecuse. În acea seară de vineri Florentyna a rămas în biroul ei din aripa de vest şi a citit telegramele primite de la ambasadorii şi agenţii din subcontinentul indian. Pe măsură ce le parcurgea, simţea că nu poate împărtăşi starea de relaxare a preşedintelui, dar cum nici alte posibilităţi nu avea, a strâns toate hârtiile, le-a pus într-un dosar special, roşu şi s-a pregătit să plece acasă. S-a uitat la ceas. Era şase şi treizeci şi două de minute. Edward venise cu avionul din New York şi urmau să se întâlnească la cină la ora şapte şi jumătate. Tocmai voia să iasă

din birou când a dat buzna Janet.

— A sosit un raport de la un agent că ruşii mobilizează masiv, a spus ea.

— Unde este preşedintele? a fost prima reacţie a Florentynei.

— Habar n-am. Acum vreo trei ore l-am văzut părăsind Casa Albă cu elicopterul.

Florentyna a redeschis dosarul şi a început să parcurgă din nou telegramele în vreme ce Janet rămăsese în picioare lângă biroul ei.

— Ei bine, cine poate şti unde se află el acum?

— Mai mult ca sigur că Ralph Brooks, a spus Janet.

— Fă-mi legătura cu secretarul de stat.

Janet a plecat în biroul ei iar Florentyna a verificat din nou rapoartele. A parcurs rapid problemele ridicate de ambasadorul american din Islamabad, după care a citit iarăşi aprecierile generalului Pierce Dixon, comandantul şefilor de state majore reunite.

Raportul era documentat temeinic şi arăta că acum ruşii aveau zece divizii la graniţa afgano-pakistaneză şi în ultimele zile făcuseră concentrări masive de forţe. Se ştia că jumătate din flota lor din Pacific naviga spre Karachi, în vreme ce două grupuri de luptă desfăşurau manevre în Oceanul Indian. Generalul Dixon ordonase o supraveghere sporită din partea serviciilor de informaţii, care i-au confirmat că pe aeroportul militar din Kabul aterizaseră în seara aceea la ora şase cincizeci de MIG 25 şi SU 7. Florentyna s-a uitat din nou la ceas: era şapte şi nouă minute.

— Unde poate fi blestematul? a spus Florentyna cu glas tare.

A sunat telefonul.

— Aveţi secretarul de stat, a spus Janet.

Florentyna a aşteptat câteva secunde.

— Cu ce îţi pot fi de folos? a întrebat Ralph Brooks pe un ton ce dădea de înţeles că fusese deranjat.

— Unde este preşedintele? a întrebat ea pentru a treia oară într-un interval de câteva minute.

— În acest moment se află în *Air Force I*, a spus Brooks rapid.

— Nu mai minţi, Ralph. Se vede de la o poştă, chiar şi prin telefon. Spune-mi unde este preşedintele?

— În drum spre California.

— Din moment ce se cunoaşte că sovieticii fac mari mişcări de trupe şi serviciile noastre de informaţii au sporit supravegherea, de ce nu a fost sfătuit să se întoarcă?

— L-am prevenit, dar a trebuit să aterizeze pentru alimentare.

— Aşa cum bine ştii *Air Force I* nu are nevoie să alimenteze pentru o asemenea distanţă.

— Nu este cu un *Air Force I*.

— De ce naiba nu?

N-a venit nici un răspuns.

— Îţi sugerez să fii sincer cu mine, Ralph, chiar dacă o faci numai pentru a-ţi salva propria piele.

A urmat o nouă pauză.

— Era în drum spre California ca să-şi viziteze un prieten când a izbucnit criza.

— Nu cred, a spus Florentyna. Cine îşi imaginează că este? Preşedintele Franţei?

— Am totul sub control, a spus Brooks ignorându-i comentariul. Avionul lui va ateriza la Colorado în câteva minute. Preşedintele va fi transferat imediat pe un *Air Force F 15* şi va fi la Washington peste două ore.

— Pe ce tip de avion este în momentul de faţă? a întrebat Florentyna.

— Un avion particular 737 al lui Marvin Snyder de la Blade Oil.

— Poate preşedintele să intre de pe acel avion pe sistemul naţional de legături cifrate? a întrebat Florentyna. N-a venit nici un răspuns. Ai auzit ce te-am întrebat? a ridicat ea vocea.

— Da, a spus Ralph. Adevărul este că avionul acela nu are o securitate completă a convorbirilor.

— Adică vrei să-mi spui că în următoarele două ore orice radio amator entuziast poate prinde o conversaţie dintre preşedinte şi comandantul şefilor de state majore reunite?

— Da, a recunoscut Ralph.

— Ne vedem în Sala Operativă, a spus Florentyna şi a trântit telefonul.

A ieşit din birou aproape alergând. Doi ofiţeri din Serviciul Secret, luaţi prin surprindere, au urmat-o imediat de-a lungul scării înguste străjuită de portretele foştilor preşedinţi. Washington o privea de pe peretele coridorului larg ce ducea la Sala Operativă. Ofiţerul de pază deja deschisese uşa de la

secretariat. Ea a străbătut o cameră în care ţăcăneau telexurile şi maşinile de scris şi un alt ofiţer de pază i-a deschis uşa panelată în stejar de la Sala Operativă.

Ralph Brooks stătea în scaunul preşedintelui dând ordine unui grup de militari. Patru din cele nouă scaune din jurul mesei erau ocupate. Imediat în dreapta lui Brooks se afla ministrul Apărării, Charles Selover şi în dreapta lui directorul C.I.A., Paul Rowe. În faţa lor stăteau comandantul şefilor de state majore reunite, generalul Dixon şi consilierul pe probleme de Securitate Naţională, Michael Brewer. Uşa care dădea în Sala de Comunicaţii era larg deschisă.

Brooks şi-a întors capul spre ea. Florentyna nu-l văzuse niciodată fără haină şi cu nasturele de la gulerul cămăşii desfăcut.

— Nu te panica, a spus el. Am totul sub control. Sunt convins că ruşii nu vor face nici o mişcare înainte de a se întoarce preşedintele.

— Nu cred că asta au ruşii în minte, a spus Florentyna. Din moment ce preşedintele lipseşte inexplicabil, noi ne putem aştepta ca ei să facă orice mişcare le convine.

— Ei bine, nu este problema ta, Florentyna. Preşedintele m-a lăsat pe mine în locul lui.

— Dimpotrivă, *este* problema mea, a spus Florentyna cu fermitate, refuzând să se aşeze. În absenţa preşedintelui, responsabilitatea pentru toate problemele militare îmi revine mie.

— Atât îţi spun, Florentyna, eu conduc toată acţiunea şi nu te amesteca.

Conversaţia celorlalţi din cameră s-a oprit brusc, iar Brooks rămăsese holbându-se mânios la Florentyna. Ea a ridicat cel mai apropiat telefon.

— Fă-mi legătura cu procurorul general pe circuitul T.V.

— Da, doamnă, a spus operatorul.

Câteva secunde mai târziu chipul lui Pierre Levale a apărut pe unul din cele şase televizoare de pe peretele panelat în stejar.

— Bună seara, Pierre. Sunt Florentyna Kane. În momentul de faţă se cer luate măsuri sporite de securitate şi, din motive pe care nu vreau să le discut, preşedintele este indisponibil. Vrei, te rog, să-i clarifici secretarului de stat cui îi revine responsabilitatea executivă într-o asemenea situaţie.

Toţi din încăpere stăteau nemişcaţi şi se uitau la chipul

speriat de pe ecran. Ridurile de pe faţa lui Pierre Levale niciodată nu fuseseră atât de pronunţate. Toţi ştiau că el fusese numit de Parkin, dar în câteva ocazii arătase că dădea mai multă atenţie legii decât preşedintelui.

— Constituţia nu este întotdeauna foarte clară în aceste probleme, a început el, mai cu seamă după incidentul Bush-Haig ce a urmat încercării de atentat asupra lui Ronald Reagan. Dar, după părerea mea, în absenţa preşedintelui, toată puterea este trecută vicepreşedintelui şi aş sfătui să se procedeze în acest sens.

— Mulţumesc, Pierre, a spus Florentyna cu privirile tot pe ecran. Te rog, consemnează în scris toate acestea şi ai grijă ca o copie să ajungă imediat pe masa preşedintelui ca totul să fie în ordine.

Chipul procurorului general a dispărut de pe ecran.

Fără tragere de inimă, Brooks a eliberat scaunul preşedintelui, în vreme ce un ofiţer a apăsat pe un buton ce se afla mascat în panel, sub întrerupătorul de lumină. Perdeaua bej ce acoperea peretele din spatele scaunului preşedintelui s-a tras în părţi şi a coborât încet un ecran pe care era harta lumii.

Charles Selover, ministrul Apărării, s-a ridicat în picioare în timp ce luminiţe divers colorate au început să strălucească pe toată harta.

— Luminile indică poziţia tuturor forţelor inamice, cunoscute de noi, a spus el în timp ce Florentyna şi-a rotit scaunul ca să poată privi harta. Luminile roşii reprezintă submarinele, cele verzi avioanele şi cele albastre divizii armate complete.

— Chiar şi un elev din prima clasă de la West Point, dacă se uită pe harta asta, ar putea să vă explice exact ce au ruşii în minte, a spus Florentyna în timp ce privirile îi rămăseseră pironite pe mulţimea de lumini roşii din Oceanul Indian, verzi de la aeroportul din Kabul şi albastre răspândite de-a lungul hotarului dintre Afganistan şi Pakistan.

Paul Rewe a confirmat apoi că ruşii masau armate la graniţa cu Pakistanul de câteva zile şi în ultima oră sosise un mesaj codificat de la un agent C.I.A. din spatele liniilor, care sugera că sovieticii intenţionau să treacă graniţa cu Pakistanul la ora zece, ora orientală. Paul i-a înmânat Florentynei un set de cablograme decodificate şi i-a răspuns la fiecare întrebare pe care i-a pus-o.

— Preşedintele mi-a spus, a ţinut să sublinieze Brooks când Florentyna a terminat de citit ultimul mesaj, că el crede că Pakistanul nu va fi o nouă Polonie şi că ruşii nu vor îndrăzni să treacă graniţa afgană.

— Cred că suntem pe punctul să aflăm dacă judecata lui este corectă sau nu, a spus ea.

— Preşedintele, a adăugat el, a luat legătura cu Moscova în cursul săptămânii, la fel şi cu primul ministru al Angliei, preşedintele Franţei şi cancelarul vest-german. Toţi par să fie de acord cu aprecierea lui.

— De atunci situaţia s-a schimbat radical, i-a spus Florentyna tăios. Este limpede că va trebui eu însămi să vorbesc cu preşedintele sovietic.

Din nou Brooks a şovăit.

— Imediat, a adăugat Florentyna.

Brooks a ridicat telefonul. Toţi din cameră au aşteptat tăcuţi până s-a făcut legătura. Florentyna nu mai vorbise niciodată până atunci cu preşedintele Romanov şi-şi simţea inima bătându-i cu putere. Ea ştia că telefonul este monitorizat încât să capteze cea mai vagă reacţie pe care fără să vrea i-ar trăda-o vocea, la fel cum era şi pentru conducătorul sovietic. Întotdeauna s-a spus că acest procedeu le-a permis ruşilor să se poarte grosolan cu Jimmy Carter.

Câteva minute mai târziu a apărut pe fir Romanov.

— Bună seara, doamnă Kane, a spus el fără a-i pronunţa titlul. Vocea i se auzea clar de parcă vorbea din camera de alături. După patru ani petrecuţi la Court of St. James accentul rus al preşedintelui abia se observa şi stăpânirea limbii engleze era impresionantă. Pot să vă întreb unde este preşedintele?

Florentyna a simţit cum nu mai are salivă în gură. Preşedintele sovietic a continuat înainte ca ea să poată răspunde.

— În California cu iubita, fără nici o îndoială.

Pentru Florentyna n-a fost nici o surpriză că preşedintele rus ştia mai multe despre mişcările lui Parkin decât ea. Acum era clar de ce aleseseră ruşii ora zece ca să treacă hotarul Pakistanului.

— Aveţi dreptate, a spus Florentyna. Şi cum el va lipsi cel puţin încă două ore, va trebui să trataţi cu mine. Ca atare, doresc să vă spun foarte limpede că, în absenţa lui, eu îmi asum toate responsabilităţile prezidenţiale.

Simţea picături mici de transpiraţie pe frunte, dar nu îndrăznea să le şteargă.

— Înţeleg, a spus fostul şef al K.G.B.-ului. Atunci pot să vă întreb care este scopul acestui telefon?

— Nu fiţi naiv, domnule preşedinte. Vreau să vă fie clar că, dacă un singur membru al forţelor dumneavoastră armate va trece graniţa pakistaneză, America va recurge imediat la represalii.

— Aceasta ar fi foarte curajos din partea dumneavoastră, doamnă Kane, a spus el.

— Este evident că nu înţelegeţi sistemul politic american, domnule preşedinte. Nu este nevoie câtuşi de puţin de nici o „bravură”. Ca vicepreşedinte, sunt persoana care nu are nimic de pierdut ci totul de câştigat. La celălalt capăt al firului era tăcere. Florentyna a simţit cum îi creşte încrederea în sine. Înainte ca el să poată răspunde, Florentyna a profitat de şansa pe care i-o oferise şi a continuat: Dacă nu vă îndreptaţi flota militară spre sud, dacă nu vă retrageţi toate cele zece divizii armate de la graniţa cu Pakistanul şi dacă nu vă trimiteţi toate MIG 25 şi SU 7 înapoi la Moscova, nu voi ezita ca să ordon un atac pe mare, în aer şi pe uscat. M-aţi înţeles?

Telefonul s-a închis.

Florentyna şi-a răsucit scaunul. Conversaţia în încăpere a început iar, profesioniştii care până atunci „se jucaseră” numai de-a războiul într-o situaţie dată, acum aşteptau, la fel ca Florentyna, să vadă dacă toată pregătirea, experienţa şi toate cunoştinţele lor urmau să fie testate.

Ralph Brooks, acoperind cu palma receptorul, a raportat că preşedintele aterizase în Colorado şi dorea să vorbească cu Florentyna. Ea a ridicat receptorul roşu, de lângă ea care nu putea fi interceptat.

— Florentyna, tu eşti? s-a auzit în telefon vocea cu un pronunţat accent texan.

— Da, domnule preşedinte.

— Acum ascultă-mă, doamnă. Ralph mi-a povestit pe scurt şi eu mă întorc imediat. Voi fi acolo în mai puţin de două ore. Aşa că să nu te grăbeşti cu vreo hotărâre pripită – şi ia toate măsurile ca presa să nu afle de absenţa mea.

— Da, domnule preşedinte.

Telefonul s-a închis.

— Domnule general Dixon? a spus ea fără a se deranja să-

l privească pe Brooks.

— Da, doamnă, a spus generalul cu patru stele, care până atunci nu vorbise.

— Cât de repede puteţi mobiliza o forţă de represiune în zona de luptă? l-a întrebat ea.

— Într-o oră aş putea să am zece escadrile F 111 de la baza noastră din Europa îndreptate direct spre ţinte din U.R.S.S. Flota din Mediterana este aproape continuu în contact cu ruşii, dar probabil că ar trebui să o deplasăm spre Oceanul Indian.

— În cât timp poate ajunge în Oceanul Indian?

— Două până la patru zile, doamnă.

— Atunci dă ordinul, domnule general. Şi dacă se poate, să fie două zile.

Florentyna n-a trebuit să aştepte mult ca următorul raport să apară pe ecran. Era cel de care se temea cel mai mult. Flota rusească încă înainta neobosită spre Karachi, în vreme ce din ce în ce mai multe divizii erau masate la Salabad şi Asadabadon, la graniţa cu Afganistanul.

— Fă-mi legătura cu preşedintele Pakistanului, a spus Florentyna.

În câteva clipe preşedintele a fost pe fir.

— Unde este preşedintele Parkin? a fost prima lui întrebare.

„Nu şi tu” a vrut să spună Florentyna, dar, în fapt, a răspuns:

— A plecat de la Camp David. Va ajunge aici în scurtă, vreme.

I-a relatat pe scurt acţiunile pe care le întreprinsese şi i-a făcut clar până unde intenţiona să meargă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru un om curajos, a spus Murbaze Bhutto.

— Lăsaţi linia telefonică liberă şi noi o să vă ţinem la curent cu orice schimbare, a spus Florentyna ignorând complimentul.

— Să-l sun din nou pe preşedintele Rusiei? a întrebat Ralph Brooks.

— Nu, a spus Florentyna. Fă-mi legătura cu primul ministru al Marii Britanii, preşedintele Franţei şi cancelarul Germaniei de Vest.

S-a uitat la ceas: era şapte şi treizeci şi cinci. În douăzeci de minute Florentyna vorbise cu toţi trei şefii de stat. Britanicul a

fost de acord, francezul a fost sceptic, dar va coopera, în vreme ce nemţii nu puteau fi de nici un ajutor.

Următoarea informaţie pe care a primit-o Florentyna a fost că MIG-urile ruseşti de la aeroportul militar din Kabul se pregăteau pentru decolare. Imediat ea i-a ordonat generalului Dixon să pună toate forţele în alertă. Brooks a încercat să protesteze, dar deja toţi cei prezenţi din încăpere îşi puseseră carierele în mâinile unei femei. Au privit-o cu luare-aminte, dar n-au văzut nici o emoţie pe chipul ei.

Generalul Dixon a revenit în cameră.

— Doamnă, escadrilele F 111 sunt gata pentru decolare, Flota a şasea se îndreaptă în plină viteză spre Oceanul Indian şi o brigadă de trupe paraşutate poate fi lansată la Landi Kotal, la hotarul pakistanez, în şase ore.

— Bun, a spus Florentyna încet.

Telexul continua să transmită mesaje că ruşii înaintau pe toate fronturile.

— Nu crezi că ar trebui să reluăm legătura cu Romanov înainte de a fi prea târziu? a întrebat-o Brooks.

Florentyna a observat că mâinile lui Brooks tremurau.

— De ce am face-o? Eu nu am nimic de adăugat. Dacă batem acum în retragere, întotdeauna va fi prea târziu ca să mai putem lua vreo măsură, a spus Florentyna încet.

— Dar trebuie să încercăm să negociem un compromis, altfel mâine pe vremea asta preşedintele va arăta ca un prost, a spus Brooks aplecându-se spre ea.

— De ce?

— Pentru că până la urmă tu va trebui să cedezi.

Florentyna nu i-a răspuns, dar s-a răsucit iar pe scaun întorcându-se spre generalul Dixon care stătea lângă ea.

— Într-o oră, doamnă, vom fi deasupra spaţiului sovietic.

— Am înţeles, a spus Florentyna.

Ralph Brooks a ridicat telefonul de lângă el care suna. Generalul Dixon s-a întors în Sala de Comunicaţii.

— Preşedintele se pregăteşte să aterizeze la baza aeriană Andrews. Va fi aici în douăzeci de minute, i-a spus Brooks Florentynei. Vorbeşte cu ruşii şi spune-le că-ţi retragi sprijinul, înainte de a se întoarce preşedintele.

— Nu, a spus Florentyna. Dacă ruşii nu dau acum înapoi, poţi să fii sigur că vor spune lumii întregi unde se afla preşedintele în momentul în care ei treceau graniţa afgană. În

orice caz, eu încă sunt convinsă că ei se vor retrage.

— Ai înnebunit, Florentyna? a strigat el ridicându-se de pe scaun.

— Nu cred că am fost vreodată mai zdravănă la minte că acum, a răspuns ea.

— Crezi că poporul american îţi va mulţumi că l-ai băgat într-un război pentru Pakistan? a întrebat-o Brooks.

— Nu despre Pakistan discutăm noi, a spus Florentyna. India va fi următoarea, apoi va veni rândul Germaniei de Vest, Franţei, Marii Britanii şi în cele din urmă Canada. Şi tu, Ralph, încă ai să cauţi scuze ca să eviţi o confruntare chiar şi când sovieticii vor mărşălui pe Constitution Avenue.

— Dacă asta este atitudinea ta, eu mă spăl pe mâini de întreaga afacere, a spus Brooks. Voi spune preşedintelui că ai trecut peste mine şi mi-ai contramandat ordinele, a spus Brooks, cu vocea în crescendo.

Florentyna şi-a ridicat privirile spre bărbatul chipeş care acum era roşu la faţă.

— Ralph, dacă ai de gând să faci în pantaloni, te rog du-te la toaletă, nu în Sala Operativă.

Brooks a ieşit trântind uşa.

— Mai sunt douăzeci şi şapte de minute şi ruşii nu dau nici un semn că s-ar retrage, i-a şoptit Dixon la ureche.

A sosit un mesaj prin telex că cincizeci de MIG 25 şi SU 7 decolează şi vor fi deasupra Pakistanului în treizeci de minute.

Generalul Dixon a revenit lângă ea:

— Douăzeci şi trei de minute, doamnă.

— Cum te simţi, domnule general? a încercat Florentyna să pară relaxată.

— Mai bine decât în ziua în care am intrat în Berlin ca locotenent, doamnă.

Florentyna a rugat un ofiţer să verifice cele trei camere de televiziune. Abia acum înţelegea prin ce trecuse Kennedy când rachetele ruseşti fuseseră amplasate în Cuba. Maiorul a apăsat câteva butoane. C.B.S. transmitea un film cu Popeye, N.B.C. un meci de baschet şi A.B.C. un film vechi cu Ronald Reagan. A mai verificat o dată micul ecran, dar nu era nici o schimbare. Acum nu-i rămânea decât să se roage ca să aibă suficient timp spre a dovedi că a avut dreptate. A sorbit dintr-o ceaşcă de cafea ce-i fusese pusă alături. Avea un gust amar. A pus-o jos exact în momentul în care preşedintele a intrat ca o furtună urmat de

Brooks. Preşedintele purta o cămaşă deschisă la gât, jachetă sport şi pantaloni în carouri.

— Ce dracu se întâmplă? au fost primele lui cuvinte.

Florentyna a părăsit scaunul preşedintelui tocmai când revenea generalul Dixon din Sala de Comunicaţii.

— Mai sunt douăzeci de minute, doamnă.

— Acum rezumă-mi rapid, Florentyna, i-a cerut Parkin lăsându-se în scaunul prezidenţial.

Ea s-a aşezat în dreapta preşedintelui şi i-a povestit ce făcuse exact până în momentul în care a intrat el.

— Eşti nebună, a strigat preşedintele când ea a terminat. De ce nu l-ai ascultat pe Ralph? El niciodată nu ne-ar fi băgat într-un asemenea bucluc.

— Sunt conştientă de ce ar fi făcut secretarul de stat în asemenea împrejurări, a spus Florentyna cu răceală.

— General Dixon, a spus preşedintele întorcând spatele Florentynei. Care este exact poziţia forţelor noastre?

Hărţile din spatele lui pe care străluceau în continuu beculeţele au arătat ultimele poziţii ale ruşilor.

— În şaisprezece minute bombardierele F 111 vor fi deasupra teritoriului inamic.

— Fă-mi legătura cu preşedintele Pakistanului, a cerut preşedintele bătând în masă.

— Are linia liberă, a spus încet Florentyna.

Preşedintele a înhăţat telefonul, şi-a adunat umerii deasupra mesei şi a început să vorbească pe un ton confidenţial.

— Îmi pare rău că a ieşit astfel, dar nu am altă cale decât să revoc hotărârea vicepreşedintelui. Ea nu înţelege întreaga implicaţie a acţiunilor sale. Acum nu vreau ca dumneata să crezi că te lăsăm de izbelişte. Fii sigur că vom negocia cu prima ocazie o retragere paşnică de pe teritoriul dumitale, a spus Parkin.

— Pentru Dumnezeu, nu ne părăsiţi acum, a spus Bhutto.

— Trebuie să fac ceea ce este cel mai bine pentru noi toţi.

— La fel cum ai făcut în Afganistan.

Parkin a ignorat comentariul şi a trântit telefonul.

— Generale?

— Da, domnule preşedinte, a spus Dixon făcând un pas în faţă.

— Cât timp mai avem?

Şi-a ridicat privirile spre ceasul digital din faţa lui.

— Unsprezece minute şi optsprezece secunde, a spus el.

— Acum ascultă-mă şi ascultă-mă cu atenţie. Vicepreşedintele şi-a asumat o responsabilitate prea mare în absenţa mea şi trebuie să găsesc o cale de a ieşi cu faţa curată din toată această încurcătură. Sunt sigur că eşti de acord, generale.

— Aşa cum spuneţi, domnule preşedinte, dar în împrejurările de faţă eu încă aş rămâne la hotărârea anterioară.

— Sunt considerente mai importante care trec dincolo de cele militare. Aşa că vreau ca dumneata...

Un chiuit s-a auzit din celălalt capăt al camerei, scos de un colonel apărut din Sala de Comunicaţii. Pentru o clipă l-a întrerupt chiar şi pe preşedinte.

— Ce este? a strigat Parkin.

Colonelul era acum în atenţia tuturor.

— Flota rusească se retrage şi a pornit-o spre sud, a spus el citind un telex.

Preşedintele a rămas fără grai. Colonelul a continuat:

— MIG 25 şi SU 7 zboară spre nord-vest, către Moscova.

Uralele au acoperit restul frazei colonelului. Telexurile ţăcăneau confirmând ştirea.

— Generale, a spus Parkin întorcându-se spre comandantul şefilor de state majore reunite, am câştigat. Este o zi măreaţă pentru dumneata şi pentru America. A şovăit o clipă, după care a adăugat: Şi vreau să ştiţi că sunt mândru de felul în care am condus ţara ca să ieşim cu bine din acest ceas de primejdie.

Nimeni din cameră n-a râs, iar Ralph Brooks a adăugat repede:

— Felicitări, domnule preşedinte.

Toţi au început să aplaude din nou, în timp ce câţiva s-au dus s-o felicite pe Florentyna.

— Generale, trimite-ţi băieţii acasă. Au îndeplinit o operaţiune fantastică. Felicitări, şi dumneata ai făcut o treabă excelentă.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, a spus generalul Dixon. Dar eu cred că laudele ar trebui să le...

Preşedintele s-a întors spre Ralph Brooks şi a spus:

— Evenimentul trebuie celebrat, Ralph. Toţi veţi ţine minte această zi pentru toată viaţa. Este ziua în care am arătat lumii întregi că America nu poate fi intimidată.

Florentyna stătea într-un colţ de parcă ea n-ar fi avut nici

o legătură cu tot ceea ce se întâmplase în acea cameră. După câteva minute, cum preşedintele continua s-o ignore, a părăsit încăperea. S-a întors în biroul ei de la etajul întâi, a pus dosarul roşu la locul lui şi a plecat acasă trântind uşa. Nu este de mirare că Richard nu i-a votat niciodată pe democraţi, şi-a zis în gând.

*
*   *

— Vă aşteaptă un domn de la ora şapte şi jumătate, au fost primele cuvinte pe care i le-a spus majordomul când s-a întors acasă, în Observatory Circle.

— Dumnezeule! a exclamat Florentyna şi a alergat spre salon unde l-a găsit pe Edward trântit pe sofa, în faţa focului, cu ochii închişi. L-a sărutat pe frunte şi el s-a trezit imediat.

— O, draga mea, ai salvat lumea de la ceva mai rău decât o catastrofă nucleară, nu-i aşa?

— Ceva pe aproape, a spus Florentyna măsurând salonul în sus şi în jos, tot timpul cât i-a povestit lui Edward ce se întâmplase în seara aceea la Casa Albă.

Edward n-o văzuse niciodată atât de nervoasă.

— Ei bine, am să-ţi spun un lucru despre Pete Parkin, a zis Edward, când ea şi-a terminat povestea. Este consecvent cu el însuşi.

— N-o să mai fie după ziua de mâine.

— Ce vrei să spui?

— Precis. Pentru că am de gând să ţin o conferinţă de presă mâine dimineaţă ca toată lumea să ştie exact ce s-a întâmplat. Mi-e silă şi m-am săturat de comportarea lui iresponsabilă şi vicleană şi ştiu că majoritatea celor care au fost în seara asta în Sala Operativă va confirma tot ce ţi-am povestit.

— Şi acţiunea ta va fi pripită şi iresponsabilă, a spus Edward privind focul din cămin. Pentru că America va rămâne pe mai departe cu un preşedinte nevrednic. Tu ai putea să fii erou pentru o oră, dar peste câteva zile vei fi dispreţuită.

— Dar..., a început Florentyna.

— Nici un dar. De data asta va trebui să-ţi înfrângi mândria şi să fii mulţumită dacă ai să poţi folosi cele întâmplate ca o armă spre a-i aminti lui Parkin despre înţelegerea în privinţa unui singur mandat de guvernare.

— Şi să-l las să scape aşa?

— Da, lasă America să scape aşa, a spus Edward cu fermitate.

Florentyna a continuat să meargă în sus şi în jos fără să vorbească câteva minute.

— Ai dreptate, a spus ea în cele din urmă. Am fost nechibzuită. Îţi mulţumesc.

— Probabil că şi eu aş fi reacţionat la fel dacă aş fi trecut prin ceea ce ai trecut tu.

Florentyna a râs.

— Haide, a spus ea şi s-a oprit din mers pentru prima oară. Hai să mâncăm ceva. Probabil că eşti mort de foame.

— Nu, nu, a spus Edward uitându-se la ceas. Deşi, trebuie să-ţi mărturisesc, V.P., că eşti prima fată care mă face să aştept trei ore şi jumătate ca să mergem la masă.

*
* *

Dimineaţa devreme a sunat-o preşedintele.

— Ieri ai făcut o treabă grozavă, Florentyna şi apreciez modul cum ai îndeplinit prima parte a operaţiunii.

— N-aţi prea arătat-o la vremea respectivă, domnule preşedinte, i-a spus ea abia controlându-şi mânia.

— Intenţionez să mă adresez naţiunii astăzi, a spus Parkin ignorând comentariul Florentynei şi, deşi acum nu este momentul să anunţ că nu voi candida spre a fi reales, când va veni, într-adevăr, vremea voi vorbi despre loialitatea ta.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, a fost tot ce a putut Florentyna să spună.

Preşedintele s-a adresat naţiunii la ora opt, în acea seară, pe toate cele trei canale de televiziune. A făcut o scurtă menţiune, în treacăt, despre Florentyna, dar a lăsat impresia clară că el deţinuse controlul deplin al operaţiunii ce se soldase cu retragerea ruşilor.

Unul sau două ziare centrale au sugerat că vicepreşedintele a fost implicat în negocieri cu conducătorul rus, dar, cum Florentyna n-a fost găsită spre a confirma, versiunea lui Parkin a fost luată ca atare.

Două zile mai târziu Florentyna a fost trimisă la Paris pentru a participa la funeraliile lui Giscard d'Estaing. Când s-a întors la Washington publicul era preocupat de campionatele

mondiale şi Parkin ajunsese erou naţional.

*
* *

Cum nu mai erau decât vreo opt luni până la primele preliminarii, Florentyna i-a spus lui Edward că venise timpul să facă planurile pentru campania prezidenţială din 1996. Până acum ea acceptase să vorbească în toată America şi, în cursul anului, se adresase alegătorilor din treizeci şi trei de state. Era încântată pentru că oriunde se ducea publicul considera de la sine înţeles că ea va fi viitorul preşedinte. Relaţiile cu Pete Parkin rămăseseră cordiale, dar trebuia să-i amintească preşedintelui că se apropia timpul ca el să-şi anunţe intenţiile de a nu rămâne decât un mandat la Casa Albă pentru ca ea să-şi poată lansa oficial campania.

În cursul lunii iulie, într-o zi de luni, când Florentyna s-a întors la Washington din Nebraska unde trebuise să ţină un discurs, a găsit o notă de la preşedinte care-i spunea că-şi va face intenţiile clare printr-un cuvânt adresat naţiunii în această săptămână, în seara zilei de joi. Edward s-a aruncat imediat cu toate forţele în stabilirea strategiei pentru campania din '96, astfel ca, atunci când preşedintele va anunţa că nu va mai candida, echipa Kane să fie pregătită ca să pornească cu toate pânzele sus.

— Momentul ales de el este perfect, V.P., a spus Edward. Mai sunt paisprezece luni până la campania electorală şi tu nu trebuie să-ţi declari candidatura înainte de octombrie.

În seara zilei de joi Florentyna a rămas singură în biroul vicepreşedintelui aşteptând cuvântarea preşedintelui. Cele trei canale de televiziune îi transmiteau discursul şi toate amintiseră că se zvoneşte, că, la şaizeci şi cinci de ani ai săi, Parkin nu mai intenţiona să candideze pentru al doilea mandat. Florentyna a aşteptat nerăbdătoare în timp ce camera de luat vederi se muta de pe faţada Casei Albe în Biroul Oval, unde se afla preşedintele Parkin.

— Dragii mei americani, a început el. Întotdeauna am ţinut să vă informez asupra planurilor mele pentru că nu vreau să se facă nici o speculaţie referitoare la viitorul meu, deci la faptul dacă voi mai candida pentru această funcţie împovărătoare peste paisprezece luni – Florentyna a zâmbit. Ca atare, doresc să

profit de această ocazie spre a-mi declara răspicat intenţiile, încât să-mi pot încheia acest mandat fără a mă implica în politicile de partid. Florentyna aproape că a sărit de pe scaun de încântare, în vreme ce Parkin s-a aplecat în faţă, într-o atitudine pe care presa o numea „de sinceritate”, după care a continuat: Slujba preşedintelui se desfăşoară aici, în Biroul Oval, şi este închinată poporului, drept pentru care vă anunţ că, deşi voi candida pentru preşedinţie la alegerile viitoare, voi lăsa campania electorală oponentului meu republican, iar eu îmi voi continua munca aici, la Casa Albă, spre a vă apăra cât mai bine interesele. Sper că îmi veţi îngădui privilegiul de a vă sluji încă patru ani. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Câteva clipe Florentyna a rămas fără grai. În cele din urmă a ridicat telefonul de lângă ea şi a format numărul de la Biroul Oval. A răspuns o voce de femeie.

— Vin imediat la preşedinte.

Florentyna a trântit telefonul şi a plecat spre Biroul Oval.

Secretara preşedintelui a întâmpinat-o la uşă.

— Preşedintele este chiar acum în conferinţă, dar cred că termină în câteva minute.

Florentyna a măsurat coridorul în sus şi în jos treizeci şi şapte de minute până a fi, în sfârşit, condusă la preşedinte.

Primele cuvinte au fost:

— Pete Parkin, eşti un mincinos şi un escroc. Vorbele i-au ţâşnit din gură chiar înainte de a se închide uşa.

— Stai o secundă, Florentyna. Îmi dau seama că pentru binele naţiunii...

— Pentru binele lui Pete Parkin, care nu poate să-şi ţină nici o promisiune, Dumnezeu să ajute această ţară. Ei bine, află de la mine un lucru: eu nu vreau să candidez ca vicepreşedinte pentru al doilea mandat.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus preşedintele aşezându-se pe scaun şi făcând o însemnare în agendă, dar fireşte accept decizia ta cu regret. Nu c-ar avea vreo importanţă.

— Ce vrei să spui? I-a întrebat Florentyna.

— Nu aveam de gând să-ţi cer să-mi fii coechipier pentru al doilea mandat, dar mi-ai făcut sarcina mult mai uşoară refuzând. Partidul va înţelege de ce a trebuit să caut pe altcineva pentru alegerile viitoare.

38

În sâmbăta următoare, când Florentyna îi relata lui Edward la o partidă de golf, la Cape Cod, întâlnirea cu Parkin, el a mărturisit că vestea nu era o surpriză în ceea ce îl privea.

— Poate că nu este mare lucru de capul lui ca preşedinte, dar ştie mult mai multe despre machiavelism în politică decât Nixon şi Johnson puşi laolaltă.

— Ar fi trebuit să te ascult în Detroit, când m-ai prevenit că aşa avea să se întâmple.

— Ce spunea tatăl tău despre Henry Osborne? Un ticălos rămâne întotdeauna un ticălos.

Adia un vânt uşor şi Florentyna a aruncat câteva fire de iarbă să-i determine direcţia. Mulţumită a luat o minge din sacoşa de golf, a aşezat-o cu grijă şi a aplicat o lovitură lungă. Spre surprinderea ei, vântul a deplasat-o uşor spre dreapta, în tufe.

— N-ai evaluat exact direcţia vântului V.P., nu-i aşa? a oferit Edward o explicaţie. Eu nu pot decât să cred că azi va fi ziua în care te voi bate, Florentyna.

El a lovit mingea trimiţând-o la mijlocul porţiunii cu iarbă, dar lovitura a fost mai scurtă ca a Florentynei cu douăzeci de iarzi.

— Lucrurile stau prost, Edward, dar nu chiar atât de prost, a spus ea zâmbind şi s-a pregătit să trimită mingea în prima gaură.

Când s-au îndreptat spre cea de a doua ţintă, a întrebat-o pe Florentyna ce planuri are de viitor.

— Parkin avea dreptate: eu nu pot face mare caz, pentru că ar însemna să dau apă la moară republicanilor; aşa că m-am hotărât să fiu realistă în privinţa viitorului meu.

— Şi ce înseamnă asta?

— O să-mi termin cele paisprezece luni de vicepreşedinţie şi apoi aş dori să mă întorc la New York ca preşedinte al Grupului Baron. De când cu atâtea călătorii în jurul globului, mi-am format o nouă imagine asupra viitorului companiei şi cred că voi putea pune în aplicare unele idei novatoare care ne-ar putea propulsa cu mult înaintea altor concurenţi.

— Deci, se pare, că ne aşteaptă vremuri interesante, a spus Edward zâmbind în timp ce se îndreptau spre cea de-a doua

porţiune de iarbă.

A încercat să se concentreze asupra jocului, iar Florentyna a continuat să vorbească.

— De asemenea, aş vrea să intru şi în consiliul de administraţie al băncii Lester's. Richard întotdeauna a vrut ca eu să văd din interior cum lucrează o bancă. Tot timpul îmi spunea că el plăteşte directorilor săi un salariu mai mare decât al preşedintelui Statelor Unite.

— Aici va trebui să-l consulţi pe William, nu pe mine.

— De ce? l-a întrebat Florentyna.

— Pentru că de la 1 ianuarie viitor devine preşedintele băncii. El ştie mai multe despre sistemul bancar decât am să fiu eu în stare să cunosc vreodată. A moştenit talentul lui Richard pentru finanţe. Eu voi mai rămâne câţiva ani ca director, dar sunt convins că banca n-ar putea fi pe mâini mai bune.

— Este el suficient de matur pentru o asemenea responsabilitate?

— Are aceeaşi vârstă pe care o aveai tu când ai devenit preşedintele Grupului Baron, a spus Edward.

— Este bine că măcar avem un preşedinte în familie, a spus Florentyna ratând o lovitură.

— Fiecare avem câte un punct, V.P., a spus Edward. Acum ştiu cum intenţionezi să-ţi ocupi jumătate din timp. Ai plănuit ceva pentru cealaltă jumătate?

— Da, a spus Florentyna. De la moartea profesorului Ferpozzi Fundaţia Remagen nu mai are director. M-am hotărât s-o conduc eu însămi. Ai idee la cât se ridică capitalul fundaţiei acum?

— Nu, dar cu un singur telefon pot afla, a spus Edward încercând să se concentreze asupra loviturii.

— Îţi fac economie de douăzeci şi cinci de cenţi, a spus Florentyna. Douăzeci şi nouă de milioane de dolari, care aduc un venit anual de aproape patru milioane. Edward, a venit timpul să înfiinţăm prima Universitate Remagen, cu burse pentru copiii primei generaţii de imigranţi.

— Şi nu uita, V.P., copiii talentaţi, indiferent de mediul din care provin.

— Pe zi ce trece semeni din ce în ce mai mult cu Richard, a spus ea râzând.

Edward a lovit mingea.

— Aş vrea ca golful meu să fie la fel de bun ca al lui, a

adăugat el urmărind mica minge albă înălţându-se în văzduh, înainte de a atinge un copac.

Florentyna n-a părut să bage de seamă. Şi, după ce a lovit cu siguranţă mingea ei trimiţând-o exact acolo unde trebuie pe porţiunea de iarbă, fiecare s-a îndepărtat pornind în direcţii diferite. După ce şi-au recuperat mingile, Florentyna a continuat să vorbească despre noua universitate, unde va fi construită, câţi studenţi trebuie admişi în primul an, cine va fi primul preşedinte. A sfârşit prin a rata şi ţinta trei şi patru. Florentyna a început să se concentreze asupra jocului, dar cu greu a reuşit să egaleze abia la gaura a noua.

— Voi fi deosebit de încântată să-ţi dau astăzi suta de dolari pentru Partidul Republican, a spus Florentyna. Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-i văd pe Parkin şi pe Brooks muşcând ţărâna.

Florentyna a oftat când din nou a aplicat o lovitură greşită.

— Încă sunt departe de a fi învins, a spus Edward. Florentyna i-a ignorat comentariul.

— Ce irosire inutilă au fost toţi aceşti ani ai mei în guvern, a spus ea.

— Nu, nu pot fi de acord cu tine, a spus Edward cântărindu-şi lovitura. Şase ani în Camera Reprezentanţilor, alţi opt în Senat şi terminând cu a fi prima femeie vicepreşedinte. Iar eu cred că istoria va înregistra rolul tău în evitarea invaziei din Pakistan cu mai multă acurateţe decât s-a simţit obligat Parkin s-o facă. Chiar dacă ai realizat mai puţin decât ţi-ai propus, ai netezit drumul pentru următoarea femeie care va dori să ia totul de la capăt. Eu rămân convins că, dacă ai fi candidatul democraţilor la următoarele alegeri, ai câştiga cu uşurinţă.

— Sondajele categoric sunt de aceeaşi părere. Florentyna a încercat să se concentreze asupra loviturii, dar n-a reuşit. S-o ia naiba, a spus ea în timp ce mingea se făcea nevăzută în tufişuri.

— Astăzi nu eşti în formă, V.P., a spus Edward.

El a câştigat punctul zece şi unsprezece, dar, lovind prea precipitat, n-a nimerit ţintele doisprezece şi treisprezece.

— Cred că ar trebui să construim un Baron în Moscova, a spus Florentyna când au ajuns pe terenul paisprezece. Asta a fost întotdeauna ultima ambiţie a tatălui meu. Ţi-am povestit vreodată că ministrul turismului, Mikhail Zokovlov, de multă vreme încearcă să mă convingă? Eu va trebui să merg luna

viitoare la Moscova pentru afurisitele acelea de probleme culturale, dar va fi o şansă minunată pentru a discuta cu el în detaliu. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru trupa de balet de la Balşoi, pentru borş şi caviar. Măcar ei n-au încercat niciodată sămi vâre în aşternut vreun tânăr bine făcut.

— Nu, atâta vreme cât ştiu despre înţelegerea noastră în privinţa golfului, a chicotit Edward.

Şi-au împărţit la egalitate următoarele patru puncte, aşa că rezultatul urma a fi decis de ultima lovitură.

— Abia acum văd ce minuni faci sub presiune, a spus Florentyna. Asta ar fi ultima ta şansă, a adăugat ea.

Edward şi-a încleştat mâinile pe crosă, a lovit mingea şi a urmărit-o cum se balansa pe marginea găurii, după care a dispărut înăuntru. El şi-a ridicat crosa în aer şi a chiuit.

— Încă n-ai câştigat, i-a spus Florentyna, dar, fără nici o îndoială, eşti mai aproape de victorie cum n-ai fost niciodată.

Ea şi-a proptit bine picioarele cântărind distanţa dintre minge şi gaură.

— Nu te lăsa conturbată de elicoptere, i-a spus Edward.

— Singurul lucru care îmi distrage atenţia eşti tu, Edward. De vreme ce de această lovitură depinde tot restul vieţii mele, poţi să fii sigur că nu voi face nici o greşeală, a spus ea trăgându-se cu un pas mai înapoi. Am să stau până vor trece elicopterele.

Florentyna şi-a înălţat privirile spre cer aşteptând ca cele patru elicoptere să treacă. Zgomotul lor devenea din ce în ce mai puternic.

— Ţi-a trebuit atât de mult ca să câştigi, Edward? i-a zis ea urmărind elicopterul care a început să coboare.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Edward neliniştit.

— Habar n-am, a spus Florentyna. Dar cred că vom afla.

Fusta a început să-i fluture în timp ce primul elicopter ateriza la câţiva iarzi de cea de a optsprezecea gaură. Iarba încă mai vălurea când un colonel a coborât din elicopter şi a venit în fugă spre Florentyna. A mai apărut încă un ofiţer, dar a rămas lângă scară cu o servietă în mână. Florentyna şi Edward se uitau la colonel care a luat poziţia de drepţi şi a salutat.

— Doamnă preşedinte, a spus el, preşedintele este mort.

Florentyna şi-a încleştat pumnul în timp ce gaura optsprezece era înconjurată de agenţi din Serviciul Secret. Şi-a aruncat din nou ochii spre servieta neagră în care se afla butonul

de la comanda nucleară, care acum era unica ei responsabilitate şi pe care spera să nu-l apese niciodată. A fost pentru a doua oară în viaţă când a simţit ce înseamnă, într-adevăr, asumarea unei responsabilităţi.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat ea calm.

Colonelul a continuat pe acelaşi ton precipitat:

— Preşedintele s-a întors de la jogging-ul de dimineaţă şi s-a dus să-şi facă duş şi să se schimbe pentru micul dejun. Au trecut douăzeci de minute până ce vreunul dintre noi să ne dăm seama că ceva nu este în ordine, aşa că m-au trimis pe mine să verific, dar deja era foarte târziu. Doctorul a spus că probabil a făcut un infarct masiv. În cursul ultimului an a mai avut două mici crize cardiace, dar am reuşit să nu ajungă la urechile presei.

— Câţi oameni ştiu despre moartea lui?

— Trei din personalul lui, doctorul, doamna Parkin şi procurorul general, pe care l-am informat imediat. La instrucţiunile lui, am fost desemnat să vă caut şi să mă ocup de depunerea jurământului cât mai repede posibil. Apoi trebuie să vă însoţesc la Casa Albă, unde procurorul general vă aşteaptă ca să anunţe moartea preşedintelui. Procurorul general speră că sunteţi de acord cu măsurile pe care le-a întreprins.

— Îţi mulţumesc, domnule colonel. Este mai bine să ne întoarcem acasă imediat.

Florentyna, însoţită de Edward, colonel, ofiţerul cu cutia neagră şi patru agenţi din Serviciul Secret au urcat la bordul avionului militar. În timp ce elicopterul se rotea în aer, Florentyna privea în jos spre cel de al optsprezecelea teren unde mingea ei, o mică pată albă ce se micşora mereu, rămăsese la patru picioare de gaură. După câteva minute elicopterul a aterizat pe peluza din faţa casei Florentynei din Cape Cod, iar celelalte trei au rămas rotindu-se în aer.

Florentyna i-a condus pe toţi în salon, unde micul Richard se juca cu tatăl lui şi cu episcopul O'Reilly care venise aici pentru un weekend liniştit.

— De ce zboară trei elicoptere deasupra casei, bunico? a întrebat Richard.

Florentyna i-a explicat nepotului ei ce s-a întâmplat. William şi Joanna s-au ridicat de pe scaune, neştiind ce să spună.

— Ce trebuie să facem în continuare, domnule colonel? a întrebat Florentyna.

— Ne trebuie o Biblie, a spus ofiţerul şi apoi trebuie depus

jurământul.

Florentyna s-a îndreptat spre biroul său din colţul camerei şi a scos Biblia domnişoarei Tredgold din sertarul de sus. Un text al jurământului prezidenţial nu era uşor de găsit. Edward s-a gândit că ar putea fi în cartea lui Theodore White *Cum se alege un preşedinte*, apărută în 1972, despre care şi-a amintit că era în bibliotecă. A avut dreptate.

Colonelul l-a sunat pe procurorul general şi a verificat dacă textul era corect. Pierre Levale a vorbit apoi cu episcopul O'Reilly şi i-a explicat cum trebuia să decurgă depunerea jurământului.

Florentyna Kane stătea în picioare în salonul casei din Cape Cod, înconjurată de familie şi cu colonelul Max Perkins şi Edward Winchester slujind drept martori. A luat Biblia în mâna dreaptă şi a repetat cuvintele după episcopul O'Reilly.

— Eu, Florentyna Kane, jur solemn că voi îndeplini cu fidelitate funcţia de preşedinte al Statelor Unite şi voi păstra, proteja şi apăra, cu toată priceperea mea Constituţia Statelor Unite, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

În acest fel a ajuns Florentyna Kane cel de al patruzeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite.

William a fost primul care şi-a felicitat mama, fiind urmat imediat de toţi ceilalţi.

— Cred că trebuie să plecăm la Washington, doamnă preşedinte, a sugerat colonelul câteva minute mai târziu.

— Bineînţeles. Florentyna s-a întors spre vechiul preot, al familiei. Vă mulţumesc, părinte, a spus ea. Dar episcopul nu a răspuns; pentru prima oară în viaţa lui micul irlandez nu-şi găsea cuvintele. Voi avea nevoie de dumneavoastră pentru o altă ceremonie într-un viitor foarte apropiat.

— Şi care ar putea fi aceea, draga mea?

— Imediat ce vom avea un weekend liber eu şi Edward ne vom căsători. Edward arăta chiar mai surprins şi mai încântat decât în momentul în care auzise că Florentyna a devenit preşedinte. Mi-am amintit puţin mai târziu, a continuat ea, că, dacă nu reuşeşti să-ţi duci la bun sfârşit lovitura într-o partidă de golf, victoria revine automat adversarului.

Edward a îmbrăţişat-o pe Florentyna care a spus:

— Dragul meu, voi avea nevoie de înţelepciunea şi puterea ta, dar cel mai mult din toate, de iubirea ta.

— Le ai deja de aproape patruzeci de ani, V.P. Adică...

Toţi au râs.

— Cred că acum ar trebui să plecăm, doamnă preşedinte, a spus colonelul prompt.

Florentyna a încuviinţat printr-o înclinare a capului, în timp ce telefonul suna. Edward s-a dus spre birou şi l-a ridicat.

— Este Ralph Brooks. Zice că vrea să vorbească cu tine urgent.

— Vrei să-i ceri scuze secretarului de stat, Edward, şi să-i explici că nu sunt disponibilă în momentul de faţă. Edward era pe punctul de a transmite mesajul când ea a adăugat: Şi roagă-l, dacă este amabil, să mă aştepte la Casa Albă.

Edward a zâmbit, în timp ce cel de al patruzeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite se îndrepta spre uşă. Colonelul care o însoţea a apăsat pe un buton al radioemiţătorului şi a rostit încet:

— Baroneasa se întoarce la Coroană. Contractul a fost semnat.

„FIICA RISIPITOARE reconfirmă talentul de netăgăduit al lui Jeffrey Archer în alegerea unor subiecte care să-i asigure succesul".

EASTERN EVENING NEWS

FIICA RISIPITOARE este un roman de sine stătător, dar şi o continuare a lui CAIN şi ABEL. Lupta titanică a celor doi bărbaţi obsedaţi de distrugerea reciprocă, este preluată de generaţia următoare, dar pe alte coordonate. Florentyna Rosnovski, fiica lui Abel, moşteneşte toate aspiraţiile tatălui ei, dar nimic din averea lui. Este o femeie dăruită cu frumuseţe şi inteligentă, însă mai presus de orice cu o voinţă greu de egalat. Ambiţiile ei depăşesc cu mult pe ale tatălui, ele vizând cel mai înalt post din ierarhia politică americană.

„Florentyna şi-a coborât privirile asupra mulţimii, conştientă fiind că făcuse o bună impresie, dar simţea încă nevoia unei confirmări finale din partea lui Richard. Cuvintele lui Mark Twain i-au răsărit în minte: tristeţea îşi poate vedea singură de grijă, dar bucuria trebuie împărtăşită".

ISBN 973-9139-34-5

Lei 2500

